

תורת הילד KIDRYANKA

KANYA
FEST!!

УОПЕЗАЛА
НОПОН

THANH
TRÀ
dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

TRÌNH TỰ KUDRYAVKA

~ HYOUKA #3 ~

Tác giả: Yonezawa Honobu

Người dịch: Thanh Trà

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 07/2019

Sản phẩm ebook hợp tác giữa **vctvegroup** và **hotaru-team!**~

/

001 ~ 004

Đêm không ngủ

001 - ♥ 01

Vì không ngủ được, tôi lặng lẽ ra khỏi nhà.

Lịch sử gia tộc Chitanda hình như kéo dài tới tận đầu thời Edo. Khu đất nông nghiệp mênh mông trải rộng đến tận phía Bắc thành phố Kamiyama thời nay, khi xưa vốn là một ngôi làng. Nhà Chitanda là trưởng làng nên sở hữu rất nhiều đất đai, một phần để tự cấy cày, một phần đem cho thuê. Họ đại diện cho dân làng trong các cuộc đàm phán liên quan đến thuế má với bên lãnh chúa, và còn kiêm luôn cả vai trò quan tòa phân xử những vụ việc đơn giản. Họ cũng luôn là người đi đầu trong việc cải thiện đất đai. Ngay cả trong những lễ hội xuân - thu, nhà Chitanda cũng đại diện cho cả làng.

Vùng đất này không phải là nơi được thiên nhiên ban cho sự trù phú. Tuy thổ nhưỡng nói chung cũng màu mỡ, nhưng cả vùng lại thường xuyên bị bão tố tàn phá, đến mùa đông lại bị tuyết rơi dày chia cắt mọi tuyến đường. Nhưng trên hết là bởi đến tận giữa thời Edo người ta mới tiến hành xây dựng những công trình tưới tiêu, nên lượng nước trong vùng không mấy dồi dào. Chỉ cần thời tiết không thuận lợi một chút thôi là người dân lập tức rơi vào cảnh mất mùa.

Tâm trạng e sợ và tôn kính thần phật của họ cũng tự nhiên theo đó mà trở nên mạnh mẽ.

Trong hoàn cảnh ấy, với tư cách là gia tộc giàu có trong vùng, nhà Chitanda đã đứng ra phụ trách phần thể tục trong việc tế lễ. Rất nhiều những lễ vật dâng cho đền thần đều chủ yếu là do nhà Chitanda trích ra từ tài sản riêng, rồi cứ trước vụ gieo và sau vụ gặt, rồi lễ Obon, rồi Tết, họ đều mời người dân xung quanh đến mở tiệc thết đãi. Việc họ có khả năng trang trải những chi phí đó lại càng chứng minh nhà Chitanda thường ngày kiếm được nhiều tiền của đến mức nào. Có lẽ nguồn thu nhập chính của nhà Chitanda đến từ tiền cho thuê đất.

Sau Thế chiến II, trong cuộc cải cách ruộng đất*, nhà Chitanda cũng mất đi phần lớn đất đai giống như những đại địa chủ trên khắp Nhật Bản lúc bấy giờ. Tuy nhiên, trưởng tộc đương thời, ông Chitanda Shonosuke, là một người cực kỳ giỏi nắm bắt cơ hội. Ông đã dồn tất cả tiền kiếm được từ việc đầu cơ để nhanh chóng hiện đại hóa mảng nông nghiệp của nhà Chitanda, từ đó khiến của cải lại càng thêm dồi dào. Với số tiền kiếm được, ông Shonosuke đã dần dần mua lại số đất đai bị mất ngày trước. Kết quả là đến lúc cha tôi lên làm trưởng tộc nhà Chitanda, gia tộc đã thu hồi được hơn nửa diện tích điền trang năm xưa. Vào cuối thời Chiêu Hòa*, đây là một diện tích khổng lồ.

Thế này hơi giống ông hát chầu khen hay, nhưng ông Chitanda Shonosuke không chỉ là một thiên tài buôn bán, mà còn là một nhân vật có phẩm cách khiến người khác tin tưởng. À quên chưa nói, ông Shonosuke chính là ông nội của tôi. Vì ông mất sớm nên tôi không

nhớ được nhiều điều về ông.

Nói chung gia tộc Chitanda đã vượt qua được những hỗn loạn trước, trong và sau Thế chiến II mà không lâm vào cảnh tán gia bại sản, thậm chí vẫn tiếp tục gánh vác vai trò thờ cúng như xưa.

Nói vậy thôi, nhà Chitanda chúng tôi bây giờ tuy có giàu, nhưng chẳng đến mức nứt đổ đổ vách như Fukube vẫn hay kể đâu. Vậy nên những buổi thết đãi dân trong vùng đã cắt giảm từ một năm bốn lần xuống còn hai lần vào mùa xuân và thu, và lấy của khách tham gia một khoản gọi là “phí rượu”, nhưng trên thực tế thì là phí vào cửa. Như vậy thì chẳng thể gọi là thết đãi nữa, mà chỉ còn là một buổi tụ tập ăn uống thôi nhĩ. Vì không biết uống rượu nên tôi cũng chưa tham gia mấy bữa tiệc này bao giờ.

Lễ hội xuân - thu được tổ chức tại một ngôi đền nhỏ, đúng nghĩa một “vị thần làng”. Sau khi những nghi thức múa lân, rước kiệu đã hoàn tất, người nhà Chitanda sẽ đại diện cho tất cả những người viếng đền bước vào trong, mùa xuân thì cầu mong mùa màng tươi tốt, mùa thu thì cảm tạ thần linh vì đã ban cho một năm an bình, đồng thời báo cáo những việc đã xảy ra trong năm.

Ngay cả tôi, từ khi đủ nhận thức cũng đã tham gia việc cúng lễ này. Có lúc bạn bè hỏi rốt cuộc nhà tôi làm việc gì trong đền, nhưng thực ra cũng chẳng có gì khác biệt. Điểm đặc biệt duy nhất có lẽ là tất cả chúng tôi đều được nhắc nhở không gây tiếng động cho đến khi cầu nguyện xong. Vậy nên dù nói là lên đền, nhưng chúng tôi cũng không vỗ tay*.

Tôi không nghĩ mình là người có tinh thần tôn giáo mạnh mẽ, tính ra thì chắc cũng chỉ như những bạn cùng trang lứa thôi. Nhưng chẳng

biết có phải vì đã có kinh nghiệm làm lễ với gia đình không mà mỗi khi có chuyện phiền lòng tôi lại tìm đến ngôi đền này và cầu nguyện. Đây là thói quen bí mật của tôi. Tôi không biết liệu đây có phải là vì trong thâm tâm tôi vẫn tin vào tám triệu thần linh*, hay chính hành động cầu nguyện làm cho tôi nhẹ lòng, giống như một dạng tự kỷ ám thị đã được hệ thống hóa. Nhiều khi điều đó làm tôi rất tò mò, nhưng mãi mà vẫn chẳng tìm được câu trả lời.

Gần đây, tôi đã cầu nguyện lúc sắp sửa thi lên cấp ba. Rồi còn cả khi xảy ra vụ “Kem đá”, như Fukube đặt tên nữa.

Đêm nay, tôi cũng lên đền.

Ngày mai là lễ hội văn hóa trường Kamiyama. Câu lạc bộ Cổ Điển của chúng tôi, vốn là một trong muôn vàn câu lạc bộ khối văn hóa nghệ thuật của trường, hiện đang lâm vào tình cảnh vô cùng khốn đốn. Tôi không nhìn ra phương pháp nào để vượt qua tình trạng này. Tôi cho rằng mình đã cố gắng hết sức, nhưng dường như... còn thiếu một chút may mắn.

Tôi thấy đồng một trăm yên vào hòm quyên góp, rồi chấp tay nhắm mắt trong khung cảnh tranh tối tranh sáng chỉ có ánh trắng của khuôn viên đền, và nhớ đến mọi người trong câu lạc bộ Cổ Điển.

Ibara Mayaka. Fukube Satoshi. Oreki Hotaro.

Chẳng biết Mayaka ngủ có ngon không?

Mayaka nghĩ rằng mình phải chịu trách nhiệm về tình cảnh khốn khổ của câu lạc bộ Cổ Điển lúc này, nhưng thật sự đâu phải vậy. Tôi đã hoàn toàn ỷ lại vào sự tháo vát của Mayaka. Giá như tôi chịu tích cực giúp bạn ấy một tay thì có lẽ chuyện đã chẳng đến nông nỗi này

rồi. Theo cách nghĩ ấy, tôi cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Chẳng biết Fukube ngủ có ngon không?

Tôi nghi ngờ không biết kiểu hành động theo chủ nghĩa khoái lạc của bạn ấy có bao nhiêu phần là thật lòng. Ít nhất thì tôi không nghĩ bạn ấy coi khoái lạc đồng nghĩa với chủ nghĩa vị kỷ. Vì tôi không thể tưởng tượng cảnh Fukube cười hô hố, hay mặc kệ khi Mayaka đau lòng.

Chẳng biết Oreki ngủ có ngon không?

... Chắc là ngon nhỉ? Oreki mà mất ngủ thì tôi sẽ rất lo lắng đấy.

Có những lúc Oreki thể hiện một khả năng sắc bén nhìn thấu mặt trái của sự việc. Tôi lúc nào cũng thán phục điều đó, hay có thể nói là cảm kích cũng được. Nhưng những lúc bình thường thì Oreki là một con người hơi bị... nói thế nào nhỉ, kém năng động. Thật khó để quyết định được là có thể tin tưởng vào cậu ấy hay không nữa.

Tôi dâng lên các vị thần lời cầu nguyện, với hình bóng của mọi người trong tim.

Kể từ ngày mai, xin hãy ban cho chúng con ba ngày may mắn để có thể vượt qua “ngọn núi” đó.

Tôi mở mắt, nỗi bất an không thể xua tan lại khiến tôi mở ví lấy ra năm mươi yên nữa.

002 - ♣ 01

Vì không ngủ được, tôi lấy tờ giới thiệu từ dưới gối ra.

Lời nhắn gửi từ các hội nhóm tham gia (Theo thứ tự đăng ký)

Câu lạc bộ Kiếm Đạo: Trận đấu giao hữu giữa trường cấp ba Kamiyama và trường trung cấp công nghiệp Kamiyama. Xin quý vị đừng bỏ qua cuộc đối đầu giữa chủ tướng hai bên, đều là những danh thủ của tỉnh.

Câu lạc bộ Breakdance: Chúng tôi được giao nhiệm vụ diễn ở lễ khai mạc. Thành viên mới năm nay, trình độ rất cao. Rất mong mọi người đón xem.

Câu lạc bộ Khiêu Vũ: Từ 3 rưỡi chiều ngày thứ hai, chúng mình sẽ biến cả nhà thể chất thành sàn khiêu vũ. Mời mọi người đến tham gia.

Câu lạc bộ Hợp Xướng: Từ 10 giờ sáng ngày thứ hai, tại nhà khiêu vũ, chúng mình sẽ... tuyển thành viên mới (cười).

Câu lạc bộ Kịch: Từ 9 giờ sáng ngày thứ ba, chúng mình sẽ diễn kịch tự sáng tác tại sân khấu, vở diễn đã có sửa đổi từ phiên bản ở cuộc thi cấp tỉnh.

Hội nghiên cứu Tiểu Thuyết Trinh Thám: Từ 11 giờ 30 ngày thứ ba, bữa trưa bí ẩn.

Hội nghiên cứu Trang Phục: Từ 11 giờ sáng và 2 giờ chiều hằng ngày, chúng mình sẽ tổ chức biểu diễn thời trang tại phòng may mặc. Đang tuyển người mẫu.

Hội nghiên cứu Manga: Chúng mình sẽ phát hành tập san tại phòng học dự bị số 1. Bài báo đặc biệt phải xem - *Cảm nhận 100 manga hay nhất mọi thời đại*.

Câu lạc bộ Hóa Học: Mời quý vị đến chứng kiến sức công phá của natri tại phòng thí nghiệm. Chúng tôi không chịu trách nhiệm về mọi nguy hiểm.

11F: Chiếu phim video *Góc chết của vạn người*. Liệu bạn có trụ được đến cái kết đáng kinh ngạc không? Về lịch chiếu xin mời xem trang khác.

Đội hoạt náo kết hợp câu lạc bộ Cheerleading: Mời các bạn đến xem buổi biểu diễn chung của chúng mình, tại sân thể dục từ 2 rưỡi chiều ngày thứ nhất.

Câu lạc bộ Trà Đạo: Chúng tôi tổ chức tiệc trà ngoài trời thường niên của lễ hội Kan-ya tại đây!

Câu lạc bộ Mỹ Thuật: Mời quý khách đến xưởng vẽ để chiêm ngưỡng các tác phẩm từng được chọn trưng bày ở bảo tàng tỉnh: “Khúc tráng ca mùa xuân.”

Câu lạc bộ Điều Hành: Từ 2 giờ chiều ngày thứ ba, chúng mình sẽ tổ chức điều hành tại nhà thể chất.

Câu lạc bộ Tranh Thủy Mặc: Chúng tôi hợp tác với câu lạc bộ Mỹ Thuật, tổ chức triển lãm tranh tại xưởng vẽ.

Hội những người yêu thích Bùa Chú: Chúng mình sẽ làm “nhiều thứ” tại phòng học lớp 11E. Có bán hàng nữa đó!

Câu lạc bộ Văn Nghệ: Chúng tôi bán tập san *Nhã* tại phòng học dự bị số 3 và hành lang nối với tầng hai. Hai trăm yên một cuốn.

Hội nghiên cứu *Bách nhân nhất thủ**: L-làm ơn... Ai đó ứng chiến với chúng tôi đi...

Hội nghiên cứu những điểu Huyền Bí: Trưng bày hiện vật tại lớp 10F. Chúng tôi nghiên cứu nghiêm túc. Nếu chỉ vì hiếu kỳ xin đừng đến.

Câu lạc bộ Đố Vui: 1 giờ chiều ngày thứ nhất, thử thách đố vui lần thứ bảy sẽ diễn ra tại sân thể dục. Chúng tôi mong chờ sự tham gia của các bạn. Có phần thưởng nữa đó!

Câu lạc bộ Thiên Văn Học: Lễ hội Kan-ya tổ chức vào ban ngày... Làm quái gì có sao mà nhìn... Thôi bọn này làm mô hình Hệ Mặt trời.

10C: Từ 2 giờ chiều ngày thứ nhất, trên sân khấu nhà thể chất - *Truyện cổ Andersen, phiên bản thật sự vui vẻ.*

Câu lạc bộ Phát Thanh: Từ 12 rưỡi trưa hằng ngày, giới thiệu thông tin mới nhất về lễ hội Kan-ya qua radio. Máy b ồ không thích bọn tôi vẫn bắt nghe.

Câu lạc bộ Bàn Tính: Biểu diễn dùng bàn tính siêu nhanh như trên ti vi! Tại phòng học dự bị số 4, tầng hai, dãy lớp học đặc biệt.

Câu lạc bộ Hùng Biện: Chúng mình mượn phòng lớp 12B, từ 11 giờ ngày thứ nhất đến 2 giờ chiều ngày thứ ba, mời các bạn tới tham gia đại hội hùng biện tiếng Anh.

Câu lạc bộ Thổi Sáo: Biểu diễn tại phòng Nhật sáng hai lần,

chỉ ầu một lần. Thời gian chi tiết sẽ dán trước cửa phòng.

Câu lạc bộ nghiên cứu Rakugo*: Trên sân khấu từ 9 giờ ngày thứ nhất. Cứ tưởng được lên đầu, ai ngờ còn bọn nhảy nhót... (khóc)

Câu lạc bộ Thư Pháp: Triển lãm tại phòng thư pháp.

Câu lạc bộ Cẩm Hoa: Triển lãm tại hành lang tầng một. Mời quý khách dừng chân thưởng lãm...

Câu lạc bộ Sinh Vật Học: Trưng bày mô hình môi trường sinh vật vùng Kamiyama.

Câu lạc bộ Shogi*: Giải cờ tranh cúp Kan-ya diễn ra tại phòng học lớp 10G. Thời gian suy nghĩ mỗi người ba mươi phút. Có phần thưởng trang trọng và tiếng tăm cho người thắng cuộc.

Câu lạc bộ Chế Tác: Trưng bày tàu Enterprise* kèm máy bay oanh tạc tại phòng học Vật lý. Chúng mình còn bán mấy món đồ nhỏ xinh nữa!

Hội nghiên cứu Phim Video: Chiếu phim tự làm *Liều** tại phòng nghe nhìn. Lịch chiếu xem trang khác.

Câu lạc bộ Nhiếp Ảnh: Triển lãm tại phòng học lớp 12G. Biểu diễn chụp ảnh kiểu cổ: Chụp ảnh magiê4.

Hội nghiên cứu Phim Ảnh: Chiếu phim *Nuovo Cinema Paradiso** (1989 - phim Pháp - Ý) tại phòng nghe nhìn.

Hội nghiên cứu SF: Chiếu tác phẩm đoạt giải hạng mục Nghe nhìn của giải Seiun* năm ngoái. Tựa đề là (đoạn sau bị lược).

Câu lạc bộ Vật Lý: Bọn tớ đã làm một con robot. Đứng bằng hai chân luôn! Nhưng vẫn phải dùng xe tập đi.

Global Act Club: Triển lãm tại phòng học lớp 12E. Xin mời các bạn đến tham quan.

Hội nghiên cứu Lịch Sử: Mô hình tái hiện lại lâu đài Kamiyama, còn được biết đến với tên “Shiroyama”. Kiểm chứng khả năng phòng vệ, tìm hiểu quá trình lâu đài thất thủ.

Câu lạc bộ Thủ Công: Thảm Mạn Đà La. Ý kiến cá nhân thôi, nhưng trông nó nhiệm mầu kinh khủng.

Hội nghiên cứu làm Bánh Kẹo: Bán bánh kẹo trước phòng nữ

công gia chánh “trong phạm vi phù hợp với mục đích hoạt động”, ủng hộ bọn tớ nha!

Câu lạc bộ Nhạc Nhẹ: Các ban nhạc vui lòng đăng ký dưới tên câu lạc bộ Nhạc Nhẹ. Chúng mình sẽ thuê nguyên phòng võ thuật cả ngày.

Câu lạc bộ Cờ Vây: Tổ chức lớp dạy người mới tại phòng học dự bị số 2. Tất nhiên chúng mình sẽ chơi cùng các bạn luôn.

Câu lạc bộ Acapella: Cố định tại phòng học lớp 12C. Hát tại sân trong từ 11 giờ ngày thứ nhất. Hãy đến nghe bọn tớ biểu diễn nhé!

Câu lạc bộ Báo Tường: Phát hành số đặc biệt hai tiếng một lần suốt lễ hội Kan-ya. Theo sát những chủ đề mới và sốt dẻo nhất.

Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực: Từ 11 rưỡi ngày thứ hai, bọn tớ tổ chức đấu trường ẩm thực “Wildfire” tại sân thể dục! Đang tuyển người tham gia.

Câu lạc bộ Làm vườn: Bọn tớ nướng khoai lang... Hả đây mà là làm vườn á? Làm nông chứ? Thế này là sao hả chủ tịch!?

Câu lạc bộ Ảo Thuật: Ảo thuật tầnn gầnn tại phòng học lớp 11D, ảo thuật trên sân khấu từ 11 giờ rưỡi ngày thứ nhất.

Hội nghiên cứu Bói Toán: Trụ sở đặt cạnh cầnn thang tầnn ba.

Câu lạc bộ Cổ Điển: Tại sao lễ hội văn hóa trường Kamiyama lại được gọi là “Lễ hội Kan-ya”? Câu trả lời nằm trong tập san *Kem đá* được bán tại phòng Khoa học Địa cầnn. Hai trăm yên một tập.

Lời nhắn gửi từ ban Chấp hành

Kugayama Muneyoshi (Hội trưởng Hội học sinh - Trưởng ban Chấp hành Lễ hội Kan-ya): Vui thôi đừng vui quá. Tôi chỉ muốn nói thế thôi.

Yazaki Keita (Hội phó Hội học sinh): Ban Chấp hành sẽ đặt trụ sở tại phòng Hội học sinh trong suốt thời gian lễ hội. Báo cáo, liên lạc, bàn bạc cầnn tiến hành khẩn trương.

Shokawa Harumi (Hội phó Hội học sinh): Cuối cùng đã đến ngày này... Những cảm xúc tràn ngập lòng tôi. Mọi người, xin đừng để phải hối tiếc đi ềnn gì.

Funabashi Masaharu (Trưởng ban Văn hóa): Ngoài ba giải hằng năm, năm nay lễ hội Kan-ya còn có giải riêng cho từng hạng mục. Các bạn trẻ, hãy chiến đấu đi!

Tanabe Jiro (Trưởng ban Tổng hợp): Chúng tôi đã chuẩn bị đủ số thùng rác, xin quý khách bỏ rác vào đúng thùng.

Sau khi xem lướt qua một lượt, tôi mãn nguyện với sự hoàn thiện của tờ giới thiệu và đặt nó xuống dưới gối. Mặt trước tờ giới thiệu in dòng chữ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” bằng phông chữ Gothic cỡ lớn, bên dưới là dòng “Lễ hội văn hóa trường cấp ba Kamiyama lần thứ 42”, cỡ chữ nhỏ hơn. Làm ra tờ gấp này chính là ban Tổng hợp, cũng là nơi mà tôi, Fukube Satoshi, trực thuộc.

Nhân đây cũng nói luôn, ngoài việc là một thành viên ban Tổng hợp vô cùng danh giá, tôi còn là thành viên của câu lạc bộ Thủ Công tháo vát, và câu lạc bộ Cổ Điển đầy kiêu hãnh nữa. Nếu phải trả lời trong lòng mình tôi coi trọng bên nào hơn... thì thế nào nhỉ? Chắc tôi sẽ chọn câu lạc bộ Cổ Điển.

Lúc mới tham gia vào tổ làm tờ giới thiệu do trưởng ban Tổng hợp trực tiếp dẫn dắt, tôi còn tưởng đây là một công việc đơn giản, chỉ cần chép lại tờ giới thiệu năm ngoái là xong. Nhưng hóa ra tôi đã nhầm, đến lúc vào việc rồi tôi mới biết nó thực ra tương đối khó nhằn. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu công việc chẳng có chút thử thách nào thì đâu còn gì thú vị nữa.

Sau khi xử lý xong cái phần việc khó nhằn ấy, tôi được thêm vài quyền lợi - cũng có thể coi như phần thưởng. Xác định được rõ ranh giới giữa quyền lợi và lạm dụng chức quyền cũng lại là một việc khá hay ho. Như trong mục Lời nhắn gửi từ các hội nhóm tham gia ở

phần cuối tờ giới thiệu, tôi cũng đã mạn phép đưa vào đó một trò chơi khăm nho nhỏ.

Những năm trước tên các câu lạc bộ trong mục này được sắp xếp theo thứ tự năm mươi âm trong tiếng Nhật. Nhưng tôi đã lén đổi nó thành theo thứ tự đăng ký. Tôi đã giải thích với trưởng ban là “Câu lạc bộ Acapella luôn đứng đầu bảng theo thứ tự năm mươi âm, thành ra năm nào cũng độc chiếm vị trí PR đẹp nhất, như thế không thể coi là công bằng được ạ!” Nhưng mục đích của tôi thì đơn giản hơn thế. Tôi chỉ muốn đẩy một trong những hội mà tôi tham gia, cụ thể là câu lạc bộ Cổ Điển, đến vị trí nổi bật hơn một chút. Lúc đầu trưởng ban còn do dự, nhưng sau đó anh ấy đã tán thành với tôi về mọi mặt. Với vỏ bọc “thứ tự đăng ký” này, tôi đã thử ăn gian đẩy nhóm đăng ký nhanh nhất là câu lạc bộ Kiếm Đạo xuống thứ hai để đưa câu lạc bộ Cổ Điển lên. Tuy không được, nhưng thay vào đó tôi lại xí được vị trí dưới cùng danh sách. So với hội được xếp ở “vùng chính giữa” thì có lẽ chúng tôi nổi bật hơn nhiều.

Mà nói vậy thôi chứ tôi cũng chẳng mong trò mèo này sẽ đem lại hiệu quả truyền thông gì ghê gớm. Trên cả mục đích quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển, thì đây chỉ là trò tiểu xảo để tận hưởng cảm giác ưu việt khi được sử dụng đặc quyền của thành viên tổ làm tờ giới thiệu thôi.

Thực ra, tôi cũng giống như hội phó Hội học sinh Shokawa, cũng thấy hồi hộp vì “cuối cùng đã đến ngày này rồi”. Những tưởng công việc ở ban Tổng hợp đã vất vả lắm rồi, ai ngờ câu lạc bộ Thủ Công còn làm tôi nhọc óc hơn nữa. “Ai nghĩ ra cái trò thêu thảm Mạn Đà La này thế hả?”, dù cầu nhàu nhưng tôi vẫn dồn cả tâm hồn vào từng

đường kim mũi chỉ. Tôi tham gia câu lạc bộ vì yêu thích nên cũng chẳng thấy vất vả, nhưng mất mỗi thì vẫn mỗi thôi. Tôi chỉ hơi tiếc vì đã không tham gia được nhiều vào việc làm tập san câu lạc bộ Cổ Điển, do phải dành hết thời gian cho câu lạc bộ Thủ Công và ban Tổng hợp. Vốn cơ sở dữ liệu cũng chẳng thể tự đưa ra kết luận. Dù có dành nhiều thời gian làm tập san hơn, tôi cũng nghi ngờ chẳng biết mình có thể viết được những đoạn văn thú vị hay không.

Ngày mai nên ghé qua đâu đầu tiên nhỉ? Làm gì thì làm, bên đồ vui là không thể bỏ qua rồi. Thành viên câu lạc bộ Đồ Vui không được tự tham gia cuộc thi mình tổ chức, tức là tôi cũng có cơ hội thắng. Ngày thứ hai thì chỗ thi nấu ăn cũng có vẻ hay đấy. Nếu tung món tử là cơm rang hải sản ra, tôi tự tin mình sẽ không thua bất kỳ ai đâu.

Tôi chỉ lo không biết Mayaka có ủ rũ quá không thôi. Chắc không sao đâu, cô nàng cũng là người mạnh mẽ. Và lại nếu nghĩ một cách khách quan thì trách nhiệm của Mayaka cũng nhẹ thôi ấy mà. Chitanda vẫn rất lo lắng, nhưng về điểm này tôi khá lạc quan. Rồi đâu sẽ vào đấy, mà không vào đấy thì cũng chẳng vào đâu được nữa.

Ôi, tôi háo hức quá. Vừa háo hức về lễ hội văn hóa, vừa muốn xem câu lạc bộ Cổ Điển chúng tôi sẽ chuyển bại thành thắng như thế nào.

Có được một thử thách để vượt qua, thật là kỳ diệu làm sao!

Chuyện của hiện tại là tôi phải ngủ đã, còn lấy sức cho ngày mai. Nếu để cạn năng lượng giữa sự kiện đáng mong chờ này thì đó sẽ là cái ngu lớn nhất trong cuộc đời Fukube Satoshi tôi mất.

003 - ♠ 01

Vì đã quen thức khuya nên mãi mà tôi chẳng thấy buồn ngủ.

Tôi đã nghĩ đến chuyện lôi sách ra đọc, nhưng trên giá chẳng có quyển nào hợp với tâm trạng. Tôi xuống phòng khách, tay cầm điều khiển bật ti vi lên xem, nhưng toàn những chương trình chán ngắt. Hết trò, tôi đành bật cái máy tính để bàn đã đóng bụi ở một góc phòng lên.

Cái PC này là đồ cũ của chị tôi, bây giờ nó là thiết bị lên mạng chung của nhà Oreki. Nói là “chung” nhưng thật ra thì cũng chỉ có mỗi tôi dùng, mà tôi lại không có sở thích lướt mạng. Dù mẫu máy đã từ thời xưa lắc xưa lơ, nhưng khả năng tính toán và ghi nhớ của nó chắc chắn vẫn ở mức mà kẻ như tôi chẳng bao giờ mơ đến được. Ấy vậy mà vai trò của cái PC này cũng chỉ dừng lại ở hiển thị góc tin tức của trang tìm kiếm, mỗi tuần một hai lần. Càng nghĩ lại càng thấy tội cho nó.

Tôi lại vào trang tìm kiếm... tin tức... tôi đã định vậy, nhưng rồi lại đổi ý gõ “Trường cấp ba Kamiyama” vào ô tìm kiếm. Sau khi ấn qua một vài đường link, tôi đã đến trang web của trường. Đây không phải lần đầu tôi truy cập vào trang này. Ngoài mấy mục thường gặp như là tóm lược lịch sử trường, giới thiệu hoạt động ngoại khóa, còn có cả diễn đàn và chatroom dành riêng cho học sinh trường, tôi cũng từng dùng tính năng chat này rồi.

Nói gì thì nói, lễ hội văn hóa trường cấp ba Kamiyama lừng danh sắp đến rồi, chắc chắn trường phải tổ chức cái gì đó trên mạng chứ? Căng mắt nhìn một hồi thì đúng như tôi dự đoán, trên đầu trang có hiển thị thông báo bằng phong chữ Mincho cỡ đại: “Còn một ngày nữa là đến Lễ hội Kan-ya.” Ở góc màn hình là một đoạn hoạt họa ngắn, hai cô cậu mặc đồng phục trường đang chuyển tay nhau đồng

đồ đạc. Về nội dung thì có lịch hoạt động mỗi ngày, danh sách hội nhóm tham gia, địa chỉ và đường đến, yêu cầu đối với khách tham dự và thậm chí cả góc thương mại điện tử nữa.

Tôi chẳng biết đội nào đã làm trang này, nhưng nó thật sự rất công phu. Dù lượng ảnh chụp, tranh vẽ, hay cả bản đồ vẽ tay các thứ khá nhiều, nhưng họ vẫn sắp xếp để màn hình không bị rối, thông tin dễ đọc dễ hiểu. Sau khi nhìn qua một lượt toàn bộ, tôi đang định xem mục giới thiệu câu lạc bộ Cổ Điển nhà mình thì mất kết nối. Tôi chẳng biết máy móc ầm ương chỗ nào, nhưng cái PC này vào Internet thỉnh thoảng vẫn bị đứt phứt phứt như thế. Thôi kệ, đi ngủ nào, vừa nghĩ xong thì tôi nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang. Tiếng chân nhẹ như vậy thì chắc chỉ có bà chị tôi thôi. Đụng đầu chị ấy trong hành lang hẹp thì cũng phiền, nghĩ vậy nên tôi lại ườn ra ghế thêm chút nữa.

Tiếng bước chân đi vào gian bếp cạnh phòng khách, tiếp đó là tiếng mở tủ lạnh, rồi tiếng lách cách của cốc thủy tinh được lấy ra. Đang định về phòng thì tôi bị gọi giật.

“Hotaro.”

Tôi đoán trúng phóc vụ tiếng chân. Giọng chị tôi đây mà. Chả hiểu sao nghe như đang ngái ngủ.

“Từ mai em đi lễ hội văn hóa nhỉ?”

Mặt chị vẫn nhìn về phía bếp.

“Vâng.”

“Mau mà lo ngủ đi chứ.”

“Hả...?”

Tôi ngó người ra. Trước đây đã bao giờ bà chị bảo tôi ngủ sớm đi, ăn cơm phải nhai kỹ, đừng quên khăn giấy khăn tay hay mấy chuyện kiểu như thế đâu. Chị mà đã mở miệng ra là y như rằng sẽ toàn những yêu cầu mà nếu làm theo, tôi sẽ gặp phải kha khá phiền phức. Hôm nay chị ấy làm sao vậy trời? Mặc cho tôi còn đang bối rối, tiếng thứ gì đó được rót vào cốc vang lên, rồi sau đó là tiếng bà chị tôi uống nước.

“... Chắc mấy đứa đang gặp rắc rối chứ gì?”

Tôi không trả lời. Chị tôi lại nói tiếp, lần này trong giọng chị vẻ gì đó khá khó tả.

“Nhìn thái độ của em là chị biết... Mà thôi, đã bao giờ *câu* lạc bộ Cổ Điển qua được một kỳ lễ hội văn hóa mà không gặp rắc rối gì đâu. Cái đó là truyền thống mà.”

Trời. Nghe giống trù ẻo hơn ấy.

“Ai bảo em đâm đầu vào cái trò hoạt động câu lạc bộ rắc rối này chứ, thật đúng là...”

“Gì cơ...?”

Đến mức này thì tôi phải bật lại thật. Người bảo tôi vào câu lạc bộ Cổ Điển chính là chị ấy cơ mà. Tôi đã tham gia câu lạc bộ Cổ Điển từ hồi mới nhập học trường Kamiyama theo lời nhờ vả của chị, người vốn là cựu thành viên. Mục đích ban đầu chỉ là để giữ nó không bị giải thể mà thôi. Tôi những tưởng mình sẽ là thành viên “ma” duy nhất của câu lạc bộ và sẽ được thỏa thích tận hưởng khoảng thời gian chả phải làm gì sau giờ học, nhưng trời ít khi chiều lòng người. Cô nữ sinh Chitanda cũng đã tham gia câu lạc bộ này với mục đích riêng. Trải qua bao nhiêu chuyện phiền phức liên quan đến “mục đích” của cô

nàng, số thành viên câu lạc bộ đã tăng lên thành bốn. Chuỗi sự kiện phiên phức đó được Satoshi đặt tên chung là vụ “Kem đá”, và chúng tôi đã chọn nó làm chủ đề cho tập san.

Mà nói thật, tôi cũng chẳng biết câu lạc bộ Cổ Điển này tồn tại vì lý do gì nữa. Tên là Cổ Điển nên có khi bọn tôi nên nghiên cứu văn học cổ điển gì đó, nhưng hiện tại chẳng thành viên nào có hứng thú với việc đó cả. Không có đàn anh đàn chị nào hướng dẫn “Câu lạc bộ Cổ Điển sẽ hoạt động như thế này nè”, nên chúng tôi cũng mất dấu *raison d’etre** luôn rồi. Nói vậy chứ cá nhân tôi vẫn thích kiểu như thế này hơn.

Dù có nói là chỉ ghi danh để đây, nhưng muốn câu lạc bộ tiếp tục tồn tại thì cũng phải có hoạt động. Trường thừa nhận câu lạc bộ Cổ Điển có tồn tại, và cấp cho một khoản phí hoạt động. Số tiền ít tẹo đó trên danh nghĩa được gọi là “phí làm tập san”. Đã có ngân sách thì phải cố mà dùng cho hết, thế là bọn tôi quyết định làm tập san *Kem đá*. Tuy cũng có vài phen lên thác xuống ghềnh, nhưng *Kem đá* coi như đã tạm hoàn thành.

Chúng tôi sẽ bán nó ở lễ hội văn hóa ngày mai.

... Mà, thực ra giờ đang có chút vấn đề đột xuất. Câu “... Chắc mấy đứa đang gặp rắc rối chứ gì?” của bà chị tôi tưởng đoán mò hóa ra lại trúng phóc.

Giờ nghĩ lại, chắc chị tôi sẽ biết câu lạc bộ Cổ Điển đáng ra phải làm những gì. Nhưng trước đây chị lại không ở Nhật Bản. Đến khi chị ấy về thì đã chẳng còn ai quan tâm câu lạc bộ Cổ Điển vốn dĩ hoạt động như thế nào nữa.

Nói chung, chủ quan mà nói thì tôi không thực sự chán ghét hoạt

động câu lạc bộ. Vì thế nên thay vì cãi lại chị, tôi nói thế này.

“Nếu đã có cái truyền thống quá bằng nguyên rửa ấy thì chị làm cho bọn em cái bùa đi chứ, *sempai**.”

“Em đang vùi vỉnh chị đó hả?”

Sau một lúc im lặng, có thứ gì đó lao tới từ sau lưng tôi. Tôi ngoái lại nhìn xem biết đâu bà chị cho mình bùa thật, nhưng không, cái thứ này thì linh nghiệm quái gì cơ chứ. Là một cây bút máy. Tuy không có phép màu nhưng nhìn nó khá phong cách, trên thân bút đen tuyền là những đường viền màu bạc trang nhã. Trông không giống hàng rẻ tiền.

“Cho em đây.”

“... Chắc em nên nói ‘Cảm ơn chị’ nhỉ?”

“À nhân tiện, bút hết mực gãy ngòi rồi.”

Đừng có tặng tôi rác chứ. Có tiếng thứ gì đó bị cất vào tủ lạnh, rồi tiếng bước chân rời khỏi bếp. Ra đến hành lang, bà chị gọi với theo tôi lần nữa.

“... Lúc nào rảnh chị sẽ qua xem mấy đứa làm ăn thế nào!”

“Không, chị đừng đến.”

Tôi đáp lại ngay. Ngày mai bọn tôi đã đủ bạn rồi, thêm bà chị vào phá quấy thì ai mà chịu nổi. Chị tôi không đáp lại nữa, chỉ có tiếng bước chân đi lên cầu thang.

Trên giường.

Tôi nằm chờ cơn buồn ngủ đến, không suy nghĩ điều gì cụ thể. Cuối cùng tôi dụi mắt, ngáp một cái rõ to.

Tôi đã mất cả ngày hôm nay, hay chính xác là hôm qua, cho việc chuẩn bị lễ hội văn hóa. Lễ hội trường Kamiyama hiện tại được tổ chức theo lịch trình bốn ngày, nhưng vì mất nguyên ngày đầu tiên để chuẩn bị nên thực tế chỉ còn ba. Từ ngày mai là vào phần hội chính.

Satoshi đã bảo sẽ “ăn sạch” lễ hội lần này. Hẳn là thế rồi nhỉ. Không bất ngờ lắm. Nhưng “tận hưởng lễ hội văn hóa” chắc chắn không phải là “chuyện bắt buộc phải làm”. Dù tôi có rúc vào một xó nào đó trong trường mà ngủ, thì thời gian lễ hội vẫn sẽ kết thúc. Và lại, tuy không phải thành phần có những phát ngôn ngổ ngáo kiểu như “Dăm ba lễ hội văn hóa, chán phèo!”, nhưng tôi vẫn thẳng thắn tuyên bố phương châm sống của mình là: “Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn.” Đại khái không chủ động tham gia lễ hội cũng chẳng chết ai cả.

Nói thật thì lẽ ra tôi chẳng cần làm gì đáng gọi là “tham gia” cả. Chỉ cần thay phiên nhau đứng quầy bán tập san, xong việc thì ngồi không cả ngày để tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời. Nhưng đây là “lẽ ra”.

Tôi không muốn trách cứ ai về rắc rối đã xảy ra, bởi nếu nói có lỗi thì có lẽ bốn đứa chúng tôi đều có lỗi cả. Nghĩa là tôi cũng có một phần trách nhiệm, mà tự dọn dẹp hậu quả do mình gây ra thì dù không muốn cũng là “việc bắt buộc phải làm”.

Vấn đề là có thể “làm cho nhanh gọn” được hay không mà thôi.

Nhưng giả sử chúng tôi không giải quyết được, thì có thể nói rốt cuộc vấn đề vẫn xoay quanh một món tiền nhỏ. Chẳng phải là không có đường lui. Chỉ tại Chitanda cứ nghiêm trọng hóa vấn đề thôi. Cô nàng cần học cách suy nghĩ theo kiểu thoải mái hơn, tiết kiệm năng

lượng hơn một tí.

Không bi quan nhưng cũng chẳng lạc quan về viễn cảnh tương lai, tôi ôm tâm trạng gần giống như *que sera, sera** trong lòng chờ giấc ngủ tới.

004 - ♦ 01

Giữa đêm tôi chợt choàng tỉnh, rồi bắt đầu suy nghĩ.

Khác với những gì Oreki vẫn hay hiểu nhầm, tôi không phải người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Tuy chưa từng thất bại vì thiếu chuẩn bị và tìm hiểu, nhưng đương nhiên tôi cũng có lúc đã chuẩn bị tất cả trong phạm vi thường thức và kỳ vọng mà vẫn thất bại. Bởi vậy nên chuyện *người* khác đôi khi gặp thất bại là điều đương nhiên, và bản thân mình cũng không thể tránh khỏi lúc phạm sai lầm.

Theo lẽ này, tôi cần phải thông cảm với người ta, đồng thời phải dễ dãi hơn một chút với chính bản thân mình. Nhưng tôi lại là đứa trái tính trái nết. Có những điều mọi người đều xuề xòa cho qua, nhưng tôi thì không. Tôi chẳng bao giờ kìm lại được nổi tức giận với những sai lầm của bản thân. Tại sao lại vậy nhỉ?

Trước đây Fuku-chan đã từng nói thế này.

“Này Mayaka, nếu cậu mà biết điều khiến cảm xúc theo đúng ý mình thì đời sẽ thoải mái hơn nhiều đấy. Cậu toàn phiền não chuyện đầu đầu ấy.”

“Tớ không phiền não. Mà tớ cũng chả muốn nghe cái mớ triết lý sáo rỗng của cậu.”

Fuku-chan khoanh tay nhìn xuống đất, ậm ừ thành tiếng rõ to. Cái

điều bộ cổ tình làm dáng ấy là bản sắc riêng của Fuku-chan, và tôi cũng không ghét nó.

“... Tớ thấy thực ra lý do Mayaka bức tức không hẳn là vì mấy chuyện thành công hay thất bại, hoàn hảo hay không hoàn hảo đâu.”

“Thế à?”

Tôi rướn cả người lên vì hứng thú.

“Vậy thì tớ bức vì cái gì nào?”

“Tớ cũng chẳng biết giải thích sao. Tớ cho là mình có vốn từ vựng khá phong phú, nhưng chẳng biết từ nào hữu ích vào lúc này hết.”

“Vì cậu biết quá nhiều từ vô dụng thì có. Như là tank-desant* này, un-don-kon* này. Mà thôi kệ mấy chuyện đó đi. Tớ lấy ví dụ nhé, Hotaro lấy ‘tiết kiệm năng lượng’ làm đức tin của mình phải không?”

Tôi thực lòng không thể gật đầu.

“Cái đó là do cậu ta tự hô hào vậy thôi. Có trời mới biết thứ quan trọng với Oreki có thật sự là ‘tiết kiệm năng lượng’ hay không.”

“Cậu chơi với tên đó bao năm rồi còn gì?”

“Ai thèm để ý Oreki chứ.”

Fuku-chan cười khổ sở.

“Thì thôi dẹp Hotaro đi. Tớ nghĩ Mayaka cũng có một niềm tin kiểu kiểu như vậy, nhưng cái vầy ngược của cậu không phải là ‘chính xác’ hay ‘hoàn hảo’, mà là thứ gì đó khác kia.”

Biết đâu lại vậy thật chẳng, tôi nghĩ. Tôi vốn chẳng ưa mấy chủ đề kiểu tự nói về bản thân, nên trước đây mỗi lúc giống như thế này tôi toàn lái sang chuyện khác thôi.

Mà tóm lại, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là tôi đang điên đầu

không tài nào ngủ được. Đã kiểm tra đi kiểm tra lại bao nhiêu lần, thế mà tại sao tôi lại bỏ quên một lỗi cơ bản đến như thế cơ chứ. Tại sao mãi đến lúc gần sát *giờ G* tôi mới phát hiện ra nó cơ chứ?

Và điều làm tôi lộn ruột hơn nữa là vào ngày đầu tiên của lễ hội văn hóa, cái ngày mà đáng lẽ chúng tôi phải sửa chữa sai lầm kia, tôi lại chẳng thể làm gì được. Tôi bị khóa cứng vào hội nghiên cứu Manga chẳng thoát ra nổi. Fuku-chan đã an ủi tôi, “Nhằm nhọt chút ít thôi ấy mà. Cậu đừng bận tâm nhiều,” nhưng mà...

Trời ơi, tôi ức quá. Tôi ức cái sự đầu đất của mình.

Nhưng còn một điều nữa làm tôi ám ức, đấy là Oreki đã nói trúng phóc. Cậu ta lúc nào cũng ra cái vẻ phiêu lãng tách đời, nhưng khi chỉ còn một mình với tôi thì lại ngoảnh mặt đi mà nói thế này.

“Bà đừng có căng thẳng quá chứ. Bà mà cứ thế thì không chỉ Satoshi, mà cả Chitanda cũng căng thẳng theo đó. Tôi nói có đúng không?”

Quả đúng là vậy. Đứa đầu đất trong vụ này là tôi, nhưng mặt Chi-chan lại tái xanh tái xám như thể tất cả trách nhiệm thuộc về bạn ấy. Tôi thì sao cũng được, nhưng không thể nào để cho Chi-chan tham gia lễ hội với bộ mặt như thế.

Vì lẽ này mà tôi đã quyết định sẽ dễ dãi với mình hơn một chút. Quyết là quyết vậy thôi, nhưng cứ nhớ lại cảnh đó là tâm trạng tôi tuy chưa phát điên lên nhưng cũng chẳng thể bình tĩnh được!

Thật hết biết.

Cá nhân tôi mong chờ nhiều ở lễ hội trường Kamiyama, có lẽ do vậy nên đầu óc tôi trở nên nhạy cảm hơn bình thường. Nhưng tôi

cũng không thể thức trắng đêm để rồi sáng mai chờ đợi. Tôi lăn ra khỏi chăn, lấy thuốc ngủ ra từ hộp thuốc. Tôi chẳng ưa gì thứ này, nhưng vẫn bẻ viên thuốc ra làm đôi, và uống ực thứ thuốc màu trắng ấy.

II. “Thứ đó” chất chồng đến vô tận

2-1

005 ~ 012

Ở câu lạc bộ Cổ Điển có chuyện gì vậy?

005 ~ ♠ 02

Tận hưởng trọn vẹn lễ hội - một công việc nghe thì đơn giản nhưng thực ra lại hơi bị khó. Không thể bỏ qua sự khác biệt trong năng lực nhận thức của mỗi cá nhân, và hơn thế nữa là sở thích của mỗi người. Dù xem cùng một màn ảo thuật, nhưng người kém thông minh sẽ chẳng thể hiểu được dù chỉ một phần trăm sự tuyệt vời của nó. Tức là “Để xem ảo thuật cần có con mắt của một nhà ảo thuật”. Người ta có thể “tự do tận hưởng theo ý mình” nếu được tiếp cận với nhiều thứ làm mình cảm thấy giải trí, nhưng “tận hưởng trọn vẹn” thì có thể nói là không thể.

Sáng nay tôi đến trường sớm hơn mọi khi. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội văn hóa trường Kamiyama. Fukube Satoshi cứ lải nhải “Mong chờ quá! Ôi, tớ mong chờ quá!”, khiến tôi đâm ra muốn làm cậu ta mất hứng một chút, nên mới đáp lại bằng cả một đoạn dài ngoằng phía trên. Ai ngờ nghe xong Satoshi lại cười tinh quái, rồi chậm chậm lắc đầu.

“Sáng suốt thật đấy, ấy là nếu được thì tớ muốn khen cậu như thế.

Nhưng thực ra cậu thật là ngây thơ, quá ngây thơ Hotaro ạ.”

“Ồ ồ. Ngây thơ là sao cơ?”

“Thì một kẻ chẳng khác gì hóa thân của ông thần lười như Hotaro mà lại thuyết giáo tớ về ‘tận hưởng’, chẳng là ngây thơ quá cỡ còn gì.”

Cậu ta giờ lên đứng một ngón trỏ, ngoắc qua ngoắc lại trông rất kịch.

“Mấy chuyện đó tớ đã hiểu rõ từ lâu rồi. Ngay từ đầu tớ đã biết là không thể nhấm nháp lễ hội cho đến tận xương tủy được. Cái quan trọng nhất của chủ nghĩa Epicurean* là phải biết rõ chừng mực mà. Chỗ này quan trọng lắm đấy, nếu có ngày Hotaro từ bỏ ‘tiết kiệm năng lượng’ thì tớ sẽ cho nó vào bài kiểm tra, nên lo mà chuẩn bị.”

“Cái ngày ấy sẽ không đến đâu. Nhưng này, nếu như đã hiểu rõ chừng mực thì cậu còn nói đến ‘tận hưởng’ làm cái gì?”

“OK, để tớ chỉ cho cậu biết. Thứ nhất, tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ‘tận hưởng trọn vẹn lễ hội’ cả. Tớ chỉ muốn thỏa mãn ở mức vừa vừa thôi. Gần như là tu hành ấy, điểm này của tớ Hotaro cũng biết còn gì? Vả lại vẫn còn một quan điểm nữa, mà ông thần lười Hotaro đã bỏ qua.”

Đã hiểu chưa? Satoshi không nói thêm, nhưng tôi đã đoán được câu tiếp theo của cậu ta hẳn là như thế. Cậu ta liếc mắt nhìn tôi, nhưng vì tôi chẳng có ham muốn phá hỏng hứng thú của Satoshi, nên rốt cuộc chỉ im lặng. Thấy tôi không có ý trả lời, cậu ta hạ giọng nói như đang tiết lộ một bí mật.

“Dù cho phía mình chẳng có chút năng khiếu ‘tận hưởng’ nào...”

“...”

Satoshi cười toe toét.

“Thì vẫn có thể trông chờ phía bên kia sẽ ‘biết cách làm cho mình vui’ mà!”

Ồi thế cơ đấy.

Phốt lờ bản mặt lạnh tanh của tôi, Satoshi lại bắt đầu “Dù thế nào thì tớ vẫn mong chờ quá!” Tôi chỉ còn biết im lặng cười khổ.

Fukube Satoshi. Đó là tên thằng bạn từ thời cấp hai của tôi. Về ngoại hình, Satoshi có đôi mắt màu nâu nhạt cùng những đường nét mảnh mai đến mức nhìn từ xa dễ bị nhầm là con gái. Thực ra nhờ chăm đạp xe nên cậu ta có cặp giò khỏe không thể coi thường được, nhưng nhìn bề ngoài thì chính xác là con cò hương.

Tuy nhiên điểm đặc trưng thật sự của tên này lại nằm ở khía cạnh tinh thần. Như đã lấp ló thể hiện trong cuộc nói chuyện hồi nãy, quyết tâm “tận hưởng cuộc đời” của Satoshi mạnh mẽ đến mức tưởng như có thể khiến cậu ta thản nhiên vứt bỏ đi những điều bắt buộc phải làm, như là chuyện học hành hay giao tiếp xã hội. Trước kia cậu ta đã có chân trong câu lạc bộ Thủ Công và ban Tổng hợp rồi, nhưng khi thấy tôi vào câu lạc bộ Cổ Điển thì cậu ta cũng tham gia theo, với lý do chỉ vồn vện “Có vẻ thú vị mà!”

Bên tay Satoshi là một chiếc túi đeo chéo. Đây là thứ lúc nào cậu ta cũng mang theo bên mình, nhưng tôi không biết bên trong có chứa cái gì. *Có rất nhiều thứ*, tôi chỉ đoán được vậy thôi.

Trường cấp ba Kamiyama đã hiện ra trước mắt chúng tôi. Tuy đang diễn ra lễ hội văn hóa nhưng tường ngoài của trường vẫn chẳng được sơn thành màu hồng, nên nhìn từ ngoài vào không khác gì một ngôi trường phổ thông bình thường cả. Nhưng trong trường giờ này chắc

hắn đã chín chu, ra dáng lễ hội văn hóa lắm rồi. Chúng tôi đã được cho nghỉ tất cả các giờ học hôm qua để chuẩn bị.

Đến cả những học sinh đang đi trên đường hôm nay trông cũng khác hẳn. Đa phần vẫn mặc đồng phục học sinh, nhưng cũng có không ít đứa mặc thường phục, chả biết thuộc câu lạc bộ nào. Và gần như chẳng đứa nào mang cặp, vì không cần mang đồ dùng học tập mà. Chính khác biệt rất nhỏ này khiến người ta kỳ vọng rằng một khoảng thời gian khác với thường ngày sắp bắt đầu, cảm xúc này không hẳn là tôi không hiểu.

Ở vùng này, trường cấp ba Kamiyama nổi tiếng là trường chuyên, có nhiều học sinh thi đỗ đại học. Nhưng nói vậy thôi chứ trường tôi không mở quá nhiều lớp bổ túc, *tỉ lệ* đỗ vào các trường danh tiếng cũng chẳng thể nói là vượt trội. Nếu bảo học sinh trường Kamiyama nêu ra một đặc trưng của trường, thì chắc phải mười đứa mới có một đứa nói đến *tỉ lệ* đỗ đại học này nọ. Chín đứa còn lại hẳn sẽ đáp: “Trường có khối văn hóa nghệ thuật hoạt động rất sôi nổi ạ!”

Trường Kamiyama có vô số câu lạc bộ văn hóa nghệ thuật, mà đa số đều hoạt động tích cực. Thời điểm tất cả *các hoạt động* ấy lên đến đỉnh điểm đương nhiên chính là lễ hội văn hóa. Mà hẳn một ngày để chuẩn bị, hội chính đến ba ngày, có thể nói là phá cách nếu so với các trường cấp ba khác.

Đột nhiên Satoshi lại hô lên, bằng cái giọng háo hức quá mức cần thiết.

“Thôi, chuyện nào ra chuyện đó. Hotaro bạn hiền, kia chẳng phải là Mayaka sao?”

Ngón tay cậu ta đang chỉ vào lưng một nữ sinh mặc áo cardigan đỏ

và quần kaki trắng. Chỉ nhìn từ đằng sau tôi không dám chắc đó có phải là Ibara Mayaka hay không. Tôi đã quen biết Mayaka từ hồi tiểu học, nhưng suốt mấy năm cấp hai tôi gần như không thấy mấy lúc cô nàng mặc thường phục. Nhưng Satoshi đã bảo đây là Mayaka thì chắc là vậy thật.

Ibara đã tỏ tình với Satoshi không biết bao nhiêu lần. Tuy bản thân Satoshi biết cậu ta hoàn toàn không ghét Ibara, nhưng cậu ta vẫn cứ tiếp tục trốn tránh tình cảm của cô nàng. Lý do tại sao thì tôi không có chút hình dung gì, mà tôi cũng chẳng muốn biết.

“Để tớ lên thăm tia tình hình tí.”

Cậu ta ngoái lại nói với tôi như vậy, rồi thoăn thoắt chạy từng bước về phía cô gái kia.

006 - ♣ 02

Khi tiến lên, tôi nhận ra trước mặt mình chính là Mayaka chứ không ai khác. Tôi có thể nhìn nhầm Hotaro thành pho tượng Phật đặt ở ven đường, nhưng Mayaka thì không bao giờ nhầm được. Tôi chạy lại gần, đập tay lên vai cô nàng.

“Nè, Mayaka! Chào buổi sáng.”

Tôi đã tưởng tượng cô nàng sẽ quắc mắt nhìn tôi mà gắt, “Thôi ngay, đau!” Chính để đảm bảo sẽ thấy phản ứng đó nên tôi mới đập mạnh tay một chút. Nhưng hình như sáng nay Mayaka chẳng có tâm trạng nào để gắt gỏng với tôi. Cô nàng chỉ hơi căng người lên, rồi từ từ quay lại.

“... Chào buổi sáng.”

Mayaka chỉ thì thầm như thế, rồi nhìn sang hướng khác. *Ha ha, hiểu vấn đề rồi*, tôi vỡ ra. Tôi tươi cười (Cười là sở trường của tôi, đến mức tôi quên luôn bộ mặt nghiêm túc của mình trông như thế nào), rồi nói để giải tỏa bớt lo lắng cho Mayaka.

“Bộ quần áo hợp với cậu lắm đó.”

“Th... thật hả?”

“Ừ, thế cậu đang cosp...”

Một cú đâm ở cự li gần thụi thẳng vào bụng cắt ngang câu nói của tôi. Góc đâm rất đẹp. Nếu tôi không phát hiện ra mà gồng cơ bụng lên trước thì chắc đã ăn đủ rồi. Trong mắt Mayaka lóe lên một thứ ánh sáng đáng sợ, cô nàng thì thào.

“Đừng dùng mấy từ ngữ kiểu đó trước mặt Katagi chứ.”

Tôi nghĩ bây giờ chẳng mấy ai coi *costume play* là từ cấm nữa. Nhưng tôi hiểu lý do Mayaka thẹn, nên cũng chẳng phản đối làm gì. Nhân đây nói luôn, tôi đã biết hôm nay Mayaka sẽ mặc đồ cosplay từ trước rồi. Vì hội nghiên cứu Manga của Mayaka có gửi đến ban Tổng hợp một lá đơn xin phép được mặc thường phục đến trường. Bởi lẽ trong trường vốn không có nhiều phòng thay quần áo, nên ban Tổng hợp bù lại bằng cách cho phép học sinh mặc thường phục đến trường trong thời gian diễn ra lễ hội văn hóa, với điều kiện phải xin phép từ trước.

Mayaka đang mặc một cái quần kaki màu trắng xám, cùng chiếc cardigan màu đỏ thẫm. Kiểu trang phục này mang tính thực dụng cao, chống chịu được những cơn gió thu đầu tháng Mười, trên lớp áo ngoài còn có cả phụ kiện nữa. Bên dưới lớp áo cardigan là một chiếc sơ mi trắng có cổ, quanh hông quấn một cái thắt lưng to bản. Xem

chùng chính cái thắt lưng này mới là tâm điểm của cả bộ quần áo.

Tôi ngắm nghía Mayaka một lần nữa từ đầu đến chân. Hừm. Vẫn chịu chết. Phải hỏi lại thôi.

“Vậy cậu đang mặc-đồ-giống ai thế?”

Mayaka đã hiểu được cách nói rất cẩn thận để tránh từ cấm, giống như gọi con hổ là “ông ba mươi” ấy của tôi. Cô nàng nhìn thẳng về phía trước, đáp lại rành rọt.

“Frol.”

“Frol? Frolbericheri Frol* á? Cậu có bảo sẽ mặc đồ giống nhân vật đó à?”

“Ừm... Lát tớ sẽ đeo găng tay nữa.”

Dù đã được giải thích, tôi vẫn chưa hình dung ra nổi. Nhưng có lẽ đây chính là mong muốn của Mayaka. Quy định của hội nghiên cứu Manga yêu cầu phải cosplay, mà Mayaka lại là chúa hay ngược, nên đương nhiên cô nàng sẽ chọn bộ trang phục nhìn qua chẳng khác gì quần áo bình thường rồi.

Ibara Mayaka. Tôi thuộc hàng thấp lùn trong đám con trai, còn Mayaka cũng tương đối bé hạt tiêu nếu so với những đứa con gái khác. Nếu không mặc đồng phục thủy thủ hẳn đi đâu cô nàng cũng có thể giả làm học sinh tiểu học được. Và hôm nay cô nàng không mặc đồng phục thủy thủ. Không chỉ có vóc người nhỏ bé, nếu phân tích vị trí tương quan giữa mắt và miệng trên khuôn mặt cô nàng, theo lẽ thường có thể kết luận Mayaka có kiểu mặt giống trẻ con.

Nhưng tinh thần phê bình và tự phê bình mãnh liệt của Mayaka làm cho khuôn mặt như trẻ con của cô nàng chẳng mấy khi có được

những biểu cảm hồn nhiên. Đại để lúc nào môi cô nàng cũng bặm lại như đang cáu giận ai chuyện gì. Nhưng chính vì cái lẽ đó mà nụ cười của Mayaka lại mang một giá trị vô cùng to lớn, đến mức chẳng thứ gì đánh đổi được. (Mang tiếng quen biết nhau bao nhiêu năm, vậy mà Hotaro chẳng hề nhận ra giá trị đó, về điểm này cậu ta quả là có mắt không trông.)

Tôi quyết định tạm bỏ qua bộ cosplay mà khổ chủ cũng chẳng mong muốn gì, vừa xoay xoay cái túi đeo bên hông vừa nói.

“Thôi, gì thì gì, cậu cũng đóng tròn vai rồi. Lát nữa tớ sẽ qua bên cậu chơi.”

Mayaka bẽn lẽn khẽ gật đầu.

“Mayaka cũng viết bài cho tập san của hội Manga nữa nhỉ?”

“Ừm.”

“Lát nữa tớ sẽ đọc... Cậu vất vả thật đấy, kham hết câu lạc bộ Cổ Điển, hội Manga, rồi còn vụ đó nữa.”

“Ừ, vất vả lắm. Đâu như ai-đó chả thềm nộp bài tập san luôn.”

Tôi đang tán dương Mayaka, nhưng đến đây thì ánh mắt cô nàng đột nhiên trở nên sắc như dao. Thôi chết cha, câu chuyện đã lái về hướng “đó” rồi. Chậm nộp bài cho tập san câu lạc bộ Cổ Điển chính là thằng tôi đây chứ ai, chẳng có cách nào bào chữa được. Mà đã không bào chữa được thì ta phải đánh trống lảng.

“À ừm... Mà này, hôm nay Mayaka sẽ ở bên Manga cả ngày à?”

Dù trông cô nàng có vẻ bất mãn khi tôi đổi chủ đề, nhưng Mayaka vẫn gật đầu.

“Có định qua bên câu lạc bộ Cổ Điển không?”

“Ừm... Sáng tớ phải qua bên Manga trước tiên, nên chịu rồi. Sau đó chắc tớ chỉ cần ngồi đây cho có mặt thôi... Không, thật ra chắc sẽ có nhiều việc phải hỗ trợ lắm.”

Tôi càng cười tươi hơn nữa, đập bàn tay vào lưng Mayaka.

“Đừng suy nghĩ về chuyện đó nhiều! Chuyện đã qua thì cũng qua rồi mà!”

Nghe tôi nói, Mayaka cười mơ hồ rồi gật đầu. Hừm, không đúng rồi. Biểu cảm đẹp nhất của cô nàng đâu phải cái nụ cười không biết là vui hay buồn này.

Dù chính Mayaka đã bảo không bận tâm, nhưng Hotaro có vẻ nghi ngờ lý do tôi liên tục lẩn tránh những lần Mayaka thổ lộ tình cảm. Và lại, dù có nịnh nọt thì cũng khó mà nói Hotaro là người tế nhị. Tôi có nói toạc lý do ra cũng chưa chắc cậu ta đã hiểu được một phần mười. Hơn nữa, đây là vấn đề của riêng tôi và Mayaka, có thể nói là chẳng cần Hotaro hiểu làm gì cả.

Mãi suy nghĩ, tôi đã đi qua cổng trường lúc nào không biết. Tôi ngoái lại nhìn cho rõ. Trước cổng trường hôm nay có dựng một cổng chào lớn, trên đó trang trí đủ loại hoa giấy rực rỡ. Đây chính là tác phẩm mà các thành viên ban Tổng hợp đã lao tâm khổ tứ làm ra để chào đón khách đến thăm lễ hội. Từ cửa sổ khu học xá rủ xuống một tấm băng rôn, trên đó ghi dòng chữ “*Lễ hội văn hóa trường cấp ba Kamiyama lần thứ 42*”.

Vậy là lễ hội đã bắt đầu rồi.

Chẳng biết nhìn mặt tôi lúc đó háo hức kinh khủng lắm hay sao, mà thấy tôi mê mẩn nhìn lên khu học xá, Mayaka đã lấy cùi chỏ thúc tôi một cái.

“Fuku-chan... Dù là lễ hội văn hóa nhưng cậu cố đừng làm mấy chuyện kỳ dị nhé. Biết là Fuku-chan không ngượng nhưng mà tớ thì ngượng lắm.”

Hahaha, chẳng tin tưởng người ta gì hết.

Nhưng bảo tôi ngồi yên làm sao được!

007 - ♠ 03

Trong túi quần tôi có cái gì cứng cứng. Từ nãy tôi đã nhận ra rồi.

Một cây bút máy. Hay chính xác hơn là thứ đồ bỏ đã từng là một cây bút máy. Là lá bùa cầu may hết mực gãy ngòi mà chị đã cho tôi. Đêm qua, vì không thể để nó nằm chỏng chơ dưới sàn tầng một nên tôi đã mang lên phòng mình định vứt đi. Nhưng chả hiểu sáng nay hốt hải thế nào tôi lại vợ cả nó lẫn khăn tay cho vào túi. “Không viết được” với “không vứt được” chỉ khác mỗi âm giữa, biết đâu thứ vô dụng này lại mang may mắn gì đó.

Tay tôi mân mê cây bút trong túi quần, hết tháo nắp ra tra vào lại gẩy cái lẫy trên nắp bút kêu tách tách, còn chân thì bước lên cầu thang. Đích đến của tôi là phòng câu lạc bộ Cổ Điển ở tầng bốn.

Nhìn từ trên xuống, tòa nhà trường cấp ba Kamiyama có hình giống chữ H. Một trong hai nét dọc là khu nhà cơ sở, chủ yếu là các phòng học. Còn nét dọc bên kia là khu nhà đặc biệt, toàn là phòng chuyên dụng của khối tự nhiên và văn hóa nghệ thuật. Nét ngang là hành lang nối giữa hai tòa nhà. Nếu thật sự nhìn thẳng từ trên xuống sẽ còn thấy thêm một hành lang nữa, nối từ khu nhà cơ sở ra và dẫn đến nhà thể chất.

Phòng Khoa học Địa cầu của câu lạc bộ Cổ Điển nằm ở khu nhà đặc biệt. Phải đi đến tận cuối hành lang, rẽ vào một góc nhỏ mới tới nơi. Đại khái có thể coi vị trí của nó giống như vùng biên giới xa xôi của thế giới nhỏ mang tên trường cấp ba Kamiyama này. Vị trí địa lý của nơi này bình thường khiến tôi vừa nguyên rủa vì bất tiện, lại vừa thầm cảm ơn bầu không khí yên tĩnh mà nó đem lại. Nhưng đến lễ hội văn hóa thì nó lại làm nảy sinh một mối lo, rằng chẳng biết có ma nào mò lên tận góc này của khu học xá không đây?

Hành lang các tầng được trang trí rực rỡ đến độ lòa lẹt. Nào là poster, nào là linh vật, rồi cả biển hiệu nữa. Tuy nhiên cảnh tượng đầy sức sống ấy lại chỉ kéo dài lên tới tầng ba, còn tầng bốn ảm đạm như chốn không người. Chẳng có những sợi dây tua rua nhiều màu, quầy hàng hay biển hiệu gì hết. Bởi vì ngay từ đầu vốn đã chẳng có mấy câu lạc bộ ở trên này.

Nói vậy chứ vẫn có mấy tấm poster được dán lên, trong đó thấy cả poster của câu lạc bộ Cổ Điển chúng tôi nữa. Nó được thiết kế để không thể hiện bản thân quá mức, nhưng nhìn chung cũng chẳng đánh đuổi được cảm giác nơi này đã bị trần gian náo nhiệt bên dưới bỏ quên. Cá nhân tôi cho rằng tĩnh lặng như thế này là lý tưởng, nhưng nó lại chẳng có lợi chút nào với một tổ chức tinh tế như câu lạc bộ Cổ Điển. Nhìn tình hình này thì chắc chủ tịch của chúng tôi cũng đang đau đầu lắm.

Tôi kéo ngang cánh cửa phòng Khoa học Địa cầu. Giữa căn phòng hiu quạnh là một nữ sinh đang ngồi, vừa nhìn thấy tôi cô ấy đã đứng phắt dậy.

“Chào buổi sáng, Oreki.”

Cô ấy cúi gập người thật sâu, mái tóc đen dài rủ xuống. Đây chính là Chitanda, chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển. Chắc cô nàng đến sớm nhất hội rồi.

Chitanda Eru.

Mái tóc đen óng ả dài ngang lưng, đôi mắt cũng một màu đen láy. Cử chỉ duyên dáng, nền nã. So với đám con gái cô nàng có thể coi là cao, dáng người thanh mảnh. Lối ăn nói dịu dàng khiến người ta tưởng cô là tiểu thư một gia đình danh giá. Mà chẳng phải “tưởng”, cô nàng đúng là con gái độc nhất của nhà hào nông Chitanda mà.

Nói là nói vậy thôi, chứ theo ý kiến cá nhân mình, tôi không cho rằng hình ảnh người con gái nết na, yamato nadeshiko* ấy phản ánh đúng bản chất của Chitanda. Trên dung mạo hiền lành của Chitanda là hai con mắt to tròn, chính đôi mắt ấy mới tiết lộ tính cách thực sự của cô nàng. Một lòng hiếu kỳ không khác gì trái bom nổ chậm, đã từng phát nổ mấy lần trong quá khứ và chưa bao giờ có dấu hiệu tịt ngòi. Đó mới là Chitanda Eru.

Từ khi chúng tôi nhập học, nhờ lòng hiếu kỳ của cô nàng mà câu lạc bộ Cổ Điển đã bị lôi vào không ít chuyện phiền toái. Cô nàng cũng chính là lý do khiến tôi từ khi vào cấp ba đã không thể vỗ ngực tự hào về chân lý sống “Việc không cần làm thì khỏi làm. Việc bắt buộc phải làm thì làm cho nhanh gọn” của mình được nữa.

Chitanda ngẩng đầu, khoe miệng khê nhếch lên thành một nụ cười. Thực ra Chitanda là kiểu người hỉ nộ ái ố khá rõ ràng, chỉ là ít thể hiện ra mặt. Người ta gọi đó là biết kiềm chế nhỉ?

“Cuối cùng cũng đến rồi nhỉ.”

“Đến thật rồi.”

“Mình cùng cố gắng nhé.”

“Ừ.”

Tuy đã gặt đầu cho có lệ, nhưng khi nhìn sang thứ xếp chồng giữa tôi và Chitanda, tôi buột miệng than thở.

“... Chẳng biết cố gắng có ăn thua gì với đồng này không đây.”

“Thứ đó”, không gì khác, chính là tập san với nhan đề *Kem đá* của câu lạc bộ Cổ Điển. Cái tên nghe có chút khác thường so với tên các tập san khác, còn lý do cho sự khác thường đó thì không thể chỉ một câu là giải thích xong được. Trên bìa tập san màu nâu sậm được đóng gáy, bọc nhựa và ép chống quăn là tranh vẽ một con thỏ và một con chó đang cắn xé nhau. Đây cũng là một thiết kế gắn với lịch sử riêng. Trong số đầu tiên của tập san *Kem đá* nó được vẽ theo kiểu thủy mặc, nhưng năm nay Ibara đã đổi phong cách dễ thương hơn một chút. Nói một cách khách quan thì khiếu thẩm mỹ của cô nàng không tệ.

Trong quá trình làm tập san, có thể coi như việc của tôi, Chitanda và Satoshi chỉ là viết bài, chấm hết. Người ta thường cho rằng tập san thì chỉ cần bài viết thôi chứ còn gì khác nữa đâu, nhưng xin thưa là sai bét. Phải xác định số trang, chọn phong chữ và kiểu giấy, suy nghĩ cách dàn trang, đánh số và cuối cùng là đặt hàng ở nhà in. Tất cả những việc này một mình Ibara lo trọn. Không chỉ vậy, những bức tranh minh họa rải rác bên trong cũng do một tay cô nàng vẽ. Về thiết kế Ibara cũng có hỏi ý kiến chúng tôi, nhưng đại khái bọn tôi cũng chỉ xác nhận dàn bài chính do Ibara đã dựng sẵn mà thôi. Mấy việc chỉnh sửa linh tinh nhìn qua thôi đã thấy phiền hà, tôi thì không nói còn Chitanda đã đề nghị được làm giúp Ibara không biết bao nhiêu lần, nhưng bị từ chối.

Tớ quen việc rồi nên chẳng thấy vất vả gì cả. Lượng công việc đối với tớ cũng không nhiều đến thế. Bây giờ mà đi dạy cho người mới biết làm thì còn mệt hơn. Ibara bảo vậy. Mà vì lý lẽ đó không sai nên rốt cuộc Chitanda đành rút lui.

Cuối cùng tập san *Kem đá* cũng đã hoàn thành. Hoàn thành một cách thật sự ấn tượng. Hoàn thành đến mức không thể nào tuyệt vời hơn. Khi nhìn thành phẩm, Ibara đã không thốt nên lời. Đến hôm kia, khi nhìn thứ mà cô nàng mang tới, cả bọn tôi cũng câm nín.

... Tình trạng của chồng tập san *Kem đá* đang xếp giữa tôi và Chitanda lúc này quả thật xứng đáng với tính từ “ngồn ngộn”, hoặc nói “tầng tầng lớp lớp” cũng chẳng sai, mà dùng “như núi” cũng không phải là quá lời.

Chúng tôi đã thỏa thuận là sẽ in ba mươi cuốn *Kem đá*. Mỗi đứa sẽ cầm một cuốn, cất ở phòng câu lạc bộ hai cuốn để lưu trữ và tham khảo, vậy là còn hai mươi tư cuốn đem bán. Chỉ nhiều đó thôi mà chúng tôi còn xác định là sẽ không bán hết được.

Vậy mà rốt cuộc số tập *Kem đá* được in ra lại nhiều hơn dự kiến chút xíu.

Đâu đó khoảng *bảy lần*.

Hôm nay tôi đã học được rằng chỉ một cuốn tập san thì không dày lắm, nhưng hai trăm cuốn chồng lên nhau thì đủ làm nên hòn núi cao.

Cố gắng có ăn thua gì với đồng này không trời. Nghe tôi than thở, Chitanda cũng ghen lời. Nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt cô trở nên gượng gạo.

“... Ừ thì, ý tứ là thế này nhé. Dù không có gì đảm bảo hễ cố gắng sẽ thành công, nhưng tứ có thể chắc chắn rằng nếu không cố gắng, mình sẽ không làm được gì hết.”

“Thì đúng là thế.”

Nhưng vấn đề vẫn là cụ thể phải cố gắng kiểu gì.

Tiếng cánh cửa được kéo ra vang lên sau lưng tôi. Là Satoshi. Vừa bước vào phòng cậu ta đã giơ cao tay phải, hô to.

“Chào buổi sáng, các đồng chí âu sầu vì nhập hàng quá tay!”

Lại được cả thằng này nữa.

Dù bị nhụt chí vì lời nói phản ánh chân thực tình hình lúc này của Satoshi, Chitanda vẫn cúi đầu chào như đã làm với tôi vậy.

“Ch-chào buổi sáng, Fukube... Mayaka đâu rồi?”

“À, cậu ấy bảo nếu tới được thì sẽ tới, nhưng cứ đà này thì coi bộ khó.”

“Vậy sao...”

Chitanda thì thầm vẻ tiếc nuối. Nhưng điều này hoàn toàn nằm trong dự tính.

Tôi với Chitanda chẳng thuộc hội nhóm nào ngoài câu lạc bộ Cổ Điển cả, nhưng Satoshi thì có chân trong ban Tổng hợp và câu lạc bộ Thủ Công, còn Ibara vừa là ủy viên thư viện vừa tham gia vào hội nghiên cứu Manga. Trước khi lễ hội văn hóa bắt đầu, tôi đã nghe bảo Satoshi sẽ bị bắt đi chạy việc cho ban Tổng hợp suốt, còn Ibara thì phải chôn chân ở hội Manga rồi.

“Vậy bọn mình bắt đầu thôi nhỉ?”

Tôi và Satoshi gật đầu. Chitanda nhìn mặt từng đứa rồi nói tiếp.

“Không còn nhiều thời gian nữa là đến lễ khai mạc... Phải làm sao để bán được nhiều tập san *Kem đá* nhất đây? Nếu hai cậu có ý kiến gì thì hãy cho tớ biết nhé.”

Giá một cuốn *Kem đá* là hai trăm yên. Đó là kết quả tôi nghe được sau một hồi Ibara và Chitanda cố gắng tính toán lại. Ban đầu chúng tôi định bán ba mươi cuốn với giá bốn trăm yên một cuốn. Với giá đó, nếu bán hết thì tiền bán tập san cộng với tiền được cấp là đủ để trả phí in ấn.

Nhưng bây giờ chúng tôi có hai trăm cuốn *Kem đá*. Tuy đây là một sai lầm vô cùng bi kịch, nhưng may thay nhờ đặt số lượng lớn nên chi phí in cho mỗi cuốn lại giảm mạnh. Trong trường hợp bán hết hai trăm cuốn, thì hạ xuống mỗi cuốn một trăm hai mươi yên là đủ.

Thế nhưng trên thực tế bọn tôi nào dám nghĩ đến chuyện bán hết. Nếu tăng giá mỗi tập lên tròn hai trăm yên, thì bán được một trăm hai mươi tập là hòa vốn. Người đưa ra quyết định cuối cùng là Chitanda. Một trăm hai mươi tập vẫn là con số tương đối... lạc quan. Nhưng thôi, trong lúc bàn luận tôi đã im thin thít, nên giờ cũng không định ý kiến ý cò gì. Nếu so với các tập san khác bán ở lễ hội thì con số hai trăm yên có thể coi là khá rẻ rồi.

Nhân đây nói luôn, nếu có bán được hết tập san thì lợi nhuận cũng không chảy vào túi bọn tôi. Lễ hội văn hóa trường Kamiyama không cho phép học sinh kiếm tiền từ gian hàng. Tôi nghe nói những khoản lời cò con cỡ dưới một ngàn yên mỗi người thì có thể được du di, nhưng hể nhiều tiền hơn thế thì sẽ phải nộp vào “quốc khố” - hay nói thẳng ra là phía nhà trường sẽ chiếm trọn.

Trường cấp ba Kamiyama có một ngàn học sinh. Nếu không muốn *Kem đá* lỗ chống vó thì bọn tôi phải bán được cho mười hai phần trăm số học sinh trong trường, tức là trên thực tế phải tiếp thị được đến hai mươi phần trăm số học sinh. Tương đối khó khăn. Cứ tưởng tượng giống như tỉ suất người xem chương trình truyền hình ấy - tỉ suất người xem hai mươi phần trăm là một con số mà cả dân nghiệp dư còn ngây thơ cũng chẳng dám mơ tới.

Cơ mà thị trường của chúng tôi đâu phải chỉ giới hạn đúng một nghìn người. Lễ hội văn hóa trường Kamiyama mở cửa tự do. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người dân trong thành phố đến tham gia. Trong ba ngày thứ Năm - thứ Sáu - thứ Bảy diễn ra lễ hội, thời điểm thích hợp nhất để nhắm đến đối tượng khách ngoài trường đương nhiên là hôm thứ Bảy rồi. Nhưng cũng chẳng thể đoán trước được họ sẽ đóng góp bao nhiêu vào doanh số cuối cùng.

Thêm vào đó...

“Vấn đề là câu lạc bộ Cổ Điển chúng ta không có tên tuổi, vị trí phòng lại quá tệ.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ đây sẽ là khó khăn lớn nhất.

Tôi tán đồng với ý kiến của cả hai.

Độ tệ hại của vị trí phòng Khoa học Địa cầu này thì tôi đã nói ở trên. Vụ tên tuổi thì còn bi đát hơn nữa. Dám chắc đa số học sinh trường Kamiyama còn không biết có một hội nhóm mang tên câu lạc bộ Cổ Điển đang tồn tại. Nếu năm nay không nhờ có bọn tôi tham gia thì câu lạc bộ đã bị dẹp bỏ rồi. Tình hình của chúng tôi khác với câu lạc bộ Trà Đạo, mời cả nghệ nhân tổ chức những buổi thưởng trà ngoài trời hoành tráng, hay câu lạc bộ Acapella, được thành phố tin

tướng mời biểu diễn ở các sự kiện. Ai mà thèm mua tập san của một câu lạc bộ chưa từng nghe tên chứ?

Vị trí, và độ nổi tiếng. Tôi nói.

“Vậy tóm lại, chúng ta cần tìm một chỗ mới, nhiều người qua lại hơn để mở gian hàng, và phải quảng cáo cho tên tuổi của câu lạc bộ Cổ Điển. Đây chính là hai tiền đề lớn.”

“Nhưng đó vẫn chỉ là tiền đề lớn thôi.”

Satoshi lại ném đá hội nghị. Ý cậu ta hẳn là dù có làm được cả hai điều này cũng chưa chắc đã bán hết được tập san. Chuyện đó tôi biết thừa, nhưng chúng tôi còn làm được gì khác đây.

Ngược lại với Satoshi, Chitanda gật đầu cái rụp, vẻ cảm kích lắm.

“Tìm chỗ mở gian hàng mới sao... Mình cứ mãi nghĩ cách dẫn người ta vào chỗ này. Oreki, cậu luôn có những ý tưởng cách mạng nhỉ.”

“Cũng làm gì mà đến mức ‘cách mạng’...”

“Nhưng đến đúng ngày rồi còn thay đổi, chẳng biết trường có cho phép không?”

Chịu. Đây là lĩnh vực của thành viên ban Tổng hợp Satoshi. Nhưng cậu ta cũng nghiêng đầu.

“Tớ cũng không biết nữa. Về mặt vật lý thì đương nhiên có chỗ trống cho bọn mình mở quầy, nhưng vấn đề là họ có cho câu lạc bộ Cổ Điển đặc quyền ấy hay không. Chắc phải gặp trực tiếp trưởng ban Tổng hợp bọn tớ, hoặc là hội trưởng Hội học sinh mà trình bày thôi.”

“Nhưng trưởng ban Tổng hợp là ai cơ?”

“Là anh Tanabe bên khối Mười một. Trong thời gian lễ hội ban

Tổng hợp bốn tố phải ngồi trực ở phòng họp, nên Chitanda đi thử xem.”

“Sao cậu không tự đi nhờ người ta?”

Tôi buột miệng chen vào. Satoshi lưỡng lự gật đầu.

“Ừ thì, thế cũng được... Nhưng thực tình là tố không giỏi mấy vụ đàm phán lắm đâu. Cứ để Chitanda mở lời, còn tố đứng bên cạnh nói đỡ sẽ tốt hơn.”

Hiểu rồi. Thế có khi lại tốt, nhưng trông Chitanda vẫn cứ bất an sao đó. Cô tiểu thư này lúc thúc ép người ta thì mạnh mẽ lắm, nhưng khi phải thương lượng hoàn toàn bằng lý lẽ thì chắc cũng chẳng tự tin hơn Satoshi là mấy. Nhưng tôi không định làm cái phao cứu sinh cho cô nàng đâu, vì mấy vụ này tôi cũng dở ẹc.

Tình hình hiện tại có thể nói là không lấy gì làm dễ chịu, vậy mà trông Satoshi vẫn hơn hờ đến phát ghét. Cũng phải thôi, Fukube Satoshi là kiểu người luôn cố gắng tận hưởng mọi chuyện mà. Nói không chừng cậu ta còn mong rắc rối xảy ra. Satoshi hơn hờ nói tiếp.

“Nhưng tố sẽ dốc hết sức quảng cáo cho câu lạc bộ!”

“Ồ, quảng cáo à? Cậu có cách gì rồi hả?”

“Biết đâu được đấy. Nhưng cái đó là bí mật.”

Tôi có linh cảm không lành. Mấy cái “đổi sách bí mật” của Satoshi chẳng bao giờ có tính thực tế.

“Ừa, Fukube đã nghĩ ra cách gì rồi sao!?”

Nhưng Chitanda thì dính câu rồi. Satoshi ưỡn ngực.

“Tố sẽ tham gia vào các cuộc thi tổ chức ở lễ hội dưới danh nghĩa câu lạc bộ Cổ Điển. Nếu tố ăn giải thì mọi người cũng sẽ biết đến câu

lạc bộ mình!”

“K-kế hoạch tuyệt thật...!”

Tuyệt chỗ quái nào chứ? Tôi dụi dụi mắt. Chitanda bị lừa rồi. Satoshi bày ra “kế hoạch” đó về cơ bản là để có cơ tham gia thỏa thích vào các trò vui trong lễ hội. Ngay từ đầu mục đích của cậu ta đã là vậy rồi. Chỉ khác ở chỗ lấy tên người chơi là “Câu lạc bộ Cổ Điển” thôi. Nhưng kệ vậy, đằng nào cũng chẳng có hại gì, biết đâu lại quảng cáo được chút ít thì sao. Những việc bọn tôi có thể làm chắc cũng chỉ đến mức đó thôi. Tôi nhìn đồng hồ.

“Tuy còn hơi sơ sài nhưng mọi người đã quyết định hướng đi rồi nhỉ? Chitanda thương lượng mở rộng quầy bán hàng. Satoshi đi quảng cáo.”

“Tạm thời là vậy, chúng ta đi thôi nào. Nhưng mà, còn Oreki làm gì?”

Tôi á?

Thực ra tôi cũng có một vũ khí bí mật. Nó sẽ góp phần đẩy mạnh việc bán *Kem đá* mà vẫn không đi ngược phương châm sống của tôi - một phương pháp tuyệt vời. Tôi hắng giọng rồi nói với vẻ trịnh trọng.

“Tớ sẽ...”

“Ừm.”

“Ngồi đây trông hàng.”

Chitanda chớp chớp mắt, còn Satoshi thì rên rĩ.

“... Nhưng cũng phải, không thể để vườn không nhà trống được.”

“Đúng thế thật. Phải có ai đó ngồi lại đây.”

Thấy chưa, chẳng ai phản đối được.

“Nào, bàn bạc xong rồi thì đi thôi chứ nhỉ? Mình không có nhiều thời gian đâu.”

Tôi liếc mắt về phía cái đồng hồ treo tường. Còn chưa đầy mười phút nữa là đến lễ khai mạc. Lễ hội văn hóa cũng là một phần của hoạt động giáo dục, tức là có điểm danh. Nhưng vì xét tình hình các phòng học bây giờ bị chôn vùi trong đủ thứ đồ trưng bày quái gở, nên việc điểm danh được tiến hành luôn trong các buổi lễ mỗi sáng. Tức là đến trễ lễ khai mạc hôm nay thì ngang với muộn học.

Chitanda gật đầu cái rụp, rồi hắng giọng.

Cô nàng hít một hơi thật sâu, rồi tuyên bố rất ra dáng chủ tịch.

“Vậy chúng ta sẽ tiến hành theo phân công như vậy. Phải cố bán được càng nhiều càng tốt. Mục tiêu của chúng ta là bán hết hai trăm tập *Kem đá*! Mọi người cố gắng lên!”

Hây hây dô.

... Dù tôi vẫn nghĩ việc bán hết hai trăm cuốn tập san chẳng có lấy một tẹo triển vọng nào.

[CÒN LẠI: 200 CUỐN]

008 - ♥ 02

Nhà thể chất chứa một nghìn học sinh trường Kamiyama chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng. Tất cả cửa sổ đều bị kéo rèm che kín, nên không khí trong nhà càng lúc càng nóng nực hơn vì hơi người, dù lúc này đã là tháng Mười rồi. Chỉ có sân khấu là được đèn chiếu sáng lòa, nhưng bây giờ ánh đèn đó cũng đã tắt ngấm. Trong thoáng chốc nhà

thể chất tối om, nhưng rồi ngay lập tức ánh đèn pha lại sáng lên, chiếu xuống một vòng tròn trên sân khấu. Hình như anh đứng giữa vòng tròn đó chính là hội trưởng Hội học sinh. Người đó cao, vạm vỡ, mặt nghiêm nghị cùng giọng nói dễ chịu, thật sự hợp với vị trí hội trưởng Hội học sinh đến không ngờ.

Anh ấy tiến về phía micro, hít một hơi sâu đến mức đứng từ xa cũng nhìn thấy được. Rồi không một lời giới thiệu, anh thông báo bằng giọng sang sảng.

“Tôi xin tuyên bố, lễ hội Kan-ya lần thứ 42 chính thức bắt đầu!”

Âm thanh trầm trầm được khuếch đại làm vùng bụng tôi rung lên. Cả ngàn học sinh trong nhà thể chất cũng nhất loạt ồ lên như đáp lại. Đây chính là lễ khai mạc của lễ hội văn hóa trường Kamiyama.

Theo như tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” do ban Tổng hợp phát hành thì trong lễ khai mạc sẽ có màn biểu diễn của các bạn câu lạc bộ Breakdance. Nói ra thì thật ngại, nhưng tôi chưa xem breakdance bao giờ. Tôi hiểu “dance” có nghĩa là gì, nhưng còn “break” thì không chắc lắm. Tôi chỉ hy vọng nó không phải là đi quanh sân khấu đập phá đồ đạc*, giống như một tiết mục mà ngày xưa tôi từng xem qua.

Ánh sáng bốn màu đỏ, vàng, lam và lục chiếu lên sân khấu, rồi bắt đầu di chuyển nhanh đến chóng mặt. Tôi ngẩng đầu lên vì tò mò không biết họ chiếu từ đâu, thì thấy ở dàn đèn phía trên có hai người đang đứng, một người bên trái một người bên phải, bận rộn điều khiển ánh đèn pha. Tôi thầm nghĩ, nếu vũ điệu ánh sáng này được thực hiện có bài bản từ trước, thì họ đã luyện tập đến mức cực kỳ điêu luyện. Nếu có cơ hội, chắc chắn tôi sẽ hỏi ban tổ chức xem họ đã

có kế hoạch hay là tùy cơ ứng biến.

Một làn khói chậm chậm phun ra từ rìa sân khấu. Âm thanh dừng lại trong khoảnh khắc, nhóm nhảy chia làm hai tốp trái phải, mỗi tốp hai người, mạnh mẽ lao ra như muốn đập tan màn khói. Đột nhiên tiếng nhạc lại rộ lên ầm ỉ, đến mức có thể miêu tả bằng cụm từ “điếc tai”. Điệu nhạc điện tử dồn dập. Họ muốn người nghe hình dung đến vũ trụ chẳng? Bốn thành viên trong nhóm bắt đầu nhảy theo nhịp nhạc.

Hóa ra breakdance là thứ như thế này hay sao? Họ liên tục làm những động tác giống như là vặn chìa khóa. Rồi tất cả vung tay lên như bơi sải, làm tư thế chân đá về phía trước. Vô cùng dứt khoát và mãnh liệt. Những chuyển động nhìn như của máy móc, gọi là “không phải con người” được không nhỉ, thực sự có một sức quyến rũ kỳ lạ với tôi.

Ôi, họ nhảy lên kìa!

Ôi, trông họ xoay người kìa!

Ôi, giờ lại đến trồng cây chuối!

Rồi họ vẫn giữ tư thế cắm đầu xuống đất và bắt đầu xoay tròn. Tôi nghĩ làm vậy tất cả ma sát sẽ tập trung lên đỉnh đầu và sinh nhiệt, liệu có ổn không nhỉ? Tóc trên đỉnh đầu có bị cạo trắng hếu không? Tôi tò mò tự hỏi.

Nhịp điệu điệu nhảy được đẩy lên nhanh hơn. Nhanh, nhanh hơn nữa, đến mức tôi chỉ còn tạm hình dung được chân tay họ đang di chuyển như thế nào. Thật quá ấn tượng. Khúc nhạc lên đến đỉnh điểm... Ôi, âm thanh lớn đến mức làm tai tôi đau nhức. Tôi không thật sự thích những chỗ ồn ào.

Cuối cùng ánh đèn bảy sắc cầu vồng chiếu thẳng vào giữa sân khấu, cả bốn người đồng loạt đứng khựng lại, và tiếng nhạc kết thúc. Thay vào đó là tiếng vỗ tay vang vọng hội trường. Tôi cũng hòa cùng mọi người tán thưởng màn biểu diễn của câu lạc bộ Breakdance.

Hình như đã sang bài nhạc thứ hai. Giai điệu lần này giống như âm nhạc truyền thống của các bộ lạc châu Phi. Vì không khí quá khác biệt so với bài nhạc hồi nãy, nên tôi đâm ra tò mò không biết lần này các bạn ấy sẽ cho mình xem tiết mục như thế nào. Ngoài ra tôi còn muốn xem cả tiết mục của câu lạc bộ Rakugo, sẽ diễn ra sau khi lễ khai mạc kết thúc, nhưng mà... không thể được.

Khi tôi nhận ra thì từng nhóm, từng nhóm học sinh đã lục tục nối đuôi nhau ra khỏi nhà thể chất. Chắc họ được câu lạc bộ giao nhiệm vụ trông quây, hoặc chuẩn bị hàng hóa. Tôi cũng nhẹ nhàng lần ra ngoài, cố không làm phiền đến tiết mục vẫn đang diễn ra của câu lạc bộ Breakdance.

Tôi bước đi nhanh trong hành lang, sỏi chân dài hơn mọi khi một chút. Có mấy bạn không biết ở câu lạc bộ nào mà giờ này vẫn đang miệt mài gắn các sợi dây trang trí màu vàng và bạc lên cửa lớp học, hình như họ không chuẩn bị kịp. Nhìn dáng vẻ hồi hải quá chừng của mấy bạn đó, suýt nữa thì tôi đã đề nghị xin được giúp. Nhưng không được, không được, bây giờ tình trạng câu lạc bộ Cổ Điển của tôi cũng đâu khá khẩm hơn gì.

Tôi hướng thẳng đến phòng họp, trong miệng nhắm đi nhắm lại xem nên ăn nói thế nào cho phải. Đọc tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya”, hình như ban Tổng hợp đặt bản doanh ở phòng này thì

phải. Phòng họp nằm ở tầng hai khu nhà cơ sở. Hành lang nối khu nhà cơ sở với nhà thể chất nằm ở tầng một, cũng có nghĩa là phòng họp không ở quá xa vị trí của tôi bây giờ. Chẳng mấy chốc, nó đã ở ngay trước mắt tôi. Về ngoài cửa nó trông không khác gì các phòng học khác, trên cánh cửa kéo ngang có dán tờ giấy ghi dòng chữ “Ban Tổng hợp”. Tôi gõ cửa.

“ ... ”

Hả?

“Cho em hỏi ạ...”

Không có tiếng trả lời. Tôi thử vặn tay nắm cửa, nhưng có khóa.

Thôi đúng rồi, nghĩ lại thì tôi là đứa giữa chừng trốn khỏi lễ khai mạc mà. Làm sao đã có ai ở ban Tổng hợp lên phòng này được cơ chứ. Tôi đến sớm quá rồi.

Tôi đã hơi nóng vội, có lẽ vì cảm thấy không được bỏ phí một giây phút nào. Vào những lúc như thế này, điều duy nhất tôi làm được là hít thở sâu. Hít một hơi đầy lồng ngực, rồi thở ra. Lại một lần nữa, hít vào, rồi thở ra.

Tôi nhìn một vòng xung quanh. Chưa thấy bóng dáng ai ở ban Tổng hợp cả. Trên tấm bảng cạnh cửa phòng có dán một tờ poster quảng cáo cho lễ hội, trông rất bắt mắt. Tôi đã thấy nhiều kiểu poster quảng cáo lễ hội văn hóa dán trong trường hay quanh thành phố rồi, nhưng riêng mẫu này thì chưa thấy bao giờ. Nội dung tranh là những cô cậu học sinh đang chuẩn bị cho lễ hội, nét vẽ hơi giống mấy cuốn truyện tranh mà thỉnh thoảng tôi vẫn thấy Mayaka vẽ, trang phục vừa dễ thương lại vừa lột tả được đặc điểm của chất liệu, nói chung tôi có cảm giác đây là một tác phẩm rất công phu và vô cùng độc đáo.

Điểm duy nhất làm tôi không bằng lòng về tấm poster này là dòng tiêu đề “Lễ hội Kan-ya lần thứ 42”. Lễ hội trường tôi có tên chính thức là “Lễ hội văn hóa trường cấp ba Kamiyama”, còn “Lễ hội Kan-ya” chỉ là biệt danh người ta quen miệng gọi mà thành, ý nghĩa của nó chẳng có gì hay ho cả, dù giải thích tại sao nghĩa của nó lại không hay ho thì cũng hơi khó khăn. Ở góc tấm poster là dòng chữ “Ban Chấp hành Hội học sinh” nếu đã là ban Chấp hành bỏ công làm thì tôi lại càng muốn họ tránh cái tên “Lễ hội Kan-ya” đi hơn.

Tôi rời mắt khỏi tấm poster, lại nhìn quanh một vòng, nhưng vẫn chưa có ai đến cả. Ôi, thế này thì không xong rồi. Thật sự tôi chỉ cần đứng đây chờ thôi sao? Vốn bọn tôi đã chẳng có bao nhiêu thời gian để mà bỏ phí.

Không, chính vào những lúc như thế này ta lại càng phải bình tĩnh. Tôi hít thở sâu một lần nữa. Hít một hơi đầy lồng ngực, rồi thở ra... Rồi, lại một lần nữa...

“... Em có việc gì à?”

“Á!”

Trong lúc tôi đang tập trung hít thở sâu như sắp hòa mình vào mặt đất thì có tiếng ai đó đột ngột vang lên. Tôi giật mình, ớ lên một tiếng kỳ dị trong vô thức. Rồi sau một hồi khoa tay loạn xạ như muốn lấp liếm, *không, em có làm gì đâu*, tôi mới bình tĩnh cúi đầu chào người đã hỏi mình.

“Chào buổi sáng. Anh có phải là anh Tanabe, trưởng ban Tổng hợp không ạ?”

Chắc chắn người này chính là Tanabe Jiro rồi, tôi đã từng nhìn thấy ảnh chân dung của anh ấy trên báo tường “Nguyệt san trường

Kamiyama”. Anh đeo cặp kính gọng nhỏ trên khuôn mặt dài, mái tóc cắt ngắn chẵn chu. Vẻ ngoài của anh tạo cho người ta ấn tượng về một học sinh gương mẫu. Anh Tanabe có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy tôi, nhưng rồi anh cũng lịch sự chào lại.

“Ừm, chào em. Anh đúng là Tanabe... Em đến ban Tổng hợp có việc gì à?”

“Vâng.”

Tôi gật đầu, rồi nói đúng câu đã tập luyện không biết bao nhiêu lần.

“Xin anh hãy cho câu lạc bộ Cổ Điển mở thêm quầy hàng.”

“... Hả?”

Anh Tanabe tròn mắt. Thôi chết, tôi lại ăn nói không đầu không đuôi rồi. Tôi mở lời lại lần nữa, lần này tập trung và cẩn thận hơn.

“Xin lỗi anh, em quên chưa xưng tên. Em là Chitanda Eru lớp 10A, chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển ạ. Hôm nay em đến đây vì có việc muốn nhờ. Xin anh hãy cho câu lạc bộ Cổ Điển mở thêm quầy hàng.”

Anh Tanabe nhú mày, khuôn mặt anh ấy trông bối rối kinh khủng, làm tôi cũng lo lắng.

“Anh chưa hiểu ý của em lắm nhưng mà...”

Tôi có dùng từ ngữ gì khó đâu.

“Bọn anh chỉ có nhiệm vụ tiến hành lễ hội Kan-ya theo đúng dự tính thôi. Bây giờ em đến xin cho mở thêm quầy hàng, thì làm sao mà anh bảo em ‘cứ tự nhiên’ được.”

“... Vậy là không được hả anh?”

“Anh xin lỗi.”

Chuyện là như vậy. Tôi tiếc đứt ruột, nhưng trường đã không cho thì cũng chẳng làm gì được. Cho tớ xin lỗi, Mayaka, Fukube, Oreki. Chitanda Eru đã không làm tròn nhiệm vụ rồi.

Em hiểu rồi ạ, cảm ơn anh. Tôi đã định cảm ơn cho đảng hoàng để không mất lịch sự với anh Tanabe, nhưng rốt cuộc lại thành ra ỉu xiu, lí nha lí nhí. Đúng lúc tôi đang dậm bước đi, đầu óc vẫn mông lung không biết phải làm gì, thì anh níu tôi lại.

“Trời ạ, chờ đã. Anh nói nguyên tắc là thế thôi. Anh không dám hứa là có thể cho phép bọn em, nhưng nếu có hoàn cảnh gì đặc biệt thì cứ thử nói ra xem nào.”

Hoàn cảnh.

... Đúng rồi, tôi đã cho anh biết một tí gì về tình hình câu lạc bộ đấu. Oreki từng bảo tôi có tật xấu là lúc nào cũng vào thẳng chủ đề quá thành ra bộp chộp. Bản thân tôi nghĩ mình làm gì đến nỗi đó... Nhưng giờ thì tôi thừa nhận mình có vài phần như vậy thật. Phải sửa đổi thôi.

Quan trọng nhất bây giờ là tôi không được phụ ý tốt của anh Tanabe. Tôi quay phắt về phía anh.

Rồi tôi bắt đầu giải thích, con cà con kê, tràng giang đại hải.

Việc ba mươi cuốn *Kem đá* dùng một cái biến thành hai trăm cuốn, về cơ bản không phải lỗi của Mayaka. Tôi đã xem tờ đơn đặt hàng rồi, Mayaka đã ghi chính xác số lượng cần in là ba mươi bản. Nhưng đồng thời bạn ấy còn đặt in hai trăm cuốn tập san cá nhân. Tôi không biết Mayaka in tập san gì mà cần đến hai trăm bản. Vấn đề là tập san riêng của bạn ấy và *Kem đá* đã bị lẫn lộn khi đưa đến nhà in. Mayaka cho rằng trách nhiệm thuộc về mình, vì đã “không kiểm tra kỹ”. Nhưng ai

mà tính được mấy chuyện như thế này chứ? Anh Tanabe ngồi yên lặng nghe tôi kể lể.

Đến khi tôi nói xong, khuôn mặt anh còn trở nên căng thẳng hơn trước nữa.

“Tình hình nghe có vẻ gay go nhỉ?”

Anh Tanabe suy nghĩ một lúc, rồi thận trọng nói tiếp.

“Hai trăm tập cơ à. Đến cả bên nghiên cứu Manga cũng chẳng bán được nhiều thế đâu. Ừm, anh hiểu chuyện các em muốn mở rộng diện tích để bán được càng nhiều càng tốt. Anh cũng muốn giúp các em lắm... nhưng câu lạc bộ nào cũng có hoàn cảnh riêng. Anh không thể tự nhiên đặc cách cho mình câu lạc bộ Cổ Điển mở thêm quầy hàng được.”

Quả thật việc in quá số lượng tập san chỉ là vấn đề riêng của câu lạc bộ Cổ Điển mà thôi. Tôi đã hiểu rõ như vậy từ trước, nhưng mà...

“Đúng là không được rồi anh nhỉ.”

Anh Tanabe khẽ gật đầu... Tiếc quá.

Nhưng khi tôi nói lời cảm ơn và định bỏ đi một lần nữa, lần này là đi thật, anh đã gọi với theo và nói cho tôi một thông tin quan trọng.

“À, nhưng các em có thể xin để nhờ tập san của câu lạc bộ Cổ Điển ở quầy của câu lạc bộ khác đấy. Bên anh không *để ý* đâu.”

Ph-phải rồi, đúng là còn có cách đấy! Tôi cảm giác như mình vừa được khai sáng. Quả thật nếu chỉ đơn giản là xin câu lạc bộ khác cho để nhờ tập san *Kem đá*, thì sẽ không phải là câu lạc bộ Cổ Điển được ưu ái hay gì cả.

“Quả là một phương pháp tuyệt vời!”

Tôi bất giác cười toe toét.

“Em cảm ơn anh, bọn em sẽ suy nghĩ ạ!”

Tôi nói, rồi cúi đầu thật thấp.

Giờ mới nhớ, ban nãy lúc bàn bạc ở phòng Khoa học Địa cầu, Fukube đã bảo sẽ đứng ngoài nói đỡ cho tôi khi đi xin phép ban Tổng hợp mà. Chẳng biết cậu ấy đi đâu rồi?

009 - ♣ 02

Ahahahaha!

Kh-không xong rồi, màn tấu hài càng đến phần gay cấn thì khả năng nhịn cười của tôi càng kém đi. Đến cả những trò đùa mà nếu bình tĩnh suy nghĩ sẽ thấy thật ngớ ngẩn cũng làm tôi cười ngặt nghẽo. Bây giờ có cái đùa rơi xuống chắc tôi cũng cười.

Tôi có quen biết hai người trên sân khấu, họ thuộc hội nghiên cứu Rakugo. (Nhân tiện, cái tên của hội này là một lời nói láo trắng trợn. Hội nghiên cứu Rakugo của trường Kamiyama thực ra lại chuyên về manzai* và hài kịch ngắn, chứ chẳng liên quan gì đến rakugo hết. Nói về hội nhóm chuyên nghiên cứu rakugo thật ở trường Kamiyama... theo tôi biết thì không có.)

“Này nhá, cũng lâu lắm rồi tao chẳng được ăn sushi trong phòng zashiki*, thành ra cứ cà kê dê ngỗng. Đến lúc định về thì đã muộn mất tiêu rồi.”

“Ồ ồ...”

“Thế nhá, tao mới cuồng cuồng chạy ra xe, nhưng mãi mà đại ca chả chịu cho xe chạy gì hết á. Cứ để nguyên động cơ chạy, rồi nhìn tao cười nham nhở thôi.”

“Đại ca của chú, là cái lão nổi danh đầu đá đó đúng không?”

“Đúng đúng. Tao lo quá nên bảo ổng, ‘Anh ơi, mau cho xe chạy đi. Muộn rồi. Tự nhiên nhìn em cười cười gì thế?’ ”

“Hô hô, rồi sao nữa?”

“Ổng nhìn tao, dờ khóc dờ cười, ‘Chân tao tê quá đạp phanh đến nỗi. Mà vẫn muốn đi à?’ rồi nói thế. Nguy hiểm quá đúng không?”

“Thế thì đúng là nguy thật.”

“Thế là tao bảo ổng, ‘Vẫn đạp ga được là đủ, phóng đi anh!’ ”

“Chính chú mới là thằng nguy hiểm ấy!”

Ahahahaha.

010 - ♦ 02

Sau khi tiết mục breakdance ở lễ khai mạc kết thúc, tôi rời khỏi nhà thể chất. Khi ra đến cửa, tôi ngoái lại nhìn khung cảnh bên trong vẫn chìm trong bóng tối. Phải đến một nửa số học sinh vẫn ở lại.

Thật tình mà nói, mong muốn mãnh liệt của tôi lúc này là đến câu lạc bộ Cổ Điển. Không kiểm tra kỹ đơn đặt hàng nhà in là một sai lầm quá ngớ ngẩn. Tất nhiên tôi cảm thấy có trách nhiệm. Nhưng tôi biết quá nửa cảm xúc muốn đến câu lạc bộ Cổ Điển của mình xuất phát từ sự thật là tôi không muốn đến phòng của hội nghiên cứu Manga.

Tôi chẳng ghét bỏ gì hội nghiên cứu Manga. Dù cái hội này không

được như những gì tôi từng kỳ vọng trước khi nhập học, nhưng tôi vẫn yêu quý nó. Thậm chí tôi có thể vỗ ngực tuyên bố rằng mình rất yêu manga, nhưng ở trong một tập hợp những người cùng yêu thích một thứ không đồng nghĩa với việc hoàn toàn không có xung đột.

... Tệ thật, chưa gì tâm trạng đã nặng nề rồi. Có lẽ tôi là đứa hay nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng xấu. Bây giờ tôi đang được mặc áo cardigan và quần kaki đi trong trường, chỉ xét cái đặc quyền đó thôi thì lễ hội văn hóa đã là một khoảng thời gian vui vẻ rồi.

Hội nghiên cứu Manga nằm ở phòng học dự bị thứ nhất, tầng hai khu nhà cơ sở. Nếu so sánh với phòng Khoa học Địa cầu của câu lạc bộ Cổ Điển thì vị trí ngay cạnh dãy phòng học chung này là vô cùng may mắn. Chúng tôi chỉ đặt một tấm biển ghi “Hội nghiên cứu Manga” ngoài hành lang trước cửa phòng, ngoài ra không trang trí phô trương gì cả. Đây là chủ trương của chị Yuasa Shoko, cũng chính là hội trưởng. Cánh cửa kéo ngang mở toang, như *để đón chào* những vị khách sắp đến.

“Chào buổi sáng.”

Tôi chào hỏi không được nghiêm cẩn như Chi-chan, nên thực tế nghe phát âm giống như là “... ào uối áng.” Cái tật này *chắc không* phải mình tôi có, nhưng trước giờ tôi đọc manga hay tiểu thuyết, chưa thấy câu “ào uối áng” *xuất hiện* lần nào cả.

“Ồ, Ibara, em đến rồi à.”

Người thân thiện chào lại tôi là chị Kouchi Ayako, học lớp Mười một. Chị ấy vừa năng động vừa thông minh, đọc rộng hiểu nhiều và còn biết sáng tác nữa. Chị ấy là *nhân vật chủ chốt* của hội Manga chúng tôi, và cũng chính là người đã đưa ra ý tưởng thành viên hội

ngiên cứu Manga sẽ, ừm, cosplay trong lễ hội. Quả không hổ danh người khởi xướng, bộ trang phục của chị nhìn đã thấy công phu.

Chị ấy đang mặc một bộ trang phục Trung Hoa, chắc là tự may. Nó không phải là sườn xám hay trang phục dân tộc, mà giống như thứ những người theo Đạo giáo hay mặc. Chiếc quần thụng tím thuôn dài mềm mại, tay áo màu tím cổ vàng phồng lên dài đến mức tưởng chừng chạm đến chân được, thò ngang ra từ hai cái lỗ ở hai bên thân áo. Gần như cả thân áo là một màu đỏ hồng, nhưng riêng một vòng tròn ở phần ngực lại có màu khác. Theo nguyên bản thì chỗ đó phải xẻ hẳn ra để lộ ngực, nhưng cosplay ở trường đúng là không thể làm chi tiết này được. Chị ấy đội một cái mũ mở rộng về phía trên giống như cái bát, từ trên mũ có một lá bùa rủ xuống gần đến mắt trái. Chị quần một cái đai lưng màu vàng, chắc có thắt nơ ở phía sau. Chị Kouchi vốn tóc ngắn, với đôi mắt sắc sảo và tạng người trung bình, nên hóa trang thành nhân vật này tương đối hợp.

“Cương thi hả chị?”

“Tên chính thức là ma Trung Quốc* nhé.”

Chị Kouchi nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, khi thấy chân tôi vẫn đang mang đôi dép lê dùng để đi trong trường, chị nói:

“Đã đầu tư thì làm luôn đôi giày đi chứ.”

Chỉ có vậy, rồi chị bỏ đi chỗ khác. Ai nhìn qua cũng thấy rõ bộ trang phục của tôi chẳng có tí chăm chút nào, nhưng chị ấy cũng không nói gì về chuyện đó cả. Chỉ có một bầu không khí hơi lạnh lẽo... Cũng phải thôi, tôi chính là đứa đã một mực phản đối đến cùng vụ cosplay mà.

“A, chào các em.”

Có tiếng ai đó vang lên bên cạnh tôi. Là hội trưởng Yuasa. Chị đang mặc bộ đồng phục thủy thủ bình thường của trường Kamiyama. Chẳng có hóa trang gì hết. Vốn việc cosplay chỉ giới hạn ở năm thành viên trong hội, *được* giao thay nhau làm “mèo dụ khách” và bán hàng ở phòng này thôi. Tức là không có hội trưởng. Dù chỉ hơn tôi có một tuổi, nhưng nhìn hội trưởng Yuasa có vẻ độ lượng của người trưởng thành, khiến người ta có cảm giác chị ấy rất bao dung. Nếu muốn miêu tả theo cách tiêu cực hơn, thì thỉnh thoảng tôi cảm thấy như chị là người chẳng bao giờ lo nghĩ gì. Cảm giác giống giống loài mèo, với khuôn mặt bầu bĩnh và đôi mắt to hai mí. Hội *trưởng* Yuasa nhìn qua bộ hóa trang của tôi, rồi nói.

“Trông có vẻ không tồn kém lắm nhỉ?”

“Vâng, chỉ phải mua mỗi cái thắt lưng thôi ạ.”

“Nếu giữ hóa đơn thì đưa chị nhé.”

“Thôi không cần đâu chị, dù sao cũng là món dễ mặc.”

Hội trưởng mỉm cười, rồi thôi không đặt vấn đề xuất quỹ hội trả cho tôi nữa. Ngân sách hội Manga tuy nhiều hơn của câu lạc bộ Cổ Điển thật, nhưng cũng chẳng thể nói là rủng rinh.

Chỉ một lúc nữa thôi là khách đến rồi. Tôi nhìn dãy bàn ghế xếp thành hình chữ U trong phòng học dự bị số 1. Đặt trên đó là niềm tự hào của hội nghiên cứu Manga - tập san *Zeamis*, gồm những bài cảm nhận về hơn một trăm bộ manga của mọi thời đại. Lúc tôi hỏi tại sao tên tập san lại là *Zeamis*, thì nhận được câu trả lời rằng vì tập san năm ngoái đã tên là *Kan'amis** rồi. Tôi chẳng buồn hỏi tiếp tại sao tập san năm ngoái lại tên là *Kan'amis* nữa, vì thấy ngớ ngẩn quá. Ngoài ra còn có các tác phẩm do thành viên chúng tôi tự vẽ. Những cuốn

manga này chúng tôi phát miễn phí chứ không bán. Nếu muốn kiếm tiền chúng tôi đã tham gia các hội chợ doujinshi* rồi.

“Hế lô.”

“Chào.”

Càng lúc thành viên hội càng đến đông hơn. Có cả mấy người dù không bị bắt phải cosplay nhưng vẫn mặc đồ hóa trang nữa. Khi gần hai mươi thành viên đã đến đủ, chúng tôi tự động tách ra thành nhóm riêng.

Đầu tiên là tụi con trai. Nếu chỉ nhìn qua thì khó nhận ra, nhưng trong hội Manga trường Kamiyama, con trai là phe thiểu số. Những cậu con trai có ý chí mạnh mẽ, muốn tự làm gì đó cho bản thân thì đã chẳng vào đây làm gì. Tụi tụi này là bình vôi, không lợi cũng chẳng hại.

Thứ nhì là nhóm xoay quanh chị Kouchi. Tuy số lượng không phải là đông áp đảo, nhưng đây là nhóm mà tiếng nói của họ có trọng lượng nhất. Những thành viên mặc đồ cosplay đa số đều tụ lại quanh người khởi xướng là chị Kouchi. Thỉnh thoảng họ lại hô hào như đoàn quân sắp ra trận, đón chờ cuộc chiến bán hàng sắp tới.

“Nàoooo mọi người, cố hết sức nhé!”

Kiểu đó.

Cuối cùng là nhóm thứ ba. Những người không theo nổi chị Kouchi. Có người chỉ đơn giản chẳng thích mấy chuyện ồn ào, lại có người cảm thấy không thoải mái với những lời nói, hành động của chị Kouchi, dù họ cũng không miêu tả được tại sao lại thế. Trung tâm để những người như thế tập hợp...

“Nè Mayaka, cậu đang mặc cái gì thế?”

“Mayaka, tôi để tiền lẻ ở đây nhé.”

“Ồi bao giờ mới kết thúc đây...”

... chẳng hiểu sao lại là tôi.

Chắc vì tôi là đứa duy nhất đã dám phản đối thẳng mặt chị Kouchi.

Bầu không khí không đến mức quá ngột ngạt, cũng chẳng ai đánh nhau tóe lửa. Mọi người đều yêu thích manga. Nhưng sự thực là tôi vẫn mắc kẹt ở hội nghiên cứu Manga trong suốt thời gian lễ hội. Điều duy nhất tôi có thể làm cho câu lạc bộ Cổ Điển chỉ là xin cho tập san *Kem đá* được bán chung ở đây thôi. Xét danh tiếng của hội Manga thì nếu có thể bán nhờ cũng có hy vọng tẩu tán được hai trăm cuốn *Kem đá*. Tình hình hội bây giờ thì chưa phù hợp lắm, nhưng lát nữa khi không khí hết căng thẳng tôi sẽ thử đặt vấn đề. Chỉ mong “lát nữa” đến thật nhanh.

Câu lạc bộ Cổ Điển. Chẳng biết hội Fuku-chan làm ăn sao rồi. Ai đang ngồi trông hàng nhỉ?

... À quên, còn ai vào đây nữa. Chắc chắn tên đại lãn đó đã xung phong rồi.

“Bên mình đã bán hàng chưa vậy?”

Tôi quay về phía tiếng nói phát ra và thấy hai cậu trai đang đứng trước cửa. Tôi liền trưng ra một nụ cười bán hàng và cố nói bằng giọng hớn hở đến mức không cần thiết. Cũng là để cổ vũ bản thân thôi.

“Xin mời xin mời! Hai cậu là những khách hàng đầu tiên đấy!”

Đúng như tôi dự tính, chẳng lệch đi đâu, chẳng ma nào tìm đến phòng Khoa học Địa cầu cả.

Thật yên tĩnh, bình lặng, vô vi. Dấu hiệu duy nhất của lễ hội văn hóa là tiếng ồn ào vọng lại từ khu nhà cơ sở ở phía bên kia khoảng sân, mờ nhạt như những tàn dư từ thời nào đó xa xôi lắm rồi. Quá tuyệt vời. Trông hàng muôn năm.

... Khi tôi mở mắt, mấy “ngọn núi” màu nâu sậm kia vẫn còn nguyên đó. Thật là chương mắt. Nhắm luôn mắt lại khỏi nhìn là cách tốt nhất để duy trì sự yên bình trong trái tim tôi.

Đương nhiên là nếu dẹp được mấy ngọn núi này đi thì còn gì bằng. Trong tập san *Kem đá* có cả các bài viết của tôi. Không, vì người viết báo cáo tổng hợp lại vụ “Kem đá” chính là tôi đây, nên kẻ chiếm số bài viết cao nhất trong tập san cũng chỉ có tôi chứ không ai khác.

Vì câu lạc bộ Cổ Điển không có mục đích hoạt động rõ ràng nên nội dung của *Kem đá* cũng vô tổ chức theo. Chẳng cần mở ra đọc lại tôi cũng nhớ. Tôi và Chitanda viết chi tiết về sự kiện “Kem đá”, còn Ibara viết về những bộ manga kinh điển được trọng vọng. Satoshi thì viết một chuyên đề về những trò đùa dựa trên những định lý cổ điển.

Dù nói là việc phải làm thì làm cho nhanh gọn, nhưng tôi không phải không có chút tình cảm nào với đứa con tinh thần mình đã viết ra. Nếu được thì tôi không muốn nhìn thấy cảnh sau khi lễ hội kết thúc, hai trăm cuốn tập san này biến thành một đồng rác phiền phức, muốn vứt mà không vứt được.

Cứ coi như mặc kệ tình cảm của tôi đi, nhưng hể tưởng tượng về

mặt của Chitanda hay Ibara khi đồng tập san trở thành đồ bỏ, tâm trạng tôi lại trở nên u ám. Vậy nên tôi rất hy vọng vào những hoạt động của Chitanda và Satoshi. Hai người đó sẽ sử dụng những mảnh khoe mà tôi không thể tưởng tượng ra được để quảng bá câu lạc bộ cho muôn người biết, và rồi kẻ trông hàng tôi đây dù có muốn cũng sẽ không thể tận hưởng cảnh nhàn nhã được nữa - tôi mơ mộng như thế.

Nhưng hiện tại thì tôi sẽ tiếp tục đắm mình trong sự bình yên này. Tôi sẽ cho phép mình được thông thả một chút. Tôi nhắm nghiền mắt, đón nhận cơn buồn ngủ ấm áp và thoải mái đang từ từ tiến đến. Tôi úp mặt xuống bàn.

Có tiếng nhạc văng vẳng bên tai tôi. Một giai điệu thật giàu cảm xúc. Nói ra thì tôi hợp với kiểu âm nhạc này hơn là mấy thứ nhạc techno hay thổ dân mà câu lạc bộ Breakdance hay bật. Là nhạc Acapella. Hẳn là câu lạc bộ Acapella đang hát ở sân trong rồi. Tôi từ từ đứng dậy, lại gần cửa sổ. Tiếng hát thuần thục hẳn đã qua luyện tập đến khô cả họng ấy như một tiếng sáo dẫn dụ, làm học sinh từ các dãy nhà xung quanh dồn hết về phía cửa sổ nhìn xuống sân trong.

Có năm bạn mặc đồng phục chính tề đang đứng thành hàng dưới sân. Một trong năm học sinh đó tiến lên phía trước một bước, nhìn lên một vòng rồi cúi đầu chào khán giả. Đâu đây vang lên vài tiếng vỗ tay lấp lóp. Cậu ta quay trở lại hàng lối, và màn hợp xướng lập tức bắt đầu.

Hình như đây mới chỉ là màn khởi động. Họ đang trình bày phiên bản Acapella của “The Lion Sleeps Tonight”, một bài hát vốn đã khá quen thuộc với tôi.

Oa-oa-óa-oáp...

... Um. Thật đáng khâm phục, quả là những tài năng tuyệt vời. Nhưng với một đứa đang gà gât buồn ngủ này giờ như tôi thì điệu nhạc êm dịu này chẳng khác gì hát ru...

Tôi vừa vịn tay lên bậu cửa sổ, vừa đánh vật với cơn buồn ngủ càng lúc càng khó đối phó và những suy nghĩ như kiểu *ngủ đi cũng được mà*. Trong lúc đó bài hát đã kết thúc. Những tràng pháo tay từ khu nhà cơ sở và khu nhà đặc biệt ào ào trút xuống. Nếu có “khen không tiếc lời” thì gọi đây là “vỗ không tiếc tay” cũng được. Tôi choàng tỉnh, vỗ tay hòa theo mọi người.

Năm bạn ở câu lạc bộ Acapella cùng cúi đầu cảm ơn chúng tôi, rồi vây quanh thùng giữ lạnh đang để ngay cạnh đó. Một trong năm bạn mở thùng ra. Từ trên này tôi không nhìn rõ, nhưng hình như trong thùng để mấy chai nhựa. Hẳn họ phải bổ sung nước rồi mới hát tiếp bài thứ hai được.

“...?”

Ủa?

Câu lạc bộ Acapella hành động lạ quá. Họ chỉ trỏ cái thùng giữ lạnh, có bạn liên tục kêu lên cái gì đó nữa. Mấy người còn lại cũng hết lắc đầu lại ngó vào trong cái thùng, tóm lại là hành vi không bình thường. Có chuyện gì sao?

Thôi, nếu bài thứ hai chưa bắt đầu ngay thì tôi không cần chăm chú theo dõi họ làm gì. Tôi rời khỏi cửa sổ, quay lại cái ghế đã ngồi ban nãy, vừa ngáp vừa chờ buổi diễn tiếp tục.

Tôi ngáp một cái to vô tiền khoáng hậu, đến mức thấy hàm dưới đau

nhức.

Có bóng người xuất hiện trước cánh cửa để mở. Ôi trời, có chuyện rồi đây. Cái tên đứng trước cửa kia mặc cái áo thúng lỗ chỗ gắn lại bằng kim băng, trên ngón tay và cổ đeo phụ kiện bằng bạc. Gặp phải dân ngổ ngáo rồi. Nhưng sao nhìn mắt hắn cứ có vẻ ngằn ngại thế nào ấy nhỉ. Chả biết đến đây làm gì, trong lúc tôi còn đang nghi hoặc thì tên đó đã rụt rè hỏi.

“Xin lỗi, mấy cậu làm gì ở đây thế?”

“Chẳng làm gì hết... À không, bọn tôi bán tập san.”

“Tập san?”

Ánh mắt tên ngổ ngáo đó hướng về phía núi *Kem đá*. Hình như bây giờ hắn mới nhận ra cái đồng màu nâu sậm đó toàn là tập san.

“Nhiều quá nhỉ?”

“... Bọn tôi có tính in lắm thế đâu, mà dòng đời xô đẩy...”

“Cho tớ một cuốn đi.”

Ôi, là khách, có khách thật sao? Phải thật thân thiện, niềm nở với khách hàng.

“Xin cậu hai trăm yên.”

Ôi, chẳng niềm nở gì hết cả. Bất ngờ quá ai mà diễn theo kịch.

Nhưng tên ngổ ngáo có vẻ chẳng để ý gì chuyện đó. Cậu ta chỉ rút ví ra rồi cúi đầu lấy tập *Kem đá*, điệu bộ trông cứ tội tội. Bị rảnh quá hay sao vậy trời? Trong khi tôi còn đang suy nghĩ thì thái độ của hắn đã đột ngột thay đổi.

“N-này, cậu ơi!”

Gì nữa đây. Chẳng lẽ trong *Kem đá* có kẹp con gián?

Không, thứ mà tên đó đang chăm chú nhìn là món đồ bỏ đang vứt chông chơ cạnh núi tập san. Là cái bút máy bị hỏng. Tên ngổ ngáo cẩn thận cầm nó lên như nâng niu một báu vật.

“Nó đây rồi! Chính là nó!”

Khi đối phương đột ngột phần khích như vậy thì tôi cần phải điềm tĩnh. Tôi lạnh lùng hỏi hấn, quên luôn cả vụ phải niềm nở với khách.

“Cậu bảo thứ rác rưởi đó làm sao cơ?”

“À, không, xin lỗi...”

Cuối cùng tên ngổ ngáo đã hoàn hồn.

“Tớ... ở bên hội nghiên cứu Trang Phục. Bọn tớ định tổ chức biểu diễn thời trang, nhưng lại quên không mang thứ gì để bỏ vào túi ngực của áo vét cho hợp lý. Bình thường người ta sẽ nhét một cái khăn mùi xoa trắng, nhưng vì chủ đề buổi trình diễn là “phá bỏ khuôn mẫu” nên bọn tớ muốn biến hóa thành một thứ gì đó khác. Nhưng thời gian thì có hạn, tớ lại chẳng nghĩ ra được ý tưởng gì nên đang đau hết cả đầu đây. Cậu xem cái này, có phải nhét vào túi áo sẽ rất nổi bật không? Quá đẹp luôn. Tớ thích nó rồi đây.”

Hấn vừa mân mê cái bút máy vừa cười toe toét. Thôi kệ, lọt được vào mắt xanh của ai đó như thế, cũng coi như món đồ bỏ này có phúc.

“Cho cậu luôn đây.”

“Ờ? Thật hả? Cậu cho tớ thật sao?”

Miệng thì hỏi nhưng tay đã ôm luôn cái bút vào ngực rồi.

“V-vậy coi như trao đổi đi.”

Nói dứt lời, hấn thò tay vào túi lấy ra một miếng phù hiệu loại gắn

trên áo. Gọi là “phù hiệu” cho sang nhưng thực tế nó chỉ là một miếng nhựa có ghi số hiệu gì đó, mặt sau dùng băng keo dán cố định cái kim băng vào thôi - tóm lại là rất đơn giản. Cái quái gì thế này, trong lúc tôi còn đang tự hỏi thì tên đó đã dúi cái phù hiệu vào tay tôi.

“Vé ưu tiên đến buổi diễn của chúng tớ đây. Cậu nhớ qua nhé, ở phòng may mặc ấy. Cậu yên tâm, bên tớ phối đồ là chỉ có chuẩn. Tuy bảo là biểu diễn thời trang nhưng đi đứng cũng không phức tạp quá đâu. Cứ yên tâm. Thế nhé!”

Hắn tuôn một tràng rồi chạy đi luôn như sợ bị ai bắt. Sao phải vội thế, có ai đối ý đòi lại cái bút của ông đâu mà. Không, hay hắn muốn nhanh chóng thử kết hợp cái bút với áo vét áo viéc gì đây? Tôi nhìn xuống miếng phù hiệu trên tay. Đại khái theo lời tên kia nói thì nếu cầm thứ này đến hội nghiên cứu Trang Phục, tôi sẽ được lên sân khấu trình diễn à?

Ai thèm. Tôi quẳng nó vào trong gầm bàn.

... Thực ra cũng không tệ. Sự thật là đã bán được cho vị khách đầu tiên. Coi như mỗi thành viên câu lạc bộ cầm hẳn hai cuốn tập san về cho xông xênh, rồi để lại tham khảo, lưu trữ trong phòng câu lạc bộ nữa, tổng cộng bọn tôi sẽ giữ lại mười cuốn, vậy phải bán thêm một trăm tám mươi chín cuốn nữa.

Quá tuyệt vời. Đúng lúc tôi đang măn nguyện ngáp dài, thì tiếng hát của câu lạc bộ Acapella đã lại vang lên. Là một bài nhạc pop sôi nổi. May quá, không phải nghe hát ru rồi.

[CÒN LẠI: 189 CUỐN]

Cả sáu bài hát họ biểu diễn đều tuyệt vời. Tôi vỗ tay tán thưởng *các bạn ở* câu lạc bộ Acapella đến đau cả tay. *Tiếng hát* của họ có thể vang vọng được đến như thế, chắc chắn một phần là vì sân trong của trường được khu học xá vây quanh. Tôi hơi tò mò, chẳng biết câu lạc bộ Acapella đã phải thử giọng bao nhiêu lần mới tìm được vị trí có lợi nhất về âm vang như thế nhỉ?

Tôi rời khỏi bậu cửa sổ với tâm trạng thỏa mãn, rồi băng quơ nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

... Hà?

Đ-đã muộn thế này rồi cơ á. Gần mười hai giờ rồi. Sao thời gian qua nhanh quá vậy? Thôi chết rồi, nếu cứ mỗi lần thấy gì hấp dẫn tôi lại la cà thế này thì sẽ không làm tròn được nhiệm vụ mất thôi. Tôi củng cố lại quyết tâm trong lòng, rồi rời khỏi cửa sổ.

Tôi quay lại phía hành lang, nơi có tấm rèm kỳ quái của hội yêu thích Bùa Chú, tấm bảng hiệu của câu lạc bộ Thủ Công mà Fukube bảo là do cậu ấy dày công làm ra, và tấm poster miêu tả cấu tạo thứ gì đó trông thú vị kinh khủng của câu lạc bộ Nhiếp Ảnh...

Ôi, giá mà bây giờ tôi nhặt được cặp kính chỉ nhìn thấy phía trước thôi!

2 - 2

013 ~ 019

Cuộc thi đồ vui

013 - ♣ 04

Thử thách đồ vui do câu lạc bộ Đồ Vui trường Kamiyama tổ chức... Đây chính là đại hội so tài kiến thức lớn nhất thành phố Kamiyama!

Thực ra là vì tôi chưa bao giờ nghe nói trong thành phố có tổ chức đại hội đồ vui. Đối với tôi, cuộc thi này chính là tâm điểm của ngày đầu tiên. Nhất định không được bỏ lỡ. *Tôi sẽ cho tất cả mọi người biết, rằng ai mới là cơ sở dữ liệu sống thực sự!*

Nói thì nói vậy, chứ tôi vẫn bất ngờ. Thật tình tôi không tưởng tượng được năm nay lại có nhiều ứng viên đến vậy. Thế này là gần hai trăm người rồi còn gì. Lác đác có vài người dân thành phố, nhưng đa phần là học sinh trường Kamiyama. Chính xác là “tỉ suất người xem hai mươi phần trăm” rồi! Ghen tị quá, chẳng biết có thể xin họ chia cho câu lạc bộ Thủ Công với Cổ Điển độ trăm người được không nhỉ?

Ở một góc sân thể dục, trước sân khấu làm lễ mỗi sáng, những âm thanh huyền ảo lọt vào tai tôi.

“... Xong ở đây đi xem ban kèn đồng không?”

“... Hay qua bên nghiên cứu phim? Mong họ đừng chiếu gì kinh dị

quá...”

“... Thiệt hả? Hahaha, thế thì gay thật...”

“... Này nhá, tớ mới quát lên ‘Đừng có giỡn!’...”

Đại khái tôi đã hình dung ra cách ban tổ chức thu hút được ngần này người tham gia rồi. Tôi không tin có chuyện cả hai trăm người đều đã mong chờ đến cuộc thi đồ vui từ tận hôm qua. Đây chính là nhờ hiệu quả truyền thông.

Từ lúc 12 giờ trưa, tức là đúng giờ cơm, loa toàn trường bắt đầu vang lên. Đây là chương trình radio của câu lạc bộ Phát Thanh. Bắt đầu bằng một bản nhạc pop nhẹ nhàng, sau đấy họ bắt đầu tường thuật “live” những chủ đề “hot” nhất lễ hội văn hóa đến toàn bộ thính giả trong trường, trong đó dành khoảng mười lăm phút để phỏng vấn chủ tịch câu lạc bộ Đồ Vui. Tình hình là như thế.

“Đây là lần thứ bảy chúng tôi tổ chức sự kiện này. Lần này chúng tôi đã đầu tư hơn vào phần thưởng, đồng thời phân bố câu hỏi để lợi thế không bị các ‘chuyên gia đồ vui’ độc chiếm. À, tất nhiên thành viên câu lạc bộ Đồ Vui sẽ không được tham gia. Nói rõ ràng ra, đây là cơ hội cho tất cả mọi người. Tôi rất mong sẽ thu hút được nhiều *ứng viên ở các độ tuổi và tầng lớp khác nhau* tham gia... Vừa hay đây cũng là ngay sau giờ cơm trưa, tôi nghĩ thử trí óc dưới sân thể dục với các câu hỏi đúng-sai cũng là một cách tiêu cơm tốt.”

Tôi đến thán phục cách chủ tịch khuyến khích mọi người tham gia. Tôi đã nghĩ phát thanh toàn trường hẳn sẽ cho hiệu quả khá lớn, và đây là một minh chứng rõ ràng. Ngoại trừ khán giả, đếm sơ qua đã phải có đến hai trăm người tham gia. (Vì tôi chỉ ước lượng bằng mắt nên chắc sẽ nhiều hơn con số thực tế, nhưng chỗ này tuyệt đối không

dưới trăm người đâu.)

Còn một điểm nữa không được quên, là câu lạc bộ Báo Tường cũng có đề cập đến cuộc thi này. Cụ thể trong suốt thời gian lễ hội, cứ cách hai tiếng họ sẽ cho ra một số báo đặc biệt. Và trong số 12 giờ ngày thứ nhất có đăng một bài đại ý là “Sắp có thi đồ vui thú vị lắm đó!” Vì báo tường dán ở các bảng thông báo khắp trong trường nên tác dụng quảng bá cũng không thể coi thường được.

Sức mạnh của Phát Thanh và Báo Tường - tôi phải ghi nhớ để còn áp dụng quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển mới được. Lát nữa nói cho Chitanda biết luôn.

Nhưng dù sao thì đây vẫn là chuyện của lát nữa. Bây giờ tôi phải tập trung, thật tập trung vào cuộc thi đồ vui. Vì tôi đang nhắm đến vị trí đầu bảng mà. Tôi có thể thoải mái rong chơi ở những sự kiện mình thích trong lễ hội cũng là nhờ tấm bình phong mang tên “quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển”. Và lại, nói không phải chứ trong cả câu lạc bộ Cổ Điển chắc cũng chỉ mình tôi có thể thắng cuộc thi đồ vui này. Nếu có thua tôi cũng sẽ không để thua dễ dàng đâu.

Chủ tịch câu lạc bộ Đồ Vui bước lên trên sân khấu. Mặt nhìn lạ hoắc. Là học sinh trường Kamiyama mà tôi lại không biết, chắc hẳn anh ta cũng phải thuộc loại khác người. Thứ anh ta cầm trên tay không phải loa phóng thanh, mà là micro. *Rẹt rẹt*, sau một đoạn tạp âm ngắn từ cái mic, phần chào hỏi của chủ tịch câu lạc bộ Đồ Vui bắt đầu.

“Xin chào mừng các bạn đến với cuộc thi đồ vui. Tôi rất bất ngờ trước số lượng người tham gia năm nay. Có thể nói cuộc thi lần thứ bảy năm nay là cuộc thi có quy mô lớn nhất trong lịch sử câu lạc bộ

Đố Vui. Vân vân, mây mây. Và rồi tiếp theo...

“Chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Đầu tiên là vòng loại: trả lời câu hỏi đúng hay sai, sử dụng hai ký hiệu - bên trái là O và bên phải là X. Các bạn có thấy hai tấm bảng mà thành viên câu lạc bộ chúng tôi đang giơ lên không? Chắc không gây nhầm lẫn gì đâu nhỉ? Chúng ta sẽ chơi cho đến khi còn lại năm người, hoặc khi bạn tổ chức hết câu hỏi. Thời gian suy nghĩ là mười lăm giây cho mỗi câu. Và giờ không để quý vị chờ lâu, tôi tuyên bố cuộc thi đố vui lần thứ bảy xin phép được bắt đầu!”

Nói đến đây, chủ tịch đưa lại micro cho một bạn nữ đã bước lên sân khấu từ giữa bài nói lúc nãy, còn bản thân mình thì đi xuống. Tôi thấy nhẹ cả người. Cái ông chủ tịch này chẳng biết bị lú lẫm hay sao mà lăm lúc nói khó nghe kinh khủng. Bạn nữ sinh được giao micro vừa nhìn tờ giấy nhớ cầm trên tay, vừa phát âm một cách rõ ràng.

“Câu hỏi đầu tiên! Như chúng ta đã biết, trong tiếng Anh ‘diamond’ có nghĩa là ‘kim cương’, vậy ‘emerald’ có nghĩa là ‘ngọc lục bảo’, đúng hay sai!?”

Hừm, câu đầu tiên chỉ thế này thôi sao?

Tất nhiên là đúng rồi. Họ khoáng vật Beryl bao gồm cả ngọc lục bảo và ngọc xanh biển Aquamarine, nhưng vì ở đây hỏi “emerald” nên chỉ có thể là ngọc lục bảo thôi!

014 - ♦ 03

Công việc nhàn hạ hơn tôi tưởng.

Có lẽ tôi nghĩ được như vậy vì đã quen với không khí ở các hội chợ

bán doujinshi rồi. Nhưng đây không phải hội chợ doujinshi mà là lễ hội văn hóa, vậy nên không phải ai đến đây cũng có hứng thú với anime hay manga. Có lẽ lý do chính là vì thế. Tôi lại nhớ hồi năm ngoái, lúc vẫn còn là học sinh cấp hai, tôi và Fuku-chan đã từng đến thăm lễ hội này... Hồi đó phòng của hội cũng chẳng đông khách hơn bây giờ là mấy. Lúc tôi tìm thấy “báu vật” đó trong một góc tối của khu học xá, hình như xung quanh chẳng có ai cả.

Còn hiện giờ thì quả thực là đa số thành viên hội đang ngồi không. Chính sự nhàn hạ này lại làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng... Tôi vẫn chưa dám đặt vấn đề xin cho bán nhờ *Kem đá*.

Khi dòng khách tìm đến mua hàng chững lại, căn phòng trở nên yên tĩnh, tôi mới nghe thấy tiếng loa phóng thanh vọng lại từ xa. Căn phòng này nằm kẹp giữa sân trong và khu nhà đặc biệt của trường, nên khó nghe thấy được tiếng loa ở sân thể dục.

“Mayaka, cậu làm sao thế?”

Cô bạn cùng trông hàng ngồi cạnh tôi hỏi.

“À không. Tại tớ nghe thấy tiếng gì đó từ sân thể dục.”

“À. Là câu lạc bộ Đố Vui đó. Dám chắc luôn.”

Hình như tôi đã nghe vụ này trên radio trường thật. Thi đố vui à? Thế thì chắc chắn có mặt Fuku-chan rồi. Chú ý hơn một chút, tôi nghe thấp thoáng giọng nói trên loa đang đọc câu hỏi.

“... Câu số mười! Từ ‘darui’* trong tiếng Nhật là mượn từ ‘dull’ trong tiếng Anh! Đúng hay sai!?”

Hử?

Cái này tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Đặt câu hỏi lạ nhỉ. Kiểu thi đoán

đúng-sai này mục đích là để lọc bớt người tham gia, nên tôi nghĩ phải cho nhiều câu chỉ đoán được bằng trực giác hơn chữ. Cô bạn ngồi bên cạnh hình như cũng đang lắng nghe, cô nàng quay sang cười với tôi rồi hỏi khế.

“Nè, cậu nghĩ là đáp án nào?”

“Ừm...”

Đúng là tiếng Nhật có chữ “saboru”^{*} bắt nguồn từ “sabotage”^{*}. Vậy “darui” có khi đến từ “dull” thật cũng nên. Tôi thì thầm trả lời.

“Chắc là... đúng nhỉ?”

015 - ♣ 05

Sau khi hết mười lăm giây suy nghĩ, một sợi dây được chằng ra ngăn cách giữa bên chọn O và bên chọn X. Tôi nhìn quanh quất, thấy bên O - Đúng có năm người, bên chọn X - Sai có bốn người. Thi đúng-sai mới chỉ là vòng loại, vậy hẳn đây là câu hỏi cuối rồi.

“Đáp án là...”

Bạn dẫn chương trình trên sân khấu đang cố tình câu giờ để tăng kịch tính.

“...”

Nhưng câu lâu quá rồi bạn gì ơi.

“... Sai! Vòng loại xin kết thúc ở đâyyyyy!”

Hu-ra! (Tôi chẳng biết *darui* ngữ nguyên của nó là gì. Nhưng vì từ đó viết được bằng chữ Hán^{*} nên tôi đoán nó không phải từ ngoại lai.) Cuộc thi càng gay cấn, bạn dẫn chương trình lại càng hồ hởi hơn, bạn

ấy chỉ về phía chúng tôi với điệu bộ như muốn nhảy căng lên tới nơi.

“Xin chúc mừng các bạn, cả bốn người chọn ‘Sai’ ở câu này đều đã vượt qua vòng loại! Mời các bạn lên sân khấu chuẩn bị tham gia vòng chung kết!”

Ồ, sắp đến màn tự giới thiệu rồi. Tôi đăng ký tham gia chính là vì khoảnh khắc này. Đúng lúc tôi hớn hờ định lao lên sân khấu, có ai đó vỗ vai tôi từ phía sau.

“Ô, Fukube. Ông vẫn chưa bị loại cơ à?”

Cái giọng này là của ai nhỉ?

... Từ từ, để tôi nhớ. Tôi biết chủ nhân giọng nói này, chỉ là tạm quên thôi. Đầu tiên cứ giữ thần thái đã.

“Cũng thường thôi.”

“Nãy giờ ông còn không biết tôi ở đây chứ gì?”

“Haha, tại tôi mãi đồ vui quá.”

Ai ấy nhỉ, là ai? Tôi cảm giác là bạn cùng khối. Không phải thành viên ban Tổng hợp, cũng không phải câu lạc bộ Thủ Công, vậy chỉ còn bạn cùng lớp. Nếu nói về người trong lớp đáng để cho tôi chú ý, thì chỉ có Juumonji thôi.

A, đúng rồi, cuối cùng tôi đã nhớ ra. Không nhầm được. Khả năng nhớ tên người của tôi vẫn chưa đến mức vớt đi.

“Nè Tani, dạo này câu lạc bộ Cờ Vây bên ông sao rồi?”

Tani Koreyuki. Thành viên câu lạc bộ Cờ Vây. Tôi lơ mờ nhớ được tên cậu ta nhờ điểm thú vị này. Cậu ta là một trong nhiều “người quen” của tôi ở lớp, mỗi lần gặp thì chuyện trò xã giao nhưng vẫn giữ khoảng cách. Kiểu như biết tên biết mặt, nhưng bảo ghép tên ai vào

mặt *ai thì chưa chắc đã* làm được. Nhìn kỹ hơn, tôi thấy cậu ta có thân hình rắn chắc, khuôn mặt vuông chữ điền nhưng cái mũi lại tròn như bánh dango*, tóm lại là một vẻ ngoài khá độc đáo. Vậy mà vẫn không để lại ấn tượng gì với tôi, có nghĩa là mọi hành động của cậu này từ trước *đến nay chẳng* có điểm nào gọi là “vượt ngoài chuẩn mực” cả.

Tôi thích những con người có yếu tố bất ngờ. Ví như *tôi thấy Chitanda* thú vị, và giật cả mình với biểu hiện của Hotaro từ sau khi nhập học trường Kamiyama. Nhưng nếu một người chẳng có gì đặc biệt cả, thì dù khuôn mặt có độc đáo đến đâu, tham gia các hoạt động hay ho cỡ nào, tôi cũng chẳng quan tâm. Đến tên còn mãi không nhớ nổi.

Nhưng Tani đã qua vòng loại cuộc thi đồ vui. Có phải câu hỏi nào cũng dễ xơi đâu. Ra là vậy, Tani, thì ra cậu không phải người theo chủ nghĩa ổn định như tôi đã nghĩ. Có lẽ tôi sẽ cần quan sát cậu ta nhiều hơn, để xem chiến thắng vừa rồi của cậu ta đến từ lượng kiến thức dồi dào hay từ may mắn.

Tani không thêm giấu vẻ đắc ý.

“Câu lạc bộ Cờ Vây ấy hả? Đang có chuyện hay lắm. Ông muốn nghe không?”

Chuyện hay cơ à? Dù ấn tượng đã thay đổi ít nhiều, nhưng tôi vẫn không tưởng tượng được Tani có chuyện gì thú vị để kể. Trong lúc tôi đang đứng đưng với cậu ta như thế...

“Mời các bạn lên sân khấu!”

Tiếng bạn dẫn chương trình đã lại vang lên. À đúng rồi quên mất, đây là cơ hội quý giá cho tôi tự giới thiệu. Tôi quay sang Tani, hướng

lòng bàn tay về phía sân khấu ra hiệu “đi thôi”.

Đứng trên sân khấu lúc này là bốn người, ba nam một nữ. Nhìn mặt mấy ứng viên kia tôi liền thở phào nhẹ nhõm. Ngoài Tani ra tôi chẳng biết ai cả. Nếu ở vòng chung kết này có “Nữ vương” Irisu Fuyumi, trưởng ban Tổng hợp Tanabe Jiro, hay “Chủ nhân mới của thư viện” Juumonji Kaho, thì chưa cần thi đã biết kết quả rồi. Dù tôi nghĩ lượng kiến thức của mình cũng không quá thua kém mấy người đó, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn biết chắc là không thắng được. Dù sao hiểu được giới hạn của bản thân cũng đã khiến tôi phải nhìn nhận lại cơ sở dữ liệu của mình.

Tani cùng hai người kia trả lời đúng tên và lớp của mình khi bạn dẫn chương trình hỏi. Cuối cùng đã đến lượt tôi. Bạn dẫn chương trình cầm lại micro về tay và nói tiếp, nụ cười tươi tắn vẫn còn nguyên trên khuôn mặt.

“Vâng, bây giờ xin mời ứng viên thứ tư! Mời bạn tự giới thiệu tên và lớp học ạ!”

Tôi hắng giọng, ưỡn ngực tự hào nói với gần hai trăm người tham gia cuộc thi, cùng mấy trăm học sinh toàn trường đang nghe qua loa phóng thanh.

“Tớ là Fukube Satoshi thuộc câu lạc bộ Cổ Điển.”

“Hả?”

“Câu lạc bộ Cổ Điển. Đối lập với tân thời ấy.”

Bạn dẫn chương trình ngẩn người ra. Nếu bạn ấy mà là kiểu người cứng họng khi gặp chuyện ngoài dự kiến thì hơi buồn, nhưng rồi ngay lập tức bạn nữ đó đã gạt đầu một cái dứt khoát.

“Thì ra là vậy, hóa ra có cả câu lạc bộ Cổ Điển cơ à! Trường mình đúng là nhiều hội nhóm kỳ lạ thật...”

Đúng rồi, tiến triển rất tốt. Bây giờ tôi để mặc cho cái miệng của mình thích nói gì thì nói, miễn là không liên thoảng quá thôi. Khả năng nói bừa nhưng vẫn truyền tải được hết những ý cần truyền tải có thể coi như một trong nhiều “vũ khí” của tôi. Tôi tuôn một tràng.

“Tuy tên là câu lạc bộ Cổ Điển nhưng chúng tớ không nghiên cứu về *Đồ nhiên thảo** đâu. Thế thì làm về cái gì cơ, cái đó chính chúng tớ cũng chưa biết nữa, đúng là ngớ ngẩn thật nhỉ? Cũng phải thôi, câu lạc bộ Cổ Điển cũng vừa mới cải tử hoàn sinh, thoát khỏi cảnh bị giải tán vì số hội viên bằng không mà. Qua tìm hiểu, chúng tớ được biết câu lạc bộ ngày xưa đã xuất bản tập san, nên năm nay chúng tớ đã tiếp tục truyền thống đó. Nhưng mà nhé, biết thế này là tự khen mình, nhưng tập san chúng tớ làm tuyệt vời lắm đó! Đầu tư cực kỳ nhiều luôn!”

016 - ♠ 05

“Đầu tư cực kỳ nhiều luôn!”

Ừ, đúng là nhiều thật.

Chủ yếu là về số lượng.

[CÒN LẠI: 185 CUỐN]

017 - ♣ 06

“Bởi chính chúng tớ đã phá giải một bí mật to lớn của lễ hội Kan-ya

mà.”

“Ồ... Là gì vậy?”

Câu hỏi cắt ngang lời tôi chắc chắn không phải là hỏi xã giao cho có. Cá cắn câu rồi. Chuyện đương nhiên, đã là thành viên câu lạc bộ Đố Vui, khi đối mặt với một kiến thức chưa biết đến thì làm sao cưỡng lại được cơ chứ. (Tôi không có ý giễu cợt ai cả. Chỉ là bên trong tôi cũng có một chút “tư chất của người thuộc câu lạc bộ Đố Vui”, nên tôi hiểu tâm trạng của họ.) Tôi tự tin lên giọng.

“Chính là cái tên ‘lễ hội Kan-ya’ đó. Tớ nói trước luôn, nó không đơn giản chỉ là viết tắt của ‘lễ hội văn hóa trường Kamiyama’ đâu. Chính câu lạc bộ Cổ Điển đã lôi nguồn gốc đằng sau cái tên đó ra ánh sáng.”

“Ồ? Vậy là gì?”

“Nguồn gốc đó...”

Tôi dề dứ một chút.

“... đương nhiên là bí mật. Chúng tớ vẫn cần có người mua tập san mà. Yên tâm đi, chỉ có hai trăm yên thôi! Rẻ lắm! *Chỉ* với hai trăm yên bạn sẽ biết được bí mật về lễ hội văn hóa trường Kamiyama ba mươi ba năm trước! Tập san *Kem đá* của câu lạc bộ Cổ Điển đang bán rất chạy tại phòng Khoa học Địa cầu, tầng bốn khu nhà đặc biệt!”

Tôi vừa nói vừa nắm tay phải lại và giơ lên, như đang hiệu triệu quần hùng. Chẳng biết mình có làm quá không nhỉ? Trong một thoáng tôi chợt cảm thấy bất an... Nhưng rồi sân thể dục rộ lên những tiếng vỗ tay tán thưởng. Tôi đoán không sai, y hệt như tôi trong lễ khai mạc, vào thời gian lễ hội mọi người trở nên “nhạy cảm” hơn nhiều với các loại sự kiện, những trò vui. Chỉ cần đẩy một cái là

họ sẽ hòa theo mình ngay. Tự giới thiệu thành công rồi!

Vẫn giữ nguyên tư thế, tôi chột nghen ngào vì xúc động.

Bây giờ cuộc thi đồ vui cũng chẳng còn quan trọng nữa.

018 - ♥ 04

“... đang bán rất chạy tại phòng Khoa học Địa cầu, tầng bốn khu nhà đặc biệt!”

Hở, bọn mình bán chạy từ hồi nào vậy? Tôi đâu có biết. Đây quả là một tin cực kỳ tốt lành. Tôi lại có hy vọng vào tương lai rồi.

Tôi nghe thấy tiếng mọi người ồ lên từ phía sân thể dục. Dường như bài diễn thuyết của Fukube đã tác động *đến họ ít* nhiều. Hai bên còn trao đổi thêm một lúc nữa, nhưng cuối cùng một giọng nói lớn hơn hẳn đã vang lên, tuyên *bố vòng chung* kết của cuộc thi đồ vui bắt đầu. Cố lên nhé, Fukube. Tôi thầm cầu nguyện cho cậu ấy sẽ chiến đấu thật mạnh mẽ.

Bản thân tôi cũng không muốn thua cuộc.

Tôi đã suy nghĩ rồi, nhờ câu lạc bộ khác bán hộ tập san thật sự là một phương pháp đầy hứa hẹn. Nhưng dù có đặt được tập san *Kem đá* vào quầy của người khác, thì sức hấp dẫn của *Kem đá cũng* sẽ không tăng lên. Tuy mở rộng diện tích bán hàng là một vấn đề không thể bỏ qua, nhưng làm tăng sức hấp dẫn của *Kem đá* với khách hàng cũng quan trọng không kém.

Tôi vừa ăn cơm trưa vừa vắt óc suy nghĩ. Gia đình tôi vốn làm nghề trồng lúa, lúa gạo làm ra nói chung đều *được* phân phối theo

những kênh đã có từ trước. Bởi vì dù *có mở rộng kênh* phân phối, chất lượng gạo nhà tôi vẫn không quá vượt trội nếu so với gạo của chính phủ, nên cũng khó mà hy vọng sẽ gia tăng được số khách hàng.

Lý do là vì gạo là loại nông sản đang sản xuất thừa - cung nhiều hơn cầu. Ở điểm này tình hình nhà tôi cũng giống với câu lạc bộ Cổ Điển bây giờ, bởi vì tập san không phải thứ mà ai đến lễ hội cũng phải mua. Muốn bán được cho nhiều khách hàng hơn, chỉ có cách làm ra gạo tốt hơn. Nói đến gạo “tốt” người ta đặt ra tiêu chuẩn về “*ngon*”, “*an toàn*”, và cuối cùng là “*rẻ*”.

Nhưng tập san *Kem đá* của chúng tôi đã là thành phẩm rồi. Tôi nghĩ mọi thành viên đều đã dốc hết sức để đảm bảo chất lượng của nó, mà dù có không phải vậy thì giờ cũng chẳng sửa đổi được gì nữa. Với một món hàng đã hoàn thiện, thứ có thể thay đổi được là giá cả - tức là tiêu chuẩn “*rẻ*”. Nhưng chúng tôi vẫn cần phải hòa vốn, nên tôi không muốn hạ giá thêm một chút nào nữa.

Do vậy tôi nghĩ, nếu mình làm cho *Kem đá* được nhiều người biết đến hơn, thì cũng bằng với làm cho nó “*ngon*” hơn rồi.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy số đặc biệt của tờ báo tường *Nguyệt san trường Kamiyama*. Khi đọc kỹ hơn, tôi biết tờ báo này được ra liên tục hai tiếng một lần trong suốt thời gian lễ hội. Nếu tôi có thể nhờ họ viết về tập san *Kem đá*, thì có thể khiến cho mọi người trong trường biết đến nó. May thay, tôi lại có quen anh chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường. Tôi biết rằng một mối quan hệ, dù chỉ đơn giản là biết mặt nhau, cũng là một thứ vũ khí lợi hại đến mức nào.

Vì vậy nên sau khi ăn xong bữa trưa hơi bị muộn giờ, tôi đi tìm chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường, nhưng...

“A, Chitanda, ghé qua chỗ chúng tớ không?”

Hở... xin lỗi nhé, mình đang bận.

“Vâng, buổi trình diễn lần thứ hai của câu lạc bộ Áo Thuật sẽ bắt đầu sau năm phút nữa!”

... Chết, đúng rồi, mình đang đến câu lạc bộ Báo Tường cơ mà. Quá nhiều thứ làm tôi phân tâm.

“Cậu đã xem phim của lớp 11F chưa?”

“À, xem rồi xem rồi. Cũng được đấy chứ?”

Hức.

Những món đồ trang trí muôn màu muôn vẻ của lễ hội, cùng tiếng người cười nói xôn xao, làm cho con tim tôi xao động ghê gớm. Vào những lúc như thế này, tôi lại thấy ghen tị với tinh thần không bao giờ bị thứ gì cám dỗ của Oreki.

Vậy mà rốt cuộc bằng một cách nào đó, tôi vẫn đến được phòng Sinh vật học tại tầng ba khu nhà đặc biệt. Bản doanh của câu lạc bộ Báo Tường là phòng Chuẩn bị Mẫu vật, căn phòng phụ nằm trong một góc phòng Sinh vật học. Nhưng các bạn ấy đã trưng dụng luôn cả diện tích phòng Sinh vật học để làm chỗ bày nào những bút, kéo, hồ dán, rồi cả máy ảnh loại dùng một lần nữa. Câu lạc bộ có tổng cộng bốn thành viên. Hình như vẫn chưa đến lúc bận rộn, mọi người đang ngồi nói cười vui vẻ quanh chiếc bàn lớn vốn dùng để làm thí nghiệm. Tôi chỉ quen đúng một người là anh Toogaito Masashi. Vừa nhìn thấy tôi, anh ấy liền đứng dậy.

Trong đám con gái tôi cũng thuộc hàng có chiều cao nổi bật, vậy mà khi đứng cạnh anh, tôi vẫn phải ngẩng mặt lên một chút. Cha của

anh Toogaito là bạn thân của cha tôi nên tôi cũng có biết anh ấy, nhưng mãi đến tận tháng Bảy vừa rồi chúng tôi mới nói chuyện với nhau lần đầu tiên.

Anh Toogaito cười *tươi tắn*, cất tiếng gọi tôi.

“Ồ, mời em vào.”

Tôi cúi đầu, rồi cẩn thận vừa suy nghĩ vừa nói, cốt để không phạm lại sai lầm như lúc nãy với anh Tanabe.

“Chào buổi chiều, anh Toogaito. Anh có thể đăng trên báo tường một bài về câu lạc bộ Cổ Điển không ạ?”

Nhưng rốt cuộc anh cũng trợn tròn mắt. Tôi đã nói gì không phải sao? Tôi hoảng hốt xem xét lại những điều mình vừa nói, nhưng chẳng thấy có gì bất lịch sự cả.

Thôi chết... Tôi lại nhanh nhẩu đoảng quên giải thích tình hình rồi.

Anh Toogaito quay lại nhìn những thành viên khác một lượt, rồi quay về phía tôi thì thầm.

“... Chẳng biết phải nói sao bây giờ nhỉ? Em đến đột ngột quá.”

“Xin lỗi anh, đúng ra em phải hẹn trước.”

“À không, ý anh không phải vậy.”

Anh làm bộ gãi gãi thái dương.

“Anh... có hoạt động trong câu lạc bộ Báo Tường nữa đâu.”

“Hả?”

“Thì anh lớp Mười hai rồi mà. Cũng phải nghỉ thôi.”

Ồi.

T-tại sao tôi lại có thể óc bả đậu đến thế được nhỉ? Bình thường tôi

có thể này đâu. Đúng rồi, tất nhiên là anh phải nghỉ rồi.

“E-em xin lỗi.”

“Không, em có làm gì đâu mà xin lỗi...”

Tôi buồn xo mất một lúc, vì thế này tức là tôi đã mất *đi mối* quen biết duy nhất rồi. Nhưng rồi tôi lại nghĩ ra một phương pháp khác. Nếu anh Toogaito đã rời câu lạc bộ thì phải làm như thế này.

“Vậy anh có thể giới thiệu những thành viên khác cho em được không ạ? Em có việc muốn nhờ.”

Nhưng tôi thấy anh Toogaito trông càng bối rối hơn.

“Giới thiệu cũng không thành vấn đề, nhưng xin lỗi, anh nghĩ cũng chẳng giải quyết được gì đâu.”

“Sao lại thế ạ?”

“Thì bọn anh ra báo hai tiếng một lần mà, tức là lịch trình đã được lên hết từ trước rồi. Bây giờ không thể chen thêm bài về câu lạc bộ Cổ Điển vào được đâu.”

Ra là vậy. Quả là tôi đã tò mò không biết họ làm thế nào mà hoàn thành được hẳn một số báo chỉ trong hai tiếng đồng hồ, tuy nhiên tôi không hề nghĩ đến chuyện họ làm sẵn bản kế hoạch từ trước. Thật đáng nể phục, nhưng như vậy có nghĩa là...

“Vậy là... không được hả anh?”

Giọng tôi hơi ỉu xiu.

“Đã ai bảo là không được đâu. Bọn anh đang để trống một số trang báo từ khoảng sau buổi trưa ngày thứ hai, nếu muốn thì vẫn thêm vào đó được. Nhưng mà...”

Tôi cảm giác mặt anh Toogaito hơi nhăn lại.

“Câu lạc bộ không thể cho các em lên báo chỉ vì mình em yêu cầu được. Có đến hơn năm mươi hội nhóm tham gia vào lễ hội Kan-ya. Bọn anh không đủ đất để giới thiệu hết tất cả, vậy nên phải ưu tiên những nhóm nào thú vị, có hoạt động đáng quan tâm. Nói thế này cũng xin lỗi em, nhưng anh đã nghe về câu lạc bộ Cổ Điển rồi - các em chỉ ra tập san thôi mà.”

Một nhận xét rất thẳng thắn. Quả đúng là chúng tôi chỉ ra tập san thật.

“Nh-nhưng nội dung của bọn em...”

“Nội dung thì nhóm nào cũng đầu tư cả. Nếu bên các em có thứ gì đó gây chú ý, dạng như bóng bay mang băng-rôn quảng cáo ấy, thì anh sẽ nhờ câu lạc bộ viết bài cho.”

Bóng bay quảng cáo. Chúng tôi làm gì có thứ đó.

Ban nãy trong bài phát biểu, Fukube đã nhấn mạnh vào nội dung của *Kem đá*, rằng nó làm sáng tỏ nguồn gốc của cái tên “Lễ hội Kan-ya”. Nhưng anh Toogaito vừa bảo mọi câu lạc bộ đều đầu tư vào nội dung tập san của mình. Vậy ngoài nội dung ra, *Kem đá* của chúng tôi còn điểm gì khác đáng để người ta chú ý...?

Thất bại rồi. Tôi không còn mặt mũi nào để gặp Oreki, Fukube và Mayaka nữa. Lại một lần nữa tôi đã không hoàn thành nhiệm vụ.

“V-vậy hả anh. Vậy em xin lỗi đã làm phiền...”

Anh Toogaito nói như thể muốn khích lệ tôi.

“Khi nào có tin gì hay ho lại đến nhé. Biết đâu anh sẽ giúp được em.”

Tuy gật đầu, nhưng tôi cảm giác như trong hành động đó của mình

chẳng có chút sức lực nào cả.

Tôi nghĩ rằng khi mọi chuyện không tiến triển theo hướng mình mong muốn thì cũng không tránh được việc cảm thấy uể oải, nhưng cứ lê bước như người mất hồn thì thật là khó coi. Tôi cố ép mình đi đứng giống như bình thường, nhưng dường như nổi thất vọng vẫn lộ rõ mồn một trên khuôn mặt. Vì thế nên khi đang đi trong hành lang trang trí đẹp mắt, nghĩ mãi mà chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo, tôi bị ai đó gọi giật lại.

“Cậu làm sao thế, Eru? Trông bản mặt bí xị kìa.”

Tôi quay lại nhìn, và thấy một thứ giống như túp lều nho nhỏ được dựng lên ở đoạn đầu cầu thang. Nó không phải loại lều cắm trại hình vòm mà có hình nón, làm tôi liên tưởng đến mấy túp lều teepee của thổ dân da đỏ Bắc Mỹ. Tiếng nói đang phát ra từ bên trong cái teepee đó. Tôi hé mắt nhìn vào.

“Hai vai cậu chùng hẳn xuống rồi kìa. Có chuyện gì vậy?”

Trong lều đặt một chiếc bàn loại thường dùng ở lớp học. Ngồi đằng sau nó là một người bạn thân thiết với tôi. Tôi mỉm cười.

“Thì, cũng có chút việc thôi...”

“Ồ ồ?”

Bạn ấy nghiêng đầu rồi cười nhẹ, tay mân mê quả cầu pha lê tuyệt đẹp đang đặt lên miếng vải trên mặt bàn.

“Hay là bói thử xem nhé?”

Người này tên là Juumonji Kaho. Trong thành phố Kamiyama có một ngôi đền rất cổ mang tên Arekusu, và Kaho chính là con gái gia tộc trông coi đền ấy. Tuy đền Arekusu không phải ngôi đền nhà

Chitanda viếng thăm mỗi dịp xuân - thu, nhưng mỗi duyên nào đó vẫn khiến tôi và Kaho thân thiết với nhau. Với mái tóc óng ả và cặp kính gọng nhỏ bắt mắt, bạn ấy là một người vô cùng cuốn hút. Bầu không khí xung quanh bạn ấy có vẻ gì đó thật trưởng thành và an tĩnh, và tôi thích cái điểm đặc biệt này ở Kaho.

Từ hồi còn nhỏ Kaho đã yêu mến thư viện, nên bạn ấy giống như một nhà thông thái biết rất nhiều điều mà tôi không biết. Tôi đã rất ngạc nhiên khi biết bạn ấy có tham gia hội nhóm. Vì tôi luôn có chút cảm giác rằng Kaho không thực sự hòa đồng với người khác.

“Cậu bảo ‘bói’ tức là...”

“Ừ, tớ ở bên hội nghiên cứu Bói Toán.”

“Vậy còn các thành viên khác đâu rồi?”

Nghe tôi hỏi, Kaho mỉm cười một cách hơi mỉa mai.

“Hội Bói Toán chỉ có một mình tớ thôi.”

“Ồ, bất ngờ thật nhỉ. Tại tớ tưởng hội mình nổi tiếng lắm...”

“Cậu nhầm với bên hội nghiên cứu những điều Huyền Bí rồi. Bên đó mới nổi tiếng.”

Đúng là tôi từng nhìn thấy một tấm bảng hiệu ghi dòng chữ tựa tựa như vậy.

“Rồi, giờ cậu tính sao?”

Kaho vừa nói vừa lần lượt đặt vài thứ khác nhau lên mặt bàn.

“Nếu cậu không thích cầu thủy tinh thì thử bói thẻ tre^{*} hay bói bài Tây nhé? Tất nhiên tớ chỉ học lỏm thôi. Thích kiểu lạ hơn thì có bói cà phê, à đúng rồi, sao quên được bói bài tarot...”

Đang lấy từng món đồ theo đúng miêu tả từ chiếc túi giấy đặt ở

dưới chân, Kaho chợt dừng lại, ngăn người ra.

“Chết, quên mất, tarot không dùng được.”

“Ừa? Tại sao thế?”

Lâu lắm rồi mới thấy Kaho có vẻ bối rối nên tôi tương đối tò mò. Vả lại, trong kỳ nghỉ hè bài tarot đã trở thành chủ đề bàn luận của câu lạc bộ Cổ Điển, nên tôi cũng muốn được ai đó bói cho bằng bộ bài này.

Kaho đã thoáng nhìn thấy biểu cảm của tôi.

“... Phải rồi, Eru hẳn sẽ thích mấy thứ này nhỉ. Cậu muốn xem không?”

Bạn ấy lấy từ trong túi giấy ra một thứ giống như danh thiếp, rồi đưa cho tôi. Vừa thoáng nhìn qua tôi đã hoàn toàn bị thứ đó thu hút. Trên tấm danh thiếp là một dòng chữ kích cỡ khá lớn, nội dung như thế này:

***Hội nghiên cứu Bói Toán đã đánh mất Bánh xe số phận
Juumoji***

“Thứ này là...?”

“Vì hội chỉ có một người, nên tớ hay phải bỏ đi chạy việc linh tinh lắm. Hôm nay cũng thế, tớ mới ra ngoài một chút, lúc quay về thì bộ bài tarot đã mất lá ‘Bánh xe số phận’* rồi. Chỉ có thứ này bị bỏ lại.”

Vậy là lá bài bị lấy trộm? Nhưng còn chữ ký ở cuối thư này thì sao...?

“Ở đây có ghi ‘Juumonji’ này.”

“Đúng thế thật. Không lẽ muốn nói đến tớ sao?”

Nhà Juumonji có hai người con. Nhưng hiện tại chỉ có Juumonji Kaho đang theo học tại trường Kamiyama này thôi, và tôi cũng không nghe nói trong thành phố có một gia tộc mang họ Juumonji nào khác nữa. Cũng tức là, dù tôi chỉ dám chắc bảy tám phần, nhưng ở trường Kamiyama cứ nói đến Juumonji tức là nói đến Kaho. Có ai đó đã mượn danh Kaho để trộm đồ của bạn ấy. Thật vô cùng kỳ lạ.

Một câu chuyện không bình thường. Tôi hỏi ngay điều đầu tiên khiến mình cảm thấy tò mò.

“Vậy cậu đã tìm thấy lá bài đó chưa?”

Kaho cười khở.

“Nếu tìm thấy rồi thì sao tớ lại bảo tarot ‘không dùng được’ chứ.”

À ừ nhỉ.

“Đáng lo thật đấy.”

“Ừ. Tuy nó chỉ là đồ rẻ tiền thôi, nhưng dù gì cũng là dụng cụ bói của tớ. Chỉ mong đừng ai đổi xử tệ với nó.”

Nhưng mà, Kaho vừa nói vừa lấy từ trong túi quần ra một mảnh giấy nhớ nhỏ khác.

“Tớ cũng không lo lắng lắm đâu. Tên trộm còn để lại thứ này nữa mà, chẳng biết hẳn nghĩ gì nữa.”

Mảnh giấy trông như được xé ra, trên đó là dòng chữ viết tháu “Sau lễ hội văn hóa sẽ trả lại”. Nếu đây đúng là một vụ trộm thì thật kỳ quặc... Tôi cảm thấy tâm trạng mình cũng trở nên lạ thường. Thấy tôi như vậy, Kaho mỉm cười.

“Mặt cậu sáng bừng lên rồi kìa.”

“Thật à?”

“Tò mò rồi chứ gì?”

Tôi nghiêng đầu.

“... Ừ, có một chút.”

“Một chút thôi à? Vậy để tớ cho cậu xem cái này nữa.”

Kaho rút trong túi giấy ra một thứ mà tôi cũng có. Tờ bìa gấp “*Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya*”, tài liệu hướng dẫn kiêm quảng cáo cho lễ hội văn hóa trường Kamiyama. Tôi nhìn chăm chăm vào tờ bìa đặt cạnh quả cầu pha lê ấy, rồi hỏi.

“Thứ này có gì đặc biệt sao?”

Kaho lắc đầu.

“Nội dung thì y như những tờ khác phát trong trường thôi. Nhưng nó được để lại cùng với cái danh thiếp kia. Để mở ở chỗ ‘Lời nhắn gửi từ các hội nhóm tham gia’.”

Phần lời nhắn gửi nằm ở cuối tờ gấp này. mấy trang đó là để dành cho các hội nhóm tham gia lễ hội tự giới thiệu về mình qua một câu hay một đoạn văn ngắn. Nhưng tôi không nghĩ những nội dung viết trong đó có gì quá đặc biệt.

“Để mở như vậy... chắc phải có ý nghĩa gì đó nhỉ?”

Kaho cười nhạt, rồi nhún vai.

“Tớ cũng chịu. Đang trong lễ hội văn hóa mà, đâu thiếu mấy tên có suy nghĩ chẳng ai đoán nổi. Tớ thì chỉ cần lá ‘Bánh xe số phận’ trở về an toàn thôi, còn lại thì sao cũng được.”

Vòng chung kết diễn ra theo thể thức bấm chuông nhanh giành quyền trả lời, người đầu tiên đạt được bảy điểm sẽ chiến thắng. Tôi cũng chẳng đặt nặng vấn đề thắng thua, nhưng đã lâu rồi cơ sở dữ liệu của tôi không có dịp thể hiện. Lần này mà không chơi hết mình thì lãng phí lắm.

Lúc phát biểu trên loa trường, chủ tịch câu lạc bộ đã nói sẽ không để lợi thế bị các “chuyên gia đồ vui” độc chiếm, giờ tôi mới hiểu ý anh ta là gì. Ngoài các câu hỏi về nghệ thuật, *thể thao*, *tình* hình xã hội hay các xu thế *vốn* đã quen thuộc trong các chương trình đồ vui, các câu hỏi mang đậm màu sắc địa phương, hay về những kiến thức trong chương trình học của học sinh cấp ba cũng chiếm tỉ lệ đáng kể. Mấy câu hỏi về địa phương này thì đúng tử của tôi rồi, nhưng còn kiến thức trong chương trình học thì... ôi tôi chẳng muốn nói nữa. Dù chẳng đẹp mặt gì nhưng tôi vẫn phải thừa nhận, cứ đến những câu hỏi về trình bày công thức giải bài toán là tay *tôi cứng đờ không nhúc nhích* được gì. Thế quái nào mà *tôi lại* qua được môn đại số từ trước đến giờ nhỉ?

Trong bốn người tham gia cuộc thi, đã ba người được sáu điểm rồi. Là tôi, Tani và một chị nữ sinh nữa. (Tani hay tắc tị trước mấy câu hỏi về chủ đề lạ, nhưng những câu về thường thức thì phản ứng rất nhanh.) Người thứ *tư kia cũng đã được năm* điểm, trận chiến đang rất *gay cấn*. *Đối với khán giả* đây có lẽ là một cuộc thi đáng xem. Câu lạc bộ *Đồ Vui* đã *tổ chức* thành công sự kiện này rồi.

Nhưng tôi sẽ kết thúc tất cả ở đây. Tôi sẽ giành lấy câu hỏi cuối này!

“... Vậy chúng ta đến với câu hỏi tiếp theo. Ở trường cấp ba

Kamiyama...”

Chủ đề địa phương à. Tập trung nào...

“Tên đầy đủ của hội trưởng Hội học sinh...”

Câu này tôi biết, nhưng từ từ đã. Biết đâu là bấy. Đoạn sau có thể lắt léo như kiểu “... là gì đó gì đó, vậy tên của hiệu trưởng là gì?”

“... là gì? Xin trả lời!”

Được rồi, chính khoảnh khắc này đây, nhanh như chớp nào! Ánh đèn sáng lên...

“Vâng, mời bạn Shimizu.”

Hả? Không phải tôi à?

Shimizu, tức là nữ sinh cũng chỉ cần một điểm nữa là hạ bài như tôi, trả lời bằng giọng điềm tĩnh.

“Kugayama Muneyoshi.”

“...”

Bạn dẫn chương trình ới không cần phải cò cưa đâu, người ta đáp đúng rồi. Sau khi đèn dứ một lúc, cô bạn đó giơ tay phải lên thật cao, dứt khoát như có gắn lò xo.

“Chính xác! Người chiến thắng cuộc thi đồ vui lần thứ bảy là Shimizu Noriko lớp 12E!”

Haha... không, nói thật thì tôi tiếc đứt ruột.

Chỉ người được giải nhất mới có phần thưởng. Chị Shimizu Noriko (trả lời những câu nằm ngoài kiến thức phổ thông mà mặt không hề biến sắc, quả là một con người thú vị. Tôi sẽ ghi nhớ tên chị ấy) nhận được một món quà gói kín trong giấy, nên tôi cũng chẳng biết nó là gì.

Mà thôi, nói ra thì bảo cay cú, nhưng tôi cũng chẳng hứng thú với phần thưởng lắm.

Sau màn võ tay tán thưởng và trao quà cho người thắng cuộc, chủ tịch câu lạc bộ Đố Vui lên phát biểu kết thúc cuộc thi. Khán giả tản ra bốn phương tám hướng quay về khu học xá. Đúng là vui thật. Tôi đã quảng cáo được cho câu lạc bộ Cổ Điển, nên đây là lúc để hài lòng. Tôi vừa cười vừa rời khỏi sân thể dục, đang phân vân chẳng biết tiếp theo nên đi chỗ nào thì bị gọi giật lại.

“Ê, Fukube.”

Là Tani. Cậu ta đang đưa tay ra chào tôi, miệng cười toe toét.

“A, chào. Hồi nãy thua tiếc quá ông nhỉ?”

“Ừ. Mà tính ra là hòa chứ.”

Hòa cái gì, tôi có thi thổ với Tani đâu... Thôi kệ vậy.

“Ông tìm tôi có việc gì?”

“Thì trước lúc vào thi tôi đang kể dờ cho ông một ‘chuyện thú vị’ còn gì.”

Nghe cậu ta nhắc tôi mới nhớ có vụ đó thật. Suýt nữa thì quên luôn rồi. Tôi chẳng có vẻ gì là muốn nghe, nên chắc bản thân Tani muốn kể chuyện này cho ai đó *thôi*. *Cũng chẳng mất* gì, thôi cứ nghe xem sao vậy.

“Ừ nhỉ? Ông bảo câu lạc bộ Cờ Vây bị làm sao cơ?”

Tani gật đầu về mãn nguyện.

“Bị trộm mất vài quân cờ.”

“Ồ?”

Tôi chỉ nghĩ được đúng một câu “Vây à?”

“Không phải bị mất, mà là bị lấy trộm? Sao ông dám chắc như thế?”

“Trong hộp đựng quân cờ có lời nhắn của thủ phạm.”

Cậu ta nói rồi *cười phẩn khởi*.

“ ‘Ta đã xin vài quân cờ của câu lạc bộ Cờ Vây.’ thì phải. Thú vị là ở chỗ hắn mà không để lại lời nhắn chắc chả ai nhận ra có thứ gì đã bị lấy trộm. Vì chơi cờ vây có mấy khi dùng hết số quân cờ trong hộp đâu. Có bị lấy mất một hai quân, hay thậm chí là mười quân có khi cũng chẳng ai để ý.”

“Nhưng hắn trộm thứ đó về làm gì cơ chứ?”

“Chắc là để đánh cờ ca-rô rồi.”

Tani nói cứ như thế câu đó có gì buồn cười lắm. Tôi thấy cậu ta đùa dỡ tẻ, nhưng thôi cũng nở một nụ cười xã giao. Hình như “chuyện thú vị” đến đây là kết thúc rồi, cũng không nên cố tình kéo dài ra làm gì. Tôi ngưng cười, nói dừng dừng.

“Câu đó chắc ông học ai trong câu lạc bộ chứ gì.”

Thấy tôi có vẻ không hứng thú hầu chuyện nữa, giọng của Tani cũng hạ xuống.

“Ừ, có lẽ thế.”

“Vậy tôi đi nhé.”

“Này, chờ đã!”

Tôi lại bị gọi giật. Nụ cười của Tani trở nên gượng gạo.

“Fukube. Ông sẽ còn tham gia các cuộc thi khác đúng không?”

“Đúng vậy...”

Tôi vừa gật đầu, cậu ta đã chìa tay phải về phía tôi.

“Tôi quyết không để thua ông đâu. Cứ hòa mãi thế này tôi không phục. So tài một trận đi.”

... Tôi chẳng biết phải trả lời kiểu gì.

Không biết Tani hiểu sự im lặng cùng với biểu cảm lúc nào cũng trông như đang cười của tôi ra sao, mà cậu *ta hỏi tôi với vẻ mãn nguyện*.

“Được. Cuộc thi tiếp theo ông định tham gia là của bên nào?”

Vì vẫn còn phân vân chẳng biết phải nói thế nào, nên tôi cho cậu ta một câu trả lời bình thường nhất.

“... Chắc là cuộc thi nấu ăn ngày mai.”

“OK. Chúng ta sẽ phân rõ thắng bại tại đó! Tôi rất háo hức đấy!”

Tani nói oang oang, rồi vẫy tay và chạy đi mất.

Má ơi, người đâu mà phiền khiếp.

So tài à? Tôi còn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Làm sao tôi biết được Tani có “phục” hay không. Tôi chỉ đơn giản là muốn tận hưởng thật nhiều thú vui trên đời, đến mức có lúc bị Hotaro ném cho ánh mắt lạnh lùng vì quá hớn hờ với thứ nọ thứ kia. Nhưng điều tôi cảm thấy quý giá nhất trong việc tận hưởng là bởi chúng luôn là những trải nghiệm hoàn toàn cá nhân. Tôi thích làm cho những điều vui thú quay trở về mối quan hệ thuần khiết giữa bên cho và bên nhận. Vì thế nên dù là sở thích đọc truyện Sherlock Holmes hay nghiên cứu thuốc Đông Y, tôi đều không có ý định chia sẻ với người bạn thân thiết nhất là Hotaro (ôi, nói hần ra thế này thấy ngượng quá. Nhưng sự thật là cái tên cậu ta xuất hiện đầu tiên trong đầu tôi)

hay Mayaka, dù cậu ấy là một cô gái tuyệt vời.

Tôi cho rằng yêu thích, hứng thú hay vui vẻ đều là những khái niệm tương đối ngẫu thơ. Nếu muốn ví von, tôi sẽ coi việc tận hưởng của mình giống như là một tủ sách gồm nhiều cuốn sách ưng ý. Đối với người ngoài, tôi sẽ có một cái tủ sách bình thường gồm sách tham khảo hay tiểu thuyết đọc để giết thời gian, nhưng trong góc phòng riêng tôi sẽ có một giá sách nhỏ khác, gồm những cuốn không thật sự muốn cho ai xem cả. (Nếu Mayaka cứ khẳng khẳng nói muốn xem, thì có lẽ... Nhưng chắc cậu ấy không đời nào làm thế đâu nhỉ.) Trong mối quan hệ song phương giữa tôi và bên cho, tôi chỉ muốn lặng lẽ nâng cao kỳ vọng vào đối phương, rồi từ đó ung dung chơi bời.

Trong cái chủ nghĩa học theo Epicurus ấy, mà lại mang “thắng thua” vào ư!

Hừm. Thật là thô thiển.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là một vấn đề nhỏ nhất. Tôi chẳng muốn thay đổi để chiều theo ai cả. Còn nếu Tani muốn tham gia vào những cuộc thi có tôi tham gia, thì là tùy cậu ta thôi.

Tôi băng qua sân thể dục lúc này đã không một bóng người, thông thả tiến về phía khu học xá. Tiện đây nói luôn, đối với tôi, tận hưởng một mình và lo lắng cho bạn bè là hai điều hoàn toàn không mâu thuẫn với nhau.

Không biết giờ Hotaro sao rồi?

Chẳng biết Mayaka có chịu ngồi yên không nhỉ?

2 - 3

020 ~ 022

Lại một cơn bão nữa

020 - ♦ 04

Tôi vốn đã định ngoan ngoãn ngồi yên.

Tôi hoàn toàn không định dính vào khẩu chiến.

Mọi chuyện bắt đầu trong vài phút chúng tôi tạm vãn khách, chị Kouchi đã nói với hội trưởng Yuasa như thế này.

“Hừm, chuẩn luôn rồi. Rõ ràng rút gọn lại đơn giản quá mức chính là nguyên nhân thất bại mà. Cậu nhìn xem, mãi có thấy ai đến đâu. Nè, bây giờ vẫn chưa muộn, hay mình thay đổi không khí đi? Chúng ta cần một nhân vật đại diện, đằng nào cũng đang rảnh, làm mấy cái poster chắc cũng không quá tốn thời gian.”

Cá nhân tôi cảm thấy gian hàng không đến nỗi ế ẩm tệ hại như chị Kouchi nói. Tập san cũng bán được hòm hòm, nhưng quả thực là dù có lạc quan đến đâu cũng không thể nói là buôn bán tấp nập. Tôi không thật sự phản đối ý tưởng vẽ poster hình nhân vật đại diện để cải thiện tình hình hiện tại. Thà thế còn hơn là bị chị Kouchi bắt mặc mấy bộ cosplay “gợi cảm” để thu hút ánh nhìn của bọn con trai.

Duy chỉ có một điều tôi không vừa ý, là khi chị Kouchi đặt vấn đề với hội trưởng Yuasa, mấy bạn cùng hội của chị ta cũng hòa theo bao

vây hội trưởng. Tôi cảm giác bầu không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt. Hội trưởng Yuasa vẫn giữ nụ cười hiền hòa trên môi, nhưng không biết trong lòng đang cảm thấy thế nào.

“Ừ thì đúng, nhưng mà, mọi người đã quyết định sẽ chọn phong cách này mà...”

“Quyết thì quyết nhưng có phải là theo đại đa số đâu. Vả lại cái tập san này cũng như dở hơi ấy. ‘Cảm nhận 100 manga hay nhất’ - nghe quá cứng nhắc. Ai mà thềm đọc thứ này chứ. Tớ đã bảo nên tập trung vào mảng truyện tranh tự sáng tác hơn mà.”

“Truyện tranh tự sáng tác” có nghĩa là mọi thành viên trong câu lạc bộ đều được đóng góp. Hiện tại trên quầy cũng đang bày vài cuốn đây, nhưng số lượng rất ít. Đơn giản là vì mọi người ngại đem tác phẩm mình sáng tác ra bán công khai ở lễ hội văn hóa, hoặc vì biết rằng có bán được cũng chẳng ra tiền thôi. Vậy mà bây giờ lại đem đổ hết tội cho tập san *Zeamis*, thật không công bằng.

Không khí trong hội trở nên căng thẳng một cách dị thường. Làm gì có ai muốn nghe tập san mình lao tâm *khổ tứ làm ra bị nói là “Ai mà thềm đọc thứ này chứ”*. Mà nói toạc ra, ngay từ đầu nhóm của chị Kouichi đâu thềm hợp tác làm tập san *Zeamis*. Mà nói không hợp tác còn nhẹ, chính xác là họ ngại việc nên bỏ hết cho các thành viên khác làm. Đến tên đại lãn Hotaro, dù luôn mồm kêu phiền phức quá, phiền phức quá nhưng cơ bản vẫn hoàn thành phần bản thảo được giao phó, còn dám theo đuôi chị Kouichi thì cơ bản là bùng hẵn. Ngay cả lúc này cũng làm gì có đứa nào trong nhóm chị ta đứng quầy bán hàng. Trong hội không thiếu người bức xúc với kiểu thái độ ấy.

Lý do duy nhất những bức xúc ấy không bùng nổ, là vì bản thân

chị Kouchi lại chăm chỉ viết các bài bình luận *tương đối thú vị*. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa chị ta cũng không thể ăn nói kiểu đấy được, trong khi hôm nay lễ hội đã bắt đầu rồi.

Chị Kouchi mặc bộ đồ cương thi có phần tay áo rất dài và rộng, hai cánh tay thò ra từ đường xẻ ở gần vai. Chị ta khoanh tay, mặt vênh lên ra vẻ chán ngán.

“*Đại khái là trên đời này chẳng có bộ manga nào nhàm chán cả, nên tớ dám khẳng định viết hẳn một trăm bài đánh giá các bộ manga hay hay dở thật sự chỉ phí công mà thôi. Chẳng có ý nghĩa gì hết. Đúng không?*”

Nói xong, chị ta nhìn quanh chờ mọi người đồng ý. “Phải đấy,” đám ăn theo phát ra âm thanh lí nha lí nhí như muỗi kêu. Nếu đã ba phải thì cũng ba phải dứt khoát một chút đi chứ.

“Không có ý nghĩa gì hết” sao? Hừm.

Vài thành viên trong hội quay sang nhìn tôi, kẻ đang ngồi trông quầy hàng... Quả thật tôi là đứa duy nhất đã từng phản đối thẳng mặt chị Kouchi, nhưng tôi vẫn không muốn bị nhìn thế này.

Chị Kouchi nói tiếp.

“*Đã vậy thì thu hút người ta bằng một nhân vật vui vẻ, dễ tiếp cận chẳng phải sẽ hợp lý hơn sao? Một cái tập san u ám không thể là tâm điểm được, phải làm lớn hơn chứ.*”

Lần này chị Kouchi nhìn một vòng những thành viên không nằm trong nhóm hòa theo. Và cả tôi, vốn đang im lặng ngồi bán hàng.

Và rồi, không phải là do tôi tưởng tượng, chị ta nhếch mép lên với tôi, và chỉ mình tôi.

Khiêu khích nhau à? Cái điệu cười ngay lúc này của chị ta là khiêu khích phải không?

Chẳng biết Fuku-chan có tin tôi không nhỉ? Suy nghĩ ấy chợt vụt qua tâm trí tôi. Chắc cậu ấy sẽ không tin đâu, nhưng đó là sự thật. Tôi đã muốn ngoan ngoãn ngồi yên không gây chuyện ở hội nghiên cứu Manga, trong lễ hội văn hóa. Vì tôi còn phải xin cho bán nhờ tập san mà.

Nhưng không được. Tại sao tôi lại thế này nhỉ? Lời nói tiếp theo do tôi thốt ra, trong tư thế vẫn ngồi yên trên ghế, lạnh lẽo đến mức làm chính tôi phải giật mình.

“Chị nói phí công với vô nghĩa là có ý gì, hả sempai?”

Chắc hẳn chị ta nghĩ nếu có đứa nào dám phản đối thì sẽ là tôi. Nãy giờ còn đang dồn ép hội trưởng Yuasa là thế, vậy mà giờ chị ta quay hẳn về phía tôi, nụ cười cũng không còn giấu giếm nữa.

“Ý chị là mọi phê bình hay dở đều phí công. Chỉ có vậy thôi. Không hiểu *hả?*”

“Về từ ngữ thì em hiểu. Nhưng tại sao chị lại có thứ lý lẽ đó thì em không biết. Em đã tốn nhiều thời gian cho cuốn tập san này, và nhiều người khác cũng vậy. Em không yêu cầu chị phải công nhận nỗ lực của em. Nhưng nếu chị đã muốn sổ toẹt bằng một từ ‘phí công’, thì em cần một lời giải thích rõ ràng.”

Chị Kouchi vẫn ung dung, còn tôi đã xù lông nhím lên rồi. Nếu nhìn từ ngoài vào hẳn ai cũng sẽ thấy tôi đúng là con ngốc, tôi chợt nghĩ như vậy.

Vẫn với cái điệu bộ giấu cợt ấy, chị Kouchi tiến một bước *lại gần*

tôi.

“Quả là chị đã sai khi nói ‘vô nghĩa’ nhỉ? Cho chị xin lỗi nhé, Ibara. Ý chị chỉ muốn nói em tích cực quá lại thành có hại thôi.”

“Em chẳng quan tâm. Em đang hỏi chị lý do.”

“Thì em cứ thử nghĩ mà xem.”

Chị Kouchi dang rộng hai tay như muốn thể hiện cảm giác về độ rộng.

“Mọi bộ manga đều có khả năng trở thành tác phẩm nổi tiếng. Mọi tác phẩm đều có khả năng trở thành ‘sách gối đầu giường’ của ai đó, dù trong 1000 người thì có đến 999 người coi nó là đồ bỏ. Như vậy chẳng phải phê bình chỉ là lan truyền những định kiến sai lầm của bản thân một cách ngạo mạn, trong khi không thèm có lấy một góc nhìn rộng lớn hơn hay sao? Nói thẳng ra là có hại đấy.”

Đang định đáp lại, tôi chợt do dự. Đúng lúc đó, một thành viên đứng cạnh tôi gào lên.

“Sao chị dám khẳng định người khác là định kiến, là sai lầm!?”

Tôi hiểu tâm trạng của bạn ấy, nhưng đừng chen ngang người khác thế chứ. Vậy mà chị Kouchi chỉ liếc một cái rồi phớt lờ bạn ấy luôn. Nếu đổi hướng câu chuyện sang “Có phải là định kiến hay không?”, thì có thể rất dễ dàng đẩy cuộc tranh luận vào vũng lầy cố gắng định nghĩa “Định kiến là cái gì?”, nhưng rốt cuộc chị ta đã bỏ qua cơ hội ấy.

Vậy là chị Kouchi không có ý định tranh cãi vòng vo.

Tôi nuốt nước bọt.

“Cho em hỏi lại. Ý chị đang muốn nói đến ý kiến chủ quan mỗi người phải không?”

“Đúng thế đó.”

“Ý của chị là ‘Tùy theo chủ quan mọi tác phẩm đều có thể trở thành danh tác. Vì thế, phê phán một tác phẩm nào đó là hành động vô nghĩa, thậm chí có hại’, phải không?”

Chị Kouchi đắc ý gật đầu.

“Ừ. Ý chị là thế.”

“Vậy thì...”

Đang nói giữa chừng thì có một bàn tay thò vào từ bên cạnh tôi. Hội trưởng Yuasa đã lấy sổ tập san *Zeamis* đặt trước mặt tôi đi. Nhưng tôi cũng không để ý.

Lời nói của chị Kouchi có một điểm yếu trí mạng. Nhưng chẳng lẽ chị ta không nhận ra sao? Dù bất an, nhưng tôi vẫn cố giữ giọng bình thản, nói tiếp.

“Ý chị là ‘Vì tùy theo chủ quan mọi tác phẩm đều có thể bị coi là tệ hại, nên việc ngợi ca bất cứ tác phẩm nào cũng đều là vô nghĩa, thậm chí có hại’ phải không?”

Chắc chắn chị ta không thể trả lời “Phải” được. Mà nếu đã trả lời “Không” thì sempai sẽ phải sửa lại ý kiến của mình theo hướng mềm mỏng hơn. Nhưng dù tôi tưởng mình đã chọc đúng vào điểm mấu chốt, nụ cười của chị Kouchi vẫn không mất đi, thậm chí còn tươi hơn nữa.

“Đúng vậy đó.”

“... Hả?”

Tôi cứng họng trong khoảnh khắc. Tôi cảm giác đám bám đuôi chị Kouchi cũng đang xôn xao. Một cảm giác như chạm vào hư không

khẽ lướt qua trái tim tôi. Việc chị ta trả lời “Phải” mang ý nghĩa gì, ai cũng đã hiểu quá rõ ràng rồi.

Chị Kouchi nói tiếp với vẻ thích thú, không thêm để ý đến sự dao động của tôi.

“Thì đúng rồi chứ còn gì nữa? Chẳng phải Ibara cũng nghĩ như vậy sao?”

“Khi em nói một bộ manga chán, không có nghĩa là nó chán thật. Mà chỉ là ăng-ten của em không giơ lên đủ cao để bắt được sự thú vị của bộ manga đó. Vì thế nên những kẻ nhát gan không dám dùng từ ngữ mạnh mẽ hay nói ‘Nó không phù hợp với tôi’ thay cho câu ‘Nó chán ngắt’ đấy thôi.

“Mà như vậy thì đương nhiên về ngược lại cũng đúng. Khi em nói một bộ manga hay, không có nghĩa là nó hay. Mà là ăng-ten của em đã bắt được cái sự ‘hay’, sự lý thú của nó. Hiểu chưa?”

Từ trước tôi đã nghĩ chị Kouchi có vẻ như là kiểu người bất cần. Dù được nhiều thành viên yêu mến như một trong số những nhân vật trung tâm của hội Manga, nhưng tôi có cảm giác chị ta khinh thường cả những người yêu quý mình. Và bây giờ thì tôi đã tìm ra căn nguyên của cảm giác đó. Bởi vì chị Kouchi Ayako chính là kiểu người như vậy.

Tôi không thể chịu thua... Không thể chịu thua một con người như thế.

Tôi đã khó chịu ngay từ đầu, từ lúc chị ta trơ tráo bảo tập san do mọi người làm ra là vô nghĩa, rồi sau đó lại bị khiêu khích. Nhưng vấn đề bây giờ không đơn giản như vậy nữa. Một phần căn bản trong con người tôi *đã bị chị ta cười nhạo*. Cười xã giao cho qua cũng được *thôi*,

nhưng tính cách tôi không cho phép mình làm điều đó. Mong muốn chiến đấu đang sôi trào. Tôi liếm môi.

“... Vậy ý chị là không có những danh tác hay tuyệt tác manga phải *không* nào. Nhưng trong âm nhạc, hội *họa*, văn *chương* vẫn *thường tồn tại* những danh tác, chẳng lẽ *chị tính phủ* định cả chúng sao? Hay chị muốn nói *chỉ mình* manga là không thể có những tác phẩm để *đời*?”

Tôi, và có lẽ là phần lớn thành viên hội, đều không *cho rằng manga* là một công cụ biểu hiện mang trong mình khiếm khuyết không thể sửa chữa. Và kể cả chị *Kouchi*, có lẽ cũng sẽ không *khẳng* định bởi vì manga là manga, nên nó sẽ không bao giờ cho ra một danh *tác được*.

Và chính xác là chị ta đã không nói thế.

“*Chị* đâu có bảo danh tác manga hoàn toàn không *tồn tại*.”

“*Nhưng điều* chị nói cũng tương đương thôi mà. Chính chị đã nói theo ý kiến chủ quan của mỗi người, mọi bộ manga đều có thể trở thành rác rưởi.”

“Thì đúng là chị đã nói vậy.”

Nụ cười khinh khỉnh như thể coi người khác là con *nai* con vằn chưa biến mất.

“Nhưng vẫn sẽ có những danh tác.

“Trải qua rất nhiều năm tháng, đa số các tác phẩm sẽ bị sàng lọc và loại bỏ bởi vô số các nhà phê bình, để rồi cuối cùng sẽ chỉ còn lại ‘ước số chung lớn nhất’, hay thứ được nhiều người ưa thích nhất mà thôi. Hay nói ngắn gọn là ‘danh tác’ đó. Đúng không nào? Nếu không thích cách nói ‘ước số chung lớn nhất’ thì có thể gọi nó là ‘thứ mang

tính phổ quát' cũng được. Như nhau cả thôi.

“Chính vì thế nên trong hội nghiên cứu Manga này, chị và em không cần phải tranh luận xem cái này là hay cái kia là dở, vì điều đó thật là ngớ ngẩn. Còn gọi là tự cao tự đại đó. Hãy từ bỏ hết những thứ đó, chỉ cần cười ha hả với những thứ mình được cho là đủ rồi.”

“Vậy thì, sempai.”

Tôi đáp lại ngay lập tức, nhanh như một phản xạ thần kinh.

“Vậy là chị không thừa nhận những linh cảm về một tác phẩm hay, hoặc những khoảnh khắc xuất thần của một thiên tài hay sao? Chị không cho rằng có những lúc người ta phải cảm kích thốt lên, đây quả nhiên là một tác phẩm tuyệt vời, chắc chắn sẽ để lại giá trị cho muôn đời sau hay sao?”

“Cứng đầu quá nhỉ, Ibara. Làm sao chị công nhận được chứ. Bởi vì những suy nghĩ đó chỉ là ý kiến cá nhân, là vấn đề chủ quan. Ý chị nói quan tâm quá mức đến những thứ chưa được thời gian chọn lọc chỉ là sai lầm mà thôi.”

“...”

Ánh mắt chị ta trở nên sắc bén hơn hẳn lúc trước. Chắc hẳn tôi cũng đang lờm chị ta. Tôi muốn hít một hơi thật sâu.

Tôi cảm giác đây chính là lúc để mình đánh ra con *át chủ bài*.

Tôi sẽ phải mang ra báu vật của mình, để phủ định chị ta. Bởi vì nếu không làm vậy, chính những gì tôi cho là quý giá sẽ bị phủ định. Tôi không thực sự thích thú gì, nhưng chẳng còn cách nào khác. Tôi bình tĩnh nói.

“Chị sai rồi.”

“Sai cái gì?”

“Vấn đề ở đây không thuộc về chủ quan hay khách quan. Mà là vấn đề kinh nghiệm. Chỉ đơn giản là chị chưa bao giờ bị thứ cảm giác khó tả ấy đánh gục. Chị chưa bao giờ gặp được một ai khiến cho chị phải nghĩ, nhất định một ngày người này sẽ vẽ cho mình xem những tác phẩm tuyệt vời.”

“Ồ, con nhỏ này nói cũng hay quá nhỉ?”

Trong giọng nói của con người mặc đồ cương thi ấy đã có chút u ám. Nhưng tôi vẫn không e sợ, mà tiếp tục.

“*Nếu theo* như lời chị nói thì manga do em vẽ ra có giá trị ngang với tất cả những bộ manga khác. Em xin khẳng định là không có chuyện đó. Có những bộ manga mà xét trên mọi phương diện, những gì em vẽ ra không bao giờ có thể sánh bằng được.”

“Để em lấy một ví dụ. Chị đã đọc truyện *Thi thế lúc hoàng hôn* được bán ở lễ hội văn hóa năm ngoái chưa?”

Đến khi tôi nhận ra, biểu cảm ung dung của sempai đã biến mất tự bao giờ. Chị Kouchi trả lời cụt lủn, vẻ mặt cứ như muốn lao vào bóp cổ tôi ngay lập tức.

“... Không biết.”

“Vậy thì.”

Nếu cả thứ đó vẫn không hiệu quả, thì đành chịu. Nếu ngay cả báu vật của tôi cũng không được chị ta công nhận, thì tôi xin giương cờ trắng đầu hàng.

“Ngày mai em sẽ mang nó đến. Nếu vẫn không thể thuyết phục được chị, em sẽ không nói thêm gì nữa.”

Phù, tôi thở hắt ra một tiếng. Sau khi đã trình bày hết sự thật rồi thì nên chấm dứt cuộc tranh cãi này thôi. Nhưng rồi tôi lại thở dài. Thế này coi như hết cách xin bán nhờ tập san *Kem đá*.

Rồi tôi chợt nhận ra một điều. Tôi buột miệng kêu lên.

“Cái gì thế này?”

Trong phòng gần như chật kín người. Mới lúc nãy chỉ có toàn thành viên hội thôi, vậy mà bây giờ khách đã đến nườm nượp. Tại sao? Từ lúc nào thế? Mọi người đã thấy hết cảnh tôi quang quác đầu khấu rồi à?

Tôi thần người ra nhìn khách hàng, còn họ thì nhất nhất tránh không nhìn vào mắt tôi. Rồi họ xếp hàng mua tập san *Zeamis* như để biện minh cho lý do đến đây. Hai chồng tập san mỗi chồng mười quyển đặt sẵn trên quầy chẳng mấy chốc đã gần hết. Tôi thấy hội trưởng Yuasa đang mang chồng mới ra.

À, ờm.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi lại quay về với nụ cười cầu tài.

“Xin chào quý khách...!”

Mấy người từ nãy giờ len lén nhìn tôi đồng loạt quay lưng đi. Tôi biết mình ăn nói cũng không được nhu mì lắm, nhưng coi người ta như sinh vật nguy hiểm thế là sao? Nếu như trong manga thì đây là cảnh nhân vật vẫn cười nhưng trên thái dương đã bắt đầu nổi gân xanh.

Không xem phí cả đời! Đang diễn ra ngay bây giờ!

Cuộc chiến giữa các thiếu nữ hội nghiên cứu - tranh luận nảy lửa về lý luận Manga! (Cương thi vs. Sinh vật song tính)

... Cái poster này là sao nhỉ? Chữ được viết theo lối bắt mắt bằng cỡ bút béo nhất có thể. Vì cũng đang tiện ở gần đó nên tôi đã đến trước cửa hội nghiên cứu Manga, định hỏi thăm xem Mayaka thế nào rồi, nhưng rồi cuộc lại bị tấm poster kỳ cục dán ngoài cửa này thu hút.

“Cuộc chiến giữa các thiếu nữ” là hoạt động họ đang làm bây giờ sao? Khi tôi đang định ngó vào phòng thì chợt một chị nữ sinh lao vút ra. Tôi từng thấy người đó rồi. Chính là chị Yuasa Shoko, hội trưởng hội nghiên cứu Manga.

“Chị ơi, cái này...”

Tôi chỉ vào tấm poster và hỏi. Chị Yuasa mỉm cười dịu dàng với tôi, rồi lấy tay xé phăng nó xuống nhanh đến mức cảm giác mắt không nhìn theo kịp. Thấy tôi mắt tròn mắt dẹt, chị Yuasa giải thích.

“Hôm nay xong rồi. Sáng mai lại tiếp tục. Em nhớ đến xem nhé. Mong em sẽ ủng hộ hội nghiên cứu Manga.”

... Hờ?

À ừm.

... Mong chị giúp đỡ câu lạc bộ Cổ Điển ạ.

022 - ♠ 06

Đồng hồ sắp điểm năm giờ chiều. Ngày đầu tiên sắp kết thúc rồi.

Tất cả thành viên câu lạc bộ Cổ Điển tản mát trong trường đã tập hợp về phòng Khoa học Địa cầu. Trong ngày hôm nay Chitanda với Satoshi có ghé qua đây vài lần, còn Ibara chỉ xuất hiện một chút buổi sáng rồi mất dạng hẳn, bây giờ mới thấy mặt.

Vì có quá nhiều thời gian rảnh nên tôi đã cho phần lớn số tập san *Kem đá* vào thùng các tông và đem giấu đi. Trưng ra số hàng tồn quá lớn ấy chỉ tổ khiến khách hàng cảm thấy nghi ngờ, mà tôi ngồi nhìn cảnh đó cả ngày cũng thấy héo cả ruột.

“Thế, tình hình sao rồi? Màn quảng cáo của tớ hẳn cũng có ích chứ hả?”

Satoshi hỏi tôi. Tôi không có ý định làm cho cái tên lạc quan thấy ghét này vui, mà chỉ điềm nhiên trình bày sự thật.

“Ừm, cũng tạm tạm.”

“Ừa, thật hả?”

Tôi gật đầu. Quả thực ngay sau màn diễn thuyết trên micro của Satoshi, đã có mấy khách đến mua hàng. Quảng cáo đúng là thứ không thể coi thường, còn hơn cả những gì tôi đã nghĩ. Với những thành phần muốn đi chơi nhưng chẳng biết phải chơi cái gì ở đâu thì một cái thúc vào lưng lại có hiệu quả không ngờ.

Satoshi giờ nắm đấm lên tỏ vẻ vui sướng.

“Ngon rồi! Ngày mai tớ sẽ còn cố gắng hơn nữa cơ. Gần trưa có cuộc thi của câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực mà.”

Nhìn bản mặt hớn ha hớn hở của cậu ta, Ibara tỉnh queo nói chen vào.

“*Cái cuộc* thi ba người một đội ấy hả?”

“Hả?”

Nụ cười của Satoshi đông cứng lại.

“Ba người một đội? Thật hả?”

Cậu ta cuống cuống lôi tờ hướng dẫn ra. Thành viên ban Tổng hợp mà chẳng nắm được nội dung sự kiện, chán thế chứ lại.

Trong khi đó Chitanda lại ỉu xiu.

“Xin lỗi, mình... chẳng làm được gì cả...”

“Đừng bận tâm.”

Nói thật thì tôi cũng chẳng trông cậy gì nhiều vào Chitanda. Không phải là tôi thiếu tin tưởng vào năng lực của cô ấy, mà vì tôi nghĩ khó có chuyện người ta đặc cách cho một câu lạc bộ trong khi sự kiện đang diễn ra rồi. Chitanda thiếu điều sắp cúi gằm mặt xuống đến nơi, đột nhiên lại ngẩng lên như vừa nhớ ra chuyện gì.

“À, nhưng mà, có một chuyện làm mình rất tò mò.”

Mình rất tò mò... à?

Câu nói đó làm tôi rét run cả người. Khi mà cô tiểu thư này đã thốt lên “Mình rất tò mò”, thì cũng có nghĩa là tôi hết đường lui rồi. Một con người có lòng hiếu kỳ khủng khiếp như Chitanda, chừng nào chưa được đuổi theo thứ làm mình thấy lạ lẫm thì sẽ không chịu ngồi yên. Vì cái câu “Mình... rất tò mò” của cô nàng này mà tôi đã phải... không, chúng tôi đã phải lao đao đến mức nào... Những khung cảnh quá khứ đang được tua lại trong đầu tôi.

Nhưng bây giờ thật sự chúng tôi không có thời gian cho mấy vụ như thế. Tuy lòng hiếu kỳ của Chitanda một khi đã trỗi dậy thì khó mà kìm hãm, nhưng cô nàng cũng không hoàn toàn mặc kệ cho nó tự

tung tự tác. Ví dụ, cô ấy sẽ không vì gương cao lá cờ “tò mò” mà trở trên soi mói vào chuyện đời tư cá nhân. Cũng như thế, nếu có chuyện quan trọng khác cần phải làm, thì cô ấy cũng sẽ không đẩy lòng hiếu kỳ của mình lên ưu tiên cao nhất.

Bản thân Chitanda cũng ý thức được tình hình *bi kịch hiện tại*, chẳng thể mà khi chợt nhìn thấy mấy thùng các tông đựng *Kem đá*...

“*Thôi, mình... hết tò mò rồi.*”

... cô nàng đã rút lui. Quá tuyệt vời.

Còn Ibara chẳng hiểu sao nhìn cứ khó đăm đăm. Nếu bảo *lúc nào* cô nàng đó cũng như vậy thì tôi cũng đành *phải đồng ý*, nhưng trông Ibara lúc này cứ như đang suy nghĩ chuyện gì, cứ lăm lăm từng từ rời rạc. Mỗi cô nàng cứ mấp máy không thành lời, cứ như đang nói chuyện một mình. Khi tôi hỏi băng quơ...

“Ibara, ở bên hội Manga có chuyện gì à?”

“Chẳng có chuyện gì cả!”

... thì bị nạt ngược lại ngay. Tôi đã nói gì tệ hại đến thế cơ à? Cũng đâu đến mức mặt mũi phải đỏ gay lên cơ chứ.

“Nè, Hotaro. Hôm nay chiến đấu thế nào rồi?”

Nghe Satoshi hỏi, tôi từ từ tựa mình vào lưng ghế, gần như nằm ườn ra.

“*Được mười ba cuốn rồi.*”

Con số đó có thể coi là một khởi đầu chấp nhận được. Nếu theo kế hoạch ban đầu chỉ bán hai mươi tư cuốn của chúng tôi, thì ngày đầu tiên bán được mười ba cuốn là quá tuyệt vời. Đằng nào thì chiến trường thực sự cũng là hôm thứ Bảy, tức là ngày thứ ba của lễ hội cơ

mà.

Nhưng tôi không nói những suy nghĩ đó ra, vì có thể bị hiểu là đang giễu cợt Ibara. Còn Satoshi mặt vẫn tỉnh queo, hắn chỉ nói “Vậ à”.

Còn hai ngày nữa... Tôi biết mình cần làm gì đó để cải thiện tình hình, nhưng làm gì thì không nghĩ ra. Hay là hy vọng sẽ xảy ra một sự kiện mang tính bùng nổ? Không, vậy chẳng khác nào chờ đợi phép màu.

Chuông reo. Ngày đầu tiên của lễ hội văn hóa trường Kamiyama kết thúc.

[CÒN LẠI: 177 CUỐN]

III. “Juumoji”

3-1

023 ~ 028

Khung cảnh buổi sáng

023 - ♦ 05

Thi thể lúc hoàng hôn là manga dạng tuyển tập, bao gồm ba câu chuyện nhỏ, mỗi truyện dài cỡ 30 trang. Tên truyện nghe qua có thể hơi đáng sợ, nhưng nó đơn giản là phỏng theo lời dạy của nhà sư Rennyō*: “Con người ta, lúc bình minh hây hây má hồng, nhưng đến hoàng hôn chỉ còn lại nắm xương trắng mà thôi.”

Xuyên suốt tuyển tập là một cảm giác khó tả về lẽ vô thường, đúng như tinh thần trong lời dạy của nhà sư. Lấy bối cảnh là một thành phố mang đậm nét cổ kính cùng không khí truyền thống của thời Chiêu Hòa, nội dung tập truyện khẳng định những gì đẹp đẽ, những gì hoài niệm rồi tất yếu sẽ phải thay đổi, và miêu tả cách con người chấp nhận nỗi buồn trước sự thật ấy. Nói vậy nhưng nó không sa đà vào chủ nghĩa hoài cổ, mà còn kể về tình yêu thuần khiết giữa những nữ sinh trung học, vì vậy cũng rất giàu tính giải trí.

Hồi còn học lớp Chín, khi vô tình mua được tập manga này tại lễ hội văn hóa trường Kamiyama, tôi đã lặng người trước sự tuyệt vời

của nó. Tuy chủ đề không có gì đặc biệt, nhưng nội dung lại vô cùng thân thương và sinh động.

Sự sâu sắc trong lời thoại và cách triển khai câu chuyện làm cho tôi rất ấn tượng, thêm vào đó là nét vẽ đầy cá tính và chín chu, hay có thể so sánh với dáng điệu trong kịch kabuki chẳng? Trong những khoảnh khắc quyết định của bộ truyện, tác giả dùng một khung tranh lớn, với phong cách có thể gọi là “siêu thực”. Tôi cho rằng cách đó rất có hiệu quả. Nếu xét đến phương diện cả truyện có được một khung tranh gây ấn tượng sâu sắc, thì tính cả manga thương mại, tôi vẫn chưa gặp được tác phẩm nào có thể vượt qua *Thi thể lúc hoàng hôn*.

Bởi cuốn manga này mang một nét quyến rũ mà tôi có cảm giác dù tốn bao nhiêu ngôn từ cũng không thể truyền tải hết được. Nếu bắt buộc phải nói đến một điểm khiến tôi chưa hài lòng thì có lẽ là trình độ vẽ hậu cảnh còn non nớt, nhưng đây không phải là điểm yếu mang tính trí mạng.

Tôi đã hoàn toàn bị đánh gục. Trong cuộc đời này mới chỉ có hai cuốn doujinshi làm tôi say mê đến như thế. *Thi thể lúc hoàng hôn*, và một cuốn nữa là *Body Talk*, mà tôi mua ở một hội chợ chẳng liên quan gì đến trường Kamiyama cả. Hai cuốn truyện này là báu vật của tôi. Nhưng nếu phải chọn chỉ một trong hai thì dù quyết định khổ sở đến mấy, cuối cùng chắc tôi vẫn sẽ chọn *Thi thể lúc hoàng hôn*.

Để đánh gục được chị Kouchi, chỉ có cách cho chị ta xem một tác phẩm đủ xuất thần để khiến người ta phải công nhận là hay, là siêu việt, vượt lên mọi khác biệt về sở thích hay gu thưởng thức. Và tôi tin tập truyện này có đủ sức mạnh để làm được điều đó.

Lúc biết tin đổ vào trường Kamiyama, tôi đã rất vui sướng. Ngoài

niềm vui đơn giản là đỗ được vào trường cấp ba, trong tôi còn có một niềm vui khác mạnh mẽ hơn. Mơ ước tôi dành cho nơi đã bán một tuyệt tác manga như vậy, nay đã thành hiện thực. Ngay sau khi vào trường, tôi đã gia nhập hội nghiên cứu Manga.

Nhưng sau đó, tôi đã phải nếm trải một nỗi thất vọng nho nhỏ.

Ở hội Manga không ai biết tác giả của *Thi thế lúc hoàng hôn* cả. Nhưng dù sao đi chăng nữa, được giao lưu với những người cùng sở thích đã là vui rồi, nên tôi vẫn coi việc gia nhập hội Manga là một lựa chọn đúng đắn.

... Ít ra tôi từng nghĩ thế.

Buổi sáng ngày thứ hai của lễ hội văn hóa trường Kamiyama, tôi đến trường với một tâm trạng u ám khủng khiếp. Nhưng có lần lửa cũng không để làm gì. Trước buổi lễ hằng sáng thay cho điểm danh, tôi ghé qua hội nghiên cứu Manga.

Tôi tưởng mình đến giờ này đã là sớm lắm rồi, nhưng hóa ra chị Kouchi đã có mặt từ trước. Hôm nay chị ta mặc một bộ tuxedo, trang phục của võ sĩ Muay Thái giả trai* đây mà. Nhưng chị ta không có chiều cao vượt trội như nhân vật mình đang cosplay, nên thành ra nhìn không hợp như bộ hôm qua. Chị Kouchi định đóng vai toàn những nhân vật trong game sao, chẳng biết ngày thứ ba chị có còn bộ trang phục gì khác không nhỉ? Hôm nay tôi cũng cosplay một nhân vật khác với hôm qua, nhưng nói về đầu tư tiền bạc và thời gian thì đúng là chênh lệch một trời một vực.

Sempai nhìn tôi, chính xác là nhìn cái ghim cài áo hình trái tim trên ngực tôi, rồi nói.

“Hôm nay em lại cosplay nhân vật cổ hả?”

Tôi khoác áo cardigan ngoài áo blouse, cùng tất dài và váy xòe - tức là kiểu trang phục mà có khi bình thường người ta cũng mặc. Thứ duy nhất trông giống cosplay là cái ghim cài áo cùng với mũ nôi trên đầu.

“Cái ghim của em có bắn được kẹo jintan* không?”

“Không ạ. Nó chỉ để làm màu thôi ạ.”

“Đã cosplay Mami* thì làm nốt kiểu tóc đi chứ.”

Đừng có đùa. Cái kiểu tóc phản trọng lực đấy xấu hổ bỏ xừ. Vả lại tóc tôi cũng không đủ dài.

“Vậy quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* của em đâu?”

Chị Kouchi đã vào chủ đề chính. Tôi giật mình vì chị ấy nhớ được tên cuốn truyện mới chỉ nghe một lần. Dù suy nghĩ hoàn toàn không hợp với tôi, nhưng ngay từ đầu tôi đã biết sempai là một người thông minh.

Phòng Manga giờ này chỉ có các thành viên đến sớm chuẩn bị, và tất cả im lặng hẳn sau khi nghe chị nói. Cả những người không ở đây hôm qua cũng biết giữa tôi và chị Kouchi đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm qua trông chị Kouchi rất ung dung, vậy mà hôm nay trông chị ấy cũng có vẻ căng thẳng. Kh-không khí này khó chịu quá. Nhưng tôi không thể chạy trốn được. Tôi hít sâu một hơi chuẩn bị tinh thần rồi bắt đầu nói, cố gắng không để lộ sự thất vọng ra ngoài.

“Em xin lỗi. Em không tìm thấy ạ.”

“Hả?”

“Hồi nghỉ hè có lẽ em đã để quên ở quê ạ.”

Đêm qua tôi đã thức đến tận khuya, sáng nay lại dậy sớm tìm tiếp, nhưng không thấy quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* ở đâu trong phòng cả. Tôi đã tìm ở mọi nơi có khả năng, đã lật tung cái giá sách yêu quý đến mười lần. Tôi còn kiểm tra cả những giá sách khác, và mở từng hộp các tông đựng manga cũ, nhưng vẫn không thấy *Thi thể lúc hoàng hôn*. Tôi không nhớ là mình đã cho ai mượn cả. Tôi còn chưa cho Fuku-chan xem nó. Hồi học kỳ một tôi còn đọc lại nó mấy lần cơ mà.

Tôi đã nghĩ đến chuyện mang *Body Talk* đi thay, nhưng nghĩ lại đã hứa sẽ mang *Thi thể lúc hoàng hôn* mà rốt cuộc lại mang *Body Talk*, cảm giác như đánh cờ mà phải chấp quân vậy. Nếu phải mang thứ mà mình không thật sự hài lòng đi, thì thà ngay từ đầu không mang gì còn hợp đạo lý hơn, tôi quyết định như vậy.

Tôi không cảm thấy sốc, vì tôi biết cuốn truyện không bị mất. Hồi mùa hè tôi đã dọn phòng, cho sách cũ vào trong thùng các tông và gửi về nhà nhờ ba mẹ cất giữ. Tôi khá chắc mình đã cho lẫn cả *Thi thể lúc hoàng hôn* vào trong đó. Lọc ra tìm chắc sẽ thấy thôi.

Nhưng đã ăn nói đao to búa lớn đến vậy, mà cuối cùng lại kết thúc bằng câu “Em không tìm thấy”, thật sự chẳng còn gì đáng xấu hổ hơn. Gần đây tôi rất hay mắc các sai lầm ngớ ngẩn. Có hồi lỗi thì cũng chẳng ích gì, điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là dọn dẹp hậu quả mà thôi.

Hả...? Có tiếng ai đó kêu lên phản đối. Tôi nhìn về hướng đó, nhưng chỉ thấy biểu cảm hiền hòa của hội trưởng Yuasa. Hay tai tôi nghe nhầm hướng nhỉ.

“Hừm. Không có à?”

Hai má chị Kouchi xịu xuống. Ngược lại, tôi cắn môi căng thẳng.

Giờ tôi chẳng khác gì con cá nằm trên thớt. Nếu như đây vẫn là một cuộc khẩu chiến thì còn bảo là chưa biết thắng thua thế nào, nhưng tôi đã nói sẽ để bằng chứng quyết định, rồi cuối cùng lại không đưa ra được bằng chứng, nên coi như chết chắc rồi. Tôi đã nghe thấy tiếng cười giễu cợt khó chịu của mấy đứa bám đuôi sempai. Một đứa lên tiếng.

“Ibara, hôm qua cậu còn hồng hách lắm cơ mà? Tưởng chỉ một câu ‘Em không thấy’ là xong hả?”

Lại một đứa bồi thêm.

“Đúng rồi đó. Có biết cái gì gọi là xin lỗi không hả?”

Chắc đến lúc tôi quỳ mọp xuống đất chúng mới vui lòng. Tôi xem thường chúng nó. Nhưng đây là vấn đề của *tôi và chị* Kouchi cơ mà. Giờ mà chị ta bảo tôi quỳ thì cũng phải quỳ thôi, nhưng chị ta chỉ khoát tay về uể oải như không còn hứng thú với tôi nữa, rồi nói ngắn gọn.

“*Vậy giúp* chị vẽ poster đi.”

“Poster... ạ?”

“Vẽ cho moe* vào nhé... Chị có việc ra ngoài một lát.”

Chị Kouchi chỉ nói vậy rồi quay người rời khỏi phòng. Trong khi đó lũ hùa theo chị vẫn đang ném cho tôi những ánh mắt lạnh lùng. Tôi quay sang hỏi hội trưởng Yuasa.

“Hội trưởng, ở đây có dụng cụ để vẽ poster không ạ?”

“Hử? À, có đấy.”

Tôi gật đầu rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Sắp phải sang nhà thể chất

điểm danh rồi. Tôi chỉ vào đồng hồ và nói với hội trưởng.

“Khi nào về em sẽ vẽ sau.”

Sempai muốn tôi hãy vui đầu vào công việc, một phán quyết thật tình cảm, tôi nghĩ thế. Yêu cầu của người thắng cuộc là “thứ gì đó moe”. Nên vẽ gì bây giờ nhỉ?

024 - ♣ 08

Sau khi buổi điểm danh kết thúc, tôi lập tức vọt ra khỏi nhà thể chất.

Không phải vì tôi có thứ gì muốn xem. Dù trông thế này thôi nhưng tôi vẫn là một thành viên ban Tổng hợp, cũng có nghĩa vụ đảm bảo toàn bộ lễ hội văn hóa diễn ra ổn thỏa. Cứ vào một giờ nhất định tôi lại phải có mặt ở phòng họp - là căn cứ hiện tại của ban Tổng hợp, và nhận mệnh lệnh từ “bộ chỉ huy” - có quyền cao hơn chúng tôi và dưới trưởng ban. Công việc của chúng tôi thường là giữ trật tự, hướng dẫn chỗ ngồi, đường đi cho khách trong hội trường khi có sự kiện. Những lúc thiếu người chúng tôi còn phải giúp các hội nhóm tham gia chuẩn bị cho tiết mục hay gian hàng và dọn dẹp sau khi xong nữa. Nếu không còn nhiệm vụ gì thì được tự do đi chơi. Với tinh thần trách nhiệm cao vời vọi, tôi gõ cửa phòng họp.

“Em Fukube đây ạ. Có vẻ không có việc gì cần làm nhỉ. Vậy em xin phép.”

Thật tiếc quá. Vậy là tôi không được làm việc cho ban Tổng hợp nói riêng và cho lễ hội văn hóa nói chung rồi. Vừa nghĩ đến chuyện ghé qua phòng nghe nhìn để xem tụi hội nghiên cứu SF định làm trò mờ ám gì ở đó, tôi bị gọi giật lại.

“Đứng lại Fukube. Có việc cho em làm đây.”

Á.

Trong phòng chỉ có mình trưởng ban Tanabe Jiro. Anh đang nhìn chăm chăm vào tờ lịch trình dán trên bảng trắng. Rồi anh quay sang tôi, cười khố sở.

“Cái mặt đầy bất mãn đó là sao hả?”

“Ấy chết, đây là biểu cảm vui sướng vì được cho cơ hội cống hiến đó anh.”

Thực ra thì mục đích chính của tôi hôm nay là cuộc thi nấu ăn lúc mười một rưỡi trưa kia, vả lại làm việc thầm lặng với tư cách thành viên ban Tổng hợp cũng khá hợp với sở thích của tôi. Bản mặt lúc này chỉ là cường điệu lên cho vui, chứ tôi không khó chịu gì cả. Tôi mở cánh cửa đang khép hờ và bước vào phòng họp.

Tôi vừa xoa tay vừa nói.

“Thế việc gì vậy anh? Nếu xong trước mười một rưỡi trưa thì có nhảy vào lửa em cũng chịu.”

“Xong ngay thôi. Túi để giày cho khách đã được đưa đến phòng giáo viên, em cứ đem đặt trước mỗi cửa ra vào hai túi là được. Chỉ thế thôi.”

Đúng là nghe không tốn thời gian lắm thật.

Trưởng ban Tanabe đã giúp tôi rất nhiều lúc làm tờ gấp giới thiệu. Tôi cao hứng hỏi anh.

“Anh không đi chơi quanh lễ hội sao ạ?”

“Hờ? Ừ...”

Chưa gì trưởng ban đã lại nhìn tờ lịch trình, rồi quay lại nhìn tôi,

điềm đạm nói.

“Tại làm việc linh tinh quá. Nhưng nhờ mấy cái việc ấy mà anh cũng phải chạy khắp trường, nên chưa ru rú đến mức em phải lo đâu. À đúng rồi, phim của bên lớp 11F hay thật đấy.”

Ồ, nghe anh nói vậy tôi cũng vui.

“Nhưng anh không tham gia cuộc thi nào sao?”

Anh Tanabe cười khở.

“Dù không làm trong ban Tổng hợp chắc anh cũng chẳng chơi mấy vụ đó đâu. Anh làm gì có tài cán hay đam mê nào, đâu phải như em.”

Vậy từ góc nhìn của người khác, tôi là đứa đa tài nhiều đam mê sao?

“Còn em có chuyện gì hay ho không?”

“Chuyện hay ho ạ?”

Tôi suy nghĩ một chút. Vụ câu lạc bộ Cổ Điển in thừa hai trăm cuốn tập san tôi nghĩ đã là chuyện thú vị nhất rồi, nhưng lấy nó ra làm trò đùa tôi thấy cứ có lỗi với hội Mayaka sao đó. Màn biểu diễn của câu lạc bộ Rakugo tại lễ khai mạc cũng khá xuất sắc, nhưng cái đó cũng chỉ tại tôi là đứa dễ bị chọc cười mà thôi. Tôi còn thấy và nghe nhiều chuyện khác nữa, nhưng giờ bị hỏi thẳng có chuyện gì hay ho không thì trong đầu tôi chẳng có ý tưởng gì cả.

Hừm. Tuy tôi không thấy chuyện gì thật sự đáng để kể, nhưng giờ mà đáp “Không có ạ” thì chán lắm. Hay là thế này nhỉ?

“Ồ câu lạc bộ Cờ Vây có trộm anh ạ.”

“Ồ?”

“Có ai đó đã lấy mất mấy quân cờ trong hộp, rồi để lại lời nhắn.”

“Vậy sao...”

Thật bất ngờ, trưởng ban Tanabe lại gật gù ra vẻ vô cùng thích thú.

“Anh nhớ rồi. Câu lạc bộ Cờ Vây à.”

Chắc là chính thành viên bên đó tự biên tự diễn với nhau thôi, khi tôi đang định để thêm vào thì anh Tanabe đã điềm tĩnh nói.

“Anh nghe Okano bảo bên câu lạc bộ Acapella cũng gặp chuyện giống thế.”

“Hả?”

Lần này thì đến lượt tôi gật lấy gật để. Nếu bên Acapella cũng xảy ra chuyện tương tự, thì khả năng câu lạc bộ Cờ Vây tự bày trò với nhau coi như bằng zero rồi.

“Họ bị lấy mất một chai nước trong thùng giữ lạnh thì phải.”

“Thủ phạm cũng để lại lời nhắn hả anh?”

“Chẳng biết có phải là thủ phạm hay không, nhưng đúng là trong thùng có một tờ giấy nhắn.”

Bắt đầu thú vị rồi đây. Ít nhất nó cũng làm tôi nổi máu hiếu kỳ hơn lúc nghe Tani kể hôm qua. Tại lễ hội văn hóa trường Kamiyama này đang có một tên “siêu trộm”! Tên nào bày trò này cũng thú vị quá chứ.

Hừm hừm. Đã vậy thì, tôi phải làm gì tiếp theo nhỉ?

... Mà không, giờ đã đến lúc hành động đâu.

“Sao mà cười gian thế Fukube?”

“Không, không có gì đâu anh...!”

Giờ vẫn còn quá sớm để quyết định chơi đùa với vụ này. Dù tên đạo chích này có thực sự tồn tại, tôi vẫn chưa biết hẳn có ý muốn tiếp

tục trò chơi này đến cùng không. Nếu hắn rút lui sớm thì tôi sẽ chẳng khác gì thằng ngốc. Kinh nghiệm cho tôi biết chuyện đó chẳng vui vẻ chút nào. Chỉ khi tên siêu trộm này thể hiện rằng mình đáng tin, thì tôi mới chơi với hắn được.

Hơn nữa, trong trường vẫn chưa có nhiều người biết về vụ trộm này. Ngay cả tôi cũng mới nghe đến thôi. Tuy rằng chẳng cần người khác tham gia tôi cũng tận hưởng sở thích được, nhưng vẫn cần tình hình ồn ào hơn một chút.

Tôi sẽ tạm hoãn vụ này lại, chờ tên trộm tỏ rõ sự khôn ngoan và bản lĩnh, rồi quyết định tham gia hay không vẫn chưa muộn. Nếu hắn không làm được thì tôi quên luôn đi là xong.

Được rồi. Bây giờ phải lo mấy cái túi đựng giày đã.

“VẬY EM ĐI LÀM VIỆC ĐÂY.”

“Ừ, nhờ em nhé.”

Sau khi khích lệ tôi, trưởng ban Tanabe lại quay về với tờ lịch trình.

025 - ♠ 07

Hôm nay mình sẽ cố gắng hơn! - Chitanda nói vậy rồi rời khỏi phòng. Còn mình tôi ngồi lại thần thơ.

Hôm nay lại tiếp tục trông hàng nhĩ?

Không biết nói sao, tôi chưa bao giờ nghĩ trông một quầy hàng không có khách sẽ lại nhàm chán đến thế này. *Tôi thích* nhàn hạ, tôi thích vô vi, nhưng nhàm chán *thì không*. Tôi đã để sẵn một số tiền lẻ

đáng kể ra đây để thôi *lại cho người* ta rồi, nên chẳng thể bỏ đi chơi loanh quanh được. Cả lúc đứng dậy đi toilet tôi cũng phải canh chừng, vậy mà vẫn chẳng có ma nào tới. Mà thôi, hôm nay tôi đã mang một quyển sách bìa mềm theo để giết thời gian, và lại sự chuẩn bị cũng khác hôm qua rồi. Có lẽ tôi sẽ không chán đến mức bùng lên ham muốn được vận động, đó vốn là điều cấm kỵ với những kẻ theo trường phái tiết kiệm năng lượng.

Đầu tiên cứ xếp *Kem đá* lên quây đã, xếp khoảng mười cuốn thôi trông cũng ra gì phết đấy. Tôi vừa sắp xếp xong thì khách tới. Là một nam sinh khóa trên tôi không quen. Nhìn phù hiệu chỗ cổ áo thì có vẻ anh ta học lớp Mười một.

“Bên em có bán hàng không?”

Sáng ra đã đỏ quá. Phải thật niềm nở vào, niềm nở.

“Có anh ơi!”

Ừm, vậy đã được chưa nhỉ? Hay tôi nên nói “Vâng, có ạ”? Nghe thôi đã thấy không niềm nở gì hết.

Anh giai đó đi tới với một điệu bộ gần như là nhún nhảy, rồi ngó xuống bìa mấy cuốn *Kem đá*.

“Đây là thứ nói về nguồn gốc tên lễ hội Kan-ya đó hả?”

Ồ ồ, hình như màn quảng cáo trên micro của Satoshi vẫn còn sức ảnh hưởng. Hay anh ta nghe ai kể lại? Dù là đằng nào thì cũng quá tốt. Tôi vừa gật đầu, anh ta lại hỏi tiếp.

“Anh đứng coi cộp được không?”

“Đừng anh ơi.”

“Sao chứ, chỉ có hai trăm yên còn gì?”

“Vì có mỗi hai trăm yên nên hãy mua đi anh. Thừa nhiều quá em sắp phát khóc rồi.”

Chẳng phải em khóc đâu anh.

Anh lớp Mười một đó cười ha hả rồi rút ví ra. Vậy là được một cuốn. Cảm ơn anh giai. Lúc anh ta đang cất lại ví vào túi, tôi phát hiện ra.

“Anh ơi, khóa quần mở kìa.”

“Ồi thôi chết...!”

Anh ta hoảng hốt đưa tay xuống che hạ bộ. Sau khi xác nhận thăm cảnh, đàn anh đó ngẩng mặt than trời.

“Trời ạ, quần với chả áo. Chưa gì đã đứt rồi.”

Tôi nhìn kỹ, thấy mấy mảnh chỉ đen còn dính lại ở quần anh ta. Ra vậy. Hiểu tình hình rồi.

“Quần hỏng khóa hả anh?”

“Ừ. Anh đã tưởng khâu lại nó sẽ trụ được một ngày chứ.”

Thành kính phân ưu. Em chẳng giúp được gì rồi.

À mà khoan, đâu phải vậy. Hình như tôi chưa vớt nó đi nhỉ? Tôi lần mò trong ngăn bàn, vẫn thấy nó ở đó. Là cái huy hiệu tôi đổi được hôm qua. Rốt cuộc tôi chẳng đến buổi diễn thời trang đó, còn cái kim băng này chỉ đơn giản là dính vào bằng băng keo. Gỡ ra dễ ợt.

“*Chắc* một cái là đủ nhỉ. Anh dùng thử xem.”

Vừa thấy tôi đưa cái kim băng, anh ta hớn hở nháy mắt lên như vừa được thần linh ban cho thứ gì.

“Ồ ồ, chú em chu đáo quá nhỉ, có cả thứ này luôn.”

Anh ta cài vào... Hừm, nhìn qua thì chỗ cần che đã được che, chắc

ồn rồi nhĩ. Đàn anh đó nói mà giọng như muốn rít lên vì vui sướng.

“Tuyệt lắm chú em! Thank you. Cảm ơn nhiều nha.”

“Em không cần cảm ơn đâu, mua thêm tập nữa đi anh.”

Anh ta cười, khoát tay từ chối.

“Thôi anh không cần.”

Nhưng rồi như nhớ ra điều gì đó, anh ta vòng tay ra sau lưng. Đang bắn khoăn chẳng biết anh ta định lấy gì từ túi quần, thì hóa ra là một khẩu súng lục. Nhìn nòng súng đang chĩa vào mặt mình, tôi hỏi.

“Anh bảo em đi cướp ngân hàng hả?”

“Bị dở à. Súng nước thôi.”

Anh ta đặt khẩu súng trước mặt tôi.

“Cho em đây. Coi như để cảm ơn.”

“Hả?”

Tôi nhìn khẩu súng nước, rồi lại nhìn anh ta.

“... Anh thích chơi cái thứ này hả?”

Đàn anh đó cầm quyển *Kem đá* cuộn tròn gõ nhẹ lên đầu tôi.

“Bây nào. Bên câu lạc bộ Làm Vườn bọn anh đang nướng khoai.”

Tôi vẫn chưa hiểu vấn đề. Anh ta tạm dừng lại, ra vẻ tự mãn quá mức.

“Này nhé, nướng khoai là phải có lửa. Mà đã dùng lửa thì phải có sẵn nước để dập nó đi. Nhưng chỉ dùng xô thôi thì không có gì sáng tạo hết.”

À à, ra là vậy. Vậy anh ta là người canh lửa cháy... Lắm câu lạc bộ làm chuyện không đâu thật. Tôi nhìn xuống khẩu súng lục trên bàn.

“Nhưng thế thì chẳng phải anh sẽ cần thứ này à?”

“Cần thì anh đã chẳng cho. Cái đó chỉ là vũ khí phụ thôi, anh còn súng chính nữa cơ mà. Kalashnikov đó.”

Ra thế. Lỡ mà có hỏa hoạn thật thì mấy khẩu súng nước của anh ta chẳng khác gì trứng chọi đá. Tôi chỉ mong họ còn cách chống cháy khác tốt hơn.

Nhưng anh ta bảo đưa trông hàng cho câu lạc bộ Cố Điển như tôi làm gì với khẩu súng nước này cơ chứ? Tôi cảm giác mình đang cầm một thứ chẳng hữu dụng hơn cái huy hiệu là bao. Nhưng thôi, đã cho thì nhận.

“Vậy nha, cảm ơn chú em lần nữa!”

Anh ta lao ra khỏi phòng Khoa học Địa cầu, vẫn cái điệu bộ hớn hờ quá mức ấy. Tôi nhìn lại khẩu súng lục trên tay.

Rồi buột miệng lẩm bẩm.

“... Glock 17 à.”

Vũ khí chính là AK còn súng phụ lại là Glock. Ông anh này chẳng có chính kiến gì hết*.

[CÒN LẠI: 176 CUỐN]

026 - ♥ 06

Hôm nay tôi sẽ cố gắng hơn.

Đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Mọi điều mà anh Tanabe hay anh Toogaito đã nói với tôi đều đúng cả. Tôi đã không thể xin mở thêm quầy hàng, và cũng không xin được bên Báo Tường cho đăng

bài về câu lạc bộ. Nhưng vẫn chưa phải là hết cách, đầu hàng bây giờ vẫn còn quá sớm.

Nghe nói phim video của lớp 11F hình như đang rất được mọi người đón nhận. Tôi đã hỏi thử vài người bạn, đúng là trong buổi chiếu ngày thứ nhất, phòng nghe nhìn gần như chật kín người.

Câu lạc bộ Cổ Điển của chúng tôi cũng có liên quan chút ít trong việc quay cuốn phim của lớp 11F. Fukube đã gọi rắc rối xảy ra trong khoảng thời gian quay phim, cùng quá trình giải quyết nó là vụ “Nữ Hoàng”. Tôi không đóng góp được gì nhiều, nhưng những suy luận của Oreki đã cực kỳ có ích cho lớp 11F lúc đó. Vì vậy nên khi thấy phim của họ được đánh giá cao, tôi cũng vui lây.

Bên lớp 11F, tôi có quen một người tên Fuyumi Irisu. Chúng tôi tham gia vụ “Nữ Hoàng” cũng thông qua chị Irisu. Hình như chị ấy đảm nhiệm vai trò chỉ đạo dự án làm phim video của lớp 11F.

Nếu *Kem đá* được bày bán trong buổi chiếu bộ phim được yêu thích ấy thì không biết doanh thu có *tăng lên không nhỉ?* Việc đầu tiên tôi làm hôm nay sẽ là *đi thương lượng*.

Tôi sẽ cố gắng.

Tôi đến phòng nghe nhìn đúng lúc đang chiếu phim *Góc chết của vạn người*. Cửa phòng mở toang, chỉ có tấm rèm đen chặn ánh sáng từ phía ngoài. Chẳng biết hôm nay bên họ có chật kín người xem không? Vì có rèm chắn không thể nhìn vào bên trong nên tôi không biết được. Trên tấm bảng cao hơn tôi một chút có ghi dòng chữ “Đang chiếu: Siêu phẩm *Góc chết của vạn người*”, bên dưới dán một tờ giấy ghi giờ chiếu.

Mấy chiếc bàn học sinh xếp quây lại, tạo thành chỗ ngồi trông giống *như quây vé*. Nhưng nó chỉ giống vậy thôi, chứ buổi chiếu phim video miễn phí hoàn toàn, nên cũng chẳng có vé mà bán. Thay vào đó hình như họ bán tờ giới thiệu phim. Người trông quây là một chị nữ sinh, nhưng vì đang giữa buổi chiếu cũng chẳng có khách nào đến nên chị ấy đang ngồi buôn chuyện với một người khác. Và người đang nói chuyện với chị ta, không ai khác chính là chị Irisu. Thật may mắn quá. Tôi đã chuẩn bị tinh thần phải tìm khắp trường mới gặp được chị. Chờ cho cuộc nói chuyện giữa hai người tạm ngưng, tôi lên tiếng.

“Chào buổi sáng, chị Irisu.”

“Hả? Ồ, Chitanda à.”

Vừa nhìn thấy tôi, chị Irisu tạm dừng cuộc nói chuyện với chị gái trông hàng. Chị gọi tôi ra trước cái bình cứu hỏa cách cửa phòng nghe nhìn một chút.

Irisu Fuyumi là con gái của giám đốc bệnh viện Rengo, nằm ở ngay gần trường Kamiyama. Chị ấy cao xêm xêm tôi, nhưng lại mảnh mai hơn. Phải nói luôn để tránh hiểu lầm, chính tôi cũng chẳng phải đứa có da có thịt gì cho cam. Chị có khuôn mặt V-line, tạo cho người ta một cảm giác sắc sảo. Tôi luôn ngưỡng mộ thái độ kiên cường, sẵn sàng giải quyết bất cứ khó khăn nào của chị Irisu.

Tôi chưa kịp nói gì thì chị Irisu đã chỉ tay về phía phòng nghe nhìn.

“Nhờ mấy đứa mà chương trình của lớp 11F thành công rực rỡ như em đang thấy đó. Đã có lúc chị tưởng không hoàn thành được cơ. Thật sự cảm ơn các em rất nhiều.”

“Chị đừng khách khí thế... Chị Hongo sao rồi chị?”

Chị Hongo là người ban đầu đã viết kịch bản cho bộ phim video. Nhưng tôi nghe nói chị ấy đã đổ bệnh vì căng thẳng quá độ.

“À, cậu ấy khỏe hẳn rồi. Em muốn gặp không?”

“VẬY Ạ... THÔI, GIỜ EM ĐANG BẬN.”

Giọng chị Irisu hơi chùng xuống, có lẽ chị thấy kiểu do dự của tôi không bình thường.

“Em tìm chị có việc gì à?”

“Vâng. Chính xác là ngoài chị Irisu ra, em có việc muốn nhờ mọi người lớp 11F ạ.”

Tôi gật đầu một cái thật mạnh.

Giờ là lúc quan trọng.

“Xin mọi người hãy giúp bọn em bán tập san của câu lạc bộ Cổ Điển.”

Chị Irisu chớp mắt hai lần, rồi đáp luôn.

“Ý em là hãy cho câu lạc bộ của các em bán nhờ tập san ở phòng chiếu phim lớp 11F à?”

“Vâng, đúng vậy ạ.”

“Được thôi. Bao nhiêu cuốn?”

Hả?

“Ch-chị đồng ý thật ạ?”

Thấy tôi bất giác hỏi lại, chị Irisu nhú mày.

“Có gì mà em bất ngờ?”

“À, không ạ, chỉ là...”

Ngày hôm qua bị từ chối thẳng thừng, nên lần này được chấp

nhận ngay lập tức, tôi bối rối không biết đối đáp thế nào... Mà tôi lại quên không trình bày hoàn cảnh rồi.

“... Em cảm ơn chị nhiều ạ.”

“Để bán xong rồi cảm ơn. Thế các em có bao nhiêu cuốn, bán giá bao nhiêu?”

Chị Irisu chống tay phải lên hông, vừa dựa vào tường vừa hỏi.

“Bọn em đã in hai trăm cuốn ạ...”

“Hai trăm?”

Đôi mắt đang nheo lại của chị đột ngột mở to.

“... Nhiều thế.”

“Bọn em bị in quá số lượng ạ. Vì thế nên để bán được chúng, em, em...”

Không được rồi. Cứ nghĩ đến chuyện sẽ có chị Irisu giúp sức, tôi lại nghẹn lời. Vẫn chưa trình bày xong. Tôi nghiêng chặt răng, nói tiếp.

“Em xin lỗi, còn về giá, mỗi cuốn hai trăm yên ạ.”

Chị Irisu khẽ gật đầu.

“Giảm giá xuống một trăm năm mươi yên, rồi đưa chị hai mươi cuốn.”

“Ồ, giảm giá ạ?”

“Bên chị bán năm mươi yên một tờ giới thiệu. Giờ gộp với tập san bên em bán hai trăm yên. Nhưng chắc phải thêm thất một tí.”

“Ồ, nhưng mà, còn các anh chị khác trong lớp...”

“Được rồi, để lát chị bảo chúng nó sau.”

Thật lạ lùng quá. Tôi cảm giác nếu là chị Irisu, chắc chắn sẽ được

tất cả đồng thuận mà không gặp vấn đề gì. Nhưng đưa tận hai mươi quyển tập san chẳng biết có làm phiền chị ấy không? Ban đầu chúng tôi chỉ định bán hai mươi tư tập trong ba ngày thôi mà.

Hình như bao nhiêu lo lắng của tôi lộ cả ra trên mặt. Chị nói tiếp như không có chuyện gì to tát.

“Chắc nội trong hôm nay là bán hết thôi. Khi nào hết em mang thêm đến cũng được.”

“Thật sự không vấn đề gì chứ chị?”

“Chị bảo được là được mà.”

... Tôi lại thấy lồng ngực mình thắt lại.

Chị Irisu đưa tay phải về phía tôi. Bắt tay sao? Tôi vừa nghĩ vậy và đưa tay ra, thì chị liền thu tay lại.

“?”

“Bắt tay làm gì? Chắc em có mang theo một quyển làm mẫu chứ?”

Quyển mẫu? Tôi lắc đầu. Thấy vậy chị Irisu khẽ thở dài. Tôi đã làm gì sai sao? Thấy tôi giật mình, chị Irisu lặng lẽ nói.

“... Lần này thì thôi không sao, nhưng sau này nếu còn *tiếp thị tập san*, thì em phải mang hàng mẫu đấy nhé. Sức thuyết phục sẽ khác hẳn.”

R-ra là vậy. Phải để ý cả những chuyện này thật.

“Em hiểu rồi ạ, cảm ơn chị rất nhiều!”

Nói đến đây tôi chợt nhớ ra. Ngày hôm qua tôi đã thất bại thảm hại. Tôi mất quá nhiều thời gian vào việc suy nghĩ tiếp theo nên làm gì, để đến lúc đi đề nghị lại *bị từ chối*. Những điều hai anh Tanabe và Toogaito nói đều đúng, nhưng nếu người đề nghị lúc đó không phải

tôi mà là chị Irisu, thì có khi đã không bị từ chối rồi.

Đúng vậy. Tôi sẽ không như hôm qua nữa. Tôi cần nâng tỉ lệ thành công lên.

Đã quyết tâm như vậy, tôi lại hỏi chị Irisu thêm lần nữa.

“Chị Irisu!”

“G-gì thế...”

Oái, tôi lỡ lại gần chị quá rồi. Tật xấu này làm tôi suốt ngày bị Oreki nhắc nhở. Tôi lùi lại một bước.

“Em thấy chị rất giỏi nhờ vả người khác.”

“...”

“Xin chị hãy dạy em cách nhờ vả cho đúng ạ!”

“Hả...!?”

Chị Irisu kêu lên một tiếng, không giống bình thường chút nào. Nhưng sự bối rối cũng chỉ thoáng qua. Chị khẽ bật cười.

“... Haha, chị cũng bị người ta nói nọ nói kia nhiều rồi, nhưng ‘giỏi nhờ vả người khác’ thì đây là lần đầu đấy.”

Tôi nghe tiếng chị thì thâm như thế.

Chị Irisu đứng thẳng lưng lên không tựa vào cái bình cứu hỏa nữa, nhìn lại tôi một lượt từ đầu đến chân, rồi chậm rãi nói.

“Thôi được rồi. Vấn đề là em quá thẳng tính. Có lẽ chị có thể cho em biết một vài điều cần nhớ.”

“E-em cảm ơn ạ.”

“Nhưng chị không dám chắc sẽ có ích lợi gì đâu.”

Chị Irisu khẽ gật đầu, rồi nhắm mắt. Chị đang suy nghĩ. Lần đầu

tiên tôi thấy chị Irisu phải dành thời gian suy nghĩ về chuyện gì đó. Cảm giác hồi hộp làm cơ thể tôi căng cứng.

“... Thôi được rồi... Ừm, chắc là thế này nhỉ?”

Chị lẩm bẩm rồi mở mắt, đột ngột giơ nắm đấm chìa thẳng về phía tôi. Tôi giật nảy người, tí nữa thì ngã ngửa ra sau.

“Nhờ vả người khác đại khái chia ra làm hai loại. Thứ nhất là nhờ vả có đền đáp.”

Chị giơ ngón trỏ ra từ nắm tay đang khép lại.

“Thứ hai là nhờ vả không có đền đáp.”

Tiếp theo là ngón giữa. Cuối cùng chị Irisu gập cả hai ngón tay ấy về thành hình nắm đấm, rồi thu tay về chống trên hông.

“Trong trường hợp nhờ vả có đền đáp, em không được phép tin tưởng đối phương.”

“Dạ?”

Chị nói một cách rất thân nhiên. Tiếng nói nhỏ nhẹ của chị Irisu gần như hòa vào những tiếng ồn ào của lễ hội vọng lại từ xa.

“Trong trường hợp họ không có ý định quen biết lâu dài với em, thì chắc phải đến tám chín mươi phần trăm là đối phương sẽ nghĩ đến chuyện bùng việc, cốt nhận được thù lao là xong. Nếu không thì họ cũng sẽ cố giới hạn công sức mình bỏ ra đến mức thấp nhất. Cũng tức là khi nhờ vả có đền đáp, em không được nghĩ đối phương sẽ làm chính xác những gì mình giao phó, mà phải có khoảng đệm trong lịch trình và lượng công việc. Điều đó có nghĩa là trong kế hoạch em phải đề phòng trường hợp đối phương không làm gì cả. Nếu không muốn làm vậy thì em cũng có thể đặt ra một nguy cơ gì đó, mà đối phương

sẽ phải chịu nếu lật kèo.

“Có phương pháp lợi dụng tâm lý thích hưởng không thích làm để khiến người đó rút cuộc vẫn phải giúp một tay, nhưng nhìn em chị thấy tương đối khó. Nói chung đáng tin tưởng hơn là kiểu thứ hai, nhờ vả không có đền đáp, tuy nó chỉ có hiệu quả ngắn hạn mà thôi.

“Bởi vì với kiểu này, thứ khiến đối phương hành động là sự thỏa mãn về tinh thần. Người ta có thể chây ì khi theo đuổi những thỏa mãn về vật chất, nhưng với thỏa mãn tinh thần thì không. Hiệu quả nhất là sử dụng ‘uy tín cá nhân’ và ‘tính truyền thống’ để kích lệ đối phương, nhưng hai thứ này không phải cứ muốn là dùng được đâu. ‘Tín ngưỡng’ hay ‘tình yêu’ cũng là những động lực mạnh mẽ, nhưng mất rất nhiều thời gian chuẩn bị. Đến chị cũng chưa dùng đến chúng bao giờ.

“Nếu được thì có thể dùng ‘cảm giác chính nghĩa’, ‘sứ mệnh’, ‘ý thức chuyên nghiệp’ hay ‘lòng tự tôn’, tuy độ khó mấy cái này cũng tầm trung bình trở lên. Nhưng khi đã hiểu cốt yếu thì có thể sử dụng bốn động lực này một cách linh hoạt.

“Theo hướng tiêu cực hơn có thể dùng ‘nỗi sợ’ hoặc ‘phóng đại tội xấu’. Nhưng nó không liên quan gì đến tình huống lúc này cả.

“Thứ dễ nhất, và cũng là thứ mà em dùng được ngay bây giờ, chính là ‘kỳ vọng’.

“Đã hiểu chưa? Em cần khiến đối phương nghĩ là ‘Ngoài nhờ vả mình ra con bé này không còn lựa chọn nào khác nữa’. Khi bị đặt lên mình một kỳ vọng theo kiểu ‘bạn là người duy nhất có thể’, thì con người ta rất dễ dàng toàn tâm toàn ý giúp đỡ. Cái tư tưởng muốn làm anh hùng hy sinh ấy không hề hiếm, dù chị cũng chẳng khinh thường

gì nó đâu. Em cần thể hiện kỳ vọng của mình vào đối phương, giả vờ thôi cũng được.

“Nhưng chị phải nhắc em nhớ một điều. Đừng để họ thấy vấn đề của mình quá to lớn. Đừng khiến đối phương nghĩ ‘Chỉ cần mình giúp đỡ, nó sẽ thoát khỏi cảnh thập tử nhất sinh’. Bởi vì ít người thấy vui khi hành động nhỏ của mình vô tình khiến ai khác được hưởng lợi quá lớn hoặc tránh được một bất lợi trí mạng lắm. Em cần khiến bên kia cảm thấy ‘một hành động nhỏ của mình, lại quan trọng đến thế’. Phải khiến họ cảm thấy mình vượt trội hơn người.

“Còn một điều nữa. Tập trung nhờ vả người khác giới, và chọn chỗ có ít người xung quanh nhòm ngó.”

Đầu tôi ong ong trong khoảnh khắc. Th-thật sự là quá ấn tượng. Toàn những điều tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Với đối phương không có quan hệ lâu dài thì cần lợi dụng tinh thần thích hưởng không thích làm, cảm giác vượt trội đến từ việc kỳ vọng người kia sẽ yêu và tôn sùng mình cần giữ ở nơi không có người soi mói... Hình như tôi chưa hiểu đúng thì phải.

Phải *từ từ* ngấm nghĩ mới có thể hiểu sâu được. Đầu tiên tôi phải cảm ơn chị Irisu đã.

“Chị ơi, em...”

Nhưng chị ấy chỉ nói...

“Mau mang tập san đến đây đi.”

... rồi rảo bước đi về phía phòng nghe nhìn. Nhưng ít nhất tôi vẫn cúi đầu theo bóng lưng chị.

Em cảm ơn chị rất nhiều! Em sẽ không bỏ phí lời dạy của chị đâu!

Quyển sách bìa mềm tôi mang theo chán ngắt.

Vốn tôi mua nó ở tiệm sách cũ hết có một trăm yên, nên về mặt tài chính không bị tổn thất nặng lắm, nhưng cảm giác vẫn như rước nhảm của nợ ai đó đã bán tổng đi. Tôi chẳng muốn ép mình đọc hết nó chút nào, nhưng ngoài đọc sách ra, việc duy nhất tôi có thể làm lúc này chắc chỉ có ngồi ngáp mà thôi. Đáng lẽ tôi phải mang một quyển nữa sơ cua mới phải.

Hôm qua câu lạc bộ Acapella đã giúp tôi giết thời gian khá hiệu quả. Tôi ra mở cửa sổ xem hôm nay lại có tiết mục nào khác không... Mùi lá khô cháy. Thẳng dưới cửa sổ phòng chúng tôi là một bồn nào đó đang đốt lửa, xung quanh có người canh chừng. Có phải là câu lạc bộ Làm Vườn không nhỉ?

Khoai nướng. Chỉ được ngửi mà không được ăn tôi thấy cứ trống vắng sao đó. Mà cũng không nhất định là khoai nướng, có cái gì đó bỏ vào mồm là được rồi. Sáng nay vì ngủ nướng nên tôi bỏ luôn bữa ăn sáng. Cũng tại bà chị đã tự tiện lấy mất đồng hồ báo thức trong phòng tôi, nhưng tại ai thì tại, tình hình là bụng tôi đang đói meo. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Sắp mười một giờ rồi. Còn quá sớm để ăn trưa.

Trong khi tôi đang vừa nhìn đồng hồ vừa suy nghĩ mông lung...

“Trick-or-treat!”*

“Yeeee!”

Cùng với tiếng hô kỳ quặc ấy là hai kẻ nào đó ập vào phòng. Nghe giọng thì là con gái, nhưng nhìn mặt tôi cũng chẳng nhận ra là ai cả.

Không, chính xác thì làm gì có mặt mà nhìn. Cả hai kẻ xâm nhập đều choàng tấm vải trắng, tay cầm giỏ, đầu đội một quả bí ngô. Bí ngô?

Cái quái gì đây? *Pumpkinhead**? Mad Halloween*? Nhìn phản ứng bối rối của tôi...

“Triiick-oor- treat!”

“Yeee!”

... hai kẻ kia lại hô lên, rồi vung vẩy tay chân.

Có khi chúng nó đang nhảy múa.

... Tôi bình tĩnh lại rồi. Đã hiểu. Đại khái là Halloween. Halloween là ngày mà người ta vãi đậu* nhỉ? Hay là hắt trà ngọt*? Không, chắc không phải, tôi nhớ ra rồi. Tôi hướng ánh mắt lạnh lùng về phía hai quả bí ngô vẫn đang nhảy múa kia rồi nói.

“Tôi không có kẹo cho hai cậu đâu. Đi về đi.”

Lập tức một tên đầu bí ngô thét lên.

“Ủ ôi, người đầu mà phũ phàng!”

“Có mua tập san không thì tôi bán.”

“Ủ ôi, bọn này không cần!”

“Hai cậu là ai?”

Nghe tôi nói, hai tên đầu bí ngô kia xếp thành hàng ngang. Chúng đồng loạt giơ cái giỏ trên tay về phía tôi. Và rồi đồng thanh, khớp như đã cố luyện tập từ trước rồi.

“Chúng tớ là đội bán hàng tại nhà của hội nghiên cứu làm Bánh Kẹo! Có bánh quy, bánh xốp, bánh su kem, cậu thích loại nào?”

...

“Nếu tôi bảo không mua thì sao?”

“... Trick-or-treat!”

“Yeee!”

Thôi được rồi được rồi đừng nhảy nữa. Bán hàng kiểu khủng bố hả trời.

Mà thôi, cũng đúng lúc.

“Bánh quy bán bao nhiêu vậy?”

“Hê hê, một trăm yên một túi thưa quý khách.”

Hai đứa này chẳng thống nhất cách ăn nói gì hết.

Tôi chìa cuốn *Kem đá* ra.

“... Gì thế?”

Ô, về giọng bình thường rồi.

“Tập san của câu lạc bộ Cổ Điển. Giá hai trăm yên. Đổi lấy hai túi bánh quy được không?”

“Đã bảo bọn này không cần mà.”

“Thôi đừng nói thế, tôi cũng đang thèm ăn bánh quy.”

“Đã bảo cung cầu không cân bằng mà lại!”

Thôi chịu rồi. Lúc tôi đang định lấy ví ra...

“Ôi, cái gì thế này. Trông ngẫu quá!”

Cái đầu bí ngô còn lại đang ngó nghiêng quanh phòng chợt kêu lên.
Trên tay nó cầm khẩu Glock 17.

“Ôi, ôi chà chà! Sao cậu lại có thứ này thế? Cậu là mafia hả?”

“Ôi, cầm cái này đi bán hàng thì hết sảy!”

Thật hả? Tôi bắt đầu sợ rồi đây.

Thôi kệ, nếu họ đã thích thì...

“Nếu hai cậu chịu đổi hai túi bánh lấy tập san thì tôi sẽ tặng kèm khẩu súng nước đó.”

“Hả? Cậu cho bọn tôi à?”

Tôi vừa gật đầu, cái đầu bí ngô kia lại bắt đầu nhảy múa, tay vẫn cầm khẩu Glock. Nó xoay một vòng rồi mở giỏ *lấy* ra hai túi nhỏ đầy bánh quy, và thêm một cái túi *giấy nhỏ màu vàng* nữa.

“Tặng cậu cái này, coi như bí ngô trả ơn.”

“Trong túi có gì vậy?”

“Yeee!”

“Yeee!”

Vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, hai cái đầu bí ngô cầm khẩu Glock và một cuốn *Kem đá* chạy biến đi mất. Hình như cái đầu nặng làm trọng tâm bị lệch, khiến dáng chạy hai đứa hơi lảo đảo... Đừng có ngã nhé.

Tôi kéo cái túi giấy lại gần mình, nhìn mặt sau.

Là bột mì. Trên túi có ghi chữ “Bột bánh”* trong ngoặc kép. Lại nhận được thứ vô dụng nữa rồi.

Cái bút máy đổi huy hiệu, huy hiệu đổi khẩu Glock, khẩu Glock đổi túi bột mì. Cứ như truyện “trường giả cọng rơm”* ấy nhỉ, nhưng khác cái là những thứ tôi đổi được chẳng tăng giá trị gì hết. Cảm giác như chỉ toàn những thứ mọi người lỡ mang nhầm xong bỏ lại đây cho đỡ vướng víu hay sao ấy?

Tôi lấy hai trăm yên trong ví ra cho vào cái hộp kẹo đang dùng để đựng tiền, rồi ngồi xuống bên bậu cửa sổ, xé túi bánh quy ra.

[CÒN LẠI: 171 CUỐN]

Đã mười một giờ rồi. Cuộc thi của câu lạc bộ nghiên cứu Ẩm Thực là từ mười một rưỡi.

Nói thì lại bị bảo là kiêu căng, nhưng tôi khá tự tin vào khả năng nấu ăn của mình. Cơ mà tôi đã không tính đến chuyện đây là cuộc thi theo đội ba người. Khẩu hiệu của tôi là tận hưởng một mình, nhưng nếu cá nhân không được tham gia thì cũng đành chịu thôi. Dù sao thì đó cũng không phải một tôn chỉ bắt buộc phải tuân theo, nên tôi đã nhờ Mayaka và Chitanda đến. Để Hotaro cầm dao bếp thì cũng thú vị đấy, nhưng tôi có mời cũng chẳng đời nào hấn chịu đến đâu.

Nhưng mà... Mayaka thì biết nấu ăn. Chuyện đó *tôi biết rõ*. *Thỉnh thoảng* tôi cũng thấy cậu ấy mang cơm hộp tự làm đi ăn trưa mà. Còn Chitanda thì sao nhỉ? Chẳng khác gì một ẩn số. Lúc tôi mời bạn ấy đã nhận lời ngay lập tức, còn nói “Mình biết rồi, nếu là để quảng cáo cho câu lạc bộ thì được”.

Một mối lo. À không, hai mối lo chứ. Mà người ta *đếm lo lắng bằng* đơn vị “mối” à? Lo lắng là danh từ đếm được sao? Mà “mối” ở đây nghĩa là gì? Hừm, đáng để tìm hiểu đây. Nói chung điều thứ hai làm tôi lo lắng là thế này. Không biết Mayaka có nghỉ được ở hội Manga *để đi thi* nấu ăn không nhỉ? Tôi đi đến phòng học dự bị số một để xem tình hình.

Ồ, hôm nay đông người đến phết nhỉ? Mayaka bảo hôm qua hội Manga nhàn hạ lắm mà. Tuy chưa đến mức chật kín, nhưng làm ăn phát đạt thế này là tuyệt vời rồi. Lúc lách qua cánh cửa, tôi nhìn thấy tấm poster dán ở đó.

***Siêu tốc! Cuộc thi làm poster sống còn
Cuộc đua tranh giữa hai niềm tự hào của hội nghiên cứu
Manga (Esper vs. Panther)
Tốc độ tay không chút do dự cùng khoảnh khắc khiêu thăm mỹ
tỏa sáng - Đang diễn ra***

... Tôi chưa nghe đến cái sự kiện này bao giờ cả.

Tôi nhòm vào trong.

“... Oa.”

Và buột miệng kêu lên.

Mayaka mặc cardigan và áo blouse, đầu đội mũ nôi, chăm chú nhìn vào tờ giấy cỡ A3. Cậu ấy không hề quay ngang quay ngửa, ngòi bút trên tay chuyển động liên tục. Nghiêm túc, Mayaka lúc này thật sự rất nghiêm túc. Yên lặng đến mức nghe thấy cả tiếng kịch, kịch mỗi lần bút chạm xuống giấy. Trông mặt cậu ấy còn như đang đỏ dần lên. Đứng từ đây tôi không thấy được cậu ấy đang vẽ cái gì.

Chị gái mặc đồ tuxedo bên cạnh Mayaka cũng ấn tượng không kém. Chị ấy nhìn chăm chăm vào bức vẽ vẫn còn nhiều khoảng trắng, rồi đột nhiên như vừa nhận được cảm hứng từ trên trời ban xuống, chị ta cầm lấy cây bút, quét từng vệt màu dứt khoát lên bức tranh. Tôi cũng không biết chị ta đang tô cái gì, nhưng chưa đầy năm phút sau...

“Được, xong rồi!”

... chị đã đưa bức vẽ cho các bạn nữ sinh đang đứng chờ sẵn. Lập tức có mấy người tùm lại, cầm tờ bìa quạt quạt như để cho màu mau khô. Tôi thoáng nhìn thấy nó. Là nhân vật nữ trong một bộ manga nổi tiếng, đang đăng hàng tháng trên tạp chí. Đẹp quá. Còn có phong

cách của Mayaka. Hình như Mayaka vẽ, còn chị mặc đồ tuxedo kia tô màu thì phải.

Những niềm tự hào của hội Manga là đây sao? Thật đáng nể.

Tôi khẽ bật cười, rồi quay gót bước đi.

Dù Mayaka có không đến dự cuộc thi, dù bọn tôi bị xử thua ngay lập tức, tôi cũng không nuối tiếc.

3 – 2
029 ~ 036
Wildfire

029 - ♥ 07

Tôi buộc gọn mái tóc dài ra sau lưng để không bị vướng khi nấu ăn.

Mà tại sao câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực lại có cái tên như vậy nhỉ? Thấy tôi thắc mắc, anh chủ tịch câu lạc bộ lập tức trả lời.

“Vì có chuyện không may nên câu lạc bộ Nấu Ăn đã bị giải thể, sau đấy bọn anh đã đổi tên và bắt đầu lại từ con số 0.”

Nhưng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tôi cực kỳ tò mò.

Vì Fukube cứ nài nỉ nên tôi đã đăng ký tham gia sự kiện “Wildfire” của câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực. Tôi đã thấy lạ là tại sao họ lại đặt tên cho cuộc thi là “Lửa hoang”*, nhưng khi đến đây rồi tôi lập tức nhận ra lý do. Wildfire không được tổ chức ở phòng nữ công gia chánh, mà ngay tại sân thể dục.

“Bếp” của chúng tôi là những chiếc bàn xếp cạnh nhau, không gian rất chật và nước cũng bị hạn chế. Nguồn lửa là hai cái bếp ga du lịch được cấp cho mỗi *đội*... Có những người suy nghĩ kỳ quái thật. Tôi nghĩ *bất cứ ai đến xem cuộc thi đều dễ dàng cảm nhận điều đó.*

Còn một chuyện nữa. Cuộc thi này mỗi đội phải có ba *người* mới được tham gia cơ mà...

“Mayaka đến muộn nhỉ...?”

Thời gian đăng ký đã kết thúc, chỉ còn ba phút nữa là đến mười một rưỡi trưa, lúc bắt đầu cuộc thi rồi. Vậy mà trông Fukube vẫn bình tĩnh đến lạ lùng.

“Thi lần lượt mà, cứ hai mươi phút đổi người một lần. Cứ cho chủ tướng Mayaka ra cuối là xong. Còn nếu sau bốn mươi phút nữa cậu ấy vẫn chưa đến thì đành chịu. Mình đến đây là để khuếch trương thanh thế cho câu lạc bộ mà, còn thắng hay thua không quan trọng.”

Đúng là vậy thật, nhưng mà... Mắt tôi cứ liếc về phía cổng vào sân.

Tôi nghe thấy giọng con trai vang lên sau lưng.

“Thắng thua không quan trọng hả Fukube? Thế thì còn gì vui nữa!”

Là bạn của Fukube sao? Tôi không quen người này.

Fukube lúc nào cũng năng động, nhưng có lẽ hai ngày lễ hội đã làm bạn ấy mệt mỏi rồi. Cách bạn ấy nói chuyện với cậu con trai kia có vẻ bất cần đến mức làm tôi giật mình.

“À không, sẽ cố mà.”

Nhưng cậu bạn vẫn tươi cười, không một chút nghi ngờ thái độ của Fukube.

“Cái kiểu thi ba người một đội này hay thật nhỉ! Dù tôi có nấu ăn dở tệ, chỉ cần hai đứa kia có trình độ thì vẫn thắng được, nhưng một người giỏi thì không thể gánh cả đội. Ai nghĩ ra luật cũng chu đáo thật.”

“Chu đáo gì, thi đấu theo đội lúc nào chẳng thế.”

“Ông đã kiếm được đội mạnh chưa? Đội B có thằng Suhara, con trai ông chủ quán ‘Miraku’ ở ngoài phố đấy.”

“Ồ, tôi cũng nghe nói rồi.”

“Tôi vào đội đó đó.”

Fukube mỉm cười khó hiểu.

“Ồ, thế thì hay quá. Cùng cố gắng nhé.”

Có gì đó không bình thường. Fukube mà tôi biết đôi nhân xử thế khéo léo hơn thế này mà. Vậy mà cậu bạn kia vẫn giữ vẻ hờ hững, quay về với đội của mình. Tôi rụt rè cất tiếng gọi bạn ấy từ đằng sau.

“Fukube... Cậu không khỏe à?”

Nhưng người quay lại lại là Fukube mà tôi biết.

“Không khỏe? Tớ khỏe như vâm ấy chứ! Chờ đây, *lát nữa tớ sẽ trở lại* làm món cơm rang hải sản kiểu *Fukube* cho mà xem!”

Hình như tôi đã lo xa quá rồi. Tôi mỉm cười.

“Mình cũng mong chờ lắm... Nhưng mà, nếu mình không hiểu lắm, cuộc thi này yêu cầu phải nấu cơm từ gạo sống nhỉ. Nếu muốn làm cơm rang thì Fukube sẽ phải ra cuối chứ?”

Trông sắc mặt bạn ấy xấu lắm. Tôi cảm giác như ẩn trong đó là bao mệt mỏi chồng chất mà tôi không thể nhìn thấy được.

Đã có rất nhiều khán giả đến rồi. Một trăm, hai trăm người, không còn hơn thế nữa? Tôi sẽ phải nấu ăn trước nhiều người thế này sao... Ôi, tôi thấy hơi xấu hổ.

“Này... Nếu Mayaka ra cuối thì ai làm quân tiên phong bây giờ?”

“*Hử?* Chitanda, cậu bảo là muốn nấu cơm nhỉ? Thế Chitanda lên

đầu tiên đi.”

“Không, nấu cơm chỉ mất một tiếng là cùng. Với lại, mình...”

Dù tôi *áp ứng* không nói được thành lời, nhưng dường như Fukube đã để ý ánh mắt ngại ngùng nhìn xung quanh của tôi, nên bạn ấy lại nói.

“Thôi được rồi, để tớ làm tiên phong cho. Không làm được cơm rang hải sản Fukube nữa rồi thì tớ lên lúc nào chả được!”

Mình cảm giác câu vừa rồi không hợp với giọng hớn hở vậy đâu...

Bên cạnh khu bếp dựng tạm là sân khấu vẫn dùng trong các buổi lễ mỗi sáng. Từ nãy anh chủ tịch câu lạc bộ nghiên cứu Ẩm Thực đã đứng trên đó, chào mừng quan khách và giải thích luật thi. Rồi anh lên giọng, bắt đầu phần giới thiệu các đội tham gia.

“Trong cuộc thi năm nay có năm đội đăng ký, nhưng do giới hạn số lượng bếp nên chúng tôi chỉ có thể chấp nhận bốn đội đăng ký đầu tiên. Bốn đội này sẽ so tài để tranh Wildfire Cup. Giờ xin mời các đội tự giới thiệu. Mời đội Ajiyoshi số thứ tự Một!”

Đội này gồm ba nam sinh lớp Mười hai. Tôi thấy móng tay của hai người trong số họ rất dài. Có lẽ họ ít nấu ăn chẳng?

“Mời đội số Hai, Fata Morgana*!”

Đây là đội của cậu bạn mà Fukube gặp lúc nãy. Có một thành viên trông rất điềm tĩnh, mang phong thái của dân chuyên nghiệp. Đó là con trai ông chủ cửa hàng “Miraku” sao?

“Mời đội số Ba, đội của câu lạc bộ Thiên Văn Học!”

Ừa? Có một câu lạc bộ nữa cùng ý tưởng với Fukube này. Người đang vẫy hai tay thu hút sự chú ý của khán giả là... Sawakiguchi, có

quen với chúng tôi. Hôm nay chị ấy búi tóc hai bên, ôi, chị còn bắt tim với khán giả nữa kìa. Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác chị sẽ là một đối thủ đáng gờm.

“Giờ xin mời đội số Bốn! Câu lạc bộ Cổ Điển!”

Fukube giơ nắm tay phải lên đầy mạnh mẽ. Tôi vẫn bối rối không biết phải làm gì, nên đành cúi đầu chào khán giả ngồi bốn phía xung quanh.

“Luật lệ chúng tôi đã giải thích từ trước. Mỗi đội sẽ phải làm ba món. Nguyên liệu nằm trong giỏ đặt ở giữa đây, đội nào nhanh tay lấy thứ gì dùng thứ đó! Xin chú ý đừng chỉ lấy mỗi gạo nhé. Trường hợp hết nguyên liệu được phép lấy thêm, với điều kiện nguồn phải ở trong trường Kamiyama! Bên câu lạc bộ Làm Vườn đang nướng khoai đó!”

Ôi, thôi đúng rồi. Phải nhanh tay giắt lấy nguyên liệu, có nghĩa tiên phong giành được thứ gì, phó tướng đi thứ hai và chủ tướng đi cuối sẽ phải sử dụng thứ đó. Thật may tôi đã nhường vị trí tiên phong cho Fukube. Tôi là đứa hay phân vân không giỏi lựa chọn mà.

“Vậy mời các bạn tiên phong vào vị trí...”

“Tớ đi nhé.”

Fukube vẫy tay, tiến về phía bốn khu bếp đơn giản được xếp từ bàn học. Bốn khu đó bao quanh một cái giỏ đựng đầy nguyên liệu đặt ở trung tâm.

Chủ tịch câu lạc bộ nghiên cứu Ẩm Thực hét lên.

“Tôi xin tuyên bố, Wildfire... bắt đầu!”

Những thứ mà Fukube giành được gồm: Ba túi gạo, một túi cá mòi

khô*, một ít đậu phụ rán abura-age*, một lọ gừng myoga* ngâm giấm ngọt, bốn bìa đậu non, nửa cây củ cải, ba cây hành paro*, sáu củ khoai tây, một ít vừng đen, hai trăm gam thịt lợn cắt nhỏ, một túi tôm biển, một túi tinh bột khoai tây. Luật cho phép dùng thoải mái các loại gia vị như tương miso*, xì dầu, mù tạt, bột ớt và hạt tiêu.

Fukube suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu nấu nước, trong lúc chờ nước sôi thì cắt hành. Fukube cắt nhỏ một trong ba cây hành, tốc độ không nhanh đến mức phát ra tiếng *cạch cạch cạch cạch cạch*, mà chỉ *cộp-cộp-cộp*, nhưng hoàn toàn không có một chút lúng túng nào. Tiếp theo cậu ấy lấy cá khô ra. Làm xúp miso đây mà.

Anh chủ tịch câu lạc bộ bước lên trên sân khấu, tường thuật tình hình cho khán giả.

“Ồ ồ, đội Cổ Điển làm khéo quá! Họ đang lấy đầu và ruột của từng con cá! Khâu sơ chế này là vô cùng quan trọng!”

Fukube nấu nước dùng từ cá khô đã chế biến, trong *lúc đó cậu ấy cắt một khúc củ cải*, rồi bắt đầu thái nó ra.

... Fu-Fukube, tuy cậu *ấy* thái củ cải rất điêu luyện, nhưng quên chưa gọt vỏ rồi! Thế này thì hỏng. Nhưng đồng *đội bị cấm* không được nhắc bài. Củ cải! Củ cải! Tôi muốn làm động tác ra dấu cho bạn *ấy*... Củ cải!

Sau khi đã thái xong Fukube mới nhận ra. Bạn *ấy* chuẩn bị dao gọt. Nhưng gọt vỏ từng miếng củ cải đã *được thái lát* ra ư? Ôi trời, nước dùng, nước dùng bắt đầu *bị tanh mùi cá khô rồi kìa!*

Gọt vỏ củ cải xong, cậu *ấy* cuống cuống vớt mấy con cá ra... Đàng nào cũng đã sơ chế rồi, chắc sẽ không tanh lắm đâu. *Tiếp theo* Fukube chuẩn bị thịt lợn cắt nhỏ. Cậu *ấy* còn chạy ra phía trung tâm để lấy

tương miso. Giữa ba loại tương trắng, đỏ và đen, cậu ấy chọn tương trắng. Đến lúc này thì tôi cũng đã hiểu ra vấn đề. Fukube không định làm xúp miso bình thường. Tay trái cậu ấy cầm cái rây để lọc, tay phải cầm thìa.

Hai mươi phút sau, món xúp thịt lợn đã hoàn thành, đang được đun trên bếp của chúng tôi.

“Đã hết hai mươi phút! Mời các đội đổi người!”

Fukube chạy về phía tôi. Điều đầu tiên bạn ấy nói là thế này.

“Tớ sai lầm quá!”

“Ý cậu là vụn gạo vò á?”

Fukube lắc đầu quây quây.

“Có cả cái đó nữa, nhưng cơ bản là xúp thịt lợn không cần làm cá khô cẩn thận như thế! Vì nó mà tớ để phí thời gian...”

Đúng là vậy thật, nhưng tôi nghĩ làm thế cũng không có hại gì.

“Nhờ cậu đó Chitanda.”

Tôi gật đầu.

Cứ để mình.

030 - ♣ 10

Đúng lúc tôi đang băn khoăn không biết Chitanda sẽ nấu nướng thế nào...

Nh-nhanh quá! Không chỉ có động tác nhanh nhẹn, mà khoảng cách giữa từng đường cắt cũng đều chẵn chẵn, đến mức có miêu tả bằng cụm từ “điệu nghệ”, hay “hoàn hảo” cũng không quá lời. Người

tường thuật cũng bắt đầu chú ý.

“Thành viên thứ hai của đội câu lạc bộ Thiên Văn Học Sawakiguchi, bạn đang làm món gì vậy? Không biết có thể gọi là thức ăn được không...? Ồ, còn bạn Chitanda của đội câu lạc bộ Cổ Điển, động tác gọt củ cải thật điêu luyện!”

Củ cải được gọt ra mỏng như tờ giấy. Chitanda cũng đã đặt cả phần cọng xanh của cây hành và gừng myoga ngọt lên thớt. Tại sao động tác của Chitanda lại có thể dứt khoát như vậy nhỉ, trong khi bình thường bạn ấy ngơ... À không, điềm đạm đến như thế?

Chitanda lấy miếng củ cải mỏng cuốn quanh hành *là* và gừng myoga rồi đặt lên đĩa nhỏ. Đã xong một món. Mới chỉ có hai phút trôi qua.

Đến đây, đột nhiên động tác của Chitanda khựng lại rồi cứ bất động như thế mười giây. Treo máy à? Tôi vừa nghĩ, bạn ấy đã cuống cuống lao đến chỗ gạo bị bỏ quên nãy giờ. May quá, đây đúng là Chitanda rồi.

Bạn ấy bắt đầu vo gạo, động tác cũng vô cùng thành thực.

“Câu lạc bộ Cổ Điển đã bắt đầu vo gạo... Họ dùng nước một cách hào phóng, dù chỉ được chia cho sáu lít! Không tiếc bất cứ một tài nguyên nào để có được hạt cơm ngon! Giờ bạn ấy đang dùng tay chắt nước! Các đàn em hãy nhìn cho kỹ, đây mới là cách vo gạo chính xác!”

Vừa nhanh gọn, vừa cẩn thận. Sau khi cho lượng nước nhất định vào nồi và đặt lên bếp, Chitanda không ngoái *lại* thêm một lần nào nữa.

“... Đội Ajiyoshi đã làm xong món thứ hai là xúp miso. Họ định

làm toàn là xúp sao? Món teriyaki* của đội Fata Morgana cũng đã đến giai đoạn hoàn thiện!”

Động tác của Chitanda càng lúc càng dứt khoát hơn. Bạn ấy bóp đậu phụ trong khăn vải, sau đó cho nó vào cối rồi rắc đường và muối lên. Chảo đã được làm nóng, à không, trong chảo còn có vừng đen rang thơm nữa. Chitanda cho đậu phụ vào chảo rồi dàn đều ra. Người tường thuật hét lên.

“Ồ ồ, câu lạc bộ Cổ Điển, món của các bạn là giseyaki! Tôi sắp khóc rồi đây! Phó tướng Chitanda của đội Cổ Điển sắp làm tôi phát khóc rồi!”

Một món ăn mà tôi chưa nghe tên bao giờ...

Tiếp theo đó Chitanda bắt đầu gọt vỏ khoai tây, và vẫn không quên canh chừng món ăn trong chảo. Khi khoai tây được gọt vỏ và cắt nhỏ thì món đậu phụ cũng vừa chín tới và được đặt lên thớt. Chitanda cắt đậu rồi bày lên đĩa. Thế là xong món thứ hai.

Mùi đường sém ngọt lịm ngào ngạt trong mũi tôi. Cả mùi vừng rang nữa. Không từ ngữ nào diễn tả được. C-cái mùi thơm không thể cưỡng lại này!

“... Một mùi hương ngọt ngào đang dậy lên từ đội câu lạc bộ Cổ Điển! Thật là ấn tượng, không lẽ đội Cổ Điển muốn chúng ta ‘ăn’ mùi hương trước sao?”

Nhưng ngay sau đó, mùi xì dầu cháy đã lấn át chúng tôi. Là đội của Tani.

“Món teriyaki của đội Fata Morgana đã hoàn thành. Mùi thơm quá. Quả thật không thể tin được hai thí sinh này chỉ là học sinh bình thường! Thực ra họ là ai vậy?”

Đây là lệnh nữ của nhà hào nông Chitanda, tiểu thư Chitanda Eru đó! Hãy nhớ cho kỹ vào!

Còn không có thời gian rửa chảo. Chitanda cho nước vào nồi, đặt lên bếp và chờ nước sôi. Không, cậu ấy không đợi, trong thời gian đó Chitanda đã ngắt đầu mấy con tôm biển rồi nhanh nhẹn bóc vỏ của chúng. Đến lúc này cơm cũng đã chín. Chitanda để lửa nhỏ, thả khoai tây vào nước vừa sôi. Phần củ cải thừa thì dùng để ăn kèm, đồng thời Chitanda làm luôn xì dầu mù tạt. Ừm, tôm biển chỉ làm được vậy thôi nhỉ?

Sau đó cậu ấy rửa qua cái cối ban nãy đựng đậu phụ, cho bột khoai tây vào. Để làm gì nhỉ? Tôi tự nhiên thấy tò mò.

Hình như khoai đã chín, nhưng cậu ấy vẫn không đổ nước sôi đi. Chitanda dùng đũa cả và rây khéo léo vớt khoai ra. Chờ ráo nước, cậu ấy cho khoai vào cái cối nhỏ đã rắc sẵn bột khoai tây. Chitanda có vẻ giỏi những món dùng đến cối nhỉ? Bột khoai tây và khoai tây củ luộc lên, kết hợp lại sẽ ra món gì nhỉ? Hóa ra ẩm thực lại là thứ thâm sâu đến thế. Những con người có yếu tố bất ngờ quả thực vô cùng thú vị. Họ cho tôi được tận hưởng cuộc sống. Chitanda gói thứ thành phẩm màu trắng vào trong khăn, nắm thành cỡ nhỏ vừa miệng rồi thả tôm, tôm từng viên vào nồi nước luộc khoai lúc nãy.

“*Đội câu lạc bộ Thiên Văn Học* vẫn đang tiếp tục món ăn sáng tạo của mình. Tôi cầu nguyện cho sức khỏe của ban giám khảo... Ái chà, đội Cổ Điển lần này đang làm mochi* khoai tây! Bạn Chitanda có vẻ đã rất quen với món này! Nhưng thật sự có ổn không đây?”

Mochi khoai tây à? Cũng là món tôi thích. Nhưng không còn thời gian nữa. Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn đúng hai phút thôi. Cơ mà hình

như người tường thuật không nói đến chuyện thời gian thì phải?

Tôi nhìn khu bếp. Có các món ăn, dụng cụ, món đang nấu dở, và nguyên liệu...

“Oái!”

Tôi kêu lên.

“Nào nào đội Cổ Điển, nhắc bài là phạm luật đó!”

Hừ, làm khó nhau quá.

Nhưng mà, tôi vừa mới phát hiện ra. Chết rồi, Chitanda đang phạm một sai lầm rất nghiêm trọng. Chẳng biết có thể vặn hỏi được không? Tôi làm dấu X trên đỉnh đầu, cố ra hiệu cho cậu ấy biết. Dấu X nào, dấu X.

Chitanda đã nhìn thấy hành động của tôi. Nhìn thấy rồi thì cậu ấy sẽ làm gì đây?

... Chitanda mỉm cười rất tươi, rồi bắt chéo tay làm dấu X đáp lại.

“...”

Hai bên không hiểu ý nhau rồi. Thế là xong. Có ra dấu cũng chẳng ích gì nữa.

Món mochi khoai tây đã luộc xong được vớt ra khỏi nồi. Nó được đặt lên đĩa nhỏ, rưới xì dầu lên. Đến đây, cứ như đã được tính toán từ trước...

“40 phút đã qua đi, mời chủ tướng các đội ra trận!”

... giọng thông báo vang lên.

“*Cậu thấy thế nào?*”

Dù hoạt động luôn tay luôn chân như thế, nhưng trông Chitanda

vẫn không có vẻ gì là mệt, bạn ấy nhoẻn miệng cười. Tôi cũng cười, vì chẳng biết làm gì khác nữa.

“Cậu ngẫu thật đấy, Chitanda. Tôi không hề biết cậu nấu ăn giỏi đến thế.”

Chitanda bẽn lẽn.

“VẬY Ạ? MÌNH CHỈ HỌC VÌ THÍCH THÔI.”

“Ừm, thế là tuyệt rồi. Nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

Biểu cảm bạn ấy trở nên u ám.

“... Có gì không ổn sao?”

Giọng của người tường thuật, là anh chủ tịch câu lạc bộ Ẩm Thực, lại vang lên.

“ĐỘI CỔ ĐIỂN, CHỦ TƯỚNG CỦA CÁC BẠN VẪN CHƯA XUẤT HIỆN! CHO ĐẾN LÚC NÀY CÁC BẠN ĐÃ TRÌNH DIỄN RẤT TUYỆT VỜI, TUY NHIÊN...”

“Chitanda, cuộc thi này cần ba người một đội.”

“Đúng thế thật. Mình lo chuyện Mayaka quá.”

“Không, kể cả cậu ấy có đến đi chẳng nữa...”

Tôi chỉ tay về khu *bếp* tạm, nơi Chitanda vừa chiến đấu gian khổ.

Cơm vẫn đang được nấu. Củ cải bọc hành trắng và gừng myoga. Giseyaki. Mochi khoai tây. Sashimi tôm biển. *Xúp thịt lợn*.

Chitanda đã cố gắng hết sức. Đã cho tôi thấy những thứ rất tuyệt vời. Chỉ có điều... Chitanda nghiêng đầu sang trái, rồi lại nghiêng đầu sang phải. Cuối cùng bạn ấy giật mình, đưa tay lên che miệng.

“... Á!”

Một trò đùa không tệ. Nguyên liệu còn sót lại ở khu bếp đơn giản của chúng tôi là củ cải xắt lát, và mấy mẫu hành. Chẳng khác rác tươi sống là mấy.

Hahaha... Mayaka, mình xin lỗi.

031 - ♦ 06

Nếu chịu bỏ thêm chút thời gian nữa thì có lẽ tôi sẽ bắt chước được giống hơn, nhưng vì vẽ nhanh nên rốt cuộc lại thành nét của chính mình. Vì chưa vừa ý, tôi cứ sửa đi sửa lại những chỗ lặt vặt. Tôi nhận ra mình đã quá giờ hẹn với Fuku-chan từ lâu, nhưng nếu không sửa lại hình dáng con mắt bên này cho đều đặn, cứ để nó mất cân bằng thì tôi không thể đưa sang bên tô màu được.

Dù nói vậy, tôi biết mình vẫn phải có điểm dừng ở đâu đó. Tôi quyết định tạm thỏa mãn với tình hình hiện tại, và bắt đầu đồ mực, tẩy nét chì. Thời gian qua đi trong nháy mắt.

“Xong rồi ạ!”

Chị Kouichi nhú mày nhìn bức tranh chân dung vẽ thiếu nữ đang lặng lẽ cười.

“Không giống lắm, nhưng nhìn vẫn biết là ai. Thôi kệ vậy.” Chị lẩm bẩm.

Đại khái trong hai tiếng rưỡi tôi đã vẽ năm bức tranh cả người, và tám bức chân dung. Nếu chắc tay thì đó không phải là một số lượng quá áp lực, nhưng cũng phải coi là khá nhiều. Tôi lo đến việc tẩy nét chì, cũng còn mấy bức chưa tô xong, nhưng tôi phải đi rồi. Fuku-chan bảo tôi chỉ cần đến trước mười hai giờ là kịp, nhưng giờ đã trễ mất

mười phút rồi.

Hội trưởng Yuasa cầm cái poster cuộn tròn, nói với tôi.

“Cảm ơn em, Ibara. Xin lỗi nhé, chị biết em có hẹn mà.”

Vì hội trưởng không biết vẽ nên chị ấy làm những việc như bán hàng và dán mấy tờ poster đã vẽ xong. Tôi cúi đầu chào chị, rồi lao như bay ra khỏi phòng học dự bị số một.

Vừa ra khỏi phòng, bầu không khí đặc biệt của lễ hội văn hóa đã bao trùm lấy tôi. Từ đây đến cuối hành lang ngập tràn các thứ đồ quảng cáo, đồ trang trí, các học sinh với biểu cảm thoải mái hợp thành từng nhóm đi đi lại lại. Tôi chạy thật nhanh, len lỏi qua biển người đó. Nhỏ con hóa ra lại có lợi trong những lúc này.

Lúc tập trung vẽ poster tôi đã không để ý, nhưng tiếng loa phóng thanh ở sân thể dục khá giống với tiếng trong cuộc thi đồ vui ngày hôm qua.

“... Chà, đội Ajiyoshi đang gọt táo để làm món tráng miệng. Nhưng hình như đây là kiểu cắt táo thành khối? Họ để lại một lớp vỏ mỏng khá thú vị! Trong khi đó, chủ tướng của đội Cổ Điển vẫn chưa xuất hiện...”

Tôi dùng quán tính trượt ngang ở một ngã rẽ trong hành lang, rồi chạy mà như nhảy xuống cái cầu thang dán poster trang trí. Bực tức vì còn phải tốn thời gian cất dép đi trong nhà vào tủ, tôi vừa vội vàng xỏ giày vừa chụp ếch rồi chạy ra sân.

Với hai con mắt này giờ toàn nhìn giấy poster màu trắng của tôi, thì ánh mặt trời quá chói chang. Sân thể dục toàn người là người. Fuku-chan thoáng nhìn thấy tôi, cậu ấy vội chỉ tay gọi. Chi-chan buộc tóc kìa, lần đầu tiên tôi thấy đấy nhỉ. Trong khi đang suy nghĩ vấn đề,

mọi ánh mắt trong cái sân thể dục đông nghẹt người đó đã hướng về phía tôi, và tiếng nói trong loa hét lên.

“Ồ, bạn nữ mặc thường phục kia có phải là chủ tướng của đội Cổ Điển? Nhưng liệu còn kịp nữa không...!?”

Chẳng hiểu sao tiếng vỗ tay rộ lên quanh tôi. Nghe tường thuật, tôi mới để ý đến tình trạng hiện giờ của mình. Thôi đúng rồi, tôi vẫn đang cosplay mà...

Tôi cảm giác như thân nhiệt mình vừa tăng vọt. Trời ạ, đến lúc này rồi tôi mới dám than vãn, có phải tôi muốn mặc cái thứ này đâu! Thôi kệ, đã vậy tới đâu thì tới.

Tôi lao thẳng đến bên Chi-chan và Fuku-chan. Fuku-chan giơ tay về phía anh nam sinh đang cầm micro đứng trên sân khấu.

“Ban tổ chức! Em xin phép giải thích luật chơi một chút cho chủ tướng đến muộn của đội Cổ Điển!”

Trông anh ta có vẻ bối rối, nhưng cuối cùng anh đã hạ micro xuống rồi nói với chúng tôi.

“Ngán thôi nhé.”

Chắc hẳn Fuku-chan đã suy nghĩ trước về những gì cần truyền tải rồi. Cậu ấy bắt đầu nói như máy.

“Cái nồi bên phải đang nấu cơm, giờ ủ hơi là được rồi. Cái nồi bên trái là xúp thịt lợn. Trước khi lấy ra cậu nhớ làm nóng lại nhé. Còn nguyên liệu thì...”

Trông Chi-chan cứ như sắp khóc đến nơi... Chắc không phải Fuku-chan bắt nạt bạn ấy đâu nhỉ?

“Mình xin lỗi, Mayaka!”

“... Luật cho phép lấy thêm đồ từ bất cứ đâu trong trường. Xin lỗi nhé, tớ lúc nào cũng đẩy cậu vào thế kẹt. Tớ sẽ đền bù cho cậu sau, quyết định vậy đi. Giờ thì, cố lên nhé.”

Vừa dứt câu, tôi bị đẩy về phía khu bếp tạm thời. Đầu tiên phải kiểm tra tình trạng nồi cơm. Lửa liu riu. Không có hơi nước thoát ra từ nắp, ghé tai vào nghe thấy tiếng tách tách. Bên cạnh đặt sẵn khăn ẩm. Tôi tắt lửa, mở nắp nồi cơm rồi ngay lập tức phủ khăn lên trên. Vậy là cơm tạm ổn rồi. Tiếp theo nấu món gì bây giờ?

“Hử?”

À ờm.

Ừm, biết nói sao giờ, sao chỉ còn toàn mấy thứ như rác tươi sống vậy trời? Một ít củ cải còn thừa, cùng mấy cộng hành chỉ còn phần lá. Củ cải và hành... Làm món hầm chăng? Hay là xào?

Bốn khu bếp tạm được xếp thành hình tròn, ở chính giữa là mấy cái giỏ đặt cạnh nhau. Tôi thấy mấy ống mù tạt, biết đâu trong đó còn có thứ gì hữu ích. Tôi chạy nhanh đến cạnh mấy cái giỏ, và nhìn vào trong.

Trong giỏ chỉ còn đúng một củ hành tây bé đến mức nằm gọn trong lòng bàn tay tôi, màu sắc lại còn tẻ hại. Thêm một ít đá, chắc lúc này dùng để ướp lạnh cho mấy thứ đồ tươi... Nhìn kiểu gì cũng thấy toàn đồ bỏ.

Tôi nhìn lại đĩa thức ăn đã hoàn thành của đội mình, trình bày đẹp mắt và nấu nướng cũng rất công phu nữa. Fuku-chan chưa đủ trình làm đến mức này, nên chắc đây là tác phẩm của Chi-chan rồi. Ôi, giỏi thật. Tôi không làm nổi những món hoành tráng như thế đâu.

Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là tôi cũng phải cho ra một món tạm chấp nhận được, để có thể đặt cạnh những món ăn tươm tất đến thế. Chứ lỡ làm ra thứ gì quái dị thì sẽ thành phí công của Chi-chan mất thôi.

Củ cải còn thừa, hành lá, củ hành tây xấu xí... Cái này là truyện tam đề* hả? Tôi nhìn chăm chăm vào cái thớt, đứng bất động. Tôi hiểu ý của Fuku-chan khi nói đến “thế kẹt” rồi. Giọng nói của anh giai trên sân khấu làm tôi cảm thấy chới tai.

“Nào, đội câu lạc bộ Cổ Điển, một khó khăn mới lại *đến với các bạn!* Không còn nguyên liệu nữa. Nếu không làm được món nào thì điểm của chủ tướng đương nhiên sẽ là zero, không lẽ những nỗ lực của đội Cổ Điển sẽ kết thúc tại đây sao...!?”

Tôi phải làm gì bây giờ?

... Tôi có thể làm gì bây giờ?

032 - ♠ 09

“Không còn nguyên liệu nữa. Nếu không làm được món gì, điểm của chủ tướng đương nhiên sẽ là zero, không lẽ những nỗ lực của đội Cổ Điển sẽ kết thúc tại đây sao...!?”

Đang làm cái gì vậy trời...?

Từ phòng Khoa học Địa cầu ở tầng bốn khu nhà đặc biệt có thể nhìn khá rõ sân thể dục. Mà nhìn rõ đồng nghĩa với nghe rõ, nên tôi nắm được hết tình hình chiến sự. Qua tường thuật, tôi chẳng biết được tại sao ngay từ đầu đã quyết định nguyên liệu dùng cho ba người, mà đến người thứ hai đã dùng hết, nhưng khi biết người thứ

hai của đội Cổ Điển là Chitanda thì tôi chẳng bất ngờ nữa. Tôi lẩm bẩm.

“Chà... vậy giờ làm sao đây?”

Ý tôi không phải là muốn hỏi “Ibara sẽ làm sao đây?” Mà tôi tự hỏi mình có đủ động lực kìm nén sĩ diện để cứu Ibara khỏi thảm cảnh này, sửa chữa cho sai lầm của Chitanda, và giúp Satoshi quảng bá cho câu lạc bộ hay không? “Làm sao đây?” là mang ý đó.

Ngay từ đầu tôi đã biết câu trả lời rồi.

Không.

... Đẳng nào cũng chỉ là một trò chơi thôi mà. Tôi lủi khỏi bầu cửa sổ, quay lại ghế, ngồi mân mê quyển sách bìa mềm đã ngừng đọc vì chán.

[CÒN LẠI: 150 CUỐN]

033 - ♣ 11

Chitanda tháo sợi chun buộc tóc ra, quay về với kiểu tóc bình thường, chốc chốc lại quay ra nhìn Mayaka và lẩm bẩm.

“Không biết Mayaka định làm gì với từng đó nguyên liệu nhỉ... Mình tò mò quá.”

Chứ cậu nghĩ tại ai hả? Tôi thấy rất buồn vì không thể gõ đầu Chitanda một cái.

Mayaka vẫn đang đứng im như tượng. Nếu là tôi chắc đã tổng kết hành tây hành ta củ cải vào xào chung một lượt rồi, nhưng Mayaka hẳn sẽ không làm thế. Vì cậu ta biết nếu chế ra món gì quái dị thì rất

cuộc sẽ ảnh hưởng đến cả công sức của Chitanda.

Nãy giờ tôi không để ý đến các đội xung quanh, nhìn qua một lượt chỉ thấy đội Fata Morgana của Tani là *có thể làm đối thủ* của đội Cổ Điển chúng tôi. Anh con trai chủ nhà hàng đã ra trận với tư cách phó tướng, giờ đến lượt Tani. Cậu ta làm trứng ốp-lét thì phải... Chọn món khó thật đấy. Vất vả quá đi thôi.

Mayaka chống cả hai tay lên bàn bếp, rồi lại giơ hai tay lên trời, như muốn nói “Thế này thì chịu rồi!” Tôi biết tính cách của Mayaka vốn không thích bỏ cuộc, nhưng xong việc ở hội Manga chắc cậu ấy cũng mệt lử rồi. Giọng tường thuật lại vang lên.

“Đội Cổ Điển dường như vẫn chưa có phương án nào. Thời gian chỉ còn lại 10 phút, không lẽ họ chỉ còn cách chờ đợi thôi sao...?”

Hả? Hình như giữa giọng tường thuật vừa có tiếng người gọi tôi à? Tôi đã nghĩ là mình tưởng tượng, nhưng Chitanda tai thính hơn tôi cũng đang nhìn ngó xung quanh.

“Hình như vừa có tiếng ai đó gọi Fukube nhỉ?”

“Ừ, cậu cũng nghe thấy à?”

“Đội Thiên Văn Học, món ăn của các bạn ấy không còn là thực phẩm của Trái Đất nữa rồi! Quả không hổ danh câu lạc bộ Thiên Văn, dường như các bạn ấy đang nấu ăn cho người hành tinh khác, hiện đang hầm chuối làm nước dùng! Một mùi vô cùng khó tả đang bốc lên!”

Tuy cũng hứng thú với món chuối hầm của họ...

“Xin lỗi, anh yên lặng cho em nhờ tí.”

... nhưng tôi vẫn phải đề nghị. Anh chủ tịch câu lạc bộ Âm Thực

tuy có vẻ phật ý, nhưng vẫn tạm hạ micro xuống hỏi “Có chuyện gì?”. Đúng lúc đó, tiếng gọi ban nãy lại vang lên, lần này thì rất rõ ràng.

“Satoshi!”

Là giọng của Hotaro. Xa quá. Cậu ta ở đâu vậy?

“Ở đằng kia, trên cửa sổ phòng mình!”

Tôi quay ngoắt lại. Chitanda chỉ tay về hướng phòng Khoa học Địa cầu, tầng bốn khu nhà đặc biệt. Người đang đứng bên cửa sổ vẫy tay gọi tôi, thật không thể tin được, chính là Hotaro!

Ho-Hotaro đang gào lên đến khản giọng, rướn người qua cửa sổ cổ vũ chúng tôi. Không thể nào, tôi đã nghĩ chẳng bao giờ có chuyện cậu ta làm những việc thế này. Càng lúc càng có nhiều ánh mắt của khán giả hướng về phía Hotaro.

“... Cái gì vậy...?”

“... Ai kia...?”

Tôi nghe loáng thoáng như thế.

“Cậu ấy đang gọi tụi mình đó, Fukube.”

Chitanda nói với giọng nhỏ nhẹ. Vậy sao? À, ừ đúng thật, giờ tôi mới nhận ra Hotaro không phải chỉ đơn giản là đang vẫy tay cho vui. Cậu ta đang gọi tôi. Hotaro tiếp tục gào lên.

“Satoshi, ra đây, đứng ngay dưới này!”

Chuyện gì thế này. Người theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng như Hotaro mà lại chịu bỏ công sao. Mayaka cũng đang ngược nhìn lên tầng bốn xem có chuyện gì. Nếu Hotaro đã phải gọi, thì chắc phải có việc gấp. Quả là chuyện hiếm có, cậu ta tìm thấy thứ gì hay ho chẳng. Vừa nghĩ, tôi vừa nói với Chitanda.

“Để tớ ra xem cậu ta gọi gì nhé.”

Từ mấy khu bếp ở sân thể dục đến vị trí ngay dưới phòng Khoa học Địa cầu cách nhau khoảng 100 mét. Tôi chạy đến, ngẩng mặt lên, khum tay quanh miệng thành hình cái loa.

“Có chuyện gì thế?”

“Bắt lấy này!”

Hotaro đang cầm thứ gì đó trên tay. Bắt? Bắt cái gì? Tôi chưa kịp suy nghĩ gì thì cậu ta đã thả thứ đó xuống. Oái, tôi chưa sẵn sàng...

Thứ-gì-đó rơi xuống trước mắt tôi, như trong một cuốn phim quay chậm. Cũng có thể chỉ vì đồ được thả từ ngay trên đầu xuống nên mắt khó ước lượng khoảng cách thôi. Thứ đó rơi tự do hết bốn tầng nhà, đánh “bộp” vào tay tôi với tốc độ đáng kể.

Nặng trĩch. Tôi bắt quá chuẩn. Để xem là cái gì nào.

“Đây... đây là!”

Tôi tròn tròn mắt nhìn thứ mình đang cầm trong tay. Hotaro kiểm nó ở đâu ra vậy?

034 - ♦ 07

Fuku-chan chạy về, trên tay cầm một túi giấy màu vàng. Rồi chẳng nói chẳng rằng, cậu ấy ném thứ đó cho tôi. Tôi giật mình bắt lấy theo phản xạ. Đây là thứ Oreki đã thả xuống đúng không?

Tại sao Oreki lại có được thứ này vậy kìa? Trên túi ghi “Bột bánh”. Mặt Fuku-chan đỏ bừng lên vì chạy hết sức, cậu ấy giơ ngón cái ra hiệu với tôi. Trên sân khấu, người tường thuật cũng hét lên.

“Đ-đội Cổ Điển, đây quả là một diễn biến tuyệt vời! Đúng là trong luật cho phép lấy thêm nguyên liệu từ bất cứ đâu trong trường, nhưng kia chẳng phải là bột mì sao...!?”

Suy nghĩ gì để sau đi. Giờ tôi có bột mì, hành lá, củ cải, và hành tây. Sau đó thì, sau đó thì...

Một sơ đồ hoàn chỉnh hiện ra lấp lánh trong tâm trí tôi. Chỉ cần làm theo nó, từng bước từng bước một. Tôi đã biết con đường để đi đến đó rồi.

Làm thôi.

035 - ♣ 12

Mayaka bắt đầu hành động. Cậu ấy cho bột mì vào bát, đổ nước vào. Rồi lấy cả nước đá từ cái giỏ ở giữa, cho luôn vào bát. Mayaka cho dầu vào chảo, bắt đầu thêm nhiệt. Cậu ấy cắt hành lá thành những cọng vừa ăn, băm nhỏ hành tây, chuẩn bị nạo củ cải, và bắt đầu sáng tạo.

“Đ-đội Cổ Điển đang lấy lại những cái đầu tôm mà phó tướng Chitanda đã ngắt ra khi nãy. Họ định làm gì với chúng vậy?”

Đầu tôm biển, cũng chẳng phải là không ăn được, nhưng nó với bột mì thì làm thành món gì được? Trong khi tôi còn đang nghiêng đầu suy nghĩ, Chitanda đã thì thầm.

“... Kakiage*.”

Đúng rồi! Tôi nhìn khu bếp. Ra là vậy, thứ Mayaka định làm là kakiage. Mayaka đã nhìn thấy ánh sáng ẩn trong những thứ mà ai cũng cho là đồ bỏ hay rác tươi sống. Bây giờ, cậu ấy đang thổi một sự

sống mới mang tên “kakiage” cho những thứ đã bị coi là rác thải ấy. Mayaka đã cho chúng tôi biết sức mạnh của việc không bao giờ bỏ cuộc!

Không có gì là đồ bỏ hết! Bất cứ ai cũng có thể tỏa sáng! Mayaka muôn năm! “Chúng tôi thật sự” muôn năm! Cảm giác của tôi bây giờ giống như hồi xem phim *Nhật ký thời trung học*^{*} hay đọc *Bạn của trẻ em*^{*}.

Mayaka cho các loại rau củ và dầu tôm biển vào hỗn hợp bột mì-nước. Dầu đã nóng rồi. Nhưng mà...

“Wildfire, còn năm phút nữa!”

C-có kịp không đây?

Mayaka đang tìm thứ gì đó. Là gì? Bột kakiage như vậy là xong rồi còn gì nữa? Sau khi nhìn cái khay để dụng cụ nấu ăn mấy lần, cậu ấy quay sang lờm anh chủ tịch đang đứng trên bục.

“Này câu lạc bộ Âm Thực! Ít nhất cũng phải chuẩn bị cho người ta cái muôi chứ!”

Đúng rồi, không có muôi. Lúc làm xúp thịt lợn tôi đã thấy hơi bất tiện, tuy lúc đấy tạm dùng thìa được. Bị quát cho vào mặt, anh chủ tịch hốt hoảng chỉ thị một bạn nữ đứng dưới sân khấu làm gì đó. Bạn nữ đó cũng chỉ biết bối rối nhìn xung quanh. Nhanh lên đi, gì cũng được nhanh lên hộ tôi cái, không có thời gian! Cuối cùng bạn nữ chạy sang bên đội khác, mượn của họ cái muôi đang không dùng và mang đến cho Mayaka. Ôi, nhưng cũng đã mất một phút quý giá rồi!

Mayaka như giật lấy cái muôi, múc bột kakiage vào chảo dầu. Tiếng xèo xèo vang lên. Tốc độ của cậu ấy nhanh tới xuất quỷ nhập thần. Nạo củ cải, cho xúp thịt lợn lên bếp làm nóng, lấy xì dầu và

mirin làm xốt, cho cơm vào bát... Bát à?

“Đội Cổ Điển đang đuổi theo rất nhanh! Liệu họ có kịp không, chỉ còn một phút nữa!”

Giọng tường thuật đang vang lên giục giã, nhưng Mayaka chỉ nhìn chằm chằm vào chảo dầu, vì mọi chuyện làm được đều đã làm rồi. Vài chục giây dài không tưởng tượng nổi qua đi trong yên lặng và chờ đợi, để rồi cuối cùng cặp đũa cả vung lên, lấp lánh trong ánh sáng mùa thu. Món kakiage nóng hổi được đặt lên trên bát cơm, ăn cùng với củ cải nạo.

“Cố lên!”

“Sắp hết thời gian rồi!”

“Cậu làm tốt lắm!”

Những tiếng hò reo vang lên từ phía khán giả. Dường như họ cũng thấy tim mình rạo rức khi chứng kiến cuộc chiến của Mayaka.

“Mayaka...!”

Giọng của Chitanda lạc đi vì cảm xúc. Quả đúng là Mayaka. Tớ rất tự hào về cậu.

“Kéttt thúcccc...!”

Cuối cùng là rót nước xốt lên. Món cơm kakiage hoàn thành vào đúng lúc Wildfire kết thúc. Tôi không hối tiếc. Dù kết quả có ra sao, tôi cũng không còn gì hối tiếc.

(Đội Cổ Điển đã làm được những món như sau:

Tiên phong, Fukube Satoshi: xúp thịt lợn.

Phó tướng, Chitanda Eru: Củ cải cuốn gừng myoga. Giseyaki.

Sashimi tôm biển. Mochi khoai tây.

Chủ tướng, Ibara Mayaka: Cơm kakiage.)

036 - ♥ 08

Trình độ của Mayaka quả là vượt trội. Cách dùng dao của bạn ấy rất thuần thục, và trên hết, tôi rất thán phục khả năng nghĩ ra món kakiage trong hoàn cảnh bị dồn ép như thế. Tôi nhìn lên phòng Khoa học Địa cầu ở tầng bốn. Tôi không biết làm thế nào mà Oreki lại có được bột mì, nhưng tôi biết Oreki là một người sắc bén, nên có lẽ bạn ấy đã linh cảm được sẽ có chuyện này rồi. Dù không thấy ai bên cửa sổ, tôi vẫn cúi đầu về phía đó.

Mayaka quay về trong những tràng pháo tay như sấm. Cái mũ nồi trên đầu cùng chiếc ghim cài áo dễ thương hình trái tim ở ngực bạn ấy thu hút ánh mắt tôi. Nhưng trái với sự dễ thương của nó, biểu cảm trên mặt Mayaka lại vô cùng khó coi. Tôi nhớ về sai lầm của mình. Tôi đang định mở miệng xin lỗi bạn ấy, thì Mayaka đã nói trước, giọng như gằn ra.

“Rán chưa đủ già...!”

“Không, chẳng có thời gian lần lựa chọn, cậu làm được thế là quá tuyệt rồi.”

Dù được Fukube tán thưởng, trông Mayaka vẫn cực kỳ không vừa ý.

“Thế quái nào lại không có muối cơ chứ? Có cả nạo cả dao gọt, nên tớ tưởng là đã đủ hết rồi. Mất gần một phút vì nó chứ còn gì nữa. Nếu không thì tớ đã có thể rán thêm một chút nữa rồi. Tớ đúng là

ngốc mà, nếu không có muối thì thôi, dùng tạm thứ khác cũng chẳng sao...!”

“Không, cái đó cho anh xin lỗi...”

Có một giọng nói từ ngoài chen vào. Là anh chủ tịch từ nãy đến giờ đứng tường thuật trên sân khấu. Khi dẫn chương trình anh ấy hay pha trò là thế, nhưng bây giờ lại cực kỳ chân thành, anh ấy xin lỗi Mayaka vì sơ suất của mình.

“Trước khi thi anh đã kiểm tra lại dụng cụ nấu ăn rồi đấy chứ... Đáng lẽ phải xem lại thêm lần nữa cho chắc.”

Fukube đứng chen vào giữa hai người, nói đỡ thêm vào.

“Lúc làm xúp thịt lợn tớ đã thấy có gì không đúng rồi, lúc đấy tớ mà kiểm tra lại thì đã chẳng sao. Tớ thừa thời gian mà.”

“... Thôi, đằng nào cũng vậy rồi.”

Mayaka nói, bạn ấy chấp nhận lời xin lỗi của anh chủ tịch.

Sau đó Fukube còn nói tiếp, đại ý là rán đến thế cũng ổn rồi, nhưng đến đây tôi tạm rời đi, hướng về phía khu bếp. Tôi tò mò muốn biết lý do tại sao dụng cụ nấu ăn đã được kiểm tra một lần, có đủ, vậy mà lúc thi lại thiếu được.

Phần ăn thử đã bắt đầu rồi. Mọi ánh mắt đổ dồn về ba giám khảo đang chấm điểm từng món một. Một bạn giám khảo cho thứ vật chất có cái màu xanh xanh không biết nên gọi là màu ô liu hay màu lá mạ do đội Thiên Văn Học làm vào miệng, rồi lập tức trợn tròn mắt, ngẩng mặt lên than trời. Tôi... không tò mò về vị của nó lắm.

Trước giờ tôi chưa bao giờ đồng ý với câu nói “Đôi khi không biết sẽ tốt hơn”, nhưng từ hôm nay tôi sẽ sửa lại tư tưởng của mình một

chút vậy.

Dụng cụ nấu ăn được đặt cạnh nhau trong một cái khay có lót khăn sạch. Giờ nhìn lại tôi mới thấy có nhiều thứ dụng cụ khá đặc thù mà chúng tôi chưa hề dùng đến. Que tre xiên thịt, đồ vắt cam, xềng lật bánh okonomiyaki... Vậy mà không có thứ cơ bản như muối. Chỉ đơn giản là quên thôi sao?

Tôi thử nhấc cái khay lên, hoàn toàn tùy hứng, không phải vì hy vọng sẽ tìm thấy thứ gì bên dưới, hay phát hiện cái khay có gì lạ lùng.

“Ủa?”

Một tấm danh thiếp. Và tờ bìa gấp “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” đang để mở, úp xuống. Hình như tôi đã thấy hai thứ giống thế này ở đâu rồi.

Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là... Tôi ngoái lại gọi.

“Fukube, Mayaka!”

Anh chủ tịch còn có việc khác nên lại quay lên sân khấu.

“Nè, Chitanda. Ông chủ tịch hình như ‘mết’ cậu luôn rồi đó!”

Mết gì chứ, tôi có quen biết gì người đó đâu. Mà thôi, còn việc quan trọng hơn...

“Mình tìm thấy thứ này dưới cái khay.”

“Cái gì?”

Mayaka nhón tay cầm lấy cái danh thiếp mà tôi đang chỉ. Nhìn thoáng qua nó một cái, biểu cảm bạn ấy đột ngột đanh lại. Nội dung danh thiếp, đúng như tôi nghĩ, chính là dòng chữ tôi đã thấy một lần rồi.

Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực đã đánh mất cái muôi.

Juumoji

“Đây là...”

Mắt Fukube sáng long lanh. Tôi hăng hái nói.

“Giống hệt như ở hội nghiên cứu Bói Toán!”

“Giống hệt vụ ở câu lạc bộ Cờ Vây!”

Hả?

Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn Fukube, ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Fukube tròn tròn mắt. Có lẽ biểu cảm tôi lúc đó cũng chẳng khác gì.

Chỉ còn mình Mayaka vẫn bình tĩnh. Bạn ấy lật tờ bìa “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” lên. Nó được mở ra ở đúng trang lời nhắn của các hội nhóm tham gia, y như Kaho đã nói. “Từ 11 rưỡi ngày thứ hai, đấu trường ẩm thực ‘Wildfire’ tại sân thể dục! Đang tuyển người tham gia.” Là trang có lời nhắn của câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực.

Mayaka quay sang nhìn Fukube, rồi tiếp theo bạn ấy nhìn tôi, chậm rãi nói.

“Cái này là sao vậy?”

Bạn hỏi mình mình biết hỏi ai.

... Rốt cuộc thì nó là sao nhỉ?

Tôi và Fukube quay sang nhìn nhau lần nữa.

3-3
037 ~ 043
Vụ “Juumoji”

037 – ♠ 10

Tôi vừa nghe tiếng loa phát thanh toàn trường của câu lạc bộ Phát Thanh, vừa ăn trưa.

Chẳng biết vì cơn gió nào thổi trúng, hay chỉ đơn giản vì nổi hứng hay muốn chọc ghẹo tôi, mà hôm nay bà chị tôi lại làm cơm cho tôi mang theo. Theo lý lẽ người ta phải nhận đồ ăn với lòng biết ơn, nhưng hết đậu tương hầm cay lại đến thịt vịt nướng sữa chua, chị tôi nghĩ gì mà lại làm mấy món kiểu dân tộc thế này nhỉ? Như món nasi goreng* này được làm bằng thứ gạo hạt dài. Chẳng biết chị ấy mua ở đâu?

Trong giờ ăn trưa tôi khép cửa phòng lại. Hộp cơm trưa dân tộc này có vị rất ngon. Trong lúc tôi đang tận hưởng hương vị của bao nhiêu loại gia vị trong miệng...

“Hế lô!”

Satoshi mở cửa lao vào phòng. Tiếp theo đó là Chitanda, rồi đến Ibara.

“Chào, mọi người đã vất vả rồi.”

Tôi vừa nói vừa chỉ tay lên phía trên. Không phải tôi muốn chỉ thứ

gì trên trần nhà, mà là muốn ra hiệu cho cả bọn chú ý nghe tiếng loa phát thanh. Cứ vào buổi trưa câu lạc bộ Phát Thanh sẽ làm một chương trình gần giống đài radio. Từ ban nãy họ đã bắt đầu phát bài phỏng vấn câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực.

“Thật đúng là một cuộc thi căng thẳng.”

“Ừm. Lúc làm giám khảo tôi đã rất phân vân không biết phải chọn bên nào. Nhất là phó tướng của đội Fata Morgana, cậu ta quá tài, tôi đã nghĩ món teriyaki cá cam sở trường của cậu ta đủ khả năng bán lấy tiền ấy chứ. Cả món nghêu hấp rượu nữa, tuy vì trong lễ hội không được dùng rượu nên đã phải thay bằng mirin, nhưng hương vị của nó vẫn thật tuyệt vời. Chỉ có điều thời gian chế biến lâu quá. Sau đấy lại còn phải chờ hai mươi phút cho chủ tướng thi xong, nên đến lúc đem nộp thì đã lạnh ngắt rồi. Đội Cổ Điển đã lợi dụng rất tốt vấn đề này. Bạn phó tướng đội đó chọn làm giseyaki và mochi khoai tây, là hai món nên ăn nóng thì hơn nhưng để nguội thì cũng không sao. Rồi đến vòng chủ tướng làm món kakiage các bạn ấy đã rán tôm nóng giòn đến mức làm người ta phát khóc lên được. Món ăn bày ra vẫn còn nóng hôi hổi, và sức nóng ấy chính là yếu tố quyết định thắng bại.”

“Đội câu lạc bộ Cổ Điển đã...”

“Nhìn thấy đại cuộc.”

Anh ta nói mà tay vẫn không dừng đĩa.

“Chúc mừng chiến thắng nha.”

Nhân tiện, chẳng biết vì lý do gì mà hồi nãy người đại diện cho đội thắng cuộc lên phát biểu lại là Ibara, và cô nàng đã không nói điều gì giống như là quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển cả. Tôi chẳng hiểu

Satoshi làm âm ỉ vụ thi thố này lên để làm cái gì nữa. Hừm, chắc hẳn đã đặt niềm vui của chính mình lên trên nhiệm vụ quảng cáo cho câu lạc bộ rồi.

Lạ lòng thay, ba con người vừa chiến thắng một cách vinh quang lại chẳng có vẻ gì là hứng thú với bài phỏng vấn trên loa cả.

“Cảm ơn cậu. Cũng nhờ có Oreki giúp sức đó. Tiện đây mình muốn nhờ cậu xem qua cái này.”

Chitanda nói liền thoảng. Tự nhiên tôi có linh cảm chẳng lành.

“Thôi, xem gì tính sau, đầu tiên cứ ăn cơm đã.”

Tôi giục cả bọn ngồi xuống. Thế là tất cả tự chọn ghế của mình, rồi lần lượt lấy bữa trưa ra... Cả ba đều mua bánh mì ở căng tin hả. Sao nhạt nhẽo vậy trời.

Chitanda xé vỏ cái bánh mì nhân mứt đậu xanh nhuyễn nhưng không đưa lên miệng, cô ấy lặp lại yêu cầu một lần nữa.

“Tớ muốn nhờ cậu xem qua thứ này.”

“Ừm? Là gì vậy?”

“Đây.”

Chitanda nói, rồi đưa cho tôi một cái danh thiếp. Nội dung ghi “Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực đã đánh mất cái muôi.” Ở dưới có dòng chữ “Juumoji”, hình như là chữ ký.

“Hừm...”

Tôi thấy một hạt đậu cay vào miệng, rồi nói.

“Bên đó bị cuốn mất cái muôi à?”

“Ừm... Chỉ riêng đội mình bị thôi.”

Người gạt đầu là Ibara. Ibara làm món kakiage thì phải, nên hẳn

cũng chính cô nàng là người phải chịu ảnh hưởng trực tiếp từ vụ trộm rồi. Lúc ném túi bột mì đó tôi chỉ nghĩ làm được suiton* là tốt lắm rồi... Ai ngờ làm được cả món rán, cô nàng này đúng là không thể coi thường.

“Chắc lại kẻ nào rồi việc đây mà. Chia buồn nha.”

Tôi trả lại cái danh thiếp. Nhưng chuyện đâu phải đã thế là xong. Satoshi vừa cắn miếng bánh đậu đỏ, vừa nói với giọng mà mới nghe tôi đã biết là cậu ta đang cười.

“Không phải chỉ ở câu lạc bộ Âm Thực đâu. Tớ nghe nói câu lạc bộ Cờ Vây cũng dính chương rồi, hình như bên Acapella cũng bị nữa.”

“Cả hội nghiên cứu Bói Toán bạn tớ luôn. Còn có cả, ừm... ‘lời nhắn của thủ phạm’ để lại như thế này.”

Ra là vậy.

“Tức đây là một kẻ vô cùng rồi việc.”

Tôi đã cố nói giảm nói tránh tình hình đi rồi, nhưng trông Chitanda vẫn không có vẻ gì là mất hứng thú cả. Cô nàng nắm chặt tay thành nắm đấm, dường như không còn đếm xỉa gì đến cái bánh mì nhân mút đậu xanh nữa. Đôi mắt to tròn, điểm duy nhất phản lại vẻ ngoài nhìn chung rất đĩnh đạc, thanh nhã của Chitanda, tròng đen trong đôi mắt ấy đang dần dần nở to ra. Tôi cảm giác đến cả bầu không khí xung quanh cô ấy cũng đang dần thay đổi.

Th-thôi chết rồi. Tại sao lại thế này, tôi đã trải qua được gần một nửa lễ hội văn hóa một cách yên bình, không biến cố gì cơ mà. Ngay cả Chitanda hôm qua cũng đã kiềm chế rất tốt cơ mà. Tại sao lại ra nông nổi này? Tôi đã sai lầm ở đâu cơ chứ. Tôi biết lòng hiếu kỳ của Chitanda Eru đã được kích hoạt, thứ cảm xúc một khi đã trỗi dậy thì

không ai ngăn cản nổi, tưởng chừng như đã giết chết bao nhiêu con mèo ấy*.

Rất chậm rãi, như nặn ra từng chữ, từng chữ một...

“Ai đã lợi dụng lễ hội văn hóa để làm những chuyện này? Tại sao người đó lại mượn tên của Juumonji? Tại sao lại liên tục ăn trộm như thế...”

Chitanda thốt lên những từ định mệnh ấy.

“Mình... rất tò mò.”

Ồi, vậy là nói rồi. “Cái câu đó” đã được nói ra rồi.

... Không, sao tôi lại phải sợ cơ chứ. Đúng là từ khi nhập học đến giờ tôi chưa bao giờ kháng cự được lòng hiếu kỳ của cô nàng, nhưng bây giờ tôi đang nắm trong tay một con át chủ bài.

Không có thời gian để do dự nữa. Tôi lập tức đánh con bài ấy ra.

“Giờ không phải lúc lo mấy chuyện đó đâu. Còn tập san kìa...”

Nhưng khi tôi còn chưa nói dứt câu, Satoshi đã chen vào.

“À đây, nhân nói về tập san. Dù có tiếp tục tham gia vào các sự kiện để quảng bá cho câu lạc bộ, tớ cũng không hy vọng sẽ bán được nhiều đâu. Trước giờ tớ đã chấp nhận sự thực đó, biết là vô nghĩa nhưng vẫn phải làm vì hết cách, nhưng bây giờ thì tớ có ý tưởng mới rồi.”

“Ý tưởng mới?”

Mắt Satoshi như đang cười, mà đúng là cậu ta đang cười thật, lúc nào chẳng vậy. Nhưng giọng Satoshi lại tương đối nghiêm túc.

“Những vụ trộm liên tiếp này, rồi thủ phạm còn để lại lời nhắn với chữ ký nữa, nên có thể gọi là ‘siêu trộm’ đúng không nào? Tớ sẽ mang

tin sốt dẻo này đến câu lạc bộ Báo Tường. Hoặc cùng lắm là xin được nói vài lời trên chương trình radio toàn trường ngày mai. Làm vậy tớ nghĩ mình có thể bán được... không dám nói là tất cả số còn lại, nhưng cỡ ba bốn mươi tập thì hy vọng là được.”

... Ra vậy. Ý tưởng cũng không tệ. Quả thật tin tức này đủ thú vị để khiến bọn họ phải vào cuộc. Hôm qua mới chỉ có mình Satoshi phát biểu trên micro mà hiệu quả cũng đã tương đối. Nếu có tận hai câu lạc bộ truyền thông giúp sức thì con số ba bốn chục tập có thể coi là một ước lượng rất khiêm tốn rồi. Nhưng...

“Nhưng cậu định mang tin sang bên Báo Tường thế nào? Vụ này có liên quan gì đến câu lạc bộ Cổ Điển đâu.”

“A, tớ hiểu rồi.”

Ibara chen vào.

“Ra vậy. Đó là lúc để Oreki xuất hiện.”

“Ừm. Trong cả hai vụ ‘Kem đá’ và ‘Nữ Hoàng’ lúc trước, Hotaro của chúng ta đều ngẫu hết sức.”

Khoan đã. Tôi đã đoán ra Satoshi định nói cái gì rồi, nhưng mà khoan đã.

“Hờ? Ý cậu là sao cơ?”

Thấy Chitanda vẫn còn mờ mịt, Satoshi nở một nụ cười đặc biệt ma mãnh.

“Tóm lại là, ‘Thám tử lừng danh Hotaro của câu lạc bộ Cổ Điển tuyên bố sẽ bắt được tên trộm thiên tài Juumonji - kẻ đang làm náo loạn lễ hội. Về những chiến tích của thám tử Hotaro, xin mời xem tập san Kem đá’. Như thế khi chúng ta lật mặt được ‘Juumonji’, câu lạc

bộ sẽ có thêm danh tiếng, quả là một mũi tên trúng hai đích đúng không nào?”

“R-ra là vậy! Quả là một phương pháp tuyệt vời! Vậy mình sẽ đi làm ngay...”

Ặc. Tôi đặt đĩa xuống bàn đánh cạch một cái.

“Đừng có đùa. Tôi không tham gia vụ này đâu!”

Tôi nói mà như hét lên. Coi người ta là gì vậy chứ.

Tôi đã tưởng nghe vậy Satoshi vẫn sẽ tiếp tục trò đùa này, nhưng lạ lùng thay, cậu ta lại gật đầu một cách nghiêm túc.

“Cậu nói đúng. Tuy bọn mình rất muốn bán được tập san, cực kỳ muốn, nhưng vì thế mà lấy Hotaro ra làm trò hề thì quá tệ.”

Vậy là cậu ta cũng hiểu chuyện đấy chứ... Nhưng ý tôi không phải ngại bị biến thành trò hề.

“Đại khái tên Juumonji này trộm đồ tùy hứng đúng không? Vậy thì làm sao bắt được hắn?”

“Đây chính là chỗ tôi muốn Hotaro suy luận đó.”

Đừng chơi khó nhau chứ.

“Sao cậu nghĩ tôi làm được điều đó chứ? Thứ nhất, cậu nghĩ trong thời gian lễ hội văn hóa, có bao nhiêu người ra vào trường Kamiyama hả? Chỉ tính riêng học sinh trường đã phải đến nghìn người rồi.”

Căn phòng chìm vào im lặng. Tôi đưa bữa cơm trưa kiểu dân tộc lên miệng nhai nhóp nhép. Còn Ibara thì vừa cắt nhỏ món bánh mì xoắn nhân giăm bông vừa ăn, rồi khẽ thở dài.

“Tôi nghĩ phương án của Fuku-chan không tệ đâu. Tuy yêu cầu mình ông giải quyết vụ này thì quá là đánh đổ, nhưng thực chất vẫn

đề chỉ là tìm cách tạo ra mối liên kết giữa cái trò ăn trộm này và câu lạc bộ Cổ Điển thôi.”

Cô nàng lại cắt bánh.

“... Giá như tên trộm chọn câu lạc bộ mình làm mục tiêu thì tốt nhỉ?”

“Ừ thì thế.”

Tôi gật đầu. Đúng là nếu như vậy thì việc người ta chú ý đến tên siêu trộm cũng bằng với chú ý đến câu lạc bộ Cổ Điển. Và cũng không cần phải cố lật tẩy tên “Juumonji” đó làm gì nữa. Satoshi thì thào.

“... Hay mình tự biên tự diễn.”

“Phản đối.”

Giọng Ibara cao vút lên.

“Rủi ro quá lớn.”

“Tớ đùa thôi, đùa mà.”

“Fuku-chan nói nghe chẳng giống đùa gì hết... Nhưng thật sự, mình phải làm sao đây?”

“Thôi đừng suy nghĩ nhiều quá. Bánh mất ngon đấy.”

Tôi cọt nhả, nhưng Ibara còn không thèm quay sang lườm tôi. Cô nàng lại cắt bánh mì, nhúu mào căng thẳng. Ibara vốn có tinh thần trách nhiệm gấp đôi người khác, vậy mà lần này cô nàng gần như không ghé qua câu lạc bộ được mấy. Có lẽ cô nàng đã quyết tâm phải làm được điều gì đó.

“Liệu có khả năng câu lạc bộ Cổ Điển tình cờ bị nhắm đến không?”

Chitanda hỏi, hai tay vẫn cầm cái bánh mì đậu ngọt.

“Satoshi, năm nay có bao nhiêu hội nhóm tham gia?”

“Năm mươi một. Quá nhiều để có thể kỳ vọng.”

“Vậy nếu cách ăn trộm của người-tự-xưng-là-Juumonji đó không phải là ngẫu nhiên thì sao?”

“Ý cậu là có thể đưa câu lạc bộ Cổ Điển vào cách thức của tên trộm ư?”

Khả năng làm được chuyện đó chẳng phải bằng zero sao? Nếu cách thức của tên trộm là hoàn toàn ngẫu nhiên, thì tỉ lệ không bị hấn ghé thăm là...

“... Có những hội nhóm nào bị trộm ấy nhỉ?”

Satoshi trả lời ngay.

“Câu lạc bộ Cờ Vây, câu lạc bộ Acapella, câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực, rồi còn gì nữa nhỉ? À đúng rồi, hội Bói Toán.”

Tỉ lệ không bị trộm là bốn bảy trên năm một. Nếu tất cả là ngẫu nhiên thì tỉ lệ bị trộm chỉ là vài phần trăm. Phòng câu lạc bộ Cổ Điển chỉ có mình tôi, thỉnh thoảng vẫn hay đứng dậy để đi rửa tay hoặc tản bộ, nên nếu muốn ăn trộm thì chẳng có gì khó khăn cả.

... Hả?

Chờ đã. Tôi vừa nhận ra, có cái gì đó không bình thường. Tôi giờ tay lên ngăn Chitanda đang định nói gì đó, rồi hỏi lại Satoshi.

“Từ từ, cậu bảo những chỗ nào bị lấy trộm cơ?”

“Hử? Ừ thì Cờ Vây, Acapella, Bói Toán, Âm Thực...”

Hừm. Biết đâu...

“Vậy cũng có nghĩa là...”

Tôi từ từ đảo lại tên các câu lạc bộ.

“Acapella, Cờ Vây, Bói Toán, rồi đến Âm Thực.”

... Ngoài ra còn hội nhóm nào khác bị trộm không?

Mặt Satoshi lộ vẻ bối rối, hần lắc đầu.

“Chẳng biết. Nếu có thì tớ chưa nghe nói.”

Nhìn kỹ hơn, tôi thấy Ibara đang cầm tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” trên tay. Dường như nhỏ cũng phát hiện ra rồi. Ibara vừa nhìn phân mục lục, nơi liệt kê tên các hội nhóm tham gia theo thứ tự năm mươi âm tiếng Nhật, rồi nói với giọng dứt khoát.

“Điện Ảnh, Làm Vườn, Kịch, SF.”*

“Thì đúng thế. Nhưng bốn hội đó thì sao?”

“Điện Ảnh, Làm Vườn...”

Có tiếng ai đó hít vào thật sâu. Satoshi hét lên.

“ABC!”

“Hả? Hả? Là sao cơ?”

Chitanda chưa hiểu ra vấn đề. Tôi vừa ái ngại cho cái bánh đậu sắp bị bóp nát đến nơi trong tay cô ấy, vừa nói.

“Đúng như cậu đã nói lúc nãy. Tên trộm này không hành động ngẫu nhiên. Hắn có quy tắc. Và còn là một quy tắc rất đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra ngay được. Nhưng vì bị thiếu mất một đoạn ở giữa, cộng thêm với Satoshi kể lộn thứ tự, nên khó luận ra thôi. Giả sử hội Phim Ảnh cũng bị lấy trộm nhé...”

“Thứ tự các câu lạc bộ bị trộm đồ sẽ là Acapella, Cờ Vây, Bói Toán, Phim Ảnh, và cuối cùng là Âm Thực.”*

“Ồ!”

Chitanda đưa tay lên che miệng.

“Là thứ tự năm mươi âm*!”

Trái với phản ứng của cô nàng, Satoshi hành động trầm lặng hơn. Cậu ta đã kịp lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi.

“Vâng, đúng ạ. Bên anh có bị mất gì không? Không, không phải em lấy mà! Em thề đấy... Hả? Mất khẩu súng nước à? Vâng, em hiểu rồi, cảm ơn anh!”

Trước ánh mắt chú ý của ba người chúng tôi, Satoshi bấm nút giữ cuộc gọi, rồi ngẩng mặt lên nói.

“Bên Làm Vườn dính chuông rồi. Họ có việc phải *đi*, khi về thì thấy mất khẩu súng nước.”

“Súng nước? Sao câu lạc bộ Làm Vườn lại có thứ đó?”

Câu hỏi của Ibara rất có lý, nhưng tôi có thể trả lời ngay.

“Hoạt động của bên Làm Vườn là nướng khoai lang. Đã có lửa thì phải chuẩn bị sẵn nước để dập, nên mấy ông thần bên đó mới mang súng nước theo.”

“Ồ, Oreki, làm sao mà cậu biết được vậy!?”

Nhờ năng lực suy luận phi thường của tớ đó, rất tiếc là tôi không thể nói vậy. Tôi thành thật kể lại việc mình được cho khẩu Glock 17. Vừa nghe tôi kể, Ibara vừa lẩm bầm.

“Từ từ đã, trong truyện *ABC* ấy, người có tên bắt đầu bằng ‘A’ sẽ bị giết ở nơi có tên bắt đầu cũng bằng ‘A’ *đúng* không?”

Chắc là vậy, nhưng ở đây mới chỉ có Ibara là đã đọc cuốn *Chuỗi án mạng ABC* của Agatha Christie thôi.

“Câu lạc bộ Âm Thực bị mất cái muôi* nhỉ?”

“Chờ tớ chút!”

Satoshi vội cắt lời Ibara, rồi lấy quyển sổ tay và cây bút ra khỏi cái

túi đeo chéo mà lúc nào cậu ta cũng mang bên mình.

“Chitanda, cậu có nhớ chính xác hội Bói Toán bị trộm mất thứ gì không?”

“Mình nhớ. Là lá ‘Bánh xe số phận’*.”

“OK!”

Cậu ta bắt đầu múa bút.

- Câu lạc bộ Acapella (Đồ uống)
- Câu lạc bộ Cờ Vây (Quân cờ)
- Hội Bói Toán (Bánh xe số phận)
- Câu lạc bộ Làm Vườn (Khẩu súng nước)
- Câu lạc bộ Ẩm Thực (Cái muôi)

Ra là vậy.

“Hừm. Mình còn chưa tận mắt thấy hiện trường, làm sao suy luận tiếp bây giờ?”

Satoshi nghiêng đầu. Tôi đưa ra một ý kiến, dù bản thân vẫn đang bán tín bán nghi.

“Thứ bên Làm Vườn mất có lẽ phải là ‘AK’* đấy.”

“AK? Tại sao chứ?”

“Vì tớ thấy súng nước của mấy tên đó trông giống khẩu Kalashnikov.”

“Ồ. Vậy để lát nữa tớ gọi điện hỏi lại.”

“Này, nếu vậy thì thứ bên Cờ Vây mất phải là ‘hòn đá’* chứ?”

Đúng thật. Những người khác cũng không ai phản đối. Vậy còn câu lạc bộ Acapella...

“Vậy là bên Acapella mất...”

“Hừm... Awamori*, Atsukan*...”

“Thôi, mấy cái đó kiểu gì cũng sẽ kiểm tra được. Không cần mất công suy nghĩ đâu.”

Đây là... đây là một cơ hội quá tuyệt vời cho câu lạc bộ Cổ Điển, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến vụ này. Tôi không hề từ bỏ chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng. Chuyện không nhất thiết phải làm dĩ nhiên tôi sẽ không làm. Nhưng bỏ lỡ cơ hội này tôi sẽ tiếc chết mất. Trước vận may từ trên trời rơi xuống này, tôi cảm thấy trong mình một sự phấn khởi, khác hẳn với tôi của mọi khi.

“Nhưng chẳng biết ‘Juumonji’ sẽ tiếp tục làm thế này đến bao giờ nhỉ?”

Sao giọng cậu vẫn bình thản thế hả, Chitanda!

“Đúng thật, đây chính là vấn đề.”

“Giá như hần chịu tìm đến câu lạc bộ Cổ Điển mình thì tốt biết mấy.”

... Cả Satoshi lẫn Ibara đều chưa nhận ra sao?

Tôi lớn giọng.

“Các cậu đang nói gì thế hả! Tên của thủ phạm là gì nào?”

“Hử? Thì là ‘Juumonji’...”

“Sao các cậu cứ đọc là ‘Juumonji’ thế? Không phải bình thường người ta sẽ đọc là ‘Juumoji’* sao?”

“... Bởi vì mình có người bạn tên Juumonji Kaho mà...”

“Á!” Ibara thốt lên.

“Đúng rồi, số mười! Cả Chi-chan lẫn Fuku-chan đều đọc là

‘Juumonji’ nên tớ cũng bị nhầm theo. Nếu tên của thủ phạm có nghĩa là ‘số mười’, mà câu lạc bộ Âm Thực là chữ cái số năm...”

Đúng thế đấy.

“Chữ thứ sáu sẽ là ‘ka’. Và chữ cái thứ mười sẽ là ‘ko’... Tên trộm này là một nguyên liệu quá tuyệt vời để quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển*. Các cậu không nghĩ vậy à?”

[CÒN LẠI: 148 CUỐN]

038 - ♥ 09

Đối với tôi, cả Fukube và Mayaka đều là những con người tuyệt vời, nhưng có một điểm tôi không thể tán thành với hai bạn ấy.

Cả hai đều nói xấu Oreki quá nhiều.

Nào là *đại lãn* nào là *chuyên gia trốn việc* nào là *chúa ngủ ngày* nào là *lười chảy thây* nào là *chẳng được tích sự* gì nào là *đồ há miệng chờ sung* à không cậu ta còn *chẳng buồn há miệng* ấy chứ, nào là *con sư tử say ngủ* nào là *giá như lúc ngủ* cậu ta vẫn còn là *sư tử thì hay biết mấy*, rồi thì *bản thân sự tồn tại của tên đó là phản đề của ngày Quốc tế Lao động*, rồi thì *con ốc sên còn nhanh nhẹn hơn*. Nói chung là quá nhiều.

Tôi có khả năng tìm hiểu về những điều mà mình chưa biết. Cũng có khả năng phát hiện ra những điểm bất thường. Người ta nói “đưa ra một vấn đề cũng tức là đã giải quyết xong nó rồi”, nhưng tôi cảm giác câu nói này không hợp với bản thân mình cho lắm. Bởi vì tôi không thể giải quyết phải đến phân nửa những điều làm cho tôi cảm thấy tò mò. Nó cũng giống như việc có nước, có ruộng và có thóc,

nhưng chỉ vậy thôi thì chưa thể làm ra hạt gạo, mà còn cần đến những người làm nông như chúng tôi gieo hạt và chăm bẵm nữa.

Tính đến lúc này, đã không biết bao nhiêu lần Oreki cho tôi câu trả lời mà tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ tới, từ những yếu tố mà tôi không ngờ lại chính là chìa khóa giải đáp vấn đề. Bạn ấy đã đóng góp nhiều đến mức *tôi* không tài nào diễn tả hết được trong vụ “Kem đá”- theo như cách gọi của Fukube, và cũng đã có những *ý tưởng* hết sức tuyệt vời trong vụ “Nữ Hoàng”.

Và không chỉ có đầu óc sắc bén. Tôi còn cảm giác dù Oreki luôn nói về “tiết kiệm năng lượng” một cách thần nhiên, nhưng bạn ấy thực chất lại rất do dự trong việc bỏ mặc người khác chỉ để tránh phiền phức cho bản thân mình. Bởi vì trong thâm tâm, bạn ấy là một con người ảm áp.

Đến cả tôi thỉnh thoảng cũng cảm thấy mình dựa dẫm quá nhiều vào sự ảm áp ấy. Chính vì Oreki là một con người đáng tin cậy, nên tôi mới phải nhắc bản thân không được làm phiền bạn ấy...

Tôi lại một lần nữa đi về phía phòng họp của câu lạc bộ Báo Tường, cùng những khả năng mới mà Oreki vừa khám phá ra. Tôi nghĩ “tính quy tắc” cậu ấy tìm ra là đủ để khiến bên Báo Tường phải hành động. Nhưng liệu thông tin đó có được vận dụng và truyền tải một cách đầy đủ hay không thì còn tùy vào cách thương lượng của tôi. Những món đồ trang trí sắc sỡ của lễ hội, những âm thanh náo nhiệt không dứt hay những tấm poster muôn màu muôn vẻ của các câu lạc bộ, giờ đây cũng không thể dự đoán tôi được nữa. Thứ duy nhất chiếm giữ tâm trí tôi bây giờ là suy nghĩ “tuyệt đối không được thất bại”, cùng với lời

dạy của chị Irisu.

Theo lời Fukube, vụ “Juumoji” vẫn chưa gây tiếng vang lớn trong trường. Cũng tức là đối với câu lạc bộ Báo Tường, đây không phải chủ đề được xếp vào hàng “cực kỳ hấp dẫn”. Cũng tức là lần thương lượng này của tôi rơi vào trường hợp “nhờ vả không có đền đáp”, như chị Irisu đã nói.

Tôi lần ngược lại ký ức của mình. Tôi tương đối tự tin vào khả năng ghi nhớ của bản thân. Những điểm quan trọng nhất là phải kỳ vọng vào đối phương, nói giảm đi những lợi ích bên mình sẽ nhận được, chọn nơi không có người nhòm ngó, và phải nhờ vả người khác *giới*.

Tôi vẫn chưa thật sự hiểu tại sao làm như vậy sẽ có hiệu quả... Sử dụng máy móc một phương pháp mà mình chưa hiểu hoàn toàn và chưa hệ thống được, là một việc làm không vui vẻ lắm với tôi, nhưng bây giờ thì không được kén chọn.

Tôi lẩm nhẩm ôn lại lời thoại dựa theo những gì chị Irisu chỉ bảo để lát nữa không cuống lên nói nhảm. Đến phòng Sinh vật học hiện đang được câu lạc bộ Báo Tường sử dụng, tôi gõ lên cánh cửa đang đóng kín.

“Mời vào!”

Một giọng nói ồm ồm dội lại. Tôi hơi giật mình, nhưng vẫn mở cánh cửa ra.

Hôm nay trong phòng có sáu người, đông hơn hôm qua. Nhưng đó không phải là điểm khác biệt duy nhất. Thật may mắn là anh Toogaito vẫn ở đây, nhưng ngoài anh ra cả năm người còn lại đều đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại di động. Tôi thấy một trong

năm người đó đập máy, nói với một anh nam sinh khác vẫn đang nghe điện thoại.

“Là bên Âm Thực. Chủ tịch bên đó đang kiểm tra.”

Anh nam sinh kia nghe xong, giơ ngón tay lên ra dấu hình tròn. Là *tiền*... À không, là dấu “OK” thì phải. Còn người vừa đập máy cầm một danh sách gì đó trên tay và đứng dậy, len lỏi chạy ra khỏi phòng mà không để ý gì đến tôi.

Đột nhiên một tiếng nói vang lên bên cạnh tôi.

“Xin lỗi nhé, Chitanda. Bây giờ bọn anh đang bận quá.”

Bây giờ tôi mới nhận ra anh Toogaito đã đến bên cạnh mình từ lúc nào. Tôi bị cuốn vào trong không khí sôi sục của câu lạc bộ Báo Tường hiện tại, nên khi bị anh gọi tôi mới bừng tỉnh.

“Em có thể quay lại sau không?”

“Vâng, em xin lỗi vì đã làm phiền...”

Không! Không được! Tôi chặn câu trả lời thốt lên theo phản xạ của mình lại. Chúng tôi đâu còn bao nhiêu thời gian nữa, nếu rút lui ngay lập tức như thế này thì biết ăn nói thế nào với Oreki đây. Ít nhất tôi phải nói được điều cần nói đã.

“... Em rất xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng mong anh hãy dành chút thời gian nghe em nói ạ.”

Tôi biết yêu cầu này là vô lý. Trên khuôn mặt anh Toogaito đã lộ vẻ bối rối.

“Ừ thôi nếu chuyện ngắn gọn thì em nói đi.”

... nhưng rốt cuộc anh cũng chấp nhận. Đáng lẽ tôi phải nói lời cảm ơn, nhưng vì anh Toogaito cũng đang bận, nên tôi đành thất lễ

mà bỏ qua phần này.

Đến đây tôi chợt nhớ ra. Anh Toogaito là người khác giới. Ở đây vẫn nằm trong tầm nhìn của các thành viên khác nên tôi lùi lại vài bước, đi xa khỏi cánh cửa phòng Sinh học. Dường như không để ý gì lắm, anh Toogaito cũng đi theo tôi từ phòng Sinh học bước ra ngoài hành lang. Vì phòng Sinh học nằm ở rìa ngoài cùng của tòa nhà, nên xung quanh lúc này chẳng có ai cả.

Đến đây, tôi đã làm đúng theo một trong những hướng dẫn của chị Irisu. Kiểm chế nỗi hồi hộp vì sợ làm hỏng việc, tôi nói.

“Là chuyện câu lạc bộ Cổ Điển ạ.”

“Vụ đó anh nhớ đã từ chối em rồi mà - trừ phi có tin tức gì kia.”

“Không, bây giờ... bọn em đã có tin rồi ạ.”

Nào, giờ đến phần kỳ vọng vào đối phương. Thế này thì sao nhỉ?

“Ngoài câu lạc bộ Báo Tường ra, em không biết nên nói cho ai nữa.”

“Hửm?”

Thái độ muốn kết thúc nhanh câu chuyện của anh Toogaito đã thay đổi một chút.

“Ý em là sao?”

“Vâng...”

Tôi thở hắt ra.

“Sự thực là, trong lễ hội văn hóa, có ai đó đang lấy trộm đồ ở nhiều câu lạc bộ ạ...”

Tôi còn chưa nói dứt câu, phản ứng của anh Toogaito đã trở nên gay gắt.

“Juumoji!”

“Hả?”

“Em biết tin gì về Juumoji sao?”

Cuộc đối thoại đã hoàn toàn chệch khỏi dự tính, làm tôi rất bối rối. Ôi, biết phải nói gì bây giờ. Cứ vào những lúc như thế này là tôi lại ấp úng - Oreki đã nhắc tôi bao nhiêu lần về tật xấu này rồi. Phải bình tĩnh lại, tóm tắt xem, tình hình hiện tại đang như thế nào...

Anh Toogaito, hay chính xác hơn là cả câu lạc bộ Báo Tường đã biết về vụ “Juumoji”, và có vẻ như họ cực kỳ có hứng thú với vụ việc này... Cuộc “nhờ vả không có đền đáp” đã trở thành “nhờ vả có đền đáp” mất rồi. Mọi dự tính của tôi đã thành trật lất.

Không, những điều tôi cần nói vẫn chẳng có gì thay đổi. Tôi gạt đầu, cố hết sức để giữ bình tĩnh và bắt đầu trình bày câu chuyện đã được sắp xếp từ trước.

Sau một hồi cà kê dê ngỗng.

Anh Toogaito nghe tôi nói với vẻ vô cùng quan tâm, rồi cuối cùng anh đáp lại với vẻ đầy phấn khích.

“Anh hiểu rồi... Trình tự năm mươi âm à. Đúng là trong tên chính thức của câu lạc bộ Âm Thực có âm ‘o’ ở đầu thật. Hội Bói Toán cũng dính rồi... Vậy tiếp theo sẽ là...”

Tôi tò mò về đoạn cuối trong câu nói của anh.

“Ừm... anh nói ‘tiếp theo’ là sao ạ?”

Mặt anh Toogaito lộ vẻ ngán ngẩm.

“Đây là câu lạc bộ Báo Tường đúng không?”

“Vâng.”

Thấy tôi gật đầu, anh Toogaito lưỡng lự một chút, rồi nói tiếp, đổi cách nhấn mạnh câu chữ.

“Bắt đầu bằng ‘ka’* còn gì?”

“A... Vậy là bên anh...”

“Bị mất con dao rọc giấy*. Lúc đi săn tin các thành viên phải tản ra, thế là bị thó luôn.”

“Vậy ra vì chuyện đó mà bên anh bận rộn ạ?”

Anh Toogaito gật đầu.

“Thực ra bị chôm chĩa thì anh cũng bức đấy, nhưng bọn anh đã chờ chuyện có tính bất ngờ như thế này lâu rồi. Vì nếu tất cả diễn ra đúng theo lịch trình, sẽ không có tin tức gì thú vị hết. Thật may quá. Không ngờ tên Juumoji lại đẩy sự việc tiến triển theo hướng này.”

Rồi anh nói tiếp, vẻ thoải mái.

“Các em cũng tinh ý thật.”

“À vâng, đều nhờ Oreki...”

Nhưng vừa nghe tôi nhắc đến tên Oreki, mặt anh Toogaito đã chuyển sang một biểu cảm phức tạp nửa vui nửa ảm ức, tuy miệng cười nhưng mặt lại nhăn nhó.

“... Vậy à. Thôi, bảo cậu ta anh gửi lời chào nhé.”

“Vâng.”

“Chà, cảm ơn em nhiều nhé.”

Tôi nhìn anh Toogaito quay về phòng Sinh học với tâm trạng háo hức. Nhưng khoảnh khắc trước khi cánh cửa khép lại, tôi nhớ ra lời dạy của chị Irisu... Khi nhờ vả có đền đáp, chín phần mười sẽ bị đối phương ăn quýt.

Chờ đã, anh nhớ viết cả về câu lạc bộ Cổ Điển nữa nhé!

Tôi suýt hét lên sau lưng anh Toogaito... Nhưng chỉ là “suýt” thôi. Tôi do dự không dám thốt lên câu nói mang ý nghi ngờ anh ấy.

“...”

Tôi nhìn chăm chăm vào cánh tay đang tự nhiên vươn về phía anh Toogaito. Trong thoáng chốc, tâm trạng tôi trở nên u ám - mình lại làm hỏng việc rồi sao?

Nhưng mà...

Khi bình tĩnh suy nghĩ lại, tôi cảm thấy tình hình này không quá tệ. Tình huống lật kèo mà chị Irisu nói tới chỉ xảy ra khi hai bên hoàn toàn không có quan hệ lâu dài. Nhưng tôi và anh Toogaito đâu có như vậy. Vì thế nên tin tưởng và giao cho anh quyết định cách làm, không phải là một phương pháp sai lầm.

Chắc chắn là vậy rồi. Có lẽ thế. Hẳn phải là vậy chứ?

... Có lẽ tôi vẫn nên chuẩn bị tinh thần.

039 - ♣ 13

Trong vụ “Kem đá”, tôi đã được chứng kiến sự sắc bén đến bất ngờ của Hotaro. Tôi đã quen cậu ta suốt từ hồi cấp hai, đã nói đủ thứ chuyện trên đời với nhau, nhưng tôi không hề biết cậu ta có khả năng như thế.

Sau khi biết biệt tài của Hotaro, tôi đã kỳ vọng ở cậu ta trong vụ “Nữ Hoàng”. Tôi đã nghĩ không có ai đủ khả năng giải quyết vụ đó ngoài cậu ta. Và tôi đã chọn cho mình vai trò hỗ trợ cho Hotaro. Nói

về những vụ lớn thì tôi chỉ nhớ ra ngay được hai vụ đó, nhưng ngoài ra Hotaro cũng đã trở tài trong rất nhiều dịp khác.

Nhưng vụ “Juumoji” lần này, tôi không thể kỳ vọng vào Hotaro được nữa.

Bởi vì cậu ta phải ngồi trông hàng, không thể rời phòng Khoa học Địa cầu nửa bước. Chính xác là cậu ta sẽ lấy cố trông hàng để ngồi lì trong phòng Khoa học Địa cầu. Tôi biết khẩu hiệu của Hotaro là không cần hành động mà vẫn xong việc là tốt nhất, những vụ lần này không áp dụng phương châm đó được. Bắt buộc phải chạy vòng quanh, chịu đổ mồ hôi. Nói tóm lại, vụ “Juumoji” không hợp với Hotaro chút nào.

Và nếu đã không thể trông chờ vào Oreki Hotaro nữa thì sao?

... Chỉ còn cách tự mình làm thôi.

Dựa theo suy luận của Hotaro, tôi đã tìm đến những nhân vật liên quan, củng cố thông tin và sắp xếp lại diễn biến vụ việc.

Ngày thứ nhất:

- Khoảng 11 rưỡi trưa: “Câu lạc bộ Acapella” mất chai nước “Aquarius”

- Khoảng 12 rưỡi trưa (?): “Câu lạc bộ Cờ Vây” mất “viên đá (?)”

- Hơn 2 giờ chiều: “Hội nghiên cứu Bói Toán” mất “Bánh xe số phận”

Ngày thứ hai:

- 9 giờ sáng: “Câu lạc bộ Làm Vườn” mất “AK (khẩu súng phun nước mẫu Kalashnikov)”

- 11 rưỡi trưa: “Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực” mất “cái muôi”

Và theo thông tin từ Chitanda, người mà tôi vô tình bắt gặp ở hành lang, thì mới lúc nãy (Bây giờ là 1 giờ 58 phút chiều) “câu lạc bộ Báo Tường” bị mất “con dao rọc giấy”. Tức là thời gian họ mất đồ cũng chỉ trong tầm đầu giờ chiều thôi. Qua đó có thể tạm kết luận Juumoji giữ khoảng cách từ một tiếng rưỡi đến hai tiếng rưỡi giữa mỗi vụ trộm. Nếu đem đối chiếu lên bảng lịch trình chính thức của lễ hội, từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều mỗi ngày, thì con số này hoàn toàn hợp lý.

Lý do là vì lễ hội văn hóa trường Kamiyama được tổ chức trong ba ngày. Nếu hẳn muốn ăn trộm từ mười hội nhóm, thì chia ra trộm lần lượt ba hội - ba hội - bốn hội là được. Nhưng ngày đầu tiên tên đó đã trộm của ba hội nhóm, mà ngày thứ ba lễ hội lại kết thúc sớm, từ ba giờ chiều công việc dọn dẹp đã bắt đầu rồi. Nếu vậy thì khả năng Juumoji ăn trộm từ bốn hội nhóm trong hôm nay là rất cao.

Đến đây, tôi lấy tờ gấp “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” ra. Các hội nhóm nào có tên bắt đầu bằng ‘ki’ nhĩ... Hừm, chính quy tắc gò bó tự đặt ra đã trở thành điểm yếu của tên trộm này. Chỉ có câu lạc bộ Ảo Thuật* mà thôi.

Vừa đến trước cửa câu lạc bộ Ảo Thuật, tôi đã thấy tấm poster ghi: “Show diễn tiếp theo bắt đầu từ 2 rưỡi chiều”. Trúng phóc rồi. Tôi đã biết vụ trộm sẽ diễn ra tại đây, nên sẽ không để món đồ bị lấy đi ngay trước mắt đâu. Cho dù “Juumoji” có sử dụng kỹ thuật bắt phàm xứng danh siêu trộm để lấy đi thứ có tên bắt đầu bằng “ki”, tôi vẫn sẽ có chút ít manh mối.

Dù tự dặn bản thân không được bắt can, nhưng tôi vẫn mang tâm

trạng của người đã nắm giữ chiến thắng trong tay. Bị phát hiện ra “quy tắc” chính là nguyên nhân thất bại của siêu trộm “Juumoji”. Nhưng vấn đề là nếu lật tẩy hắn quá sớm, không để hắn chồm chìa cho đến chữ “ko”, thì sẽ không có lợi cho việc quảng bá câu lạc bộ Cổ Điển. Nhưng thôi, biết được danh tính thật của hắn cũng như nắm được quân bài tẩy trong tay, sẽ có rất nhiều nước đi có thể thực hiện được.

Tôi không giống Hotaro. Tôi không thể tháo gỡ những mối dây rối bù hay vung tay chém đứt nó đi luôn được. Nếu có thể làm được điều đó, có lẽ tôi sẽ phải bất ngờ với “tính bất ngờ” của chính mình mất.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn có thể hành động. Tôi sẽ chạy loanh quanh, căng con mắt ra quan sát, để “dọn dẹp” vụ việc này.

Câu lạc bộ Áo Thuật mượn phòng học lớp 11D để tổ chức buổi diễn. Thông thường mỗi phòng học có hai cửa ra vào, cửa trước phòng lớp 11D được che lại bằng rèm đen, chặn dưới bằng mấy chiếc hộp các tông ghi dòng chữ “Phòng câu lạc bộ Áo Thuật - Không phận sự miễn vào”. Khách đến xem sẽ ra vào từ cửa sau. Cạnh cửa sau có kê một chiếc bàn học, trên đó có đặt một chiếc hộp sơn trắng. Tôi nhìn vào hộp, trong đó là một xấp tờ giới thiệu các tiết mục trong chương trình.

Đứng chờ suốt ba mươi phút cũng chán, nên tôi lấy một tờ xem thử.

1. Bắt đầu chương trình
2. Living Dead - Takamura Yoichi lớp Mười
3. Vòng tròn bảy màu - Nagai Kaori lớp Mười
4. Xuất quỷ nhập thần - Tayama Kazuya lớp Mười một

5. Ảo thuật bài cự ly gần - Takamura Yoichi và Nagai Kaori lớp Mười

6. Bát và bóng - Tayama Kazuya lớp Mười một

7. Kết thúc

Hừm...

Điều đầu tiên tôi nhận ra là câu lạc bộ Ảo Thuật có tổng cộng ba thành viên. Câu lạc bộ Cổ Điển có bốn người, còn Thủ Công có năm người. Bọn tôi hơn rồi.

Giờ đến các tiết mục, “Living Dead” hay xác sống là tên gọi khác của zombie. Nhắc đến ảo thuật mà có zombie thì chắc là trò zombie ball* à? “Vòng tròn bảy màu” là trò mấy vòng sắt lồng vào và tách nhau ra. “Xuất quỷ nhập thần” chắc sẽ liên quan đến biến mất và xuất hiện rồi. “Ảo thuật bài cự ly gần” là một trò khá đơn giản, không có gì sáng tạo nhưng dễ lấy được thiện cảm. Khá thú vị là họ định diễn trò này với hai người. “Bát và bóng” là tên dịch ra của trò cups and balls* thôi. Họ sẽ liên tục đảo vị trí của quả bóng giữa mấy cái bát khác nhau, rồi đổ khán giả xem nó giờ đang ở trong bát nào.

Nhìn qua tôi chưa thấy tiết mục nào cần dùng thứ bắt đầu bằng “ki” cả. Nhưng từ từ để xem nào, trong trò ảo thuật bài cự ly gần có con K (King) là lấy trộm được, nếu dùng đến đồng xu thì có cả đồng vàng* nữa. Nếu du di cả âm đọc của “ki” là “gi” thì đồng bạc* cũng tính... Hừm, hình như hơi khó quá. (Nhật Bản dùng nhôm để làm đồng một yên, thau để làm đồng năm yên, đồng điều để làm xu mười yên, còn lại tất cả dùng đồng niken. Đồng năm trăm yên mới thì... làm bằng may so nhĩ?)

Tôi đặt tay lên cửa định mở ra xem bên trong, nhưng cuối cùng lại

thôi. Tuy rất muốn đánh bại siêu trộm Juumoji, nhưng chẳng ai lại vô văn hóa đến mức nhìn lên nơi ảo thuật gia cất giữ bí quyết cả. Tôi chỉ cần đứng chờ ở đây, kiểm tra người ra người vào là được rồi.

Vừa nhìn bảng tóm tắt tiến trình vụ việc, tôi trầm mình vào niềm vui được chờ đợi những diễn biến chưa bao giờ nghĩ tới. Những sự kiện được chuẩn bị kỹ càng, hay truy cầu những kiến thức thâm sâu đều có cái vui riêng không thể diễn tả được, nhưng tôi cũng khá yêu thích những chuyện xảy ra đột ngột như thế này. Tuy nhiên, nhìn lại kinh nghiệm bản thân thì tôi phải khẳng định đầu óc mình cũng chẳng nhanh nhạy hơn những người khác là bao. Bản chất tôi không hợp bình tĩnh đối phó với những “sự cố” ập đến bất ngờ cho lắm. Nhưng lần này tôi đã biết được một số thông tin từ trước, nên hẳn là sẽ ổn thôi.

Trong lúc tôi vừa suy nghĩ vừa chờ đợi cho qua thời gian...

“Ồ? Kia chẳng phải là Fukube sao?”

Một giọng nói có vẻ bất ngờ. Khuôn mặt vuông chữ điền cùng cái mũi tròn như bánh dango. Là Tani.

“Trận Wildfire tôi phải phục ông luôn đó!”

Tôi chưa hiểu hẳn đang muốn nói đến chuyện gì. Là cuộc thi nấu ăn nhỉ? Đúng là đội chúng tôi đã thắng đội của Tani. Nhìn thấy cái danh thiếp thủ phạm để lại là đầu óc tôi đã quên hết chuyện thắng bại rồi. Tôi mỉm cười.

“Tôi mãi làm xúp thịt lợn quá nên chả để ý gì khác. mấy bạn trong đội tôi mới gọi là giỏi ấy, chứ lúc đó tự tôi thấy mình bị sút phong độ kinh quá.”

“Thi đấu theo đội đúng là khó thật nhỉ. Nếu được thì tôi muốn

một đầu một cơ. Hai bạn nữ đội ông khá thật, đến Suhara cũng phải giật mình.”

“Nhưng tôi chẳng cảm thấy chiến thắng vẻ vang lắm. Cũng may là có ít đội tham gia.”

“À này...”

Tự nhiên ánh mắt Tani hướng về phía tờ tóm tắt vụ *việc tôi đang cầm trên tay*. Chẳng hiểu sao tôi lại giấu nó đi.

“Ông đã biết gì chưa?”

“Biết gì?”

Tiếp theo cậu ta quay sang nhìn tấm bảng câu lạc bộ Áo Thuật. Trong khi suy nghĩ về việc Tani gặp mình ở đây có phải là ngẫu nhiên hay không, tôi chợt nhận ra một khả năng. Trong khi tôi còn đang phân vân chưa biết có nên nói ra khả năng này hay không, Tani đã ưỡn ngực tỏ vẻ đắc chí.

“Về kẻ tự xưng là ‘Juumoji’ ấy?”

Chuẩn rồi. Thay vì gật đầu, tôi nhún vai.

“Ông lúc nào cũng nhanh nhạy nhỉ, Tani.”

Tôi nói câu đó với ý khen, nhưng lại thấy cậu ta ỉu xiu.

“Gì chứ, ông biết thật rồi đó hả?”

“Vì thế nên tôi mới đứng đây chứ.”

“Ừ, tôi nghe nói người tìm ra lời nhắn của thủ phạm ở bên Ấm Thực chính là nhóm ông mà. Nên ông biết cũng không có gì lạ... Nhưng ai ngờ ông lại đến bên Áo Thuật chứ.”

“Tất nhiên tôi đã phát hiện ra rồi. Trình tự năm mươi âm chứ gì.”

Tôi mỉm cười nói, nhưng nhìn mặt Tani có vẻ không vui lắm.

“... Thú vị đấy. Tôi biết có thể hy vọng ở ông mà.”

Cảm ơn.

Tôi đoán được tiếp theo cậu ta sẽ nói câu gì, nên chặn luôn.

“Ông tính coi đây là ‘cuộc thi’ tiếp theo hả?”

“Ừ. Ông chơi chứ?”

Tani nói rồi cười ranh mãnh. Sau đó cậu ta hạ giọng một chút.

“Thôi, tinh thần chơi đẹp. Cho ông biết chuyện này... Bên Báo Tường cũng dính rồi đấy.”

Biết thừa rồi, tôi nghĩ nhưng quyết định không nói ra. Tôi vốn chẳng ngại gì việc trêu chọc người ta, nhưng khích bác tên này để rồi tình hình phức tạp hơn thì thôi tôi xin kiêu.

Tuy nhiên...

“Bên Báo Tường đang điên lên vì vụ này rồi, họ sẽ chơi thật đấy. Trang nhất trên số báo tiếp theo sẽ là về Juumoji. Họ còn định treo thưởng cho ai bắt được hắn nữa.”

Thông tin này thì tôi chưa biết. Hứng thú lộ hẳn ra trong giọng nói của tôi.

“Ồ. Phần thưởng là gì vậy?”

“Nghe bảo là một số báo đặc biệt viết về riêng người đó... Cái tội thích nổi tiếng sẽ kéo đến hàng đàn cho xem.”

“Hắn rồi.”

“Mọi người đều đang mong chờ một biến cố. Biết đâu chủ đề chính của ngày mai sẽ là về tên này cũng nên.”

Đối với người coi vụ này là một thú tiêu khiển cá nhân như tôi, thì đây là tin rất tệ. Dính đến Tani là đã đủ mất vui rồi, tôi chỉ cầu nó

đừng thành chủ đề chính của *cả* trường. Nhưng với tư cách thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, đang muốn dùng vụ này để quảng cáo, thì đây lại là tin tốt. Vụ “Juumoji” càng nổi lên trong dư luận, thì *lại càng có lợi cho chúng tôi. Nếu* phải chọn coi trọng một bên hơn... thì có lẽ tôi sẽ chọn bên có thể mang lại nụ cười cho Mayaka.

Tani vỗ vai tôi. Cậu ta điều chỉnh lại âm lượng, rồi *cười*.

“Tốc độ lấy thông tin của ông cũng nhanh thật đấy. Nhưng rất tiếc, chiến thắng lần này sẽ thuộc về tôi. Trông thế này thôi chứ tôi cũng là fan truyện trinh thám đó!”

Thật vậy hả. Dù trong thâm tâm nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Nhớ nương tay với tôi nhé.”

Tôi đáp lại một cách xã giao, và Tani gật đầu.

“Chúc ông may mắn nhé, Fukube!”

040 - ♦ 08

Tôi lấy cớ đi ăn trưa để thư giãn một chút ở câu lạc bộ Cổ Điển, nhưng tôi biết mình không thể ở đây mãi. Dù tâm trạng có tệ đến đâu, tôi vẫn phải quay về hội Manga. Tôi đưa từng mẩu bánh mì thịt nguội bị cắt nhỏ như vụn cây lên miệng trong vô thức, điệu bộ chẳng khác gì một con khỉ đang gặm hạt cây. Sau khi dọn dẹp xong đồng này, tôi sẽ đi. Đang nghĩ vậy thì tôi nghe Oreki, kẻ vốn ở lì trong phòng với danh nghĩa “trông hàng”, cất tiếng gọi.

“Ibara. Bà bảo bà có đọc Agatha Christie đúng không?”

Sao cậu ta biết chuyện đó nhỉ? Đang nghĩ vậy thì tôi chợt nhớ ra, trong vụ mà Fuku-chan gọi là “Nữ Hoàng” hồi cuối kỳ nghỉ hè, tôi có nói như vậy thật. Tôi ngừng bốc vụn bánh mì rồi trả lời.

“Tôi mới chỉ đọc mấy tác phẩm tiêu biểu thôi, chứ chưa đọc hết.”

“Vậy *Chuỗi án mạng ABC* có tính là tác phẩm tiêu biểu không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

Oreki khoanh tay trước ngực, ngồi tựa hẳn vào ghế, rất bất lịch sự là trong khi đang nói chuyện với tôi cậu ta vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

“Trong vụ ‘Juumonji’ này, Satoshi đã nhắc đến ABC...”

Dù Oreki là người dẫn tất cả phải đọc là Juumoji, nhưng chính cậu ta lại vừa phát âm là ‘Juumonji’. Nhưng cũng phải thừa nhận, Juumonji là cách đọc nghe giống tên người hơn, nên tôi không ý kiến gì.

“Đúng là dễ liên tưởng đến câu chuyện đó thật. Trong *Chuỗi án mạng ABC*, cạnh mỗi nạn nhân có đặt một bảng giờ tàu chạy ABC đúng không? Còn ở đây thì đặt tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya’, biết đâu tên trộm muốn ta liên tưởng như vậy.”

“Thì hẳn là vậy rồi. Theo ông thì còn có ý nghĩa nào khác nữa hả?”

“À này...”

Ánh mắt cậu ta từ trên trần nhà hạ xuống hướng về phía tôi. Oreki hỏi với vẻ hơi ngại ngùng.

“Tôi hỏi này, trong *Chuỗi án mạng ABC*, tại sao hung thủ lại giết người theo thứ tự bảng chữ cái?”

Một câu hỏi thật lạ lùng.

“Oreki, ông đã đọc quyển đó chưa đây?”

“Chưa. Biết qua cốt truyện thôi.”

“Biết qua hả. Vậy sau này ông có ý định đọc nó không?”

“... Tôi không biết.”

“Không biết mà sao ông vẫn hỏi vậy? Coi như biết trước nội dung đó? Nếu ông thấy không vấn đề gì thì tôi mới nói.”

Oreki suy nghĩ một chút, rồi ngược mắt lên nhìn tôi.

“Không sao đâu. Bà nói đi.”

Vậy à. Thế thì được thôi.

Nhưng trước đó, tôi nhìn một vòng xung quanh. Có thể sẽ có ai đó chưa đọc *Chuỗi án mạng ABC* và tuyệt đối không muốn biết trước gì về nó, tôi không muốn vô tình làm người đó mất vui.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không có ai, tôi thở dài một tiếng.

“Đầu tiên, cứ bắt đầu từ cái đương nhiên đã. Ông nghĩ nếu hung thủ chỉ đơn giản ‘giết người theo thứ tự ABC vì muốn thử làm vậy’, thì có thành câu chuyện hay được không?”

Oreki cười khở sở.

“Ừm... Chắc là có chứ.”

Thật hết biết. Thế nên tôi mới chán tên này. Rõ ràng là có điều muốn nói, vậy mà cậu ta lại không nói ra. Cả giọng tôi cũng trở nên gay gắt.

“Ông cũng đang suy nghĩ về chuyện Juumoji ăn trộm theo thứ tự năm mươi âm có phải vì hắn thích làm vậy không chứ gì?”

“... Ừ.”

Oreki trả lời rồi ngồi lại lên ghế, khuôn mặt vẫn lộ vẻ lúng túng.

“Tôi chẳng biết Juumoji đã đọc truyện của bà Christie chưa, nhưng hẳn đã trộm những cái gì nào? Quân cờ rồi cái muối, toàn là những thứ đồ lặt vặt. Chắc chắn hẳn chẳng ham thích gì mấy thứ đó. Vậy phải chăng bản thân việc ăn trộm theo trình tự năm mươi âm làm hẳn thấy vui? Có kiểu phạm tội vì khoái lạc mà.”

“Khả năng còn lại là trình tự ăn trộm của hẳn còn mang một ý nghĩa nào khác, ý ông là như vậy đúng không?”

Tôi thấy miếng bánh mì vào miệng.

“Satoshi với Chitanda mới nghe đến ‘Juumoji ăn trộm theo thứ tự năm mươi âm’ đã mừng quá chạy mất tiêu rồi, nhưng nói cho đúng thì một khi có đầy đủ thông tin, ai cũng có thể suy luận ra cái thứ tự đó.”

“Quả thật tuy là người đầu tiên trong bọn mình nhận ra, nhưng ông chẳng coi nó là ‘phát kiến vĩ đại’ hay gì cả.”

“Bởi vì Juumoji cũng không đầu tư quá nhiều vào trình tự này. Nếu thay vì năm mươi âm, hẳn ăn trộm theo trình tự câu ‘Vinh quang cho trường Kamiyama’ ấy, thì mới tạm gọi là công phu.”

“Đúng thật... Chứ chỉ là năm mươi âm trong bảng chữ cái thì hơi đơn giản quá.”

Tôi đã hiểu điều Oreki muốn nói. Nếu chôm chìa theo trình tự năm mươi âm là mục đích thật sự của Juumoji, thì hẳn chỉ là một tên kém cỏi quậy phá cho vui. Nhưng nếu không phải vậy, thì năm mươi âm chỉ là một bước nhỏ không hơn không kém trong kế hoạch của hẳn.

Cho đến khi thật sự tham gia vào nó tôi mới nhận ra: lễ hội văn hóa là một khoảng thời gian thật đặc biệt. Giả như có ai bị cuốn theo bầu không khí đặc biệt đó, nghĩ ra một trò chơi khăm quái dị thì cũng không có gì là lạ cả. Nhưng thật sự chỉ có vậy thôi sao? Nghi vấn đó quả thực vẫn còn tồn tại.

... Có lẽ đến cả tôi cũng bắt đầu không bình thường rồi.

“Oreki, ông muốn bắt tên Juumoji đó thật à?”

“Tôi á?”

Tên đó làm bản mặt ngạc nhiên hết sức.

“Sao bà lại nghĩ tôi muốn làm cái chuyện đó?”

“Vì lòng nhiệt tình của ông.”

Hắn khịt mũi một cái, rồi lại ngả lưng dồn cả trọng lượng xuống cái ghế tựa.

“Tôi thì sao cũng được. Dù có là Juumoji hay tướng cướp trăm mặt, tôi cũng chẳng quan tâm. Nếu tên đó muốn trộm thứ gì từ câu lạc bộ Cổ Điển, miễn không phải tài sản của tôi thì tôi sẽ cho hắn luôn. Nhưng còn Chitanda ấy, khi cô nàng đã thốt lên hai tiếng ‘tò mò’ rồi, thì nhất định lúc cuối cùng sẽ nằng nặc hỏi tôi, ‘Cậu đã biết Juumoji là ai chưa?’ cho xem.”

“Ông chỉ cần mặc kệ bạn ấy đi là xong mà.”

“Vấn đề là riêng đối tượng này tôi không kệ được, thế mới phiền chứ.”

Oreki nhăn mặt.

Haha...

Đồ ngốc.

Tôi gom nốt ít vụn bánh mì còn lại thả vào miệng rồi đứng dậy. Vào đúng lúc định rời đi tôi chợt nhớ ra, bèn dừng lại nói lời cảm ơn.

“Đúng rồi. Oreki, cảm ơn ông vì gói bột mì nhé. Thiếu nó tôi chẳng làm được gì cả.”

“Ồ, cái đó hả?”

Oreki thốt lên như vừa nhớ ra, rồi cậu ta nở một nụ *cười kỳ quặc*.

“*Tôi có túi bột nhờ ‘chiến lược cộng rơm’ đó.*”

Chiến lược cộng rơm?

“Ông đang nói cái gì thế?”

“Truyện *Trưởng giả cộng rơm* ấy. Bà chưa đọc bao giờ à?”

À, giờ thì tôi nhớ rồi.

“Ý ông là muốn tôi cho thứ gì đó để đổi lấy túi bột *hả?*”

“Bà có *gì* không? Nếu không có gì thì tôi kết thúc chiến lược tại đây vậy.”

Thôi, cho thì cho.

Tôi suy nghĩ một chút, rồi tháo cái ghim cài áo hình trái tim đính trên ngực ra.

“Đây, cho ông cái này.”

Oreki nhìn nó với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Thật *hả?* Không có nó thì hỏng bộ cosplay *đ...*”

“Cấm gọi là cosplay, đồ ngốc!”

Tôi dùng hết sức ném cái ghim vào mặt Oreki, rồi lao nhanh ra khỏi phòng Khoa học Địa cầu mà không thèm ngoái lại.

Tôi đã định sẽ đứng trước cửa canh chừng người ta ra vào nhưng chẳng ai chống lại “nhu cầu tự nhiên” được. Ngay trước khi buổi diễn bắt đầu tôi phải chạy qua nhà vệ sinh một chút. Lúc quay về tôi hỏi Tani xem có thêm ai khác ra vào phòng không, nhưng rốt cuộc bị cậu ta cười nhạo, kêu ai đời lại đi hỏi thông tin từ đối thủ cơ chứ? Ấy vậy mà, tôi chỉ mới buông lời khiêu khích lòng tự tôn của cậu ta một chút, Tani đã tận tình cho tôi biết.

“Không có ai đến đây đâu.”

Cậu ta vừa dứt lời, từ trong phòng lớp 11D đã có người đi ra. Một nam sinh, nhìn phù hiệu trên cổ áo thì học lớp Mười một. Chắc đây là chủ tịch Tayama của câu lạc bộ Áo Thuật. (Tôi không quen anh ta từ trước, chỉ là nhìn trong tờ chương trình thôi.) Anh ta chạy đến gần cuối hành lang trang trí bằng cờ các nước và đèn lồng giấy, rồi lớn giọng.

“Buổi diễn thứ năm của câu lạc bộ Áo Thuật sắp bắt đầu!”

Tôi và Tani không ai báo ai, cùng bước vào căn phòng tù mù. Hình như họ treo rèm che cửa sổ lại. Tấm màn đen treo giữa phòng chia không gian lớp học ra làm hai. Tất cả bàn học được đẩy ra cạnh cửa sổ, chỉ để lại ghế ngồi. Phía bên kia tấm màn đen hẳn là phòng chuẩn bị. Phía trước tấm màn ngăn cách ấy là bục giảng, trên đó đặt bàn giáo viên. Đây chắc chắn là sân khấu. Khoảng cách giữa ghế khán giả và sân khấu rất hẹp. Đó hẳn là một khó khăn lớn với người biểu diễn, nhưng lại là niềm vui cho khán giả. Nói vậy thôi, tôi đến đây đâu phải để tận hưởng các tiết mục.

Bây giờ tôi lại ngồi ở trong, theo dõi người từ bên ngoài vào.

Đây đã là buổi diễn thứ năm, tức là những ai mê ảo thuật đều đã xem các buổi trước rồi. Mãi mà vẫn không thấy khách vào. Và vị khách đầu tiên bước vào lại là một nhân vật khá bất ngờ. Một người khi chưa mở miệng đã để lại một ấn tượng lạnh lùng, và khi lên tiếng càng khẳng định ấn tượng đó hơn nữa - “Nữ Hoàng”. Tôi bất giác đứng dậy.

“A, chào chị Irisu.”

Trong bóng tối, chị Irisu Fuyumi nheo mắt cố nhìn tôi.

“...Ồ, nhóc câu lạc bộ Cổ Điển.”

Chị gật đầu thay cho lời chào, rồi ngồi xuống ghế cuối lớp. Tôi thấy hơi lạ khi một con người siêu thực tế như chị Irisu lại đi xem ảo thuật.

Tiếp theo lại đến hai cô gái bước vào. Thoạt nhìn tôi tưởng họ là một cặp, vì một trong hai mặc đồ con trai. Bộ tuxedo đó công phu thật... À đúng rồi, người bên hội Manga đây mà, là cái chị đã tô màu tranh của Mayaka. Đến đây tôi cũng nhận ra luôn cô gái còn lại là ai. Hội trưởng hội nghiên cứu Manga. Tôi đã từng nhìn thấy chị ấy mấy lần rồi. Cả hai mỗi người cầm một tờ giới thiệu của câu lạc bộ Ảo Thuật chỉ trở, rồi ngồi xuống ghế hàng đầu.

Sau đó toàn những người tôi không quen lác đác bước vào. Cùng học hành dưới một mái trường nên có vài người tôi đã từng thấy mặt rồi, nhưng không quen thì vẫn là không quen thôi. Có khách từ ngoài trường vào nữa. Một cặp đôi trung niên nhìn như vợ chồng, và cả một cô bé rõ ràng còn học tiểu học. Ê hôm nay có phải ngày nghỉ đâu, nhóc cúp cua hả? - tôi rất muốn hỏi như vậy.

Cô gái bước vào tiếp sau đó là bạn cùng lớp với tôi, nhưng vì chẳng thân thiết gì nên tôi không lên tiếng gọi người ta. Bạn ấy nhìn thấy tôi, nhưng cũng chọn cách ứng xử tương tự. Tôi nhớ họ của bạn ấy là “Juumonji”. Juumonji Kaho, một thành viên của “Bộ tứ gia tộc lữ thừa”. Tôi cũng muốn gần gũi với bạn ấy hơn, nhưng Juumonji quả thực rất khó tiếp cận. (“Muốn gần gũi hơn” mà tôi nói ý là đủ thân để hỏi được những chuyện mà bạn ấy sẽ không nói cho người khác thôi. Lỡ Mayaka nghe được mà hiểu theo nghĩa khác thì tôi tiêu đời.)

Lúc đầu do khách vào khá hẻo nên tôi đã lo chẳng biết buổi diễn sẽ ra sao, nhưng giờ thì đông phết rồi. Chắc bên Áo Thuật đang vui lắm đây. Anh chủ tịch thò đầu ra từ sau tấm màn đen chia đôi lớp, ngó quanh xem tình hình khách, rồi lại thụt vào.

Những vị khách tiếp theo là một nhóm con trai. Ái chà chà, kia chẳng phải là anh Tanabe Jiro, trưởng ban Tổng hợp sao? Còn người đang nói chuyện với anh là... Oái, thi lễ ngay! Là “bệ hạ” Kugayama Muneyoshi, hội trưởng Hội học sinh đời thứ N của trường Kamiyama. (Tôi cũng chẳng biết chữ N đó là thay cho số bao nhiêu nữa.) Cơ thể săn chắc của người thường xuyên tập thể thao, nụ cười rạng rỡ, cùng khả năng hùng biện lưu loát - rất phù hợp với một người đại diện cho trường. Tôi chẳng biết hội trưởng Hội học sinh bình thường làm cái gì nữa. Xung quanh anh ta còn có mấy người khác tôi không quen. Khi nhìn thấy tôi, anh Tanabe khẽ giơ tay lên chào.

Tuy không thể nói là khách đến xem kín hết chỗ, nhưng cũng được cỡ bảy mươi phần trăm khán phòng. Một bạn nữ, chắc là thành viên câu lạc bộ Áo Thuật, đóng cửa lớp lại. Một nam sinh tiến ra từ sau

tấm màn ngăn cách, hai tay cầm hai cái đế nến, đặt chúng lên trên bàn giáo viên. Sau đó cậu ta lấy diêm ra từ trong túi quần, thắp nến lên. Ánh nến dịu dàng thắp sáng căn phòng tối om bị rèm đen che kín. Hiểu rồi, họ định dùng ánh nến chặn chờn để che giấu khoảng cách vốn rất hẹp giữa khán giả và sân khấu đây mà. Một phương pháp thật tinh tế, làm tôi cực kỳ thán phục.

Sau khi cậu trai thắp lửa kia lùi vào hậu trường, anh chủ tịch bước lên thay thế. Chủ tịch câu lạc bộ Ảo thuật có mái tóc chải gọn ra sau đầu, đeo kính không gọng, người mỏng dính đến độ có thể gọi là còm cõi, còn những ngón tay thì chỉ nhìn qua đã biết là vô cùng khéo léo. Anh ta trầm tĩnh nhìn những hàng ghế khán giả ồn ào, và ngay sau đó tiếng nói chuyện đã lắng hẳn xuống. Anh mỉm cười mãn nguyện, rồi kính cẩn cúi chào với điệu bộ rất kịch.

“Đã đến lúc, chúng tôi xin phép bắt đầu chương trình ngay bây giờ. Chân thành cảm ơn mọi người đã đến với buổi diễn của câu lạc bộ Ảo Thuật ngày hôm nay. Hãy đón chờ những tiết mục mà chúng tôi đã dày công luyện tập!”

Vỗ tay.

Tôi vừa vỗ tay vừa nhìn xung quanh. Hiện giờ chưa có gì bất thường...

“Đầu tiên, xin mời niềm tự hào và hy vọng của câu lạc bộ, em Takamura Yoichi lớp 10B lên sân khấu với màn ảo thuật ‘Living Dead’!”

Nói xong, anh chủ tịch tự vỗ tay rồi xuống khỏi sân khấu. Bạn nam bước ra từ tấm màn đen cầm theo một quả bóng - đúng y như dự đoán của tôi. Tiếng nhạc nổi lên. *El Bimbo* *... giá như mà họ chọn

bài đó thì sẽ phong cách và thú vị biết bao, nhưng không, thứ vang lên lại là một bài nhạc pop Pháp giọng thều thào. Trông biểu cảm của Takamura không có vẻ gì là căng thẳng hết. Chẳng biết đó là cái tài của dân chuyên, hay là vì đây đã buổi diễn thứ năm rồi nhỉ?

Zombie ball, vòng xoắn, buổi diễn tiếp tục theo đúng những gì tôi đã nghĩ. Tay nghề của câu lạc bộ Áo Thuật khá thật. Những trò họ diễn tôi đều đã xem qua nên không đến mức trầm trồ thán phục, nhưng đây là lần đầu tiên tôi được xem quả bóng bay lơ lửng trên không trung hay những vòng tròn sắt dính vào nhau ở cự ly gần như thế này, nên cũng cảm thấy choáng ngợp. Đầu ngón tay của bạn nam ra đầu tiên cùng với bạn nữ ra thứ hai đều có chút lông ngóng, nhưng không ai phạm sai lầm gì quá rõ ràng. Tôi đã dành cho họ những tiếng hoan hô chân thật từ tận đáy lòng.

Tiết mục thứ ba, theo tờ chương trình là “Xuất quỷ nhập thần”, đặc biệt ấn tượng. Anh chủ tịch Tayama đang học lớp Mười một biểu diễn một mình. Tài năng của anh ta quả thật có phần xuất sắc hơn hai bạn lên trước. Anh ta giữ vẻ trang nghiêm lúc lên sân khấu chào hỏi ban nãy, từ thình không lấy ra nào là quân bài, nào là khăn tay theo tiếng nhạc (là một bản sonata cho đàn piano, tên bản nhạc thì tôi không nhớ).

Nếu chỉ là quân bài hay khăn tay thì tôi sẽ thán phục sự thuần thực của anh ta, nhưng không thấy bất ngờ gì hết. Nhưng đến phần cuối của tiết mục, thứ xuất hiện trên bàn tay phải đang phủ khăn tay màu đen của anh đã làm tôi giật mình. Khán giả ồ lên rất to, bản thân tôi cũng nhồm dậy khỏi ghế.

Chẳng biết do yên tâm vì tiết mục đã thành công, hay thỏa mãn khi nghe những tiếng tán thưởng, mà vẻ lạnh lùng trên mặt chủ tịch Tayama cuối cùng đã biến mất, anh ta khẽ mỉm cười. Và thứ anh cầm trên tay là một cây nến. Nó màu hồng, có họa tiết hình xoắn trên thân, và điểm tuyệt vời nhất là... nó vẫn đang cháy. Đừng đùa chứ, làm sao mà giấu cây nến cháy vào trong túi áo hay quần được? Chủ tịch Tayama giơ cao cây nến về phía khán giả một lần nữa, và chúng tôi đồng loạt vỗ tay.

Cả Tani đang ngồi cách tôi một đoạn cũng vỗ tay trước tiết mục tuyệt vời này. Tôi nghe thấy tiếng cậu ta buột miệng thốt lên.

“Tuyệt vời thật. Torch à.”

Hừm. Tự nhiên xài tiếng Anh làm gì cơ chứ. Nói là “nến” cũng đủ rồi mà. Vả lại “torch” có nghĩa là “ngọn đuốc”, còn nến phải là “candle” cơ. Dù nếu bị yêu cầu giải thích khác biệt giữa nghĩa của “torch” và “candle” thì chắc tôi cũng cứng họng.

Ấy chết, tôi lại sa đà rồi, mục đích tôi đến đây đâu phải để xem ảo thuật. Nhưng dù vậy, buổi diễn vẫn đang tiếp tục mà chưa gặp vấn đề gì, cũng chưa thấy khán giả nào hành động kỳ quặc. Theo tôi nhớ chỉ thỉnh thoảng cánh cửa mới mở ra, số khán giả tăng lên giảm đi một hay hai người. Nhưng bên ngoài căn phòng này chẳng có thứ gì để Juumoji lấy trộm cả. Rèm cửa, bảng hiệu, poster. Để xem nào, Juumoji đang nhắm tới câu lạc bộ Áo Thuật. Hẳn sẽ lấy thứ có tên bắt đầu bằng “ki”.

... “Cây nến”*!

Tôi giật mình, vội quay đầu nhìn về phía chủ tịch Tayama đang kính cẩn cảm ơn khán giả trên sân khấu. Ngọn nến trên tay anh ta

không còn sáng nữa. Lúc đưa ra cho chúng tôi xem, anh đã nhanh chóng thổi tắt ngọn lửa ngay, chắc vì sợ nguy hiểm. Nhưng nó không phải cây nến duy nhất trong căn phòng này. Còn mấy cây đặt trên bàn giáo viên để thấp sáng nữa. Tôi nhìn về phía đó.

“... Á!”

“Vâng, bình thường người ta sẽ dùng bài tây để đoán, nhưng hôm nay để thay đổi không khí chúng tôi sẽ dùng bài hoa*... hả?”

Tôi lờ hết lên mất rồi. Tiết mục tiếp theo là ảo thuật với bài đã bắt đầu, lại còn không có nhạc mà thay vào đó là hai người biểu diễn thay nhau nói, nên giờ Nagai và Takamura đứng trên sân khấu đang quay sang nhìn tôi chăm chăm. Hồng rồi, tôi đưa tay ra trước mặt làm dấu “xin lỗi”.

Trên bàn giáo viên đặt hai đài nến, mỗi đài cắm năm cây. Đài bên phải vẫn còn đủ năm, nhưng đài bên trái giờ chỉ còn có bốn thôi!

Thôi xong, lại bị lấy trộm rồi.

Nhưng từ lúc nào? Từ nãy đến giờ làm gì có ai lại gần sân khấu. Á, ngay lúc này...

“Vâng, xin mời chị ngồi phía cuối kia lên sân khấu ạ!”

Chị Irisu được chỉ tên bắt đầu tiến lên, nhưng ngoài chị ấy và các ảo thuật gia ra thì... Sau khi loại trừ hết, khả năng duy nhất còn lại là cây nến đã bị trộm từ đầu.

Tôi đã tưởng Juumoji sẽ trở tài trộm cắp một cách đầy nghệ thuật, ngay giữa lúc biểu diễn, ngay trước mắt bàn dân thiên hạ. Hóa ra vụ trộm đã kết thúc trước cả khi buổi diễn bắt đầu rồi sao?

Ôi, tôi phí thời gian ở đây để làm gì cơ chứ!

Chắc chắn thủ phạm đang để lại lời nhắn ở đâu đó. Giờ nhớ lại mới thấy, cả cái muôi của hội Ẩm Thực cũng không phải bị trộm trong khi Wildfire đang diễn ra. Nó đã mất trước khi cuộc thi bắt đầu rồi. Không lẽ siêu trộm “Juumoji” chẳng có chút hứng thú nào với những mảnh khoe đạo chích hoành tráng và màu mè, xứng với cái danh “siêu trộm” hay sao?

Nói chung đã đến lúc này, tôi chẳng còn lý do gì để đứng đây canh chừng nữa. Vì vụ trộm đã diễn ra từ trước, nên tất cả những người ở đây lúc này đều vô can. Đã thế... Đã thế thì...

“Chị đã chọn lá ‘Hương vàng bên gốc phong’ phải không?”

“... Đúng.”

Vỗ tay.

Thôi đành bình tĩnh ngồi xuống xem cho hết vậy.

042 - ♦ 09

Vừa về đến phòng hội Manga, câu đầu tiên tôi nghe được là từ một người bạn cùng khóa cũng chẳng thân thiết lắm.

“Cậu đến muộn quá nhỉ?”

Tôi cười xã giao, rồi ngồi xuống ghế quây bán tập san.

Dường như tấm poster tôi dành cả buổi sáng nay ngồi vẽ cũng có chút ít hiệu quả, khách đến đông hơn hôm qua thì phải. Tôi khẽ hỏi cô bạn cũng đang ngồi bán hàng cạnh mình.

“Tình hình sao rồi? Khá hơn hôm qua chứ?”

Cô bạn đó nhìn sang ngang. Tôi nhận ra chị Kouichi đang đứng ở

hướng đó. Sau khi xác nhận chị đang không chú ý đến chúng tôi vì mải tán dóc với lũ ăn theo, cô bạn đó mới trả lời bằng giọng còn bé hơn giọng tôi nữa.

“Hơn. Hôm nay bán được lắm.”

“Chắc là nhờ tấm poster nhỉ?”

“Cái đó thì tớ không biết.”

Nếu đúng là vậy thật thì tôi sẽ vui lắm. Tôi vốn không phản đối kế hoạch vẽ poster nhân vật của chị Kouchi, và khi thấy tác phẩm của mình được sử dụng, mang lại hiệu quả lớn thì tôi nghĩ chẳng ai không vui cho được. Tôi chỉ mong sẽ không ai hiểu lầm tôi về chuyện này.

Nhưng y như rằng, dù tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, đã có một bọn hiểu lầm tôi. Chúng đứng không cách xa chỗ tôi đang ngồi, tóm lại là cố tình cho tôi nghe thấy được, và bắt đầu nói.

“Biết ngay là nên làm theo ý sempai từ đầu mà.”

“Chuẩn rồi. Giá như đừng có ai đó ngoan cố phản đối thì có phải hôm qua đã xong rồi không.”

Cái lũ bài viết được giao cho cũng không làm nổi thì chẳng có tư cách nói. Nhưng tôi tiếp tục im lặng.

“Thôi, nói thế lại tội cho bạn ấy. Mất công vẽ đến thế kia cơ mà.”

“Đúng rồi đấy. Người ta đã cố gắng rồi mà.”

Nếu chỉ xét theo câu chữ thì có thể hiểu là họ đang cố vũ tôi, nhưng đổi giọng điệu đi thì ý nghĩa sẽ khác hẳn. Nếu ghi lại chính xác thì câu đó phải là “Thôi, nói thế lại tội cho bạn ấy. Mất công vẽ đến thế kiaa cơ mà.”, rồi còn liếc mắt sang nhìn tôi. Dù bỏ đi phần tương tượng ai cũng muốn làm hại mình của bản thân, tôi vẫn cảm giác ớn ớn

trong câu đó là “Đáng đời”.

Tôi yêu manga, và nếu phải chọn thì cũng thích hội nghiên cứu Manga nữa, nên tôi thật sự không muốn chuyện thành ra thế này... Nhưng cũng đành chịu thôi. Chỉ cần có trên ba người là đã bắt đầu chia bè kết phái được rồi, vả lại nói điều không cần thiết cũng là tính cách của tôi, không mang được bằng chứng đến cũng là tại tôi. Thôi, chịu đựng chịu đựng. Chỉ tiếc là trong cái không khí thế này thì việc nhờ bán *Kem đá* coi như là không thể rồi.

Những tiếng xì xào vẫn tiếp tục dai dẳng. Cụm từ “lũ lăm điều” hẳn là dùng trong trường hợp này nhỉ, nghĩ đến đây tôi chợt nhớ ra. Có lần nói chuyện với Fuku-chan, khi tôi vừa nheo mắt bảo ai đó giống như “đồ lăm điều”, cậu ấy đã đáp lại tôi với một vẻ mặt khó hiểu.

“Ý cậu là người đó dững cảm á?”

“Hả?”

“Hay giàu lòng yêu nước?”

“Cậu nói cái gì vậy?”

“Thì giống Kossuth* còn gì.”

“... Cái gì cơ?”

“Anh hùng người Hungary* ấy.”

Nghĩ lại, tôi vẫn chẳng hiểu gì hết.

Nhưng nhớ lại bản mặt nghiêm túc quá thể của Fuku-chan lúc ấy, tôi lại bật cười. Dù biết cười lúc này thì không ổn nhưng tôi vẫn không nín được. Và đúng là không ổn thật. Cái đám đang thì thào kia ra vẻ khó chịu.

“Gì thế?”

“Nhìn nó hớn hờ chưa kìa.”

“Ồn ào.”

Xin lỗi nha!

Trong cái đám đó, xét về độ nổi bật thì ai cũng như nhau, nhưng có một tên ra vẻ thủ lĩnh nhất, nói với giọng lớn hơn một chút.

“Còn bảo là không tìm thấy quyển truyện nữa, rõ là nói dối mà. Tự nó tâng bốc một cuốn manga chắc cũng chẳng có gì đặc biệt lên tận mây xanh, xong lúc bị bắt đưa bằng chứng ra thì cúp đuôi chạy. Đừng bảo nó định đưa cái cuốn doujinshi chưa ai nghe tên bao giờ ấy ra để ra vẻ ta đây đọc rộng hiểu nhiều nhé. Cái ngữ ấy...”

Nếu con nhỏ đó nói tiếp, có lẽ chiếc túi nhẫn nại vốn đã chẳng vững chắc gì cho cam của tôi sẽ bục ra mất thôi. Nhưng đúng lúc đó...

“Dừng. Chuyện mình không biết thì đừng có nói.”

Một giọng nói quở trách vang đến. Cả đám đồng loạt quay về phía đòn công kích bất ngờ ấy, nhưng rồi tất cả chỉ biết im lặng. Bởi vì người lên tiếng chính là thủ lĩnh của bọn chúng, chị Kouchi. Chị vẫn mặc bộ tuxedo, ngáp một cái rất to như thể đã quên mất câu chính mình vừa nói ra vậy.

Tôi hơi bất ngờ. Không phải vì chị Kouchi vừa trách mắng chính thuộc hạ của mình, mà bởi vì nếu phải miêu tả, tôi sẽ liệt chị ấy vào dạng người chỉ cần thấy thứ gì đó vui thì dù nó là có thực hay hư cấu cũng OK hết. Chị ta không phân biệt giữa “mô phỏng” và “đạo văn”, cũng tức là chẳng quan tâm đến lẽ công bằng hay không công bằng. Tôi bất ngờ khi câu “Chuyện mình không biết thì đừng có nói” lại là

do chị ta thốt ra.

Đám con gái kia im thin thít như cún vừa bị chủ mắng. Nhưng vẫn có những ánh mắt căm ghét hướng về phía tôi.

Khó thở quá.

... Dù mới ngồi xuống quầy chưa lâu, tôi quyết định ra ngoài thay đổi không khí.

“Xin lỗi nhé tớ đi đằng này chút.”

Tôi nói với cô bạn ngồi bên rồi đứng dậy. Thật sự tôi chỉ muốn hưởng chút gió trời.

Mặt trời mùa thu lặn nhanh quá.

Tuy hoàng hôn vẫn chưa buông, nhưng ánh nắng đã yếu dần, gió thổi mát rượi. Tôi đứng trên sân thượng của hành lang nối giữa các tòa nhà, ngẩn ngơ nhìn xuống sân trường. Có lẽ mọi người trong trường Kamiyama được trang trí đẹp mắt hôm nay đều đã tạm quên đi sự tồn tại của nơi này rồi.

Trước giờ vị trí của tôi trong hội đâu có tệ như thế. Đáng lẽ tôi nên im lặng từ đầu thì hơn.

Nhưng có lẽ tôi không thật sự hối hận đến thế. “Không có gì là nhàm chán hay thú vị. Tất cả chỉ là chủ quan.” Tôi không thể nào chấp nhận được ý kiến đó của chị Kouchi. Nếu điều đó là sự thật thì người ta phải nỗ lực như thế nào đây? Nhân vật tôi vẽ không đến nỗi không nhìn nổi. Tấm poster kia tôi cũng đã rất đầu tư. Nhưng manga tôi vẽ ra thì chán phèo. Tôi muốn vẽ được những câu chuyện thú vị hơn. Thật sự phải thú vị hơn nữa. Nếu không đặt *Thi thể lúc hoàng*

hôn lên làm đỉnh cao để hướng tới, thì tôi biết lấy cái gì để phát triển bản thân đây?

Cái lối lý luận hòa vốn, tiến lên cũng như đứng yên một chỗ của chị Kouchi chẳng khác nào mắc kẹt trong bóng tối. Nếu không có quy chuẩn cũng chẳng có mục tiêu, tất cả đều là tương đối, vậy có tiến theo bất kỳ hướng nào thực chất cũng đều là đứng yên cả. Dù tôi có luyện tay nghề thành thục đến đâu đi chăng nữa, thì cũng không phải là tiến bộ, mà chỉ là thay đổi không hơn. Nếu chấp nhận điều đó, thì làm sao tôi có thể nghĩ rằng “bản thân mình bây giờ vẫn là chưa đủ” đây?

... Nhưng hôm qua tôi đã chẳng nói được những lời này. Tôi đã tin rằng chỉ cần đưa ra cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* là đủ để thuyết phục bọn họ. Mà dù có không thuyết phục được thì tôi cũng chẳng quan tâm lũ ăn theo chị Kouchi sẽ nghĩ gì về mình.

Haha, tôi thật là ngốc quá.

... Tôi muốn gặp Fuku-chan. Chắc tên ngốc đó lại đang quậy tung bưng ở một sự kiện nào đó rồi. Tôi muốn cùng với Fuku-chan đi điều tra vụ “Juumoji” gì đó quá. Giá như cậu ấy đến rủ tôi đi. Nếu được vậy thì chắc chắn tôi sẽ không quay lại hội Manga nữa.

“Ibara.”

Một giọng nói bất ngờ vang lên, tôi dụi dụi mắt cho chắc, rồi quay lại.

“Xin lỗi em nhé, Ibara. Không ngờ chuyện lại đến mức đó...”

Cặp má bầu bĩnh, đôi mắt to hai mí, là hội trưởng Yuasa. Nhìn chị mỉm cười bối rối, tôi lắc đầu quây quây.

“Sao chị lại phải xin lỗi ạ? Hội trưởng có làm gì sai đâu.”

“Tại vì chị... cứ im lặng suốt mà. Chị đã rất muốn đứng về phía Ibara.”

... Cái câu đó, nói trên sân thượng của trường học. Chị ấy muốn tôi hiểu theo nghĩa gì đây trời.

Nhưng mà thôi. Vốn dĩ tôi cũng chẳng muốn ai về phe mình cả. Và lại nếu hội trưởng mà thành đồng minh của tôi, thì tức là tranh cãi giữa tôi và chị Kouchi đã bị xé to ra với quy mô là toàn hội Manga. Tôi ghét mấy chuyện đó lắm. Nên thôi, sao cũng được.

“... Ayako không có ý đó đâu em.”

Hội trưởng nói không đầu không cuối. Tôi đau đầu suy nghĩ xem Ayako là ai, cho đến khi tôi nhớ ra tên đầy đủ của chị Kouchi là Kouchi Ayako.

“Không có ý đó là ý gì ạ? Là câu ‘Chuyện mình không biết thì đừng có nói’ hồi nãy sao chị?”

“Không phải đâu. Là vụ cãi nhau với Ibara hôm qua đó.”

Đây là chủ đề tôi chẳng muốn nói đến nữa, nhưng tôi vẫn hít một hơi thật sâu, đáp lại.

“Là vụ thú vị hay nhàm chán là tùy vào ăng-ten của mỗi người ạ?”

Hội trưởng gật đầu.

Chị ấy định an ủi tôi sao? Nếu vậy thì tôi nghĩ cách an ủi của chị ấy khá tệ. Chẳng hiểu sao tôi lại khẽ mỉm cười.

“Làm sao chị biết được chuyện đó ạ?”

“Ừm... Vì chị và Ayako là bạn bè.”

“Chỉ vậy thôi ạ?”

“Cả Ayako và Haruna đều là bạn của chị.”

Chị Yuasa cười dịu dàng như thể chỉ thế là đã đủ để tôi hiểu ra vấn đề. Còn mặt tôi hẳn đang nghệt ra. Haruna là ai? Không phải chị Kouchi, không phải hội trưởng Yuasa. Ngoài ra tôi cũng chẳng nhớ ra ai mang tên đó. Sau một lúc, tôi đành phải hỏi lại.

“Ai vậy chị?”

“Ai là ai?”

“Haruna ấy ạ.”

Lần này lại đến mặt chị Yuasa trở nên kỳ lạ. Cái kiểu nghiêng đầu của chị làm tôi nhớ đến Chi-chan.

“Hử? Ibara, em có thứ đó còn gì?”

Thứ đó là thứ gì chứ. Thấy tôi đang ù ù cạc cạc, chị nói tiếp.

“Quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* ấy.”

Nghe chị bất ngờ nhắc đến cái tên ấy, tôi cảm giác người mình tê cứng lại.

“... Vâng ạ?”

“Tác giả của nó chính là Haruna đó. Anjo Haruna. Hình như trên đó không ghi tên à?”

Ủa?

Tôi cố nhớ lại tên tác giả của *Thi thể lúc hoàng hôn*. Nhưng chắc chắn nó không phải là Anjo Haruna. Nó là một cái tên quái quái, giống bút danh mà người ta dùng khi vẽ doujinshi hơn. À, tôi nhớ ra rồi. Không sai được.

“Không, tác giả của *Thi thể lúc hoàng hôn* là Anshinin chứ ạ.”

“Anshinin?”

“Vâng, đọc ra là ‘An Tâm Viện’.”

Hội trưởng Yuasa có vẻ hơi bất ngờ, nhưng rồi chị lại lắc đầu.

“Chắc bạn ấy dùng bút danh. Nhưng câu chuyện đó là do Haruna nghĩ ra. Còn người vẽ thì chắc Ayako sẽ biết, chứ chị chịu.”

Tôi đã biết được tên tác giả cuốn manga mình hằng ngưỡng vọng trong hoàn cảnh thật trớ trêu. Mà thật ra tôi đã biết họa sĩ và kịch bản do hai người khác nhau viết từ trước rồi. Tôi cố gắng tạm quên đi tâm trạng ứ đọng còn quanh quẩn đầu đó, rồi tranh thủ hỏi tiếp.

“Người đó học lớp nào hả chị?”

Nhưng câu trả lời nhận được thì thật đáng thất vọng.

“À, Haruna không ở đây nữa đâu em. Bạn ấy chuyển trường rồi.”

“... Vậy ạ.”

Vai tôi chùng xuống.

Tôi thử sắp xếp lại những gì hội trưởng vừa nói trong đầu... Chẳng hiểu gì lắm. Tôi thở dài một tiếng.

“Hội trưởng, chị nói người tên Anjo Haruna kia và chị Kouchi là bạn của chị, nghĩa là sao ạ? Rốt cuộc sao chị biết chị Kouchi không thật sự muốn cãi nhau với em?”

Hội trưởng Yuasa hơi cúi mặt, im lặng.

Chẳng lẽ chị ấy không nghĩ gì cả mà cứ thích gì nói nấy sao? Sau khi một quãng thời gian đủ dài để tôi nghi ngờ trôi qua, hội trưởng mới từ từ ngẩng mặt lên.

“Chị đã nghĩ nếu kể chuyện Haruna cho em, thì em sẽ hiểu ra. Nhưng có lẽ không được rồi. Ngôn từ của chị không đủ. Cho chị xin lỗi nhé, Ibara. Chị cũng muốn giải thích cho em hiểu, nhưng không

thể làm thế được.”

“ ... ”

“Vì Ayako là bạn của chị mà.”

Đôi mắt to hai mí của hội trưởng thoáng buồn. Vì là bạn nên không thể giải thích. Vì nếu nói rõ sự tình sẽ thành nói xấu chị Kouchi, hoặc là... sẽ chạm đến bí mật của chị ta.

Nhưng dù lý do là gì, nếu không ai nói cho tôi biết, thì tôi không hiểu được. Và tâm trạng tôi bây giờ không thích hợp để cố nghĩ về những chuyện mình không hiểu. Tôi chậm rãi lắc đầu.

Tôi chỉ muốn được ở một mình. Dù lời nói của chị Kouchi có là thật lòng cũng vậy, mà không thật lòng thì cũng thế, tôi chỉ muốn tận hưởng cơn gió này một chút thôi. Tôi nói.

“Em hóng mát một chút rồi sẽ về ngay.”

“Ibara...”

Tôi nhắc lại, lần này dứt khoát hơn.

“Em sẽ về ngay mà.”

Nên hãy để em yên.

043 - ♠ 11

Ngoảnh qua ngoảnh lại đã năm giờ rồi.

Các thành viên trong câu lạc bộ đã quay trở về, nhưng không khí kỳ lạ quá. Satoshi trông có vẻ âm ức khác hẳn mọi ngày, còn Chitanda lại hớn hờ quá mức cần thiết. Ibara thì đang ủ rũ. Có vẻ cô nàng không muốn nói chuyện với ai lúc này, nên tôi cũng không hỏi.

“Tớ bị lừa rồi, Hotaro ạ!”

Satoshi phá vỡ sự im lặng. Nhưng rồi cậu ta nhìn chăm chú mặt tôi, rồi hỏi với vẻ kỳ lạ.

“... Đây, mắt cậu làm sao thế?”

Vấn đỏ cơ à.

“Vụ đó hả. Tại tim bay vào mắt đó.”

“Hả?”

“Đã bảo là tim bay vào mắt mà.”

Satoshi ngăn người ra. Rồi cậu ta quay lại chủ đề chính.

“Thôi kệ đi. Nói chung là tớ thua đau lắm. Bên Áo Thuật bị mất cây nên rồi.”

“Tốt quá còn gì.”

Tôi nói hoàn toàn thật lòng.

“Chẳng lẽ cậu muốn lật tẩy ‘Juumoji’ trước ngày mai, khi hắn sờ đến ‘câu lạc bộ Cổ Điển’?”

“Thì có ai muốn thế đâu...”

Satoshi gật đầu nhưng vẫn có vẻ không bằng lòng. Hỏi kỹ hơn tôi mới biết thì ra cậu ta đã nghĩ sẽ có thể bắt tại trận Juumoji. Các câu lạc bộ từ “a” đến “ka” chưa có vụ nào bị trộm ngay giữa sự kiện, mà Juumoji cũng chẳng có khả năng thay đổi thời gian bắt đầu sự kiện của các câu lạc bộ đó để tiện cho mình. Tức là tên này chỉ đơn giản lúc nào thuận tiện thì trộm thôi, chứ chẳng quan tâm lúc đó có đang diễn ra cái gì hay không. Khi tôi nói ra suy luận của mình...

“Đã biết thế thì cậu phải bảo tớ chứ.”

Satoshi càu nhàu. Làm sao tôi biết được cậu ta tính làm gì.

“Vậy, có lời nhắn từ thủ phạm không?”

“Có. Lúc kết thúc bên Áo Thuật mang ra cái bảng ghi ‘Show diễn tiếp theo bắt đầu từ mười rưỡi sáng mai’, lời nhắn hóa ra dán ở đó. Còn có cả tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya’ quen thuộc nữa.”

“Cái bảng đó để ở ngoài hành lang đúng không?”

“Ừ.”

Ca này khó đây. Như vậy tức là bất cứ ai cũng có thể dán trộm được.

Lại nói đến Chitanda, tôi thấy má cô nàng vẫn đang giần giật. Cô ấy muốn cười, nhưng vì thấy Ibara đang buồn nên phải giữ ý. Tôi quyết định lái chủ đề sang.

“Còn cậu, hôm nay chắc có chuyện gì hay ho nhỉ?”

Chitanda gật đầu cái rụp.

“Ừm!”

“Ồ.”

“Hai mươi tập *Kem đá* mình gửi sang chỗ chị Irisu ấy, nghe bảo bán chạy lắm!”

Hừm, phải rồi. Chị Irisu đã ra tay mà. Tôi biết mình nên vui khi nghe thấy tin này, nhưng nói thật là chẳng cười nổi. Đại khái tôi không muốn phải mắc nợ con người đó.

“Đã bán hết rồi sao?”

“Chưa, cái đó thì từ từ. Nhưng chắc là trong ngày mai sẽ bán được hết thôi.”

Nếu hết thì chúng tôi nên đưa thêm hàng cho chị ấy nhỉ? Vấn đề này làm tôi phân vân một chút.

“À, còn chuyện này nữa. Trong số bốn giờ chiều nay của *Nguyệt san trường Kamiyama - Phiên bản đặc biệt phục vụ lễ hội Kan-ya*, vụ ‘Juumoji’ đã được nhắc tới rồi đó. Họ còn đăng cả trình tự năm mươi âm do Oreki phát hiện ra nữa.”

Tôi phát hiện ra sao? Nghe nói vậy tự nhiên tôi lại thấy hơi ngại. Như tôi đã nói với Ibara, cái “trình tự” đó đơn giản đến mức chỉ cần viết ra giấy thì ai cũng sẽ luận ra được. Chitanda lại nói tiếp, hai tay chấp trước ngực như đang cầu nguyện.

“Chưa hết đâu, cả tên câu lạc bộ của mình cũng được nhắc đến đó! Nguyên văn thế này. ‘Nếu trình tự trên là đúng, thì hồi các độc giả thông thái, phi vụ cuối cùng của Juumoji được dự đoán sẽ diễn ra trong thời gian từ mười hai giờ trưa đến hai giờ chiều ngày thứ ba, với mục tiêu là câu lạc bộ Cổ Điển, hoặc câu lạc bộ Chế Tác.’ ”

“Câu lạc bộ Chế Tác? Có hội đó à?”

Satoshi gật đầu vẻ nghiêm trọng.

“Tớ nhớ là có đấy.”

“Hắn mà chọn bên đó là kế hoạch của ta phá sản.”

“Đúng thế thật. Nên tớ lo lắng lắm.”

Miệng thì nói vậy nhưng vẻ hoan hỉ vẫn còn nguyên trên khuôn mặt của Chitanda. Tôi băn khoăn chẳng biết điều gì có thể làm cô nàng vui đến như thế, nhưng nghĩ lại thì người mang tin này đến cho bên Báo Tường chính là Chitanda. Tin tức do mình đóng góp được đăng nên thấy vui... Không, hơi sai rồi. Chỉ với lý do đó thì Chitanda sẽ không hớn hở đến mức này. Chắc chắn phải có một nguyên do nào khác nữa, nhưng tôi chẳng thể nào nhòm vào trong trái tim người ta

được, hưởng chi đây còn là Chitanda Eru nữa.

“... Nè, Hotaro. Doanh số hôm nay thế nào?”

À, suýt quên đấy.

“Trừ phần giao cho chị Irisu thì được mười sáu cuốn.”

“Chà, thế là hơn hôm qua rồi đấy chứ.”

Hơn có tí tẹo thôi, về hiệu quả quảng cáo mà nói, cả vụ Wildfire hôm nay vẫn không thể bằng được bài nói trong cuộc thi đồ vui ngày hôm qua, nên các học sinh dành thời gian rảnh để tìm đến chỗ xa xôi này hẳn đều có mục đích riêng cả. Điều chúng tôi rất cần lúc này chính là tăng hiệu ứng truyền miệng. Bởi vì đã hai ngày lễ hội trôi qua, mà chúng tôi vẫn còn đến ba phần tư số tập san. Niềm hy vọng cuối, con át chủ bài chính là vụ “Juumoji”, nhưng...

Thôi kệ, cứ đến đâu thì đến. Tôi lôi túi bánh quy từ trong học bàn ra.

“Cái gì thế, Hotaro?”

“Hội làm bánh đến đây tiếp thị. Tớ ăn một mình không hết đâu, thích thì chén giùm đi.”

Nghe tôi gọi, Ibara cũng đến bên cạnh. Thế là bốn chúng tôi chia nhau túi bánh bích quy. Chóp chép một hồi, cuối cùng tiếng chuông trường vang lên, báo hiệu ngày thứ hai kết thúc.

[CÒN LẠI: 141 CUỐN]

IV

044 ~ 047

Lại một đêm không ngủ

044 - ♥ 10

Đừng bao giờ than thở “Tôi mệt quá.” cháu ạ. Bởi vì người nghe câu đó sẽ hiểu thành “Tôi đã làm đủ rồi, tiếp theo là đến lượt cậu.” Nếu thật sự cháu đã quá mệt mỏi rồi, hãy nói “Cho tôi nghỉ ngơi một chút nhé.” Như thế người nghe sẽ hiểu là “Sau khi nghỉ ngơi xong, tôi sẽ tự mình làm tiếp.”

Đó là lời mà người bà hiền hậu đã từng nói với tôi.

Ấy chết, đáng lẽ tôi không nên dùng thời quá khứ. Bà vẫn còn khỏe mạnh lắm mà.

Tôi chưa bao giờ quên câu nói ấy của bà. Nhưng thì thậm chí chỉ có một mình trong phòng riêng giữa đêm tối thì không sao đâu nhỉ? Tôi... hơi mệt, chỉ một chút thôi.

Sổ tập san tôi gửi chị Irisu đang bán rất chạy, và bên Báo Tường cũng đã nhắc đến câu lạc bộ Cổ Điển chúng tôi. Vì thế nên tôi không cảm thấy công sức của mình đã phí hoài, nhưng vừa về đến phòng, cơ thể tôi đã nặng nề đến kỳ lạ.

Tôi không phải là đứa chẳng có chút thể lực nào. Về cơ bản thể thao không phải thể mạnh của tôi, nhưng riêng môn chạy bền thành tích của tôi luôn đứng trên trung bình. Hai ngày nay, tôi đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi trong trường Kamiyama, nhưng đó không phải là lý do tôi kiệt sức.

Chẳng biết phải giải thích sao bây giờ nhỉ... Khi tự mình thu xếp được các vấn đề của bản thân, tôi hoàn toàn không cảm thấy mệt. Nếu phải giải quyết vấn đề của cả tập thể, thì tôi chỉ thấy mệt một chút thôi. Nhưng trong lễ hội văn hóa lần này, tôi đang phải nhờ người khác giúp giải quyết các vấn đề mà tập thể của mình gặp phải. Tôi đã nhờ vả đến anh trưởng ban Tổng hợp, anh chủ tịch câu lạc bộ Báo Tường, và cả chị Irisu nữa.

Tôi thật sự rất tò mò về vụ “Juumoji”. Người tên “Juumoji” đó đang lấy lễ hội làm sân khấu để thực hiện những vụ trộm theo trình tự năm mươi âm. Người đó làm vậy bằng cách nào nhỉ? Điều này cũng làm tôi hơi để tâm, nhưng “vì mục đích gì?” mới là câu hỏi khiến tôi cảm thấy hiếu kỳ hơn cả. Cứ nghĩ đến chuyện đó là tôi cảm thấy ngứa ngáy, đứng ngồi không yên.

Nhưng rồi, sau khi hít thở sâu và suy nghĩ với tư cách chủ tịch của câu lạc bộ Cổ Điển, tôi nhận ra mình phải coi vụ việc đó như một công cụ để chi phối người khác. Tôi phải coi nó như một thứ vũ khí để giúp mình thỉnh cầu người ta, khiến cho họ làm theo ý mình.

Thật lạ lùng. Không ngờ chuyện đó lại khiến tôi cảm thấy uể oải đến mức này.

Không, không phải tôi đang yếu đuối đâu. Dù Oreki đã rất nỗ lực,

nhưng doanh số này vẫn là chưa đủ. Ngày mai, tôi sẽ phải nhờ vả nhiều người hơn nữa. Tôi chẳng nề hà gì đâu, vì đó là việc tôi phải làm mà. Nhưng...

Quả thật, chỉ một chút thôi... tôi thấy mệt.

045 - ♦ 10

Đêm nay tôi đã định đi ngủ sớm, nhưng rồi không tài nào ngủ nổi, tôi lại với tay lên giá sách. Thứ tôi cầm trên tay là *Body Talk* - một mảnh trong báu vật của tôi.

Giờ đây *Thi thể lúc hoàng hôn* đang không ở bên tôi, và tôi không thể nào đọc nó. Có lẽ vì vậy nên tôi đang thần thánh hóa nó lên một chút. Dù chỉ coi *Body Talk* như một trang rơi ra từ nó, nhưng khi đọc thử tôi mới thấy cuốn truyện này cũng hay, hay quá chừng. Rốt cuộc thứ định đọc chỉ để ru ngủ đã kích hoạt đầu óc tôi mất rồi.

Có thể xếp *Body Talk* vào thể loại hài slapstick*. Nhân vật chính là một cậu thiếu niên không có thính giác, cũng chẳng nói được, nhưng lại có khả năng thần giao cách cảm với bất kỳ ai mình chạm vào. Chỉ cần cậu ta chạm vào ai đó là suy nghĩ hai người sẽ thông với nhau, và như vậy chính cậu là người đã khơi mào cho bao tình huống dở khóc dở cười. Hàng đồng rắc rối phi lý khủng khiếp xảy ra trong truyện như để khẳng định rằng, nếu không đem đến những điều lý thú thì hiện thực cũng chỉ là thứ không chút giá trị. Cụ thể thì có cuộc tấn công của người ngoài hành tinh và zombie. Khung cảnh trong truyện có bị phá hoại cỡ nào đi chăng nữa cũng chỉ cần nhân vật chibi đầu to bằng thân bí ẩn hóa thành con mèo và tạo ra một khung tranh trắng,

thì đến trang sau mọi thứ sẽ lại trở lại bình thường, nhờ vậy mà mạch truyện được đẩy lên rất nhanh. Đây là một cuốn manga rất... manga, điều mà tôi không mấy khi thấy ở các tác phẩm thương mại. Cuối cùng thì tôi đã nằm sấp trùm chăn, lấy gối làm tựa sách và đọc quyển truyện một mạch từ đầu đến cuối.

Nhân nói về con mèo đó, nó xuất hiện ở nhiều chỗ trong truyện hết như Chú heo củ lạc*, rồi còn làm những trò nhào lộn vô nghĩa ở góc khung tranh nữa. Hẳn nó là nhân vật đại diện cho tác giả. Dù đứng bằng hai chân nhưng nó không mặc quần áo, chỉ đi một đôi bốt rộng thùng thình. Dựa trên nhân vật Chú mèo đi hia sao?

Nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng nội dung câu chuyện xoay quanh “sự xung đột trong giao tiếp” thực ra lại khá sâu sắc. Tất cả nhân vật xuất hiện trong truyện, kể cả nhân vật chính đều có thể coi như những kẻ theo chủ nghĩa *vị kỷ, tôi cảm* giác đây là một mô típ thường có, nhưng ở đây thì nó làm tăng tính thuyết phục cho cái *kết*. Ừm, quả thật đây là một tác phẩm hay. Nhưng nếu hỏi *tôi có đủ tự* tin đưa nó cho chị Kouchi không thì... có những đoạn tác giả làm hơi quá lố, cũng có những khung tranh hậu cảnh rõ ràng chưa vẽ xong, có những chỗ ý đồ hơi khó hiểu chẳng biết mạch lời thoại như thế nào, nói chung là nhiều điểm yếu khá nổi bật.

... Và lại, đã đến lúc này, có đưa chị ấy cái gì thì cũng chỉ thêm bẽ bàng mà thôi.

Nguồn sáng duy nhất trong phòng là chiếc đèn học đặt bên gối. Giá sách chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Thi thể lúc hoàng hôn và *Body Talk* là hai tác phẩm phi thương mại yêu thích của tôi. Tất nhiên trong phòng tôi không chỉ có mỗi hai

cuốn này. Trong số manga chuyên nghiệp tôi mua về, có cả đồng tuyệt tác thậm chí khiến hai cuốn manga này cũng trở nên lu mờ.

Thật sự thì... có quá nhiều người vẽ ra được những thứ tuyệt vời.

Trước khi tắt đèn, tôi bò ra khỏi chăn, lấy bản thảo manga mình tự vẽ từ trong ngăn kéo bàn học ra. Dù bây giờ chỉ nhìn thấy nó cũng đủ làm tôi bực mình, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn muốn lấy nó ra.

Ừm. Mình vẽ cũng đâu đến nổi tệ. Dù nét vẽ của tôi đã thay đổi khá nhiều kể từ hồi đó, nhưng ngày xưa cũng không đến nỗi xấu tuyệt vọng. Tuy nhiên, khi tôi đọc tiếp một hai trang sau...

Chia ô tranh vô tổ chức quá. Lời thoại không có gì đáng nhớ. Cốt truyện không lay động tình cảm. Cách triển khai mạch truyện đã thấy đâu đó rồi. Lý lẽ gượng ép.

Nếu cho ai đó ngoài tôi đọc cái thứ này, thì chắc sẽ dùng thay được thuốc ngủ mất thôi.

Nhưng người đọc nó lại là tôi.

Khi tôi đọc lại manga mình đã vẽ ra, nó chẳng những không phải thuốc ngủ mà còn giống như thuốc kích thích. Một cảm xúc chẳng thể miêu tả làm tôi nghiêng chặt răng hàm, và tôi trả tập bản thảo lại ngăn bàn. Thật là... lẽ ra tôi không nên đọc nó. Sai lầm quá. Vì không thể trằn trọc cả đêm nên tôi uống thuốc ngủ thật, dạng viên màu trắng, rồi yên giấc.

046 - ♠ 12

Khi đi theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng trong một thời gian dài,

người ta cũng bắt đầu nhận ra những quy luật của nó. Ví dụ như nếu tiết kiệm quá mức thì đến đêm vẫn còn tồn lại một lượng lớn năng lượng sử dụng được và dẫn đến khó ngủ. Nhưng đêm tối thì chẳng quan tâm đến chuyện người ta có ngủ được hay không, kim đồng hồ đã thản nhiên nhích qua con số một, sắp đến hai giờ rồi.

Mà đúng thật, tôi nhớ hôm nay mình có dùng tí năng lượng nào đâu. Cơ bản vì không tìm ra chỗ để dùng. Lễ hội văn hóa trường Kamiyama là nơi cho những cuộc đời học sinh màu hồng tỏa sáng. Đang ở giữa không gian ấy mà chẳng tìm được cách tiêu hao sức lực thì quả là một điều thật trớ trêu.

Trong khi chờ cơn buồn ngủ đến, tôi đã nghĩ tới chuyện đọc sách, nhưng tiếc thay bên cạnh tôi lúc này *chỉ có cái* quyển sách bìa mềm chán ngắt kia. Sách chán đúng là hợp làm thuốc ngủ, nhưng tôi quyết định đi lướt mạng Internet. Trong khoảng thời gian này, trang chính thức của *lễ hội* văn hóa trường Kamiyama vẫn được cập nhật thường xuyên.

Tôi bắt đầu lần từ trang tìm kiếm. Mắt trái tôi hơi đau nhức.

Dòng chữ trên đầu trang đã được đổi thành câu quảng cáo “Lễ hội Kan-ya đang diễn ra! Xin mời mọi người đến tham dự.” Có một bức ảnh câu lạc bộ Kịch đang biểu diễn trên sân khấu nhà thể chất được đăng lên.

Tôi kéo thanh trượt xuống. Lịch trình lễ hội, danh sách hội nhóm tham gia, hướng dẫn đường đi đến trường, yêu cầu đối với khách tham quan... Rồi tôi dừng mắt tại một mục mà hai ngày trước tôi không hề để ý tới. Góc bán hàng qua mạng.

Nó cũng là một phần trong các hoạt động của lễ hội văn hóa, tức

thứ nào bán ở đây đương nhiên cũng có bán ở lễ hội. Trên đó tôi thấy có áo thun tự làm của hội nghiên cứu Trang Phục, cùng với tập san *Nhã* của câu lạc bộ Văn Nghệ, và tập san *Zeamis* của hội nghiên cứu Manga. Chỉ có thể thôi á? Tôi tìm thêm một chút vì nghĩ lễ hội trường Kamiyama lừng danh phải có thêm nhiều thứ để bán, nhưng hình như đúng là họ chỉ có từng này thật.

Tình hình thế này trông hơi hẻo. Xem thêm thì thấy có vẻ như việc đặt hàng được tiến hành qua email, trên khung ghi sẵn địa chỉ mail nhận đơn hàng. Tên miền thì là tên chung của trường Kamiyama, còn tên tài khoản là “bantonghop”. Satoshi chưa từng nói đến chuyện ban Tổng hợp phụ trách mấy vụ này... Dù sự thật là tôi cũng chưa bao giờ nghiêm túc hỏi cậu ta làm cái gì ở đó.

Nhưng mà cái địa chỉ email này. Họ không thể dùng tiếng Anh hay làm gì cho nó màu mè hơn sao? “bantonghop”... Dù cái kiểu chỉ cần hiểu ý là được này lại hợp với phương châm của tôi.

Tôi còn mò theo các đường link xem có thêm thứ gì đáng chú ý không, nhưng đúng là trang làm cho người ngoài xem, chẳng có thông tin gì mới mẻ cả. Mà thôi, cũng đến giờ rồi. Tôi ngắt kết nối mạng, chui lại vào trong phòng mình. Giờ cứ nằm ườn ra giường đã, còn có ngủ được hay không thì tính sau.

047 - ♣ 15

Tôi quyết định đi dạo đêm.

Vừa tắm xong nên tôi cảm thấy cơ thể thật sáng khoái, và cả làn gió đêm đang thổi qua cũng vậy. Nhưng dù gì đây cũng là gió đêm

tháng Mười, không cần thận là cảm lạnh như chơi, vậy nên tôi đã mặc cả áo khoác để đề phòng rồi.

Nửa vầng trăng in nét trên bầu trời đêm thăm thẳm, những ngôi sao không có nơi nào để ẩn mình cũng tỏa sáng lấp lánh. Thời tiết hôm qua và hôm nay đều lý tưởng, cứ theo đà này chắc ngày mai trời cũng sẽ đẹp thôi. Thật đáng mừng. Với tư cách thành viên ban Tổng hợp, tôi mừng vì công việc sẽ diễn ra suôn sẻ. Với tư cách thành viên câu lạc bộ Cổ Điển, tôi mừng vì thời tiết tốt sẽ khiến lượng người đến dự lễ hội tăng lên. Còn với tư cách Fukube Satoshi, tôi mừng vì các hoạt động ngoài trời sẽ không gặp vấn đề gì cả. Mỗi câu lạc bộ đó đều rất thuần thực những kỹ thuật mà tôi mới chỉ từng xem hay nghe nói tới, và họ cũng đã chuẩn bị rất nhiều. Nếu chỉ vì mưa mà không được xem họ biểu diễn thì buồn lắm.

Ví dụ như câu lạc bộ Ảo Thuật hôm nay chẳng hạn. Tiết mục của anh Tayama lớp Mười một thật sự rất ấn tượng. Tôi tự coi mình là cơ sở dữ liệu, nên có biết về trò cup-and-ball. Nhưng tôi chỉ biết thôi chứ không thực hiện được, vì thế nên tôi mới thật lòng tán thưởng tài nghệ của anh Tayama. Nhân đây nói thêm, lý do tôi không thực hiện được trò đó không phải do hạn chế về trình độ, mà là do hạn chế về tâm lý. Tôi chỉ muốn tìm hiểu về cup-and-ball, nhưng thực hiện tiết mục đó thì không.

Về điểm này, có lẽ căn bản tôi và Hotaro khá giống nhau.

... Hotaro dù luôn hô hào chủ trương “tiết kiệm năng lượng”, và đã sống đúng theo tinh thần ấy suốt ba năm cấp hai, nhưng cậu ta vẫn không phải người chẳng có một chút thành tích nào.

Tôi bước đi trong đêm, dạo trên những con phố tĩnh lặng dưới ánh

đèn đường bu đầy thiêu thân. Tôi đi giày bata đế mềm, vậy nên cả tiếng bước chân cũng không có. Tôi nghe thấy cả tiếng chương trình ti vi đêm khuya phát ra từ một ngôi nhà nào đó.

Từ khi vào trường Kamiyama và tiếp xúc với chất xúc tác hiểm có mang tên Chitanda, Hotaro đã thay đổi. Không, chính xác là cậu ta đã phát huy những giá trị thật sự của mình, những điều mà cậu ta chưa bao giờ thể hiện trước mắt tôi. Sự sắc bén, bình tĩnh, trực giác, nói tóm lại là khả năng suy luận, Hotaro đã luôn sở hữu chúng. Từ cái ngày Chitanda ở một mình trong phòng Khoa học Địa cầu bị khóa kín, tôi đã bị Hotaro làm cho kinh ngạc đến bao nhiêu lần rồi? Hotaro không phải là con người *chỉ có độc* một màu xám, không cá tính, không năng lực. Cậu ta không ở phía tôi, mà ở phía những người tôi quan sát. Hotaro là kiểu người mang trong mình tính bất ngờ, thứ mà tôi vô cùng yêu mến.

Người ta nói đại bàng săn mỗi giới thường giấu đi móng vuốt. Khi phát hiện ra con đại bàng ẩn giấu trong Hotaro, tôi có thật sự coi đó là chuyện đáng mừng hay không? Vì thế nên tôi không kỳ vọng vào Hotaro, mà sẽ tự mình giải quyết vụ “Juumoji” này. Đây vốn cũng đâu *phải việc hợp với cậu ta.*

Cơ sở dữ liệu như tôi vốn không phù hợp với việc tự mình đi tìm chân tướng. Nhưng để bắt chước một người bạn đã khiến mình phải ngẩng đầu lên ngược nhìn một chút, *tôi vẫn* quyết định làm như vậy. Tôi biết thừa rằng điều đó thật đáng xấu hổ, và tôi cũng thừa nhận rằng “quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển” chỉ là cái cớ tôi thể hiện ra với bên ngoài thôi. Đó là điều chỉ mình tôi hiểu rõ.

Còn nói về lấy cớ, thì trẻ con tiểu học bây giờ còn giỏi hơn tôi gấp

vạn lần.

Giờ thì vào chuyện chính.

Siêu trộm Juumoji đang ẩn mình trong một biển người, ai cũng có thể là nghi phạm. Tại phòng Khoa học Địa cầu, Hotaro đã đưa ra một suy luận rất sắc bén. “Cậu nghĩ trong thời gian lễ hội văn hóa, có bao nhiêu người ra vào trường Kamiyama? Chỉ tính riêng học sinh trường đã phải đến nghìn người rồi.”

Tôi rất hay đọc tiểu thuyết trinh thám, mà điều tra ngoài đời cũng có nét giống truyện thôi nhĩ. Muốn bắt được thủ phạm thì đầu tiên phải khoanh vùng nghi can đã. Chân lý này thỉnh thoảng tôi cũng chứng kiến trong cuộc sống hằng ngày, dù với quy mô nhỏ hơn.

Dân số thế giới hình như là sáu tỉ người. Trong số đó, cần phải lọc bớt những người vô can bằng những lý do như khoảng cách địa lý hoặc không có thời cơ hành sự. Chỉ khi đã sàng lọc đến một mức độ nhất định, ta mới có thể bắt đầu suy nghĩ chi tiết. Ví dụ như nếu một vụ giết người xảy ra trong một sơn trang đang mắc kẹt giữa vụ cháy rừng, thì chắc chắn hung thủ vẫn đang ở trong tòa nhà đó. (Trừ phi nghe thấy tiếng máy bay trực thăng cất cánh.) Nếu có cô tiểu thư bị sát hại tại một căn biệt thự, thì hung thủ phải là người biết cô sẽ có mặt tại căn biệt thự ấy - người ta sẽ nghĩ như thế. Ít nhất phải giới hạn được số nghi phạm xuống còn cỡ mười người, thì mới xét đến chứng cứ ngoại phạm được.

Nhưng trong vụ “Juumoji”, ta lại không thể làm như vậy.

Vì bọn tôi không biết được chi tiết tình hình khi vụ trộm diễn ra. Cái thùng đựng chai nước của câu lạc bộ Acapella thì bị vứt chổng

chợ, tức là với mỗi vụ, đều có một khoảnh khắc mà “*ai cũng* có thể lấy trộm được”. Phòng bên Cờ Vây thì không khóa cửa. Hội Bói Toán *chỉ* có một thành viên, sẽ có lúc bạn đó phải đứng dậy đi toilet. Câu lạc bộ Làm Vườn thì mất trong khi “Có chuyên đi đàng này một chút”. Ngay cả câu lạc bộ Ảo Thuật hôm qua cũng vậy, vì không biết cây nến bị trộm lúc nào, nên bất cứ ai cũng có thời cơ để lấy nó đi. Nghi phạm nhiều như nấm, đến mức chẳng biết ai với ai cả.

Thủ phạm chắc chắn là học sinh trường này rồi. Thật khó nghĩ đến chuyện ai đó ở ngoài trường tới lễ hội trong hai ngày liên tiếp để bày ra một vụ trộm công phu đến mức này. Như thế tức là nghi phạm còn cỡ một ngàn người! Một ngàn! Giờ tôi có đứng trước một ngàn người đấy mà hét “Một trong số các cậu là thủ phạm!”, thì *chắc* cũng chỉ ê mặt mà thôi. Xem xét chứng cứ ngoại phạm của một ngàn người, nếu không phải cơ quan điều tra chuyên nghiệp thì chỉ có lắc đầu lè lưỡi.

... Đối tượng duy nhất mà tôi thấy đáng nghi là câu lạc bộ nghiên cứu Ấm Thực. Nếu tin lời anh chủ tịch là mỗi đội vốn đều có một cái muôi, thì tức là cái của đội tôi bị trộm trong khâu chuẩn bị cho cuộc thi Wildfire. Còn phải để lại lời nhắn và tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” nữa, nên khả năng chính người trong câu lạc bộ làm là không nhỏ.

Nhưng liệu thành viên câu lạc bộ Ấm Thực có cố tình phá hoại sự kiện do chính mình đã dày công chuẩn bị hay không? Cái muôi là một dụng cụ nấu ăn khá thường dùng. Nếu chúng tôi định làm mấy món kiểu như lẩu, thì thiếu muôi sẽ là một vết thương trí mạng. Thay vì chấp nhận rủi ro quá lớn, tên trộm có thể chọn một hội nhóm có tên bắt đầu bằng “o” khác như là hội nghiên cứu những điều

Huyền Bí* hay là đội Hoạt Náo kết hợp câu lạc bộ Cheerleading* mà.

Có lẽ nên bỏ hướng suy luận này thôi.

Vậy phải làm sao để sàng lọc một ngàn nghi phạm này bây giờ?

... Trong những vụ hành hung người qua đường, nghi phạm cũng nằm trong cả một biển người vô danh. Phóng hỏa hàng loạt cũng vậy. Trong tiểu thuyết trinh thám, có nhiều khi để bắt được hung thủ những vụ này, người ta buộc phải chờ hấn ra tay lần tiếp theo. Ngay cả thám tử yêu thích của tôi là Holmes, trong vụ “Cuộc phiêu lưu của sáu pho tượng Napoleon” cũng đã không suy luận được gì tại thời điểm bức tượng Napoleon đầu tiên bị phá hoại.

Đúng vậy, phải chờ cho số lần ra tay tăng lên, để tìm ra điểm chung giữa các nạn nhân mà chỉ nhìn qua sẽ không thấy được (người ta gọi là mất xích bị mất, hay tiếng Anh là missing link. Nhưng cũng có người cho rằng phải là vòng tròn bị mất, hay missing ring mới phải. Rốt cuộc là đằng nào đây! Ờ Tôi rất tò mò) hoặc chờ thủ phạm mắc sai lầm.

Vì thế nên kẻ tập tành làm thám tử như tôi hiện tại chỉ có thể đến tận hiện trường. Đó là điều duy nhất tôi có thể làm lúc này. Nếu có mặt ở hiện trường, tôi có thể lợi dụng những sơ suất nhỏ hay sự xui xẻo của thủ phạm để tìm ra yếu tố giúp giới hạn số nghi phạm. Tức là chờ địch phạm sai lầm trước.

Lúc ở câu lạc bộ Áo Thuật, tôi đã thật ngớ ngẩn khi không phát hiện ra trò “ăn trộm từ trước rồi sắp xếp để sau sự kiện lời nhẩn mới bị nhìn thấy”, bởi vậy nên đã không bắt quả tang được thủ phạm. Tất cả mọi người đến phòng lớp 11D trong thời gian đó đều chỉ đơn giản là đến xem ảo thuật mà thôi.

Vậy thì sáng mai tôi sẽ phải dậy sớm. Tôi phải đến trường đầu tiên, theo dõi thật kỹ những câu lạc bộ có tên bắt đầu bằng “ku”, nơi sẽ là mục tiêu tiếp theo của *Juumoji*. Fukube Satoshi này chưa bao giờ tiếc sức lực cả. Riêng điểm này tôi khác với Hotaro, người theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng. Tôi không dám tự tin vào năng lực quan sát của bản thân, nhưng chắc chắn tôi sẽ không để mất dấu *Juumoji*.

Cơ sở dữ liệu sẽ tự đưa ra kết luận, thật là một khoảnh khắc hiểm có. Vào lúc đó, biết đâu tôi sẽ có hứng thú với tính bất ngờ trong chính bản thân mình.

Tôi quay gót, rời khỏi khu dân cư được chiếu sáng bởi ánh trăng và đèn đường. Khi tôi vừa tự vỗ vỗ vào má để xốc lại tinh thần, đột nhiên có con chó nhà nào sủa ầm lên.

V. Trình tự Kudryavka

5-1

048 ~ 059

Bốn người, bốn lễ hội văn hóa

048 - ♣ 16

WANTED!

Cũng như các năm trước, lễ hội Kan-ya lần thứ 42 đã chào đón một lượng lớn khách tham quan, các hội nhóm đều đang tiến hành hoạt động một cách quy củ và suôn sẻ.

Tuy nhiên, có lẽ quý độc giả đều đã nghe đến sự tồn tại của một tên ác nhân. Hấn ngang nhiên phát cờ phản nghịch, chống lại trật tự của chúng ta một cách lão xược. Vâng, chúng tôi đang muốn nói đến tên trộm tự xưng “Juumoji”.

Tên trộm này có một đặc điểm, đó là luôn to gan để lại lời nhắn tại câu lạc bộ mà hấn vừa lấy trộm. Hấn (người viết hiện chưa rõ tên trộm là “hấn” hay “ả”) còn thường để lại thêm một thứ mà chúng tôi xin phép không tiết lộ tại đây. Xin quý độc giả thông cảm cho chúng tôi, và coi đây là một biện pháp dựa trên trách nhiệm với xã hội nhằm đề phòng trường hợp có độc giả muốn bắt chước hấn.

Nói chung, tính đến thời điểm này số hội nhóm bị thiệt hại đã lên

đến con số bảy. Trong số báo bốn giờ chiều hôm qua chúng tôi chưa đưa tin về tình trạng của ba câu lạc bộ Acapella, Cờ Vây và Áo Thuật, về việc này chúng tôi sẽ nói sau, tuy nhiên hiện thực đã rõ ràng - mục đích của Juumoji là lấy trộm mười món đồ trong trường, đúng như tin chúng tôi nhận được.

Hỡi các quý vị độc giả, hỡi học sinh trường Kamiyama thân yêu! Câu lạc bộ Báo Tường chúng tôi xin ra mặt hiệu triệu các bạn. Chúng ta sẽ để yên cho Juumoji hoàn thành âm mưu hay sao? Chẳng lẽ về trí tuệ, tất cả các bạn lại chịu thua kém Juumoji, một kẻ nhiều khả năng chỉ là một học sinh trong trường?

Không thể có chuyện đó được!

Hội Báo Tường chúng tôi đang truy tìm những thám tử tài ba, có thể tóm đuôi và lột mặt nạ tên đạo chích “Juumoji” này. Chúng tôi chờ đợi những con người đủ tự tin vào bản thân sẽ ra mặt. Và chúng tôi sẽ dành hẳn một số báo đặc biệt để ca ngợi công lao của người chiến thắng trong cuộc đấu trí này.

Một bài báo khá đao to búa lớn, nhưng tôi cũng không hẳn là không thích kiểu này. Trong bài có ghi “sẽ nói sau” về tình hình lúc bị trộm của hai câu lạc bộ Acapella và Cờ Vây, nhưng chắc chẳng có thông tin gì hữu ích đâu. Bởi vì bên Acapella để cái thùng nước trong hành lang một lúc lâu trước khi buổi diễn bắt đầu, còn hội Cờ Vây để mấy quân cờ trong phòng học dự bị từ trước cả ngày bắt đầu lễ hội, còn chẳng khóa cửa. Tức là nếu muốn lấy trộm thì ai cũng trộm được.

Tôi đọc tờ báo tường dán trên bảng thông báo gần cầu thang, với vẻ mặt chắc là gian manh lắm. Tôi không có người quen bên câu lạc

bộ Báo Tường, nên rất muốn tiếp cận người đã viết bài báo này.

Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên hơn nữa là thời điểm người ta dán tờ báo này. Theo lịch chính thức thì câu lạc bộ Báo Tường ra số mới cứ hai tiếng một lần (oái, cùng khoảng cách giữa các lần ăn trộm của Juumoji à?), số đầu tiên trong ngày ra lúc tám giờ sáng, nhưng kim đồng hồ bây giờ chỉ vừa mới qua mốc bảy giờ. Tức là người của câu lạc bộ Báo Tường đã đến trường sớm nhất để đi dán báo. Nỗ lực thật đấy.

Nhưng về nỗ lực thì tôi cũng không thua kém đâu. Tôi cũng đến trường vào lúc bảy giờ sáng mà. Chính xác là tôi lách qua cánh cổng trường vào lúc sáu giờ. Tôi đã tưởng trong trường sẽ gần như không có ai, nhưng bất ngờ thay, tôi đã thấy vài bóng người thấp thoáng giữa màn sương sớm. Quả thật lễ hội văn hóa trường Kamiyama là một khoảng thời gian không thể xem xét bằng lý lẽ thông thường được.

Nào, bây giờ đến phần quan trọng nhất: mục tiêu của Juumoji.

Theo trình tự hẳn sẽ nhắm đến câu lạc bộ có tên bắt đầu bằng “ku”. Có hai hội nhóm khớp điều kiện là bên Đố Vui* và Global Act Club*. Câu lạc bộ Đố Vui thì đúng âm “ku” luôn, nhưng sự kiện của họ đã kết thúc từ ngày thứ nhất rồi. Họ cũng không có phòng chờ hay cái gì khác cả. (Về điều này thì thành viên ban Tổng hợp là tôi xin đảm bảo.)

Còn Global Act Club là một trong những hội nhóm hiếm hoi trong lễ hội chỉ có tổ chức triển lãm là chính, tức là cửa phòng bên họ lúc nào cũng mở. Theo phương pháp loại trừ thì nơi Juumoji nhắm đến chính là bên này.

Tôi đi lên cầu thang, đến phòng học lớp 12E, là phòng trưng bày của Global Act Club. Hôm qua trước khi về tôi đã kiểm tra, bên họ chưa bị trộm thứ gì cả, cũng không có lời nhắn để lại. Trừ trường hợp Juumoji đến và hành sự sớm hơn tôi, còn không lần này chắc chắn tôi sẽ mai phục thành công.

Tuy nhiên.

Trước cửa phòng lớp 12E đã có người đang đứng.

“Nè, Satoshi, ông đến muộn quá đó!”

Tani. Và không chỉ có mình cậu ta.

“Ồ, nhóc là ở bên câu lạc bộ Cổ Điển... Cảm ơn về chuyện hỏi trước nha. Em cũng theo vụ này à?”

Người lên tiếng là anh Haba Tomohiro học lớp Mười một. Anh ta có liên quan một chút đến vụ “Nữ Hoàng” hồi nghỉ hè, và theo tôi nhớ, thì là một thành viên hội nghiên cứu Tiểu Thuyết Trinh Thám. “Cái tội thích nổi tiếng sẽ kéo đến hàng đàn cho xem.” - dự đoán ngày hôm qua của Tani đã trúng phóc. Vậy tôi cũng là đứa thích nổi tiếng sao? Mà tôi cũng chẳng phủ định điều đó.

Ngoài hai người này còn một học sinh nữa tôi không quen, đang đứng cách hơi xa và quan sát. Nhìn người đó không giống thành viên câu lạc bộ đến chuẩn *bị cho ngày cuối*, vậy thì cũng là thám tử nghiệp dư rồi. Thật hết biết, dù đã giới hạn được chỉ còn một mục tiêu, nhưng đâu cần phải cảnh giác như thế này ngay từ đầu chứ. Không biết “Juumoji” định tấn công thế nào đây?

Vừa cố không để lộ vẻ dao động, tôi vừa cười và quay sang nói chuyện với Tani.

“Ừm, chào buổi sáng. Sớm thế này đã đến đây mai phục, ông cũng nghiêm túc phết đấy.”

“Thì ông cũng có khác gì đâu.”

“Chắc hẳn vẫn chưa ra tay nhỉ?”

Tani ngoắc ngón cái về phía phòng lớp 12E.

“Tôi sẽ không tận tình giúp đối thủ của mình đến thế đâu. Tự vào xem đề.”

Có gì đâu mà phải xem. Nếu vụ trộm đã diễn ra rồi thì ba thám tử nghiệp dư còn đứng đây rình làm gì nữa. Tôi nhún vai.

Đồng hồ mới điểm bảy giờ. Đến tám rưỡi sáng chúng tôi sẽ phải ra nhà thể chất để điểm danh. Sẽ có sơ hở vào lúc đó, nhưng Juumoji cũng phải đi điểm danh mà. Tôi, và hẳn là mọi thám tử ở đây, đều đang nhắm đến việc ra nhà thể chất cuối cùng, và quay lại đầu tiên. Còn nếu trong thời gian chúng tôi đi điểm danh mà Juumoji vẫn lấy trộm được, thì đó cũng sẽ là manh mối giúp giới hạn nghi phạm rất nhiều.

Tôi im lặng, lùi lại dựa vào tường hành lang, đứng cách xa Tani và anh Haba một chút. Trong các bộ phim hình sự đây sẽ là lúc tôi vừa hút thuốc vừa chờ đợi động tĩnh của đối phương, nhưng rất tiếc đây vẫn là trường cấp ba. Thứ tôi lấy ra từ trong chiếc túi đeo chéo cũng không phải hộp thuốc lá, mà là bộ trò chơi tháo vòng sắt và kẹo cao su.

049 - ♥ 11

Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi.

Vì hôm nay là thứ Bảy, nên dự kiến sẽ có rất nhiều người từ ngoài trường đến tham gia lễ hội. Và vụ “Juumoji” cũng sẽ phải kết thúc trong hôm nay. Dù nghĩ theo hướng nào thì đây cũng là thời khắc quyết định. Tôi nhắc *lại cho* mình nhớ điều đó, rồi hướng đến tấm bảng thông báo gần đó để xem số mới nhất của *Nguyệt san trường Kamiyama*.

Trước tôi đã có một vị khách đến xem bảng thông báo.

Người đó đứng khoanh tay, hơi hất hàm nhìn tấm bảng. Trông không giống học sinh cấp ba chút nào, chắc chị ấy là sinh viên đại học rồi. Chị mặc áo sơ mi màu da cam để lộ cánh tay hơi cháy nắng và chiếc quần soóc rất mùa hè, dù những cơn gió thu đã hơi se lạnh. Chân chị hơi choãi ra, một chân gõ xuống sàn theo nhịp. Cảm giác như người này đang rất thích thú với điều gì đó.

Hình như chị ấy đang đọc tờ báo tường. Ánh mắt cứ liên tục lướt từ trên xuống dưới, và cuối cùng một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng chị.

“Ra là vậy.”

Tôi nghe thấy tiếng thì thầm như thế. Người đó buông hai cánh tay đang khoanh trước ngực, quay gót bước đi với tốc độ chẳng vội vã cũng chẳng thông thả. Tiếng đôi dép lê dành cho khách vang lên loẹt quẹt, và chị biến mất về phía cầu thang.

Hình như tôi chưa từng gặp người đó bao giờ. Một chị gái tuổi cỡ sinh viên đại học, phong cách năng động... Tôi không thể nhớ ra ai cả, nhưng tôi cảm giác đã từng thấy nét mặt ấy ở đâu đó rồi. Tôi vốn tự tin vào khả năng nhớ mặt và tên người khác cơ mà...

“Ừm...”

Tôi chịu chết không tài nào nhớ nổi. Có lẽ chỉ là do tôi... tưởng tượng thôi.

050 - ♠ 13

Phòng Khoa học Địa cầu vẫn vắng khách như mọi khi. Mà tuy nói là vắng vẻ vậy thôi, chứ tôi đã bán được gần ba mươi cuốn tập san chỉ bằng cách ngồi đây, do đó có lẽ không nên phàn nàn gì cả.

Dù thích những lúc nhàn nhã thế này, nhưng khi nhìn mấy cái thùng các tông đựng đầy “thứ đó”, tôi không khỏi cảm thấy nóng ruột. Mấy cái thùng mãi chẳng có gì thay đổi đó, đối với tôi chẳng khác gì chiếc hộp đựng đầy nổi kinh hoàng.

Bên trong là những dòng chữ đang say ngủ. Chúng sẽ mãi mãi không bao giờ được đọc, và rồi biến chất trong những cái hộp không bao giờ được mở ra. Chữ nhòe vào chữ, trang lẫn vào trang, tất cả lên men và trở thành một thứ giống như thuốc độc tinh thần. Những dòng chữ ấy sẽ tự biến mình thành những câu chuyện dính dóp, đọc một lần là không thể dứt ra và cũng chẳng thể quên lãng. Ở một nơi ẩm thấp ánh sáng mặt trời vĩnh viễn không thể chiếu tới, chúng sẽ tiếp tục thì thầm “Hãy đọc tôi đi”, “Hãy đọc tôi đi”. Và chúng lại tiếp tục chuyển kiếp, để trở thành một thứ hấp dẫn hơn, ấn tượng hơn. Nhưng rồi cuối cùng chúng sẽ rửa nát hoặc bị đốt bỏ, và rồi cuộc vẫn chưa bao giờ được đọc tới...

Đại khái tôi rảnh đến mức có thời gian ngồi nghĩ *vấn* vợ như vậy. Còn một trăm bốn mươi một cuốn nữa. Trong hoàn cảnh chưa biết hai mươi cuốn đưa cho chị Irisu có bán được hết hay không, tôi cần chuẩn bị sẵn tinh thần. Một trăm bao nhiêu cuốn tập san, giữ lại cũng

chẳng có ý nghĩa gì. Nếu như thừa quá nhiều, thì chỉ còn cách cất trong kho ở đâu đó, hoặc cho vào mục rác tái chế.

Trang bìa do Ibara vẽ, hình con chó và con thỏ cắn nhau. Đã đóng gáy, bọc nhựa.

“...”

Hừm. Đáng lẽ không cần phải công phu đến mức này.

Thôi, nói chung trong lúc này tôi không thể làm được gì cả. Tôi chống khuỷu tay lên bàn, tì cằm lên bàn tay. Có tiếng nhạc cụ bộ hơi vọng lại từ xa, chắc là từ hướng nhà thể chất. Tôi nhìn qua sân trường về hướng khu nhà cơ sở, thấy lỗ chỗ những cửa sổ phòng học treo rèm đen, trông cứ như những cái răng sâu.

Tôi tì cằm sang tay kia.

... Ý tưởng lấy vụ Juumoji ra làm “mèo dụ khách” để lôi kéo người ta đến câu lạc bộ Cổ Điển phải nói là không tệ. Bởi trong bài của câu lạc bộ Báo Tường đã có dòng “Mục tiêu cuối cùng: câu lạc bộ Cổ Điển” kích động độc giả, nên hẳn sẽ có kha khá người đến.

Nhưng tôi lại có ý tưởng hơi khác một chút, tuy cũng là ý tưởng để bán hết *Kem đá*. Dù tôi cũng không dám đảm bảo nó sẽ thành công...

Đằng nào cũng chẳng có khách đến. Tôi có thừa thời gian. Tôi bắt đầu thực hiện ý tưởng của mình.

[CÒN LẠI: 141 CUỐN]

051 - ♣ 17

“Global Act Club” dịch ra là “Câu lạc bộ Hành Động Toàn Cầu”, vì

cái tên như thế nên tôi đã lơ mờ hình dung triển lãm của họ sẽ phải liên quan đến thảm cảnh lũ lụt ở Bangladesh, nội chiến Indonesia hay cái gì đó tương tự. Vì tâm trạng tôi bây giờ đáng tiếc lại không hứng thú gì với mấy thứ như thế, nên tôi đã nghĩ buổi triển lãm sẽ chẳng có gì thú vị.

Nhưng cuộc sống cũng có nhiều bất ngờ. Chương trình của câu lạc bộ này hóa ra lại toàn nào là “Cách làm bánh ngô Mexico đơn giản cho mọi người”, hay “Làm sữa chua Bulgaria từ sữa bò mua ở siêu thị”, nói chung là dạy cách làm những món ăn truyền thống nước ngoài. Bên mình chọn chủ đề hay thật, tôi vừa nói với chủ tịch câu lạc bộ, người đó đã trả lời với vẻ mặt bối rối.

“Vốn bọn anh có phải hội nấu ăn đâu, là câu lạc bộ tình nguyện ấy chứ. Bọn anh có cả những hoạt động như gửi quần áo cũ, nhưng rõ ràng làm về đồ ăn hấp dẫn hơn đúng không? Còn có cả làm và ăn thử mà... Dù có vẻ chẳng ai để ý đến cách làm nó cả.”

Đúng thật. Chẳng biết là do hiệu quả của câu lạc bộ Báo Tường hay do người ta rỉ tai nhau, mà càng lúc càng có nhiều thám tử tình nguyện kéo đến, rồi họ lại gọi thêm bạn nữa, thế là mật độ dân số phòng 12E tăng lên đáng kể. Phía câu lạc bộ còn làm bánh ngô phát cho khách nữa, dù họ không đăng ký hoạt động này với ban Tổng hợp. Nhưng chỉ trong một tiếng từ sau giờ điểm danh, số bánh đó đã bị đám thám tử nghiệp dư chén sạch. Anh chủ tịch có than trời cũng là dễ hiểu. Nghĩ tới lúc cảnh tượng nhộn nhịp này đến với câu lạc bộ Cổ Điển, tôi lại thấy tiếng than thở của anh nghe giống tiếng kêu vì mừng rỡ hơn.

Nhưng mà...

“... Chẳng có gì xảy ra cả.”

Tôi nghe tiếng ai đó ngán ngẩm thì thầm. Là Tani. Từ gần một tiếng trước cậu ta cứ luôn miệng cầu nhau, nhưng quả thực tôi cũng phải đồng ý với cậu ta. Kim trên đồng hồ bỏ túi đã chỉ mười giờ. Nếu Juumoji ăn trộm hai tiếng một lần, thì thật quái lạ là bây giờ vẫn chưa thấy hắn đâu. (Trường Kamiyama bắt đầu ngày học lúc tám giờ sáng.) Nhưng dù có căng mắt lên quan sát, tôi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì bất thường.

Không lẽ nào? Tôi chợt có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ mục tiêu của Juumoji lại là câu lạc bộ Đố Vui? Không, thật sự không thể có chuyện đó được. Bên Đố Vui đã làm xong sự kiện, thành viên tản đi chơi lễ hội hết rồi. Nếu Juumoji muốn ăn trộm từ bên đó, thì còn cái gì mà trộm cơ chứ?

Không, nếu xét từ phương diện “biết ăn trộm cái gì?”, thì Global Act Club cũng tương đối không bình thường. Tôi đã thử nhìn xung quanh, còn rút kinh nghiệm từ cái “candle” của câu lạc bộ Ảo Thuật là từ mượn tiếng Anh cũng dùng được, nhưng trong phòng của Global Act Club chẳng thấy thứ gì có tên bắt đầu bằng “ku” cả. Học sinh trường Kamiyama chỉ được đi dép lê trong trường. Chắc là hắn sẽ không trộm cái dép lê rồi bảo “Ta lấy giày (kutsu) của các người rồi nhé, ahahahaha!” đâu nhỉ? (Chỉ có cosplayer của hội Manga, và trang phục của vài câu lạc bộ khác là được đặc cách cho đi giày thôi.) Tôi biết siêu trộm Juumoji là kẻ thông minh, suy nghĩ lắt léo - hắn lấy chai nước hiệu Aquarius từ câu lạc bộ Acapella - nhưng đến lúc này vẫn chưa có gì xảy ra thì tôi buộc phải xét đến chuyện hắn đã bỏ cuộc.

Ngay cả hội thám tử nghiệp dư cũng...

“Tớ chán rồi, đi thôi.”

“Có gì nhần tin nhé.”

Mọi người bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng. Anh Haba cũng mất dạng từ lúc nào rồi, hình như câu lạc bộ bên anh ấy có việc. Kiên nhần ngồi rình từ đầu buổi đến giờ chắc chỉ có tôi với Tani thôi.

Làm sao thể Juumoji, vì đông người nên người sợ sao? Cái đồ chết nhát, đã quá mười giờ rồi đó!

... Tani băng quơ thọc tay vào túi quần. Cậu ta lấy điện thoại ra. Mắt nhìn màn hình, chắc vừa có tin nhần rồi.

Chợt Tani hét lên.

“... Gì cơ!?”

Hử? Vừa có chuyện gì?

Tani đóng cái điện thoại nắp gấp lại, định chạy ra khỏi phòng mà không thềm cất nó vào túi. Tôi đứng chặn đường cậu ta, bình tĩnh hỏi.

“Có chuyện gì à?”

Tani im thin thít. Nếu là chuyện không liên quan gì đến tôi thì chỉ cần nói vậy là xong. Im lặng tức là có dính tới Juumoji rồi.

Có lẽ tôi nên cố gắng hỏi.

“Đáng tiếc là tôi không có bạn tốt báo tin cho như ông, Tani. Nếu được thì ông có thể cho tôi biết chứ?”

Hạ mình một chút là nói chuyện nhanh hẳn. Tani phồng mũi.

“Hừ, tên ‘Juumoji’ đó, ai ngờ hẳn gương đông kích tây.”

“Gương đông kích tây? Chẳng lẽ hội Đồ Vui bị?”

Cậu ta lắc đầu, cười đắc chí đến khó hiểu.

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

Tani nói với giọng thấp hần xuống, chắc không muốn để đám thám tử nghiệp dư xung quanh nghe thấy.

“... Cậu lạc bộ Nhạc Nhẹ*. Họ bị mất dây đàn.”

Cậu lạc bộ Nhạc Nhẹ? Cậu lạc bộ Nhạc Nhẹ?

Giọng tôi bất giác cao hần lên, ngược với Tani.

“Ông nói thật đấy chứ!?”

Lập tức nét mặt cậu ta trở nên khó chịu.

“Không tin thì ông tự đến đó mà kiểm tra. Chào nhé.”

Nói đoạn, cậu ta thoăn thoắt rời khỏi phòng lớp 12E. Ngay sau đó tôi đã định đuổi theo, nhưng rồi lại thôi. Vì tôi biết làm vậy cũng vô ích.

Tính linh hoạt của Juumoji vượt xa khả năng dự đoán của tôi. Vì biết những ràng buộc như “Phải theo trình tự năm mươi âm”, “Cách khoảng hai tiếng ăn trộm một lần”, mà tôi đã hy vọng sẽ có thể chạm mặt thủ phạm ngay tại hiện trường và phá vỡ kế hoạch của hắn. Ai ngờ vì Global Act Club cảnh giác quá chặt nên hắn linh động đổi sang bên Nhạc Nhẹ, vậy thì tôi hết cách đối phó rồi.

Phương pháp truyền thống - dựa vào hiện trường vụ việc để giới hạn nghi phạm - coi như đã thất bại.

Còn một cách nữa, đó là lợi dụng điểm yếu của thủ phạm, nhưng tôi lại không đủ tài năng để suy luận ra điểm yếu của hắn. Mà nếu suy

lượn ra thì ngay từ đầu tôi đã đi theo hướng đó rồi.

Đã đến mức này thì...

Tối hôm qua, tôi đã suy nghĩ, Juumoji trốn trong một biển người nặc danh. Điều duy nhất tôi có thể làm để bắt được tên trộm này, chính là đối diện với hắn tại hiện trường. Ngoài ra tôi không thể làm được gì khác.

Nhưng Juumoji vừa chuyển mình một cách rất nhẹ nhàng. Nếu hắn từ bỏ tính quy tắc trước kia, thì tôi phải làm sao để bắt quả tang được hắn đây?

Tôi cần phải suy nghĩ lại.

Còn có điều gì khác mà tôi có thể làm hay không?

052 - ♠ 14

Quả là thứ Bảy có khác. Mặt trời càng lên cao, khách đến càng đông. Bên hội Phim video của Irisu cũng đắt hàng, nghe bảo hai mươi cuốn tập san gửi chị ta đã bán hết rồi thì phải. Chitanda vừa mang thêm mười tập tiếp tế.

Lượng khách đến lễ hội tăng lên, tức là số người nổi hứng dạo bước đến tận cái góc kẹt này của trường cũng tăng theo. Như là cặp nữ sinh cấp hai hồi nãy, sau khi tán chuyện với tôi một hồi cả hai đã hào phóng rút ví, mỗi đưa một tập. Cộng hai tập đó vào thì doanh thu sáng nay của tôi đã lên đến con số kinh ngạc: tận chín cuốn. Người ta bảo khởi đầu bao giờ cũng chậm rãi, nhưng thế này là đủ để hy vọng rồi.

Cảm ơn hai bạn nhiều. Sau khi tiễn hai nhóc kia đi với nụ cười xã

giao...

... Tôi cần đi giải quyết “nỗi buồn”.

Vì chỉ có một người trông hàng nên mấy lúc thế này khá phiền. Không có ai để nhờ trông một chút cả. Mặt hàng thì chỉ có tập san nên chắc chẳng lo, nhưng tôi cũng không thể để tiền ở đây rồi đi giải quyết được. Tôi đóng cái hộp kẹo đang dùng để đựng tiền lại, cất vào cặp sách. Thay vào đó tôi vớ cái cặp tài liệu, lấy ra một tờ giấy vở có ghi sẵn “Quầy tạm nghỉ. Tập san *Kem đá* giá hai trăm yên. Khách mua xin để tiền tại đây.”

Dưới đáy cặp sách, tôi thấy một thứ lạ lùng sáng lấp lánh. Tôi lấy ra xem thử, hóa ra là cái ghim cài áo hình trái tim Ibara ném tôi ngày hôm qua. Chẳng hiểu sao tôi lại đặt nó xuống cạnh chồng *Kem đá*, xé ra thêm tờ giấy vở nữa và ghi lên đó “Ghim cài áo. Nếu muốn đổi xin để lại thứ có giá trị tương đương.”

Vậy là xong. Tôi đi đằng này một chút.

Đang giải quyết.

Tôi về rồi.

Hả, sao mới đi chưa đầy năm phút mà cái ghim đã biến mất rồi? Còn có đồng hai trăm yên để lại nữa. Bán được tập san nữa cơ à? Lúc đó thì đó thế không biết.

Tôi nhận ra có thứ gì đó đặt cạnh tờ giấy viết về vụ đổi cái ghim. Vừa nhìn lướt qua, mặt tôi đã tự động nhăn lại. Tôi từng thấy nét chữ đó rồi. Đọc nội dung, tôi biết ngay ai vừa mới đến đây.

... Đang bán hàng mà bỏ đi đâu thế nhóc? Còn cái ghim này là

sao? Chị xin nhé. Đồ trao đổi ở trên đồng Kem đá. Còn thứ đó có giúp giết thời gian được hay không thì tùy vào nhóc thôi...

Là bà chị tôi. Không ngờ chị ấy đến thật. Tệ hơn là còn tấn công bất ngờ đúng lúc người ta không có mặt nữa. Không, đối với tôi chắc thế phải gọi là “tốt hơn” mới phải.

“Chiến lược cọng rơm” bắt đầu từ cây bút máy chị cho tôi, rồi qua huy hiệu, khẩu súng nước Glock, túi bột mì, cái ghim cài áo, cuối cùng lại quay trở về bà chị. Chẳng biết chị ấy đem cái gì đến đổi đây? Chắc không phải là thứ tầm thường. Tôi nhìn qua chồng *Kem đá*.

Đúng là trên đỉnh cái chồng đó có đặt một thứ cũng hơi giống tập san, kích cỡ xêm xêm *Kem đá*. Không đóng gáy cũng chẳng ép bìa, vẽ trình bày thì thua *Kem đá* nhiều. Nhưng nó lại khá dày, trên bìa vẽ khuôn mặt trông nghiêng của một cô gái. Nét vẽ theo phong cách manga chứ không phải tả thực.

Đầu tiên tôi đặt hộp kẹo về chỗ cũ, cho đồng hai trăm yên chắc là của bà chị vào. Có lẽ không cần kiểm tra số hàng còn lại đâu, vì chị tôi có hẳn đến mấy cũng đâu đến nỗi đi chôm tập san chứ. Tôi ngồi yên vị vào ghế, cầm lấy món hàng trao đổi của chị.

Trên góc bìa có dòng chữ viết dọc, là tên quyển truyện. *Thi thế lúc hoàng hôn?* Cái tên nghe đã thấy không may mắn rồi. Còn ở góc bên kia là tên tác giả. Anshinin Takuha. Nghe cứ như tên nhà sư, nhưng chắc chỉ là bút danh thôi.

Nhìn tên sách và tên tác giả tôi cứ tưởng đây là sách tôn giáo, nhưng lật mấy trang thì hóa ra là manga. Bắt đầu bằng cảnh cô gái mặc đồ thủy thủ bước ra từ nhà ga xây bằng gỗ. Chà, tôi buột miệng. Vẽ cũng đẹp quá chứ.

Tôi hiểu rồi. Nếu là manga thì sẽ rất hợp cho việc giết thời gian. Dù việc bà chị thể hiện lòng tốt một cách thẳng thắn như thế này làm tôi cứ thấy có gì đó sai sai, nhưng nếu chị ấy đã mất công mang từ nhà đi, thì chắc nó không đến nỗi dở ẹc. Tôi sẽ thông thả đọc để thể hiện lòng biết ơn vậy.

Nhưng trước đó, tôi lật trang cuối ra xem có phần lời tác giả hay không.

Có này.

Bạn thấy Thi thế lúc hoàng hôn thế nào?

Tôi biết thế này là tự hát tự khen hay, nhưng chúng tôi đã đầu tư khá nhiều vào tác phẩm lần này. Dù phần việc của tôi chỉ là giúp vẽ hậu cảnh, còn lại chẳng làm gì khác cả. Nếu bạn thấy thích cuốn manga này thì không phải do tôi đâu - nhờ tác giả và họa sĩ đó.

Không phải ai trong nhóm chúng tôi cũng thuộc hội nghiên cứu Manga. Chỉ là chúng tôi có cùng một sở thích, nói chuyện lâu thì hợp nhau, nên mới nảy ra ý định vẽ thử và kết quả cuối cùng là cuốn truyện này. Với một tác phẩm đầu tay tôi nghĩ mọi người đã làm rất tốt, nhưng cứ tự tăng bốc nhau mãi cũng không nên. Đánh giá cuối cùng xin dành cho người đang cầm cuốn truyện.

Chúng tôi không có ý định làm đúng lần này rồi giải tán. Chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị cho lễ hội Kan-ya năm sau rồi. Bạn A - tác giả - đã nói lần sau sẽ thay đổi phong cách và tấn công vào mảng trinh thám đó. Nghe bảo bạn ấy sẽ lấy ý tưởng từ một hay hai tác phẩm nổi tiếng nhất của Agatha Christie, hiện chúng tôi đã nghĩ xong nhan đề rồi.

Tôi xin được thông báo. Tên tác phẩm tiếp theo của nhóm chúng tôi sẽ là Trình tự Kudryavka. Lại một cái tên u ám nữa rồi (cười). Vậy thôi, xin gặp lại mọi người vào lễ hội Kan-ya năm sau.

Anshinin Takuha.

Những dòng chữ viết tay ngay ngắn.

“...”

Tôi biết mình đang nhúu mày. Tôi đọc nó thêm một lần nữa.

Lễ hội Kan-ya. Vậy cuốn truyện này là do học sinh trường Kamiyama vẽ sao? Và chắc chắn nó đã được phát hành ở lễ hội văn hóa.

Tiếp theo là *Trình tự Kudryavka*. Tôi chẳng biết Kudryavka là cái gì, nhưng cụm từ “Trình tự” làm tôi chú ý. Không, chỉ riêng cái từ đó thôi thì chẳng có gì đáng chú tâm cả. Quan trọng là đoạn trước đó, “Nghe bảo bạn ấy sẽ lấy ý tưởng từ một hay hai tác phẩm nổi tiếng nhất của Agatha Christie” kia.

Và người mang quyển truyện này đến là chị tôi. Tôi nhìn tờ giấy nhấn bà chị để lại lần nữa.

Còn thứ đó có giúp giết thời gian được hay không, thì tùy vào nhóc thôi...

Sao lại tùy vào tôi cơ chứ? Nếu chỉ có ý muốn tôi giết thời gian bằng cách đọc manga, thì cách viết này cũng thật kỳ lạ. Vả lại, chị tôi chẳng bao giờ nghĩ đơn giản “chắc thằng em mình đang chán lắm đây, hay mang truyện cho nó đọc nhỉ” đâu. Cá tiền tôi cũng chơi.

“Đừng nói chị lại mang thứ phiền phức đến nhé...”

Tôi vừa lẩm bẩm, vừa ngả người vào ghế.

Nhưng tranh vẽ đẹp thật. Chỉ đọc mỗi phần lời tác giả thì chán lắm. Có lẽ tôi nên thử đọc cả nội dung. Tuy rằng tự khen thì chẳng tin được, nhưng nhóm tác giả có vẻ tự tin vào câu chuyện đây chứ. Dù đây có là trò đùa để khiến tôi suy nghĩ thái quá của bà chị, thì nó vẫn làm tròn được mục đích ban đầu - giết thời gian.

[CÒN LẠI: 121 CUỐN]

053 - ♣ 18

Tôi đã suy nghĩ xong rồi.

Kết luận của tôi là: Một mình mình không gánh nổi vụ này.

Để bỏ cuộc là một đặc tính của tôi, chẳng biết là tốt hay xấu.

Và nếu đã vậy thì tôi chỉ còn có thể làm duy nhất một điều thôi. Tôi từ từ nói ra điều đó.

“Trông cậy vào cậu đây, Hotaro.”

054 - ♥ 12

Tôi đang đi tìm một người. Không ai khác, chính là chủ tịch câu lạc bộ Phát Thanh. Tôi nghe nói Global Act Club đang rất nhộn nhịp do ảnh hưởng của vụ Juumoji, không chỉ từ Fukube mà còn từ cả những người khác nữa. Tôi rất tò mò. Rốt cuộc người tự xưng “Juumoji” là ai, tại sao lại liên tục làm những chuyện như thế? Khi tôi vừa thử suy nghĩ thì những câu hỏi tại sao, tại sao đã lập tức chiếm lĩnh đầu óc tôi.

Nhưng tôi quyết định sẽ tạm hoãn lại những cảm xúc đó một thời gian. Tôi biết mình sẽ chẳng thể để chuyện này kết thúc mà không biết được lý do đằng sau nó, nhưng tôi vẫn phải tạm gác việc tìm hiểu sang một bên. Dù bản thân tôi chẳng muốn vậy chút nào.

Nếu vụ “Juumoji” có khả năng thu hút người ta đến vậy, thì tôi phải coi nó là một cơ hội. Đã là cơ hội, thì phải bạo dạn chớp lấy - đây là một trong những hành động đã được hệ thống hóa. Tôi định sẽ đi gặp chủ tịch câu lạc bộ Phát Thanh, nhờ họ nói về câu lạc bộ Cổ Điển trong bản tin buổi trưa.

Vả lại, sau khi đã thương lượng thành công với bên Báo Tường nhờ lời chỉ bảo của chị Irisu, muốn mở rộng quảng cáo hơn nữa, tôi chỉ còn đúng một lựa chọn duy nhất: câu lạc bộ Phát Thanh.

Nhưng trái với dự đoán của tôi, khi tôi đến nơi, chủ tịch không có trong phòng câu lạc bộ. Bạn gái mang giọng nói mà tôi đã quen nghe qua loa trường nghiêng đầu, sau khi hỏi tôi đến làm gì.

“Thường thì chủ tịch sẽ ở đây đây, nhưng chẳng biết đi đâu rồi... Bọn tớ vẫn chưa quyết định chủ đề chương trình đâu. Cậu thử nói chuyện biết đâu lại được.”

May mắn thay tôi lại biết mặt anh chủ tịch câu lạc bộ, nên nhìn thấy là sẽ biết ngay. Tôi đi vòng quanh trường tìm anh ấy. Nhưng mãi mà chẳng thấy đâu cả.

Cứ tìm mãi, rốt cuộc tôi lại lên đến tầng ba khu nhà đặc biệt, nên tôi quyết định chạy qua xem Oreki một mình trông hàng thế nào rồi. Ban nãy lúc tôi đến lấy mười cuốn tập san đưa thêm cho chị Irisu, trông bạn ấy có vẻ buồn ngủ ghê lắm.

Vừa bước lên tầng bốn, tôi đã nhận ra có người đang đi về phía

phòng Khoa học Địa cầu. Và bất ngờ thay, đó lại chính là người mà tôi đang tìm kiếm này giờ, anh Yoshino Yasukuni - chủ tịch câu lạc bộ Phát Thanh. Do bất ngờ nên tôi đâm ra bối rối, nhưng sau khi chỉnh lại khăn quàng cổ, tôi đã vội chạy theo anh Yoshino.

“Chào buổi trưa, anh Yoshino!”

Anh ấy dừng bước, quay lại tròn mắt nhìn tôi. Mái tóc bù xù cùng cặp lông mày rậm làm anh có vẻ ngoài khá nổi bật.

“Em là...?”

Tôi cúi đầu.

“Em là chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển, Chitanda Eru ạ. Em tìm anh Yoshino vì có việc cần nhờ.”

Nhưng anh Yoshino còn không nghe hết câu chào hỏi của tôi đến cuối. Vừa nghe tôi xưng tên, anh ấy đã đáp lại bằng giọng to đến giật mình, át hẳn tiếng nói của tôi.

“Hả, em là chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển à!? Ngẫu nhiên thật, may mà gặp em ở đây. Anh cũng có việc cần nhờ nên đi tìm em này giờ.”

Ái chà.

Còn không để cho tôi hỏi xem có chuyện gì, anh Yoshino đã liền thoảng nói tiếp.

“*Cái vụ* câu lạc bộ Báo Tường viết có phải thật không thế? Rồi còn chuyện mục tiêu cuối cùng của Juumoji là câu lạc bộ Cổ Điển nữa! Bây giờ tên Juumoji đó đang nổi lắm đấy. Bọn anh định sẽ nói về hẳn trong chương trình trưa nay. Bởi vì vốn anh cũng đang đau đầu, chiều nay có chuyện gì nổi bật đáng đưa tin đâu. May lại có tên này gây chuyện, về phần khách mời, anh nghĩ chủ tịch của câu lạc bộ được

chọn làm mục tiêu cuối cùng sẽ là người có tiếng nói lớn nhất. Em thấy sao, tham gia chương trình của bọn anh nhé? Chỉ cần trả lời câu hỏi thôi. Giọng em hay thật, rất phù hợp. Em thấy thế nào?”

Ái chà chà.

Tôi còn chẳng cần dùng đến chiến thuật thương lượng mà chị Irisu dạy cho. Nhưng tôi không nghĩ mình sẽ được làm khách mời trên một chương trình radio. Vì tôi nghĩ chỉ cần họ nhắc đến câu lạc bộ mình một chút thôi, là đã tuyệt lắm rồi. Khách mời sao... Có lẽ sẽ là trả lời câu hỏi, giống như anh chủ tịch câu lạc bộ Đố Vui đã làm vào ngày thứ nhất nhỉ?

... Liệu tôi có thể làm được không?

Sự im lặng kéo dài. Anh Yoshino đưa tay lên gãi đầu.

“Anh cũng không có ý ép em đâu, nhưng mà...”

“À, không phải thế ạ...”

Tôi nghĩ đến số *Kem đá* đang chất thành núi, nghĩ đến biểu cảm của Ibara khi biết mình đã đặt hàng nhầm, cả Oreki và Fukube nữa.

Giờ không phải là lúc cho tôi chần chừ. Tôi lại cúi thấp đầu một lần nữa.

“Rất mong anh giúp đỡ ạ.”

“A, em đồng ý sao?”

Anh Yoshino cười thật tươi rồi nói tiếp.

“Vậy hẹn em mười hai giờ nhé. Mười hai giờ tại phòng phát thanh. Nhưng mười hai rưỡi mới bắt đầu cơ, em mang cơm theo cũng được. Vậy thôi, hẹn gặp lại em nhé!”

“Vâng, có gì mong anh chỉ bảo ạ!”

Liệu tôi có thể bình tĩnh nói được không đây? Tôi khá lo lắng. Anh Yoshino đã bảo chỉ cần trả lời câu hỏi thôi, chắc họ sẽ không hỏi những câu quá riêng tư đâu. Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại.

A, suýt quên mất. Tôi đến đây để xem Oreki thế nào mà. Cửa phòng Khoa học Địa cầu đang đóng. Chúng tôi đã đồng ý với nhau là sẽ luôn để cửa mở mà, chắc bạn ấy lại quên rồi. Tôi gõ cửa, rồi tự vào.

Trong phòng có Oreki, và Fukube nữa. Fukube khẽ giơ tay chào tôi.

“Ồ, Chitanda. Nghe bảo chỗ chị Irisu bán được lắm hờ?”

“Ừm. Mình vừa mang thêm mười tập sang nhờ chị ấy.”

Tôi vừa nói vừa nhìn sang Oreki. Bạn ấy đang đọc một thứ gì đó giống như tập san, say mê đến mức không ngẩng mặt lên. Có khi bạn ấy còn không biết tôi vừa mới vào phòng. Dường như nhận ra ánh mắt của tôi, Fukube nhún vai.

“Là manga đó. Cậu ta mê mẩn đến mức không thèm nói chuyện với tớ luôn.”

Nghe vậy Oreki trả lời, mắt vẫn dính vào quyển truyện.

“Vẫn nghe mà. Tên đó nhảy cóc qua ‘ku’ đến thẳng câu lạc bộ Nhạc Nhẹ luôn chứ gì?”

“Nhưng mà cậu vẫn chưa hiểu tầm quan trọng của vụ này, thế thì khác gì không nghe đâu?”

Băng đi một chút, rồi một giọng nói dứt khoát vang lên.

“Đến đoạn kết rồi. Chờ tớ tí.”

Fukube nhún vai một cái tỏ vẻ “Ồ đấy xem nốt đi”. Đúng với câu “Chờ tớ tí”, chỉ chưa đầy ba mươi giây sau Oreki đã gấp quyển manga trong tay lại. Bạn ấy thở một hơi dài thườn thượt. Thấy vậy Fukube

trêu chọc.

“Hóa ra Hotaro giờ lại nghiện doujin manga à. Hay là cậu đi làm đệ tử của Mayaka đi?”

Doujin manga... tức là có gì khác với manga thường sao? Tôi vốn không am hiểu truyện tranh lắm...

Nhìn Oreki đang lờm Fukube, tôi cảm giác như có một chút màu sắc của sự nồng nhiệt đã hòa lẫn vào bầu không khí uể oải thường vẫn vây quanh bạn ấy. Oreki cụp mắt xuống vẻ hơi xấu hổ, rồi nói ngắn gọn.

“Quyển này... hay lắm.”

“Ồ. Lát nữa cho mình xem nhé.”

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Oreki mang biểu cảm như vậy, nên bản thân tôi cũng thấy hứng thú. Tôi tiến lại gần, nhòm vào quyển truyện. Tranh vẽ một cô gái dễ thương, nhưng có nét gì đó hơi u buồn. Tôi thán phục cách tác giả khiến người ta chỉ nhìn một lần đã đồng cảm với nhân vật, và cũng bị chất liệu trang phục mà nhân vật đó đang mặc thu hút. Một bộ váy thủy thủ giống với thứ mà tôi đang mặc lúc này, bị cơn gió nhẹ thổi ngược về phía sau.

...

Ừm.

Tôi lại đang hơi nghiêng đầu theo thói quen. Fukube hỏi tôi.

“Cậu làm sao thế, Chitanda?”

“Không...”

Tôi nhìn lại lần nữa. Cô gái đáng yêu phảng phất nét buồn. Cách vẽ trang phục lột tả rất rõ chất liệu.

“Mình có cảm giác mình đã từng thấy bức tranh này ở đâu rồi.”

“Chắc là ảo giác thôi.”

Lập tức có tiếng Oreki vang lên.

“Quyển doujin này chị tớ vừa mang đến đây hôm nay. Làm sao mà cậu từng thấy được.”

... Vậy sao?

Tôi nhìn kỹ lại nó lần nữa... Không, không thể nhầm được. Tôi tự tin khẳng định.

“Mình đã từng thấy bức tranh này rồi. Không, không phải đúng bức này, nhưng có lẽ là một bức khác cùng tác giả...”

“Chuyện ngày xưa à?”

Nghe Fukube hỏi, tôi lắc đầu.

“Không, chắc là... gần đây thôi.”

Ôi, tôi đã sắp nhớ ra rồi! Lý do tôi không có ký ức rõ ràng hẳn là vì hồi trước chỉ nhìn lướt qua thôi. Nếu đã nhìn *kỹ một lần rồi thì* làm gì có chuyện tôi quên ngay như vậy.

À ừm, ừm...

“Mình...”

“Chitanda, bây giờ đang bận nhiều việc lắm.”

Giọng Oreki như nhắc nhở. Tôi biết mà. Tôi biết bây giờ cậu lạc bộ đang có trăm việc phải lo. Mà trong những lúc nhàn nhã hơn, tôi vẫn thường bị cậu ấy làm mất chán nản, cũng vì tò mò quá độ. Tôi hiểu rất rõ chuyện đó. Nhưng tôi không tài nào kiềm chế nổi nữa rồi. Tôi muốn biết, thật sự muốn biết. Tôi lên tiếng.

“... Mình, rất tò mò.”

Tôi đặt tay lên cổ họng mình.

“Nó trào lên đến tận đây rồi.”

“Nuốt xuống đi.”

“Chịu thôi.”

“Cổ nuốt hộ người ta đi mà.”

“Cậu mở cho mình xem trang khác đi.”

Oreki khẽ thở dài, rồi đưa quyển manga cho tôi. Tôi nhìn bìa - cái tên *Thi thể lúc hoàng hôn* hoàn toàn không gợi lại chút ký ức nào. Vậy tức là tôi chỉ từng nhìn thấy bức tranh lẻ thôi.

Tôi giở một lượt các trang. Có tranh vẽ một người con trai. Tôi buột miệng.

“A!”

“... *Hở? Cậu nhớ ra điều gì rồi hả?*”

Biểu cảm của Oreki cứ lúng túng sao đó. Dù có hơi tò mò về lý do, tôi quyết định tập trung vào chuyện chính, và khẽ gật đầu.

“Ừ, chắc vậy. Thứ mình từng thấy rất giống bức vẽ cậu *trai này*. Nó ở cái bảng thông báo đặt trước phòng họp. Tớ nghĩ đó là poster quảng cáo cho lễ hội văn hóa...”

Càng đến cuối giọng tôi càng bé lại. Tôi không biết nhiều về manga. Dù trong lòng nghĩ là giống nhau, tôi vẫn không dám khẳng định rõ ràng.

“*Cái poster vẽ kiểu tả thực đó á?*”

Dường như Fukube biết về thứ tôi đang nói đến. *Mà cũng đương nhiên thôi. Bạn ấy là thành viên ban Tổng hợp mà. Fukube nheo mắt nhìn bức tranh, y như tôi đã làm hồi nãy.*

“... Ừm. Về không khí thì giống thật, nhưng tớ cũng không dám nói chắc. Nếu có thể so sánh hai bức với nhau thì là tuyệt nhất.”

Đúng rồi, mình làm vậy đi!

“Oreki, cho tớ mượn quyển truyện này nhé!”

Oreki hơi thu mình lại. Chết, tôi lại sán vào gần quá rồi. Bạn ấy chậm chậm *lắc đầu*. Nhưng không phải với nghĩa từ chối, mà là đầu hàng thì đúng hơn.

“*Thôi được rồi*, nếu chỉ để cho cậu đỡ tò mò thì chẳng sao. Nhưng nhớ trả ngay nhé. Tớ còn cần dùng.”

“Ừ, tớ mượn một chút thôi!”

Tôi ôm ghì quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* vào lòng.

055 - ♦ 11

Cả Fuku-chan lẫn Chi-chan đều kỳ vọng sẽ bán được tập san vào ngày thứ ba, và cả hội Manga cũng đang hướng mục tiêu vào ngày này.

Trên thực tế, sáng nay khi bọn tôi còn chưa chuẩn bị xong, đã có rất nhiều người đứng chờ trước cửa phòng học dự bị số một. Số khách đến hôm nay đông hơn hẳn hôm qua. Và một điều làm bản thân tôi thấy vui mừng, đó là những tấm poster chúng tôi vẽ rất được mọi người yêu thích. Đã hơn một lần có khách hỏi tôi muốn bán nó với giá bao nhiêu. Thành thật mà nói thì chỉ cần mỗi bức được một trăm yên thôi là tôi đã hài lòng lắm rồi, nhưng vì trường Kamiyama vốn cấm kiếm tiền trong lễ hội, nên việc tùy hứng bán thêm hàng hóa không đăng ký từ trước là cấm kỵ. Hội trưởng Yuasa biết là không

nên mạo hiểm, nhưng vì không từ chối được nên chị cũng đã cho đi vài tấm poster.

Thế là người phải vẽ bù số đó, không ai khác lại là chúng tôi.

Vì tôi vẫn chưa vẽ được nhiều kiểu nhân vật đa dạng lắm, nên đành phải xào nấu lại mấy tấm poster đã bị cho đi, chỉ đổi tư thế hay biểu cảm của nhân vật. Bộ trang phục hôm nay tôi mặc gồm có một chiếc áo khoác màu nâu vàng có bao nhiêu là túi, cùng cái mũ dân tộc. Tôi đã nghe những vị khách chỉ nhìn cái mũ và đoán xem tôi đang cosplay nhân vật gì, nhưng đoán trúng thì chỉ có mình chị Kouchi thôi.

“... Chẳng lẽ là cái cô thám tử hể nhìn thấy chim thì teo nhỏ lại*?”

“Đúng rồi ạ.”

“Phiên bản chibi hả?”

Tôi không thích nói về chủ đề chiều cao lắm. Chị Kouchi đang mặc trang phục của một nhân vật cảnh sát, đó có thể coi như là nhân vật đầu tiên mặc đồ Trung Hoa trong các game đối kháng*. Váy xẻ rộng đến mức gần như sắp nhìn thấy hông đến nơi, tôi chẳng biết có phải chị tự làm hay không, nhưng phải thừa nhận là nó rất sát với nguyên bản. Những cái gai kim loại sáng lóa gắn trên vòng tay làm tôi dâm lo, sợ biết đâu lại xảy ra tai nạn gì.

Một khi đã đắm mình vào công việc, tôi gần như quên hết tất cả. Những gì đã xảy ra hôm qua, vụ “Juumoji”, và cả *Thi thế lúc hoàng hôn* nữa. Nhưng tôi không thích cái cảm giác mình buộc phải dùng đến công việc để quên đi, và đến khi xong việc thì sẽ lại khổ sở như thế này.

Tôi đã vẽ xong một bức, đồ mực và tẩy nét thừa.

“Em xong rồi ạ. Tiếp theo vẽ gì chị?”

“Tùy em thôi.”

Thế thì tôi sẽ làm theo ý mình vậy.

Tôi đặt tờ giấy vẽ trước mặt, bắn khoăn một lúc. Trong phòng giờ đã khá chật chội rồi. Dù muốn cũng không thể dùng từ “ế ẩm” để miêu tả tình trạng bây giờ được. Tập san *Zeamis* đang bán rất chạy. Mấy anh từ ngoài trường vào đặc biệt thích bộ cosplay của chị Kouchi, và vì chị quá bận tiếp khách nên coi như không giúp được gì cho việc tô màu. Hội ăn theo chị ấy đang tô hộ, nhưng chỉ liếc qua thôi tôi thấy rõ ràng là chúng không có đủ kỹ năng và tốc độ. Tôi vốn không ưa chị Kouchi lắm, và nhiều lúc cũng cạ lời với hành động của cái đám suốt ngày bu quanh chị ấy, nhưng phải thừa nhận khả năng vẽ manga của chị là không thể coi thường.

Cốc nước dùng để rửa bút vẽ đã gần như đục ngầu. Một cô bạn lớp Mười có cái tên không ăn nhập với khuôn mặt cầm cái cốc lên, nói là đi thay nước. Cô ấy không cố chen qua lớp học đang đông nghẹt người, mà đi vòng phía ngoài. Khi cô ấy đi ngang qua chỗ tôi đang ngồi, tôi cảm giác như đã nhìn thấy chút đặc chí trên gương mặt của cô ta. Đó không phải sự đặc chí theo kiểu rỗng gập được hổ, mà giống với con mèo nhìn thấy chuột hơn.

“O-oa-oái...”

Cô bạn đó mất cân bằng một cách rất kịch. Roẹt, một giọt nước bay về phía bàn tôi. Tôi hiểu ý cô nàng đó rồi. Cô ta chỉ có ý định làm đến đây thôi. Trả đũa đũa đã dám cãi lại chị Kouchi kính yêu một chút ấy mà. Tức là cô ta hài lòng với việc chỉ vẩy chút nước lên bàn tôi.

Nhưng chuyện không chỉ kết thúc ở đây. Tôi không để ý thấy ai đã

đẩy bạn ấy, chắc ai đó trong biển người tràn ngập phòng học dự bị số một đã bị vấp chân, hoặc lão đảo kiếu gì nên va vào thôi. Và thế là cô bạn kia, từ *giả* vờ ngã đã thành ngã thật. Lần này thì không chỉ có “O-oái...” nữa, mà là một tiếng thét thất thanh.

Tôi chỉ biết cố hết sức lách người tránh đi.

“...”

Trong cái rủi có cái may, tôi không bị ướt từ đầu tới chân. Những giọt nước, không, chính xác là gần như cả ca nước hắt vào ngực tôi. Cả một mảng lớn từ vai phải xuống bụng trên bộ áo của tôi đổi màu. Vì thứ nước rửa bút đã bắn đến mức phải đem đi thay, nên một mùi khó chịu bốc lên từ quần áo tôi. Nước bắn cả lên tờ giấy trắng mà tôi đang định vẽ lên. Bị dính nước bắn, nó dần chuyển sang một thứ màu vàng xỉn xỉn.

“X-xin lỗi nhé Ibara. Tớ không cố ý đâu...”

Khuôn mặt bạn ấy e sợ, như sắp khóc đến nơi.

Còn tôi thì... chẳng biết sao nữa. Có lẽ vì vừa bị “giội cả gáo nước lạnh” chẳng. Hay là không phải nhĩ. Mà tôi không thể nào giận dữ được. Tôi lấy cái khăn mùi soa ra từ trong túi quần, áp chặt vào chiếc áo khoác đang nhỏ từng giọt nước. Cái khăn màu trắng cũng lập tức đổi sang màu vàng xỉn. Mà thôi. Ngay từ đầu áo khoác của tôi cũng đã là màu nâu vàng rồi. Chắc không ai để ý đâu.

Phòng học dự bị số một này giờ náo nhiệt là thế, giờ đã im lặng hẳn. Tôi thấy hơi áy náy. Tôi từ từ đứng dậy khỏi ghế, tìm hội trưởng và nói.

“Em xin phép, hội trưởng. Mọi việc còn lại nhờ chị.”

Bộ đồ cosplay của tôi không phải loại khó mặc ra đường như của chị Kouchi, nên tôi đã mặc nó từ nhà đến đây. Thực ra dù trông nó giống quần áo bình thường đến mấy, chỉ cần bản thân mình vẫn biết là đang cosplay thì tôi đã không muốn mặc nó đi giữa đường rồi, nhưng tôi đã nghe Fuku-chan bảo ở lễ hội khó tìm được phòng thay đồ lắm. Thành ra vấn đề nghiêm trọng nhất bây giờ là tôi đang để váy đồng phục ở nhà.

May mắn thay, tôi có để bộ quần áo thể dục ở trường, đã giặt sạch, vì tiết thể dục trước được tự học nên tôi vẫn chưa dùng đến. Tôi tận dụng một góc phòng thay đồ đang trống nhốt toàn người của câu lạc bộ Kịch, nhanh chóng mặc nó vào.

Chẳng biết mọi người ở câu lạc bộ Cổ Điển sao rồi nhỉ? Fuku-chan hình như lại đang âm mưu gì đó. Chi-chan chắc cũng chẳng chịu ngồi yên. Việc đặt sai số lượng in có một phần trách nhiệm của tôi, nên dù kết cục thế nào tôi cũng nên cùng các bạn ấy đón nhận.

Nếu miêu tả chính xác nhất thì đồng phục thể dục trường Kamiyama có màu hồ thủy, nhưng vì bản thân cái từ “màu hồ thủy” nghe nó trang trọng và khó hiểu quá, nên người ta gọi đơn giản là màu lam nhạt. Tôi mặc cái bộ đồ màu lam nhạt ấy vào và đi đến phòng Khoa học Địa cầu. Trong khi đang chậm chậm bước từng bước một lên cầu thang tầng ba khu nhà đặc biệt, tôi nghe thấy tiếng dép nhẹ nhàng đi từ trên xuống.

“A, Mayaka!”

Người đang hớn hờ vẫy tay chào tôi là Chi-chan. Tôi đang định hỏi sao bạn ấy lại vội vã thế, nhưng chưa kịp hỏi thì Chi-chan đã lao tới tóm lấy cánh tay tôi. Bàn tay bạn ấy ấm áp thật, tôi chợt nghĩ.

Nhưng mà, đây vẫn là cầu thang, nguy hiểm quá.

“N-này Chi-chan!”

Nhưng Chi-chan hoàn toàn chẳng để ý đến chuyện tôi đang la oai oái, bạn ấy bắt đầu nói liên hồi.

“Thật may quá, có Mayaka ở đây thì còn hơn cả thiên binh vạn mã. Mình... không tự tin gì hết. Giờ bạn có rảnh không? Có bận việc gì gấp không?”

Bạn ấy cần tôi giúp sao?

“Không, nhưng mà, cậu muốn tớ làm gì cơ?”

Tay phải của Chi-chan vẫn đang nắm chặt lấy cánh tay tôi, nhưng tay trái của bạn ấy thì đang ôm một thứ gần giống như tập san vào ngực. Gáy đóng vụng còn *thấy cả vết* dập ghim, về hình thức trông nó không được trau chuốt lắm. Nhưng...

“Đây, là về cái này.”

Vừa nhìn thấy trang bìa của nó, tôi đã bất giác hét lên.

“T-tại sao Chi-chan lại có thứ này!?”

Bức tranh bìa quen thuộc vẽ khuôn mặt trông nghiêng của cô gái... đây là *Thi thể lúc hoàng hôn* mà!

“Không phải của mình đâu, của Oreki đó.”

Thế thì càng quái lạ hơn. Tại sao cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* lại nằm trong tay tên đó? Nó chỉ được bán hồi lễ hội năm ngoái, ở một quầy hàng chìm ngấm trong góc hành lang thôi mà. Dù biết là không thể có chuyện đó xảy ra, nhưng tôi đã nghĩ đến chuyện Oreki ăn trộm cuốn truyện của mình. Tôi bất giác đưa tay về phía thứ Chi-chan đang cầm. Nhưng bạn ấy lập tức ôm ghì nó vào ngực, như muốn bảo

vệ.

“Mayaka biết về cuốn manga này sao?”

“Ừm... Ừ, tớ có biết.”

“Vậy bạn biết tác giả của nó là ai không?”

Tôi bối rối. Tác giả của cuốn manga này, tức là nhóm tác giả lấy bút danh chung là Anshinin Takuha hay chỉ riêng người viết kịch bản là Anjo Haruna thôi? Dường như nhận ra sự bối rối của tôi, Chi-chan sửa lại câu hỏi.

“Ý mình là họa sĩ vẽ ra nó ấy.”

“Cái đó thì tớ không biết.”

Vừa nghe tôi nói, Chi-chan có vẻ càng phần khởi hơn.

“Thế này nhé, mình từng thấy một tấm poster quảng cáo cho lễ hội văn hóa! Mình rất tò mò, không biết người vẽ tấm poster đó và họa sĩ cuốn manga này có phải là một không.”

Tôi hiểu rồi, thì ra là vậy.

Chi-chan thường tỏ ra hiếu kỳ và tìm hiểu về rất nhiều thứ khác nhau, nhưng ít khi tôi và bạn ấy cùng tò mò về một chủ đề gì đó. Tuy nhiên lần này thì tôi hiểu cảm xúc của bạn ấy. Vì tôi cũng hay gặp trường hợp nhìn *thấy hai tác phẩm* có phong cách giống nhau, nhưng lại không biết tác giả, và lần nào tôi cũng băn khoăn chẳng biết có phải cùng một người vẽ không.

Nhưng một tấm poster quảng cáo lễ hội và *Thi thể lúc hoàng hôn* có cùng họa sĩ ư? Tôi cũng rất muốn kiểm tra xem điều đó có phải là thật hay không. Vì nếu tìm ra được cả họa sĩ, tôi sẽ biết danh tính của toàn bộ nhóm “Anshinin Takuha”. Và cho dù người viết kịch bản là

chị Anjo Haruna đã chuyển trường, chỉ cần họa sĩ vẫn học ở đây, biết đâu tôi sẽ có được tác phẩm mới của họ. Tinh thần tôi dâng cao, giọng nói cũng to lên từ lúc nào không hay.

“Tấm poster đó ở đâu vậy?”

Chi-chan bắt đầu chạy xuống cầu thang, nắm cả tay tôi kéo theo. Tôi nghe tiếng bạn ấy nói với lại.

“Ồ cạnh phòng họp!”

Được rồi, vậy thì đi thôi!

Tấm poster trên bảng thông báo lớn vẽ một nam sinh và một nữ sinh đứng bên nhau. Trên đó ghi dòng chữ “Lễ hội Kan-ya lần thứ 42”, kèm theo cả ngày giờ cụ thể. Vấn đề nằm ở thiết kế của tấm poster. Nó có màu sắc phân chia đậm nhạt rõ ràng và dễ nhìn, còn *Thi thể lúc hoàng hôn* lại đen trắng toàn bộ, nên tôi phải ghi nhớ sự khác nhau về ấn tượng giữa tranh màu và đen trắng khi so sánh hai tác phẩm này. So sánh tranh vẽ cho manga và tranh minh họa quảng cáo, để xác định có thật sự là cùng một người vẽ hay không là công việc vô cùng khó khăn.

Nhưng trường hợp này thì lại không khó đến vậy. Trong khoảng thời gian tính từ năm ngoái đến giờ, tác giả đã cố thay đổi cách vẽ nhân vật nữ rất nhiều, nhưng nhân vật nam thì gần như vẫn y hệt. Vừa nhìn qua tôi đã nghĩ, cùng người rồi. Để cho chắc, tôi đã lùi lại một bước và nhìn tổng thể, rồi lại tiến lên soi kỹ từng chi tiết. Chi-chan có bảo là bạn ấy để ý đến cách thể hiện chất liệu trang phục, nhưng theo tôi điểm giống nhau quyết định giữa hai bức vẽ chính là cách xử lý các chi tiết tai người. Phương pháp của cả hai bức hoàn toàn giống nhau.

Tôi quay lại nói với Chi-chan.

“Tớ dám chắc chín mươi, không, chín mươi chín phần trăm là cùng tác giả.”

Vừa nghe tôi nói, Chi-chan bèn đưa tay lên vuốt ngực. Tôi đã tưởng đó là động tác thể hiện “thở phào nhẹ nhõm”, nhưng hơi nhầm.

“Vậy sao. Cảm ơn cậu nhé, vậy là tớ nuốt trôi được cục nghẹn này rồi.”

Đúng là giống nuốt trôi cục nghẹn xuống thật. Tôi cũng bật cười. Hình như lâu lắm rồi mình mới được cười như thế này.

“ Ahaha, hóa ra cậu tò mò về nó thật.”

“Ừm. Nhưng mình tớ thì không đủ tự tin để so sánh chúng...”

“Tớ cũng đâu có dùng cách thức gì đặc biệt đâu.”

Bây giờ đến lượt tôi thỏa mãn hứng thú của mình. Tôi gõ cánh cửa phòng họp bên cạnh tấm bảng thông báo.

“Vào đi.”

Có tiếng đáp lại. Trong phòng chỉ có một anh con trai đang nhìn cái bảng lịch trình. Theo như huy hiệu trên cổ áo thì anh ta học lớp Mười một. Vừa quay lại nhìn chúng tôi, anh đã làm vẻ mặt nghi ngờ, như muốn hỏi “Ai đây?”

“Chào buổi trưa, anh Tanabe.”

Chi-chan cúi đầu. Anh Tanabe là trưởng ban Tổng hợp thì phải, hay chính xác là người tôi đang cần gặp. Mà phải công nhận, Chi-chan biết tên nhiều người thật. Tôi cũng không coi bản thân thuộc loại náo cá vàng, nhưng so với bạn ấy thì tôi thua chắc.

Hình như đã hiểu ra vấn đề, anh Tanabe cười rất tươi.

“Ừm, em là...”

“Bên câu lạc bộ Cổ Điển ạ.”

“À ừ, đúng rồi đúng rồi. Vậy em lại cần gì à?”

Người có việc cần nhờ là tôi. Chi-chan lùi lại phía sau nửa bước, nhường cho tôi đứng trước. Không cần phải vòng vo nữa. Tôi vào thẳng vấn đề luôn.

“Em có chuyện cần hỏi ạ. Về tấm poster dán ở ngoài kia ấy, anh có biết ai đã vẽ nó không?”

Anh Tanabe hơi nhúm mày. Poster lễ hội phải có đến mấy loại, bắt trả lời tên họa sĩ một trong các loại đó ngay lập tức thì quá là đánh đố. Nếu biết được câu trả lời ngay lúc này thì tốt, nhưng tôi không kỳ vọng nhiều lắm.

“Ừm, ý em là cái ngay ngoài phòng này nhỉ?”

“Vâng. Vẽ một nam một nữ ấy ạ.”

Anh Tanabe im lặng một lúc, vừa suy nghĩ vừa khẽ gật đầu mấy lần. Hẳn là anh đã nhớ ra rồi chẳng. Không hổ danh là trưởng ban Tổng hợp. Anh nói với giọng rất thản nhiên.

“À, cái đó là của Kugayama đấy.”

Hả?

Chi-chan lên tiếng từ sau lưng tôi.

“Hội trưởng Hội học sinh Kugayama Muneyoshi ấy ạ?”

“Ừ, chính hần.”

Một cái tên thật bất ngờ. Hội trưởng Kugayama thì tôi cũng biết. Nhưng tôi có ấn tượng anh ấy thuộc típ chơi thể thao hơn, không ngờ người đó còn biết vẽ manga.

Ra là vậy. Hóa ra anh ấy là họa sĩ của nhóm Anshinin Takuha. Tôi cố nhớ lại khuôn mặt mà tôi chỉ từng nhìn thấy từ xa, không có ký ức rõ ràng của anh. Còn anh Tanabe thì đặc chí nói tiếp.

“Tấm poster đó chính anh thúc hấn mới chịu vẽ đó. Trông cũng khá quá chứ nhỉ?”

“Vâng, em nghĩ đó là một tác phẩm tuyệt vời ạ!”

“Haha, tên đó mà nghe được chắc sẽ vui lắm đấy.”

Tôi đã biết cả tên tác giả và họa sĩ của cuốn truyện mình yêu thích - những chuyện tốt cứ nối tiếp nhau. Mặc dù chuyện xấu cũng vậy. Tôi còn muốn hỏi luôn một *thế bút danh* mà anh Kugayama đang sử dụng, nhằm “bám đuôi” anh, nhưng hẳn là trưởng ban Tổng hợp không biết chuyện đó đâu. Chẳng sao cả, lát nữa tôi hỏi thẳng chính chủ là được. Biết đâu chị Anjo Haruna và anh Kugayama vẫn còn đang hợp tác, làm thành cặp bài trùng, dưới một hình thức nào đó cũng nên.

Nếu như đó là sự thật thì... Tôi muốn đọc truyện của họ quá. Hy vọng tràn ngập tâm hồn tôi.

Tôi và Chi-chan nói lời cảm ơn rồi rời khỏi phòng họp. Bạn ấy cười toe toét vì đã đạt được mục đích. Tôi và Chi-chan chạy đua với nhau, xem ai về đến phòng Khoa học Địa cầu trước.

050 - ♠ 13

“Tớ tìm ra rồi!”

Chỉ chưa đầy mười phút sau, tôi đã thấy Chitanda chạy xông xộc

vào phòng. Đúng là tôi có bảo cô nàng nhớ đọc nhanh rồi trả lại quyển truyện, nhưng đâu cần phải vội đến thế chứ. Dù có lẽ Chitanda vội vã chẳng phải vì tôi, mà chỉ vì lòng hiếu kỳ của bản thân mà thôi.

“Hê, vậy ra cùng tác giả thật hả?”

Satoshi ngẩng đầu lên hỏi. Rồi cậu ta nói tiếp mà chẳng chờ câu trả lời.

“Ủa? Mayaka?”

Đúng thật. Ibara đang đứng sau lưng Chitanda. Lẽ ra cô nàng phải đang mặc đồ cosplay chứ nhỉ? Sao lại mặc đồng phục thể dục thể này? Hay chính bộ đồng phục đó là để bắt chước nhân vật nào... Không, sao có chuyện đó được. Nhìn kiểu gì cũng chỉ thấy nó là đồng phục chính thức của trường Kamiyama thôi. Nhìn biểu cảm cô nàng tươi tắn như vừa có chuyện gì vui lắm.

“Mayaka, còn bên Manga thì sao?”

Satoshi hỏi, và Ibara khẽ lắc đầu, chỉ mỉm cười đáp lại.

“Tớ nhờ người khác thay rồi.”

Có thể nhờ thay được sao? Chẳng biết bên Manga có chuyện gì nữa.

Chitanda chạy đến trước mặt tôi, chân như lắp lò xo. Cô ấy nhẹ nhàng đặt quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* lên bàn.

“Mình bảo này, đúng là cùng một người thật đó. Mình còn biết được tên rồi.”

“Ồ, vậy tốt quá còn gì.”

“Là anh Kugayama Muneyoshi! Mình thấy anh ấy là một người có tác phong rất nghiêm túc, ai ngờ anh còn vẽ được bức tranh thể này

nữa, bất ngờ thật.”

Ai cơ?

Tôi nhìn sang Satoshi.

“Cậu biết ai không?”

Vừa nghe *tôi* hỏi, cậu ta lập tức đứng hình.

“Ho-Hotaro, cậu đang hỏi đùa đúng không?”

“Người nổi tiếng hả? Làm sao tớ biết được mấy tay kỳ dị cậu quen.”

Satoshi nhìn tránh đi hướng khác kiểu cạ lời với tôi hoàn toàn, còn tôi chỉ từ từ lắc đầu. Ibara đứng bên cạnh thì trả lời gọn lỏn, chắc cô nàng tưởng tôi giả khờ.

“Hội trưởng Hội học sinh đó.”

Hội trưởng Hội học sinh. Kugayama Muneyoshi.

“À, nhớ ra rồi...”

Giọng tôi ngày càng nhỏ dần. Tôi sẽ không nói cho hội này biết là trước giờ tôi cứ tưởng tên anh ta đọc là Rikuyama* đâu. Chỉ riêng việc không mù tịt về anh ta đã khiến tôi muốn tự khen mình rồi.

Tôi cầm quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* lên tay, nói kiểu thản nhiên nhất có thể để cả bọn không biết tôi đang đánh trống lảng.

“Tức là trong nhóm Anshinin Takuha này, người vẽ tranh là Kugayama hả?”

Nhưng mặc kệ tôi đổi chủ đề, tư thế “Thật hết biết” của Satoshi vẫn không thay đổi. Cậu ta vẫn nhìn lảng đi, còn lắc đầu quầy quậy. Hôm nay tên này nổi hứng đùa dai à, tôi vừa nghĩ thì đã nghe thấy tiếng cậu ta nói.

“Anshinin là cái gì thế? Tên chùa ở đâu à*?”

“Không phải đọc vậy hả?”

“Không, tuy chữ Hán đúng là An Tâm Viện, nhưng phải đọc là ‘Ajimu’ cơ. Tên một vùng nổi tiếng về nho ở Kyushu đó.”

“Chỗ đó là thành phố hả?”

“Không, là một thị trấn thôi.”

Cái đó là kiến thức cơ bản đến mức không biết là đáng bị anh em xa lánh hả? Hay là cả hội trừ tôi ra đều biết hết rồi... Tôi quay sang thăm dò nét mặt của Chitanda, và cô nàng cũng tròn mắt nhìn tôi.

“Góc dưới bên trái bìa truyện có ghi cách đọc, bằng chữ La tinh mà... Dù cỡ chữ nhỏ lắm.”

Hả?Ồ, đúng là nhỏ thật. “AJIMU TAKUHA”. Đúng thật này.

Nhưng người có phản ứng mạnh nhất, mạnh đến mức không ngờ, lại là Ibara. Cô nàng trợn tròn mắt, há hốc mồm. Cô nàng cũng vừa mới nhìn quyển truyện tôi cho Chitanda mượn rồi mà, có gì mà phải sốc đến thế chứ. Đây là Ibara, nói về manga chẳng ai am tường bằng cậu ấy, vậy mà...

Satoshi tiến đến bên cạnh tôi, nhìn xuống cuốn *Thi thế lúc hoàng hôn*.

“Chưa biết nội dung thế nào, nhưng đến Hotaro còn khen thì chắc là không tệ đâu nhỉ?”

“Hừ...”

Cái tiếng kêu quái dị vừa rồi... là của Ibara à? Satoshi có vẻ không nghe thấy, nên cậu ta vẫn bình thản nói tiếp.

“Nhưng tớ thấy cái bút danh này sao sao ấy. Ajimu Takuha. Phần

họ dùng đến tận ba chữ Hán, tớ thấy mấy cái họ giả đặt bừa hay có đặc điểm này lắm.”

Ồi cha, hần vừa nói cái gì đấy?

“N... này...”

Người Chitanda run lên bần bật. Chi-tan-da Eru.

“Đặt bừa gì chứ, họ của mình cũng có truyền thống mà...”

“Á, ý tớ không phải vậy!”

Satoshi luống cuống. Còn Chitanda khoát tay ý nói “bỏ qua đi”.

“Ý tớ muốn nói là tên cơ! Đứng sau họ ấy!”

Ái chà.

Hình như nhận ra ánh mắt của tôi, Satoshi nhìn lảng đi. Tôi là Oreki... Ho-ta-ro. Mong được giúp đỡ.

“Ồ... riêng Hotaro là ngoại lệ.”

Lại ăn nói vô căn cứ rồi. Mà sao tên này chưa nhận ra *lý do* hần sắp tiêu đời không phải là vì tên *tôi* có ba chữ nhỉ?

“Oreki là ngoại lệ hờ...?”

Hình như cuối cùng cậu ta cũng đã nhận ra. Mặt Satoshi mếu máo như sắp khóc. Tên đầy đủ của Ibara là Ibara Ma-ya-ka. Tên người dùng ba chữ Hán chẳng có gì hiếm cả, vậy là để tránh động chạm vào họ của Chitanda, cậu ta đã tự đào mồ chôn mình. Nếu hỏi nãy Satoshi mà bảo “Ý tớ là bút danh kia!” thì đã thoát rồi.

Sau khi bị kịch một người của Satoshi hạ màn, tôi lại cầm quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* lên tay. Một cuốn manga thật thú vị. Nếu trong nó có gì liên quan đến tình hình hiện tại, thì hần là ở phần tái bút rồi.

Đang chòng ghẹo Satoshi, Ibara chợt dừng lại, đến đứng trước mặt tôi.

“Họa sĩ vẽ nó là anh Kugayama Muneyoshi, nhưng kịch bản lại do một người tên Anjo Haruna viết.”

“Ồ?”

Đang đọc lại phần tái bút, tôi ngẩng mặt lên.

“Bà cũng biết cuốn manga này à?”

“Tình yêu của đời tôi đó. Tôi đã mua nó ở lễ hội văn hóa năm ngoái.”

Ibara rất ít khi nói rằng mình thích, hay mở miệng khen cái gì. Nên tôi không ngờ cô nàng lại dùng đến cả từ “yêu”. Dù tôi thừa nhận cuốn truyện này đủ hay để xứng đáng với từ ngữ đó. Ibara cúi xuống nhìn trang truyện, rồi nói với một giọng ỉu xìu đến lạ lùng.

“Này Oreki, ông cho tôi mượn nó chút được không?”

... Đắt hàng ghê nhỉ? Hết Chitanda lại đến Mayaka đòi mượn. Được chứ, đây cho bà này, tôi rất muốn nói như vậy, nhưng không được.

“Cũng chẳng vấn đề gì, nhưng bà chờ tôi chút.”

“Ừm, ông bảo chờ thì tôi cũng chờ thôi, nhưng đến bao giờ ông cho tôi mượn được?”

Tôi suy nghĩ một chút. Rồi tôi gõ lưng bàn tay xuống phần tái bút đang đặt trên bàn.

“Khi nào tôi học thuộc xong đoạn này... Nhưng nếu copy ra được thì tôi sẽ cho bà mượn ngay.”

Ibara nhìn tôi với vẻ mặt nghi ngờ. Không giải thích được lý do

đúng là ức chế thật. Cơ bản chính tôi cũng chưa biết rõ cái phần tái bút này sẽ hữu dụng đến đâu nữa. Chính xác ra thì tôi sẽ bảo cô nàng là, “Cho đến khi tôi xác định được cái thứ này có giúp được gì mình hay không.”

Đột nhiên Chitanda vỗ tay đánh bộp.

“A, đúng rồi. Mình có chuyện này cần thảo luận với các bạn.”

“Thảo luận? Có vụ gì à?”

“Ừm, tình hình là mình sẽ tham gia vào chương trình radio buổi trưa của câu lạc bộ Phát Thanh.”

Gì cơ?

“Này, radio buổi trưa là cái chương trình phát trên loa hôm qua với hôm kia đấy hả?”

“Ừm.”

Satoshi huýt sáo.

“Vậy thì tuyệt quá! Cậu giỏi thật Chitanda, lôi kéo được cả thế lực truyền thông lớn nhất trường! Kết hợp thêm vụ Juumoji, tớ cảm giác sẽ bán được hết tập san đấy.”

“Không, thực ra mình chưa yêu cầu gì cả, mới chỉ định thôi đã bị...”

“Vấn đề gì đâu! Được rồi, hãy để dân ghiền radio là tớ đây chỉ cho cậu, là khách mời sẽ phải trả lời những câu hỏi thế nào...!”

Mấy vụ truyền thông chắc cứ giao cho Satoshi là ổn. Tạm thời mặc kệ cậu ta đang rất hăng hái, tôi lại quay về với phần tái bút. Một cảm giác khó tả - cứ như thông tin, manh mối liên quan đến siêu trộm “Juumoji” đang ở khắp nơi trên trang giấy này. Nếu chỉ ngồi thành

thời bán hàng suốt ba ngày, tôi sẽ không thể cảm thấy mình đã làm tròn việc cần làm, một cách nhanh gọn. Tôi phải tự nghĩ ra kế hoạch thúc đẩy doanh số trong phạm vi khả năng của mình, tức là phải tóm cổ được “Juumoji”.

Thật là trở trêu. Trong khi Chitanda đang phải kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình với vụ việc này vì mục đích bán *Kem đá*, thì kẻ theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng là tôi lại đang lao đầu vào nó, với một mục đích tương tự. Tôi chống tay lên bàn, mắt vẫn nhìn xuống *Thi thể lúc hoàng hôn*, nhưng trong ý thức thì không đọc gì cả.

Tôi suy nghĩ.

[CÒN LẠI: 118 CUỐN]

057 - ♥ 13

Vừa nghe Fukube tận tình chỉ bảo, tôi vừa để ý đến tình trạng kỳ lạ của Oreki.

Mayaka đã học cùng với bạn ấy suốt từ hồi cấp một. Còn Fukube, theo như tôi biết, là người bạn cùng giới thân thiết nhất của bạn ấy.

Vậy mà tại sao cả hai lại không nhận ra nhỉ?

Khi Oreki giữ nguyên tư thế, đôi mắt nhìn không tập trung vào một điểm nào nhất định...

... Là lúc bạn ấy đang suy nghĩ.

Kết luận của Oreki đưa ra, nhiều lúc hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Nhưng cũng không ít lần sự thật đã chứng minh rằng bạn ấy đúng.

Và tôi lại tiếp tục vừa nghe Fukube nói, vừa để ý đến Oreki.

058 - ♠ 16

“... tớ nghĩ vậy đây. Còn cậu thấy sao, Hotaro?”

Hả?

Tự nhiên bị gọi đến tên, tôi ngẩng mặt lên. Satoshi, Chitanda, và cả Ibara đều đang nhìn tôi. Tôi gãi tai.

“Xin lỗi, các cậu vừa nói gì à?”

Ngay lập tức, một tiếng thở dài rất to vang lên.

“Hotaro... Đang bàn về chương trình radio quyết định số phận cả câu lạc bộ, mà thái độ cậu vậy là không được đâu nhá.”

Hội nghị cấp chiến lược này bắt đầu từ lúc nào vậy trời?

Tôi chợt quay sang, thấy Chitanda đang chăm chú nhìn mình với biểu cảm như đang nín thở. Nhìn chằm chằm. Đôi mắt cô nàng vẫn to tròn như mọi khi. Mà không, sao giờ tôi lại nghĩ đến chuyện đó chứ.

“S-sao thế, Chitanda?”

“... Cậu nghĩ sao?”

“Nghĩ cái gì chứ?”

“Thôi vậy...”

Chitanda thở dài. Nhưng tiếng thở dài của cô ấy nhỏ hơn và nghe tự nhiên hơn của Satoshi lúc nãy nhiều. Gì vậy trời? Rốt cuộc tôi đã làm gì mà lại phải chịu một tiếng thở dài chân thật đến vậy?

Thôi kệ, đằng nào tôi cũng đang bận suy nghĩ. Thực ra tôi muốn

nói cho cả bọn biết, rồi vừa bàn vừa suy nghĩ tiếp cơ.

Nhưng mà lại vương Chitanda.

Tôi ngoắc ngoắc ngón trỏ gọi Satoshi.

“*Come on!*”

Tôi đứng dậy khỏi ghế. Cảm giác như tôi đã ngồi quá lâu rồi.

“... Xin lỗi, ý tớ là ra đằng này chút đi.”

“Đang bận mà, với lại đằng này là đằng nào?”

“Có liên quan đến cái bận của cậu đấy. Địa điểm thì ở đâu cũng được.”

Ibara đang ngồi trên bàn, đang đưa cặp chân không chạm đến sàn nhà. Cô nàng vừa nhìn về một nơi xa xăm nào đó vừa nói.

“Chắc là có liên quan đến vụ ‘Juumoji’ chứ gì?”

Trực giác gì mà sắc khiếp. Oái, chết rồi, ánh mắt của *Chitanda* đã thay đổi.

“Ôi, thật vậy sao Oreki!? Cậu đã phát hiện ra điều gì rồi à?”

“Không không, chưa phát hiện gì đâu mà.”

“Vậy là không liên quan gì đến ‘Juumoji’ sao...?”

Tuy “ghét nói dối” chỉ là phương châm của Satoshi thôi, nhưng đến cả tôi khi bị hỏi trực diện như vậy cũng khó mà giấu giếm cho được. Và Chitanda đã rất xuất sắc nhìn thấu sự do dự của tôi.

“... Đúng là về vụ ‘Juumoji’ rồi.”

“Ôi đừng mà...”

Chitanda đặt hai bàn tay trước ngực, chúng đã thành hình nắm đấm từ bao giờ. Chẳng biết bản thân cô nàng có nhận ra sự thay đổi

này không?

“Mình rất, rất tò mò về chuyện này... Vậy tại sao, chỉ mình Fukube được...”

Giọng Chitanda chùng hẫ xuống. Mặt cô ấy cúi gằm, tóc mái che không nhìn thấy mắt. Cứ nhìn Chitanda than thân trách phận thế này, chắc tôi sẽ buột miệng xin lỗi mất thôi.

Thua rồi. Nhưng tôi lại không muốn Chitanda đi theo chút nào. Chắc phải dùng đến “vũ khí bí mật” thôi. Nhưng tôi chưa thử cách này bao giờ, liệu có hiệu quả không nhỉ? Tôi làm mặt nghiêm túc.

“Đúng là tớ có chuyện cần nói với Satoshi, về vụ ‘Juumoji’.”

“Vậy cho mình nghe với...”

“Nhưng là chuyện thô bỉ lắm đó, cậu chịu không?”

Ồ, hiệu quả rồi. Còn trên cả tuyệt vời.

Xin lỗi nhé Chitanda, nếu đây được coi là quấy rối thì xem như tớ nợ cậu lần này. Tôi cầm quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* đi lướt qua Chitanda đang “treo máy”, rồi cùng Satoshi đang cười khở rời khỏi phòng Khoa học Địa cầu. Ánh mắt lạnh băng của Ibara như châm chích vào lưng tôi.

“Nào, kể cái chuyện thô bỉ của cậu đi.”

Sau một hồi lâu cười không ra tiếng, cuối cùng Satoshi hít một hơi thật sâu rồi nói. Nơi tôi chọn để bàn bạc với Satoshi là sân thượng của hành lang kết nối. Chẳng biết diễn tả sao, vì nơi này không có không khí của lễ hội văn hóa, nên lên đây tôi bớt căng thẳng hơn. Nhưng mặt tôi vẫn nghiêm túc nếu so với Satoshi.

“Bất đắc dĩ lắm tớ mới phải lôi cậu ra đây thế này.”

“Có sao đâu, tớ thấy vui mà. Mục tiêu cuối cùng của Juumoji - câu lạc bộ Cổ Điển - sẽ là nơi hấn bị bắt. Tớ cũng mong chờ diễn biến tuyệt vời đó mà.”

... Tôi thì chẳng để ý vụ đó lắm.

Băng đi một hồi, Satoshi nở nụ cười ranh mãnh nhìn tôi.

“Hy vọng vào cậu cả đó, Hotaro.”

Chẳng biết có đáp lại được không đây. Tôi tựa người vào lan can.

“Tớ chẳng có phát kiến gì lớn đến mức đáng hy vọng đâu. Chỉ là tớ đã hiểu ra vài điều. Chắc hẳn chúng phải mang ý nghĩa gì đó.”

“Nhưng chuyện không hiểu nổi vẫn còn nhiều lắm. Như câu hỏi lớn ‘Juumoji’ là ai chẳng hạn.”

“Cái đó là chưa hiểu, chứ không phải là không thể. Tớ có thể tạm giải thích về hấn mà không bị mâu thuẫn.”

“Cậu đã tìm ra *missing ring* rồi sao?”

Michigan... cái gì cơ?

Nhìn tôi dần mặt ra, Satoshi cười khổ sở.

“*Missing ring*, chiếc vòng bị mất ấy. Tớ đang hỏi là cậu đã tìm ra mối liên hệ ẩn giấu giữa các câu lạc bộ bị Juumoji lấy trộm chưa?”

Ồ. Chẳng biết điều tôi định nói có khớp định nghĩa đó không. Tôi suy nghĩ một chút.

“... Không, cũng không hẳn vậy.”

“Vậy cậu đã phát hiện ra một sai lầm nhỏ của hấn?”

“Cái đó cũng hơi sai.”

Satoshi chợt đứng hình. Cậu ta nhìn tôi chăm chăm bằng vẻ nghiêm túc hiếm có. Trước một Satoshi khác thường như thế, tôi hơi bối rối. Cậu ta nói.

“Cái nào cũng không phải là sao? Đối phương là siêu trộm đó? Là thủ phạm ăn trộm hàng loạt đó? Có đến một ngàn nghi phạm đó? Cậu không tìm được *missing ring* hay sai lầm gì của thủ phạm, chẳng lẽ cậu tính bắt giữ cả một ngàn người đó chắc?”

“Ừm... Cũng có thể coi là như vậy.”

“Làm thế nào hả!?”

Tên này có vẻ phần khích quá nhỉ. Tôi tưởng sở thích trinh thám của Satoshi chỉ dừng lại ở Sherlock Holmes thôi chứ? Mà dù sao đây cũng là Satoshi, hôm qua là Doyle hôm nay có là Takagi Akimitsu* cũng là chuyện thường tình.

“Đại khái tớ chưa suy nghĩ nhiều về việc thủ phạm là người như thế nào. Chỉ là đang tổng hợp các manh mối thôi. Cậu muốn nghe chứ?”

Nghe tôi hỏi, chẳng hiểu sao Satoshi lại nhún vai. Tôi còn chưa kịp hỏi thế là có ý gì, cậu ta đã quay trở lại với nụ cười thường nhật, và trả lời.

“Tất nhiên là muốn rồi.”

Satoshi cũng tựa mình vào lan can, đối diện với tôi. Một cơn gió thu thổi đến.

Nào, giờ phải bắt đầu từ đâu đây.

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi đưa bàn tay phải lên gập một ngón lại, chẳng phải để thể hiện với Satoshi mà là để đánh số các suy nghĩ.

“Thứ nhất. Tại sao ‘Juumoji’ lại lấy mười món đồ từ mười câu lạc bộ? Mọi suy luận của chúng ta đều dựa vào cái tên của hắn, có nghĩa là ‘số mười’, nên sẽ trộm mười thứ.”

“Tớ nghĩ cái giả thuyết đó đến giờ chẳng cần phải nghi ngờ nữa rồi.”

Ừ, thì tôi cũng có nghi ngờ đâu. Tôi gập đến ngón trỏ.

“Thứ hai. Tại sao ‘Juumoji’ lại để lại danh thiếp tại hiện trường? Satoshi, cậu còn giữ mấy cái thiếp đó không?”

“Có, đây này.”

Rồi rất tự nhiên, cậu ta lấy từ trong túi đeo chéo ra tờ danh thiếp để lại ở câu lạc bộ Âm Thực hôm trước.

***Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực đã đánh mất cái muôi.
Juumoji***

“Câu lạc bộ Áo Thuật cũng nhận được một tờ tương tự. Đừng bảo cậu định tìm cửa hàng bán nó, rồi hỏi xem ai đã mua nhé?”

Ai mà làm cái chuyện thừa hơi đó chứ.

Nhưng đúng là có điểm đáng chú ý. Juumoji viết thiếp theo cách rất đặc trưng. Vì lúc trước mới chỉ nhìn một lần nên tôi đã quên mất. Tôi gập ngón giữa, đánh dấu câu hỏi nằm ngoài dự tính này.

“Thứ ba. Tại sao ‘Juumoji’ lại dùng từ ‘đánh mất’? Sao hắn không nói ‘Ta đã lấy cái muôi từ câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực’?”

Tôi gập đến ngón áp út - cảm giác giống đang làm màu quá.

“Thứ tư. Tại sao ‘Juumoji’ lại để lại tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya’?”

Tôi đã nghĩ hẳn làm vậy để bắt chước cuốn *Chuỗi án mạng ABC*, nhưng nghĩ kỹ hơn thì thứ có ghi danh sách câu lạc bộ đâu chỉ có cái tờ gấp giới thiệu ấy. Mặc dù có thể nghĩ hẳn chọn nó vì nó là thứ dễ lấy. “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya” được phát cho tất cả khách tham dự.

“À đúng rồi, còn cái này nữa.”

Satoshi lại thọc tay vào túi đeo chéo, lần này lấy ra một tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya”.

“Juumoji đã để lại nó ở bên Ấm Thực đó.”

Tên này vẫn cẩn thận như mọi khi. Tôi cũng có một tờ hướng dẫn rồi, nhưng cứ lấy thử xem sao.

Tôi gập nốt ngón út xuống. Tay phải tôi thành hình nắm đấm. Tiếp theo mới là vấn đề liên quan đến câu lạc bộ Cổ Điển.

“Thứ năm. Tại sao Juumoji lại chọn câu lạc bộ Làm Vườn? Sao không chọn hội nghiên cứu Phim Ảnh hay câu lạc bộ Kịch, cũng bắt đầu bằng ‘e’*? Rồi tại sao lại chọn câu lạc bộ Ấm Thực chứ không phải hội yêu thích Bùa Chú hay hội nghiên cứu những điều Huyền Bí*? Cái câu lạc bộ Ấm Thực ấy, nếu không đọc danh sách bình thường thì chẳng ai nghĩ nó bắt đầu bằng ‘o’ đâu*. Nếu muốn theo thứ tự năm mươi âm một cách chín chu, thì hẳn chọn câu lạc bộ Ấm Thực để ăn trộm làm gì?”

“Ý cậu muốn nói là không biết tên đó sẽ chọn câu lạc bộ Cổ Điển hay câu lạc bộ Chế Tác*.”

Nhìn qua có thể coi đây là một vấn đề mang ý nghĩa sống còn.

Nhưng bản thân tôi lại tương đối lạc quan. Bên Báo Tường đã viết

câu lạc bộ Cổ Điển là “mục tiêu cuối cùng”, cả câu lạc bộ Phát Thanh trưa nay cũng sẽ nói về chúng tôi theo hướng đó, chúng tôi đã đạt được hiệu quả quảng cáo nên dù cuối cùng mục tiêu có phải câu lạc bộ Cổ Điển hay không cũng chẳng ảnh hưởng lắm.

Vẫn nắm tay trái, tôi lại chìa ngón trở ra.

“Thứ sáu. Cậu tưởng tớ mãi đọc manga nên không nghe chứ gì? Nhưng tớ nghe cả, đây chính là điểm kỳ lạ nhất... Tại sao Juumoji lại nhảy cóc qua âm ‘ku’ và trộm của âm ‘ke’ luôn?”

“Không, hẳn làm vậy chỉ để tránh sự cảnh giác của mọi người thôi. Tớ đã bảo rồi, làm sao trộm gì của Global Act Club lúc đó được.”

Tôi hiểu lý do Satoshi nói vậy, nhưng tôi cảm giác vẫn còn điểm bất bình thường. Lý do nằm ở vấn đề cuối cùng này. Tôi chìa ngón giữa ra.

“Thứ bảy.”

Tôi mở *Thi thể lúc hoàng hôn* đến phần tái bút, giơ cho Satoshi xem. Tôi chờ một lúc, rồi chỉ tay vào dòng “*Nghe bảo bạn ấy sẽ lấy ý tưởng từ một hay hai tác phẩm nổi tiếng nhất của Agatha Christie.*”

“Satoshi, bà Christie đó có những tác phẩm nào nổi tiếng nhất?”

Cậu ta trả lời không chút do dự.

“*Có Và rồi chẳng còn ai, Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông, Vụ ám sát Roger Ackroyd, Chuối án mạng ABC...* Chắc là bốn cuốn đó.”

Tôi gật đầu.

“Là tớ thì sẽ thêm vào *Vụ án bí ẩn ở Styles* nữa. Bây giờ là phần quan trọng. Trong các tác phẩm nổi tiếng đó, cậu nghĩ cái nào sẽ có

thể chuyển thể thành manga, với nhan đề *Trình tự Kudryavka*?”

Satoshi không biết nhiều lắm về tiểu thuyết trinh thám, chắc cũng không hơn tôi là bao. Nhưng cậu ta lại tự nhận mình là cơ sở dữ liệu, nên chắc sẽ biết những điểm chung trong mấy tác phẩm mà chính mình vừa nêu ra. Sau vài chục giây khoanh tay suy nghĩ, Satoshi lên tiếng với vẻ nghiêm túc đến khó tả.

“Kudryavka là tên cô chó đầu tiên được đưa lên vũ trụ và bay vòng quanh Trái Đất*. Cho đến khi cạn kiệt dưỡng khí, nó vẫn tin rằng sẽ được quay về hành tinh bên dưới.”

“Vậy sao?”

Làm sao người ta biết được con chó đó tin vào cái gì chứ.

“Nếu chú ý vào đó thì chắc là *Và rồi chẳng còn ai*? Nhưng cụm từ ‘Trình tự’ thì lại quá hợp với *Chuỗi án mạng ABC*.”

“Tớ cũng đồng ý với cậu. Nhưng cái tên của *Và rồi chẳng còn ai gọi* đến việc tất cả nhân vật sẽ chết, nên tớ nghĩ nếu đặt tên là ‘Trình tự’ - kiểu ‘đến lượt người rồi đó’ - thì không hợp lắm. Tớ nghĩ phải đến sáu mươi phần trăm là *ABC*.”

“Vậy sao? Nhưng cái tên Kudryavka lại khiến người ta nghĩ đến một cái chết thảm khốc. *ABC* nghe giống trò chơi ấy, tớ không nghĩ nó phù hợp với cái chết như vậy. Nên tớ thiên về *Và rồi chẳng còn ai* cơ, cũng sáu mươi phần trăm.”

Vậy à?

... Mà sao cũng được, đây là phạm trù tương tượng.

Suy nghĩ có khác nhau cũng chẳng sao.

“Hình như tớ hiểu Hotaro muốn nói gì rồi.”

Satoshi thì thầm.

Nhưng trước khi nói ra điều muốn nói, tôi cần xác nhận một điều đã.

“Satoshi. Có cuốn manga nào tên *Trình tự Kudryavka* được bày bán trong lễ hội năm nay không?”

“... Không. Chưa nghe đến. Ai muốn bán thứ gì đều phải đăng ký với ban Tổng hợp, nếu bán manga thì sẽ phải kiểm tra nội dung. Nếu nó xuất hiện ở Hội nghiên cứu Manga thì Mayaka đã phải nói gì rồi.”

Nếu vậy thì... Tôi vừa nhìn lên bầu trời mùa thu vừa nói.

“Trong lễ hội văn hóa năm ngoái có bán một cuốn manga mang tên *Thi thể lúc hoàng hôn*.

“Trong phần tái bút của cuốn truyện đó, họ đã thông báo năm nay sẽ cho ra một manga dựa trên tác phẩm nổi tiếng của Agatha Christie. Và tác phẩm đó theo như tớ với cậu đoán chỉ có thể là *Và rồi chẳng còn ai* hoặc *Chuỗi án mạng ABC*. Nếu muốn chắc chắn hơn thì có thể thêm *Án mạng trên chuyến tàu tốc hành phương Đông* hoặc *Vụ ám sát Roger Ackroyd* vào.

“Đến năm nay, trong lễ hội văn hóa trường Kamiyama xảy ra những vụ việc rõ ràng lấy ý tưởng từ cuốn *ABC*. Đây chính là điểm khó hiểu thứ bảy. Chẳng lẽ tất cả chỉ là ngẫu nhiên?”

“Tóm lại ý Hotaro muốn nói là...”

Satoshi hiểu ra vấn đề ngay.

“Vụ ‘Juumoji’ đã được báo trước trong *Thi thể lúc hoàng hôn* sao?”

Dù chính tôi cũng chưa dám khẳng định như vậy.

“Nếu nói giữa *Thi thể lúc hoàng hôn*, hoặc giữa *Trình tự*

Kudryavka và vụ ‘Juumoji’ này không có liên hệ nào thì thật vô lý. Nhưng, nếu tồn tại mỗi liên hệ nào đó, thì Juumoji bày ra tất cả những chuyện này chỉ để cho vui thôi sao? Vì muốn quấy tung lễ hội trường thôi à?”

Đương nhiên đây là câu hỏi tu từ. Làm gì có chuyện Juumoji làm tất cả những chuyện này cho vui. Satoshi không trả lời. Tôi coi sự im lặng đó là dấu hiệu cậu ta đồng ý với mình.

“Này, Satoshi. Vụ này tớ nghĩ là có ý nghĩa đấy. Nếu từ ‘ý nghĩa’ nghe không hợp thì ‘ý đồ’ cũng được. Trước khi hành sự Juumoji không công bố rộng rãi cho thiên hạ biết, cũng chẳng phô diễn ấn tượng, thứ bị lấy trộm cũng chỉ toàn đồ lặt vặt như súng nước hay cây nến. Tớ cảm giác tên đó không làm cho vui đâu. Thậm chí tớ còn cảm thấy ý đồ của hắn là muốn hoàn thành các vụ trộm mà không làm phiền đến câu lạc bộ nào, và cũng không bị ai cản trở nữa kìa.

“Nhưng nếu vậy thì việc hắn bỏ qua âm ‘ku’ nghĩ kiểu gì cũng không phù hợp. Nếu muốn làm thì đâu phải là không có cách, vậy tại sao Juumoji lại bỏ qua âm ‘ku’...?”

Chỉ đến đây thôi. Còn phần sau đó tôi vẫn phải suy nghĩ tiếp. Tôi ngừng nói.

Sự im lặng kéo dài một lúc. Rồi Satoshi từ từ mở miệng.

“... Tớ về phòng đây. Để Chitanda cứ như vậy mà đến câu lạc bộ Phát Thanh tớ chẳng yên tâm chút nào.”

Tôi bật cười bất đắc dĩ.

“Cũng đúng thật. Nhờ cậu đó.”

“Còn Hotaro thì sao?”

“Tớ muốn xem thứ cậu vừa đưa cho một chút.”

Satoshi gật đầu rồi quay gót bước đi.

Ấy, tí thì quên mất. Dù chưa biết ý đồ của Juumoji là gì, nhưng vẫn có chuyện chúng tôi cần làm để quảng cáo cho câu lạc bộ Cổ Điển. Tôi không nghĩ Satoshi với Ibara quên được nó, nhưng cứ nhắc lại cho chắc.

“Satoshi, cậu nhớ bảo Chitanda tìm thứ gì bắt đầu bằng ‘ko’, rồi quảng bá mạnh mẽ vào nhé.”

Satoshi dừng chân quay người lại nhìn tôi, cậu ta nở nụ cười ranh mãnh.

“Đây là mỗi dự khách đúng không? Quả thật nói về độ hấp dẫn thì không biết chắc mục tiêu sẽ khác hẳn với biết rõ... Được rồi, để tớ suy nghĩ. Tớ định sẽ lấy ‘bản thảo hoàn chỉnh’* ra làm mục tiêu. Mà không ngờ Hotaro cũng tinh quái quá nhỉ.”

Không không, tôi nào đã được đến mức đó.

“À, với lại nhờ cậu trông hàng nhé.”

Lần này thì Satoshi nói mà không quay lại, chỉ đưa tay lên vẫy vẫy.

Nói chuyện với người khác quả là cách tốt để sắp xếp lại suy nghĩ. Trong lúc bàn bạc với Satoshi, tôi đã phát hiện ra một khả năng. Đây là một tưởng tượng khá phiêu lưu, nhưng biết đâu được.

Trong tay tôi lúc này là tấm danh thiếp, tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya”, và *Thi thể lúc hoàng hôn*. Thường khi mở tài liệu ra xem thì đứng trong nhà sẽ tốt hơn. Nhưng chẳng hiểu thế nào mà tôi lại xem lại từng thứ một, trên sân thượng lộng gió.

Tôi ngẫm nghĩ.

Tài liệu đã có đủ. Tôi cũng đã định hình được phải suy nghĩ thế nào.

Tôi tìm hiểu, và sắp xếp lại những ý tưởng.

Gió bắt đầu trở lạnh...

[CÒN LẠI: 118 CUỐN]

059 - ♣ 19

Trước khi bước hẳn vào trong khu học xá, tôi ngoái nhìn Hotaro. Cậu ta đang tựa mình vào lan can, nhìn chăm chăm lên bầu trời mùa thu. Lúc này suy nghĩ của cậu ta đang ở tận nơi nào nhỉ? Tôi không biết nữa.

Tôi chẳng thể biết.

Nụ cười biến mất khỏi khóe môi tôi.

Những cơn gió lạnh lẽo thổi đến, tôi cụp mắt.

5-2

061 ~ 062

“Juumoji” vs. Câu lạc bộ Cổ Điển

061 - ♥ 14

Tim tôi đập thành thịch vì hồi hộp.

Vào những lúc như thế này, tôi có một bí quyết. Tôi sẽ coi tất cả những người đang nhìn mình là quả bí ngô. Ở ruộng nhà tôi có trồng cả bí ngô, nên đây là một thứ rau quả dễ hình dung với tôi. Việc coi người ta là bí ngô vốn tự nó chẳng có tác dụng gì hết, nhưng vì tôi tin rằng làm vậy mình sẽ bình tĩnh hơn, nên rốt cuộc lại bình tĩnh thật.

Ôi, nhưng không được rồi, bây giờ trước mặt tôi chẳng có khán giả mà chỉ có cái micro! Vậy thì tôi sẽ phải dùng phương pháp khác. Tôi sẽ viết chữ “nhân” - con người - lên lòng bàn tay, rồi đưa lên miệng nuốt vào.

Viết rồi nuốt, viết rồi nuốt, đến lần thứ ba thì tôi nhận ra.

Thứ tôi vừa nuốt không phải chữ “nhân”, mà là chữ “nhập”^{*}.

“Hết nhạc là vào luôn đây. Em chuẩn bị xong chưa?”

“X-xong rồi ạ.”

“Anh ngắt nhạc đây. Năm, bốn, ba...”

“Vâng! Các bạn vừa thưởng thức ca khúc “Breathe” của nhóm nhạc The Prodigy!

“Tiếp theo chúng tôi sẽ giới thiệu những chủ đề nóng nhất lễ hội Kan-ya hiện tại. Vị khách trong ngày cuối cùng này là chủ tịch câu lạc bộ Cổ Điển, em Chitanda Eru lớp 10A (*vỗ tay*)! chà, quả là một khách mời xinh đẹp. Thật tiếc chương trình của chúng ta lại chỉ có âm thanh...”

“...”

“Ừm, e hèm. Vậy là lễ hội Kan-ya đã sắp kết thúc. Tiêu điểm của ngày hôm nay, không gì khác chính là vụ ‘Juumoji’. Tôi xin phép giải thích đơn giản cho các thính giả chưa biết, từ đầu lễ hội đến giờ đã có một kẻ nào đó ăn trộm đồ từ nhiều câu lạc bộ khác nhau. Thật to gan đúng không quý vị? (*hào hứng hơn*) Tuy nhiên tên trộm này còn có chút cảm quan về mỹ học, hấn ra tay theo đúng thứ tự a-i-u-e-o, ban đầu là câu lạc bộ Acapella, rồi đến Cờ Vây, Bói Toán và Làm Vườn. Những thứ mà hấn lấy trộm gồm có chai nước Aquarius, quân cờ, lá bài tarot ‘Bánh xe số phận’, và (*tăng tính kịch lên*) ừm và còn gì nữa em nhỉ?”

“(*nói nhanh một chút*) À-à vâng, còn AK ạ.”

“Ồ, thì ra là vậy. (*nói chậm lại*) Thế AK là cái gì vậy?”

“Là khẩu súng nước ạ. Câu lạc bộ Làm Vườn đã mang súng nước theo để đề phòng hỏa hoạn.”

“Ừm, đúng là các em tìm hiểu kỹ thật. Tôi nói ‘đúng là’ là bởi vì, như những ai đọc số đặc biệt của tờ *Nguyệt san trường Kamiyama* đã biết, câu lạc bộ Cổ Điển của Chitanda đây chính là mục tiêu cuối cùng của tên siêu trộm. Như để thách thức tất cả chúng ta, hấn đã lấy biệt

danh là ‘Juumoji’, ám chỉ sẽ trộm từ đủ mười câu lạc bộ. Bắt đầu từ âm ‘a’, và cuối cùng là âm ‘ko’. Cảm xúc của em lúc này thế nào?”

“A, vâng... *(im lặng một chút)* Nếu được tất cả mọi người giúp sức, em tin chắc mình sẽ bắt được người tự xưng là ‘Juumoji’ ạ.”

“Á chà chà. *(giọng vui mừng)* Hóa ra đằng sau dáng vẻ nhu mì này, vị khách của chúng ta lại là người tràn đầy lòng tự tin!”

“Không, cũng không hẳn là tự tin ạ...”

“*(nói nối đuôi vào)* Nhưng em vừa bảo ‘tin chắc sẽ bắt được’ cơ mà?”

“... Sở dĩ em nói vậy là vì câu lạc bộ Cổ Điển nằm ở góc tầng bốn, khu nhà đặc biệt. Bọn em đang sử dụng phòng Khoa học Địa cầu. *(không ngập ngừng)* Như mọi người đã biết, các phòng khoa học nằm trong góc các tầng nhà đều chỉ có một lối ra vào, phòng Khoa học Địa cầu cũng không ngoại lệ. Với thủ phạm, đây là một điều kiện bất lợi.

“Thêm vào đó, chỉ cần những ai có mong muốn tự tay bắt ‘Juumoji’ chịu hợp sức với bọn em, chắc chắn không có cách nào người đó thoát được.”

“Em nói ‘hợp sức’ là như thế nào?”

“Chỉ cần đến đứng ở phòng Khoa học Địa cầu là quá đủ rồi ạ. Câu lạc bộ Cổ Điển bọn em vốn chỉ có bốn thành viên, và chỉ nhiều đó người thì không đủ để phòng vệ. *(thật khẩn thiết, mục đích gây ấn tượng)* Em xin dựa vào sức lực của mọi người.”

“Ừm... *(thêm độ mùi mẫn)* Được nhờ vả kiểu này thì ai mà không mùi lòng chứ!”

“*(nghỉ một quãng)* Thật ra chúng em có một kế sách nhỏ, nhằm

đổi đầu với người tự xưng là ‘Juumoji’.”

“Kể sách! Hừm, các em cũng quyết tâm thật. (*nói nhỏ một chút*) Vậy cụ thể thì nó là gì?”

“Có lẽ gọi là kể sách cũng không chính xác lắm.

“Người tự xưng ‘Juumoji’ kia đã đến rất gần với mục tiêu lấy đủ mười món đồ trong ba ngày lễ hội của mình. Tuy nhiên, hiện tại ở câu lạc bộ Cổ Điển không có thứ gì tên bắt đầu bằng ‘ko’ cả. Nếu trận cuối cùng này chưa đánh đã thua, thì bản thân ‘Juumoji’ sẽ không hài lòng, và mong muốn biết chân tướng thủ phạm của mọi người cũng sẽ không được thỏa mãn.

“Vì thế nên, (*nói chậm lại chút*) câu lạc bộ Cổ Điển đã chuẩn bị một bản thảo của tập san *Kem đá*.”

“Bản thảo... (*giọng thắc mắc*) sao?”

“Đúng vậy ạ. Câu lạc bộ Cổ Điển đang phát hành một tập san mang tựa đề *Kem đá*. Một cái tên thật kỳ lạ phải không? Sự thật là trong nó có ẩn giấu một ý nghĩa. Dựa vào đó, người ta có thể lần ngược về một bí ẩn của lễ hội văn hóa trường Kamiyama, tên thường gọi là ‘Lễ hội Kan-ya’. Em nghĩ chắc chắn ai đọc nó cũng sẽ không phải thất vọng. Nếu có thời gian mọi người hãy tìm mua, em sẽ rất vui ạ.”

“Hừm, nghe đến bí mật lễ hội Kan-ya, anh cũng hơi tò mò rồi đấy. Nhưng nó có liên quan thế nào đến ‘Juumoji’ cơ?”

“A, em xin lỗi vì đã quên nói. Đây không phải là một bản thảo bình thường ạ. Nó chính là bản thảo được chỉnh sửa lần cuối để đưa tới nhà in đặt hàng, là ‘bản thảo hoàn chỉnh’ ạ.”

“(hào hứng)Ồ, ra là vậy! Vậy là tên nó bắt đầu bằng ‘ko’ rồi. Bọn

ta đã chuẩn bị sẵn sân khấu, có giỏi thì đến đây đi Juumoji! Ý em là vậy phải không?”

“À, vâng, *(bẽn lễn)* đúng là thế... Nhưng vẫn có điều làm em lo lắng.”

“Ý em là sao cơ?”

“Từ trước đến giờ chưa một ai nhìn thấy người tự xưng là Juumoji hành động, điều đó chứng tỏ Juumoji là một con người cực kỳ cẩn thận và táo bạo. Nghĩ đến việc một người như thế sẽ dốc toàn lực đấu với câu lạc bộ Cổ Điển, bọn em lại cảm thấy bất an. *(nói từ từ, nhấn mạnh)* Biết đâu người đó sẽ tấn công bằng một phương pháp bất ngờ, không ai nghĩ tới được.”

“Anh hiểu rồi. Em lo hấn sẽ chơi nghiêm túc chứ gì.”

“Đúng vậy ạ. Chúng em đã mất công chuẩn bị hẳn mục tiêu *(giọng uyển chuyển kèm theo tiếng cười khúc khích)*, nên cũng không muốn bị qua mặt dễ dàng. Để tránh không cho điều đó xảy ra, em mong càng nhiều người đến phòng Khoa học Địa cầu càng tốt.”

“Em nói chí phải... *(giọng phẫn chấn)* Vâng, mục tiêu cuối cùng - câu lạc bộ Cổ Điển đã sẵn sàng nghênh chiến! Thứ duy nhất họ thiếu chính là nhân lực! Những ai muốn nhìn thấy hồi kết của ‘siêu trộm’ đã làm náo loạn lễ hội Kan-ya, hay muốn tận tay bắt giữ hấn, đây chính là lúc cần đến các bạn! Dù có cảnh giác đến vậy cũng chưa chắc ‘Juumoji’ đã coi ra gì... Nhưng tóm lại, phòng Khoa học Địa cầu ở tầng bốn khu nhà đặc biệt vẫn là một nơi rất đáng xem trong ngày hôm nay.

“Xin cảm ơn khách mời, em Chitanda Eru lớp 10A. Chúc các em giành được thắng lợi!”

“Em cảm ơn rất nhiều. Chúng em sẽ cố gắng ạ.”

Micro được tắt đi.

Tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Những mục tôi ghi trong giấy nhớ sau khi bàn với Fukube và Mayaka gồm có “bản thảo hoàn chỉnh”, “giới thiệu nội dung *Kem đá*” và “vị trí phòng”. Tôi đã đề cập đến tất cả rồi. Trong góc tờ giấy nhớ tôi còn ghi lời dạy của chị Irisu, “Đừng chuẩn bị thứ gì để đền đáp.” và “Đừng làm vấn đề trở nên quá to tát.” Về về thứ nhất, chúng tôi chẳng có thứ gì để đền đáp lại mọi người cả, còn về thứ hai, tôi đã tuyệt đối không nhắc đến chuyện *Kem đá* còn thừa rất nhiều rồi. Cả lời dạy “Hãy khiến đối phương nghĩ em không còn cách nào khác ngoài nhờ vả họ”, tôi nghĩ mình cũng thực hiện được rồi.

Nhờ chuẩn bị tinh thần từ trước, tôi đã có thể mạnh mẽ đối đầu với buổi phát thanh toàn trường này. Tôi khẽ nhắm mắt, thầm cảm ơn những người đã luôn tiếp thêm sức mạnh cho mình.

“Em làm khá lắm. Tuy chưa nói được câu nào ‘ăn tiền’, nhưng cái đó vốn còn cần tư chất nữa.”

Anh Yoshino vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai tôi. Ấy vậy mà, tôi lại cảm thấy như bị một cái gai châm chích. Không phải tại lời nói của anh Yoshino. Tôi chỉ cảm thấy như có gì khúc mắc trong lòng. Cảm giác ấy đã âm ỉ trong tôi suốt cả lễ hội văn hóa. Trong buổi phát thanh vừa rồi, nó còn trở nên giòn giã nhức nhối. Nhưng cụ thể thì tôi không thể miêu tả rõ ràng...

Không, bây giờ tôi phải tập trung suy nghĩ cho câu lạc bộ Cổ Điển. Chẳng biết những gì tôi làm đã đủ chưa? Kết quả tôi sẽ biết ngay sau

đây, khi về lại phòng Khoa học Địa cầu. Tôi đưa tay lên ngực, và hít một hơi thật sâu.

062 - ♠ 18

Tôi nhìn đồng hồ - đã gần hai giờ rồi.

Chỉ trong cái khoảnh khắc nhìn xuống cổ tay ấy, một cậu con trai mặt vô cảm đã thấy cuốn *Kem đá* ra trước mặt tôi.

“Xin cậu hai trăm yên.”

Cậu trai đó trả hai trăm yên. Tiếp theo đó lại một vị khách nữa đặt *Kem đá* xuống.

Không phải tôi đang mơ giữa ban ngày. Khách đến thật. Họ mỗi người đều mua một cuốn. Đây là sự thật. Phòng Khoa học Địa cầu đông nghẹt người.

Satoshi bảo Global Act Club sáng nay cũng đông vui lắm. Nếu chỉ mới bị Juumoji nhắm tới mà đã đạt được trạng thái có thể miêu tả là “đông vui”, thì nơi được coi là mục tiêu cuối cùng, lại còn được quảng cáo toàn trường như câu lạc bộ Cổ Điển đương nhiên phải phát đạt hơn vậy chứ. Dù hiểu lý lẽ là như vậy, nhưng khi thấy tập san *Kem đá* trước giờ chỉ bán được lẻ tẻ một hai cuốn nay đắt như tôm tươi, bản thân tôi cũng không khỏi bị sốc.

Đâu phải cứ tập hợp đông người là sẽ bán được nhiều. Khí thế hiện tại chính là thành quả của những nỗ lực quảng bá bền bỉ của Satoshi và Chitanda. Vừa bán thêm một cuốn nữa, tôi vừa thật sự cảm kích trước khả năng hành động của hai người ấy.

Lúc này cả Chitanda và Satoshi đều ở trong phòng. Chẳng biết bên Manga có ổn không mà Ibara vẫn đang mặc đồ thể dục cũng ở lại đây luôn.

Cả ba đang đứng ở gần trung tâm phòng Khoa học Địa cầu, quay lưng vào nhau tạo thành hình tam giác. Ai nấy đều tay chắp sau lưng, tư thế đứng thẳng nghiêm nghị. Trên chiếc bàn đặt giữa hình tam giác do ba bạn ấy tạo ra lại có một hình tam giác nữa, làm từ băng dính vàng dán xuống bàn.

Nằm chính giữa hai hình tam giác tạo bởi hội Chitanda và băng dính là một xấp giấy A4 cỡ mười trang. Trên cùng là một tờ bìa màu nâu, kèm dòng chữ viết bằng bút dạ - "*Bản thảo Kem đá*". Nó chính là "bản thảo hoàn chỉnh", là lá thư thách đấu của câu lạc bộ Cổ Điển gửi tới Juumoji.

Tiện nói luôn, cái bản thảo đó chỉ bao gồm những bài của Ibara viết thôi. Vì lấy phần do tôi và Chitanda cùng viết thì quá nhiều, lấy phần Satoshi viết thì quá hẻo.

Hội Chitanda đứng cảnh giới quanh tập bản thảo, tạo không khí giống như một cuộc đại chiến giữa câu lạc bộ Cổ Điển và Juumoji. Chẳng ai biết hấn sẽ tấn công khi nào. Khách đến tham dự sự kiện mua *Kem đá* ở chỗ quầy trông hàng là tôi, chắc để đọc cho đỡ chán, hoặc vì nhớ lại tiết mục PR của Satoshi. Từ chỗ tôi ngồi không nhìn thấy, nhưng ngoài cửa chắc chắn đang dán mấy tấm poster do Ibara tùy hứng vẽ ra. Bầu không khí quyết chiến sắc mùi phim cao bồi Ý này, dù bình thường nhìn sẽ thấy nó hơi lố, nhưng với những học sinh trường Kamiyama đang tìm chút hứng khởi ở thời điểm cuối lễ hội thì như vậy lại thành ra thú vị.

Do bạn bán *Kem đá* quá nên tôi chẳng để ý được...

Từ từ, câu vừa rồi hay quá, cho tôi nói lại.

Do-bạn-bán-Kem-Đá-quá-nên-tôi-chẳng-để-ý-được, nhưng biết đâu Juumoji đã trà trộn vào số học sinh đa phần mặc đồng phục và váy thủy thủ, số ít mặc thường phục này rồi thì sao? Có khi hắn đang rình mò tìm cơ hội để phá thế trận tam giác của Chitanda, Satoshi và Ibara không biết chừng. Tôi nhìn cái bản thảo hoàn chỉnh chưa ai lại gần được, rồi lại nhìn số *Kem đá* còn lại, lòng chỉ mong sao tên Juumoji đừng tấn công vội. Tôi mong hắn sẽ để tình hình này kéo dài thêm chút nữa, đến khi bán hết *Kem đá* rồi hãy bắn pháo hoa cũng không muộn.

Những cuộc nói chuyện của khách viếng thăm rất tự nhiên lọt vào tai tôi, đa phần đều muốn bắt Juumoji để được nổi tiếng, hoặc chỉ đơn giản là tò mò.

“... Chẳng biết có đến thật không đây...”

“... Thấy bảo sáng nay bị trộm mà...”

“... Nhưng mà, theo tứ nghĩ ấy, có khi Juumoji chỉ là trò dàn dựng của Hội học sinh thì sao...?”

“... A, bộ *Hướng về Terra** này, hình như cậu từng đọc nhỉ...”

“... Làm to chuyện quá rồi. Bao vây kỹ thế kia ai mà trộm được cơ chứ...?”

“... Nếu là Lupin thì có thể...!”

Rất tiếc “Juumoji” chẳng phải là vua trộm Arsene Lupin. Hắn chỉ là một học sinh trường Kamiyama không hơn không kém. Chẳng có phương pháp nào để hắn thò tay vào tập bản thảo đang được ba

người vây quanh cả. Chắc hẳn Ibara đang lo lắng lắm. Nếu bảo vệ thành công tập bản thảo thì vụ Juumoji vẫn sẽ chưa kết thúc được.

Tôi yên lặng quan sát.

Kem đá vẫn tiếp tục bán chạy. Năm cuốn, mười cuốn, hai mươi cuốn.

Thời gian vẫn trôi đi. Năm phút, mười phút, hai mươi phút.

Cái hộp các tông mà tôi tưởng đến cuối buổi vẫn sẽ đóng kín cuối cùng đã được mở ra, thứ bên trong nó cũng vơi dần đi, cho đến lúc này chỉ còn đúng một quyển, có thể coi là cạn trơ đáy rồi. Quá tuyệt vời. Tốc độ bán từ trước đến nay chưa là gì cả. Hóa ra “đắt như tôm tươi” là ý như thế này hay sao. Một cảm giác thật sảng khoái. Nếu hát được tôi cũng muốn hát. Nếu tôi chẳng phải kẻ theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, thì có khi sẽ quyết chí theo nghề buôn bán từ hôm nay cũng nên.

Nhưng nói vậy thôi, cũng sắp đạt đến giới hạn rồi. Tổng cộng chắc được cỡ tám mươi cuốn nhỉ? Tốc độ bán ra bắt đầu chậm dần, tôi cũng đã bắt đầu nghe thấy đám đông hiếu kỳ phàn nàn là sao chưa có gì xảy ra cả. “Đội hộ vệ” ba người nãy giờ đứng yên bất động giờ cũng bắt đầu lộ vẻ mệt mỏi. Không được tham lam quá. Sắp đến lúc chúng tôi phải hạ màn vở diễn này thôi.

“...”

Ánh mắt tôi lướt qua đám đông.

Đúng lúc đó.

Một tia sáng chói mắt lóe lên.

“... Á!”

Tôi không biết ai là người đã kêu lên hoảng hốt. Chỉ biết nó chẳng khác gì tiếng hét, làm cho đám người tò mò đang uể oải chợt hốt hoảng đứng lên.

“Hả?”

“C-cái gì thế?”

Cùng một lúc, gần như tất cả đều phát hiện chuyện gì đã xảy ra. Nếu có ai chậm hơn thì chắc chỉ có Chitanda hay Ibara mà thôi. Bởi vì biến cố xảy ra đằng sau lưng cả hai, chính xác là ở ngay trên tập “bản thảo hoàn chỉnh” mà họ đang bảo vệ.

Tập bản thảo từ nãy đến giờ chưa ai động vào đột ngột bốc cháy. Mắt tôi vẫn còn hơi lóa vì tàn ảnh của ánh chớp lúc đầu. Lửa không lớn nhưng bùng lên rất nhanh. Mọi người bị bất ngờ nên chỉ biết đứng ngây người nhìn. Chitanda quay lại sau lưng để xem chuyện gì vừa xảy ra, và cảnh tượng trước mặt khiến cô ấy co rúm người lại như bị sốc.

Ai đó đã kịp hoàn hồn, hét lên.

“Cháy rồi! Mau dập ngay!”

Người đầu tiên di chuyển là Satoshi, dù chắc không phải vì phản ứng do nghe thấy tiếng hét. Cậu ta nhanh chóng quay về phía tập bản thảo. Dù đến lúc này tôi đoán lửa bắt đầu tàn rồi, nhưng không vì vậy mà Satoshi chủ quan. Cậu ta kéo tay áo đồng phục che kín bàn tay, rồi đập mấy lần xuống bản thảo đang để trên bàn. *Rầm rầm rầm rầm* - những âm thanh ầm ĩ làm tôi lo lắng.

Nhờ phản ứng kịp thời của Satoshi mà lửa đã tắt hẳn. Nhưng dù

chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ngọn lửa cũng đã kịp để lại vết cháy rõ mồn một trên tập bản thảo. Satoshi nhón tay cầm lấy nó nhắc lên.

Bất cứ ai cũng nhìn thấy rõ. Bản thảo đã bị cháy một lỗ lớn. Mặt Satoshi nhăn lại vì ám ức. Khóe miệng cậu ta di chuyển. *Bị chơi rồi*, tôi đoán được nhờ vào khẩu hình.

Sau phút ngỡ ngàng ban đầu, những tiếng ồn ào bắt đầu lan ra trong phòng.

“... Là đó sao...?”

“... Vừa rồi là ‘Juumoji’...?”

“... Bị cháy mất rồi kìa...”

“... Bản thảo sao còn dùng được nữa...”

Một bầu không khí hưng phấn cũng bùng lên cùng với tiếng ồn ào.

Lại thêm một ai đó hét lên.

“Tìm lời nhắn của thủ phạm ngay!”

Khoảnh khắc đó, mọi người trong phòng chia thành hai nhóm: hội hiếu kỳ và những người muốn bắt Juumoji. Một nhóm thì bàn tán xôn xao với bạn bè về chuyện vừa xảy ra, còn nhóm kia bắt đầu nhìn quanh quất khắp phòng.

Không lâu sau, lời nhắn đã được tìm ra. Nó ở trong một quyển *Kem đá* bị giẫm đạp be bét trên sàn nhà. Kẹp trong cuốn tập san giờ đã thành ra thảm hại của chúng tôi là một tờ “Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya”. Và tất nhiên là một cái danh thiếp. Người phát hiện ra chúng là một nữ sinh.

“Nhanh, mau đưa cho tớ xem!”

Satoshi tiến lại gần bạn ấy, và Ibara cũng chen vào.

“Này, giờ không phải lúc đùa đâu!”

Câu lạc bộ Cổ Điển đồ đánh mất bản thảo hoàn chỉnh.

Mười con số đã hoàn tất.

Juumoji

Tôi ôm hộp kẹo bên hông và đứng dậy khỏi ghế nhìn ké tấm thiệp qua vai Satoshi.

Tấm danh thiếp giống hệt những lần trước, trên đó là một thông điệp ngắn gọn.

Tôi liếc nhìn Chitanda.

Cô nàng đang đặt tay lên miệng, mắt mở to, vẫn chưa đứng dậy được vì sốc.

[CHƯA TÍNH ĐƯỢC SỐ TẬP CÒN LẠI]

5-3
063 ~ 065
Hạ màn

063 - ♣ 20

Ba ngày lễ hội náo nhiệt và vui vẻ, một khoảng thời gian đặc biệt đang dần đi đến kết thúc. Là một thành viên ban Tổng hợp, tôi cũng phải giúp chuẩn bị cho lễ bế mạc.

Siêu trộm Juumoji đã đánh bại câu lạc bộ Cổ Điển, “lấy mất” bản thảo hoàn chỉnh theo một cách vô cùng ngoạn mục. Tin tức đó nhanh chóng được câu lạc bộ Báo Tường loan đi, và mọi người đều rỉ tai nhau những chi tiết về hồi kết đầy kịch tính ấy. Vì mục tiêu cuối cùng đã bị đánh cắp, nên vụ Juumoji cũng khép lại. Tôi nghĩ mọi người đều coi đây là sự kiện cuối cùng của lễ hội văn hóa trường Kamiyama, nên nó kết thúc cũng có nghĩa là lễ hội đã chấm dứt rồi.

Gần đến lễ bế mạc, tôi gặp Mayaka - vẫn đang mặc đồng phục thể dục - tại nhà thể chất. Tôi hỏi cậu ấy sao lại phải mặc bộ đồ này suốt hơn nửa ngày hôm nay. Hotaro mà nghe tôi hỏi câu này chắc sẽ nhăn mặt, nhưng tôi kém mấy khoản mồm mép lắm. Tôi chẳng thể nói được những lời làm Mayaka vui lòng.

Nhưng giờ cậu ấy lại đang bực mình vì một chuyện khác hẳn, cứ như đã quên sạch những gì xảy ra ở hội nghiên cứu Manga rồi.

“Thật không thể tin được! Hấn dùng lửa kiểu quái gì? Ném diêm vào chắc? Nhưng mình có thấy đầu diêm nào đâu...”

Từ nãy đến giờ cậu ấy cứ như vậy suốt. Vì chúng tôi cũng chỉ định giả vờ canh giữ bản thảo để gây chú ý, thu hút người mua tập san *Kem đá* thôi, ai ngờ lại bị Juumoji ra tay thật. Mayaka chắc phải bất ngờ lắm. Tôi cũng chỉ biết nhún vai, thỉnh thoảng đáp mấy câu phụ họa theo cậu ấy. Về phần mình, nhìn Mayaka thế này tôi thấy vui hơn lúc cậu ấy chán chường nhiều.

Khi vừa đặt chân xuống tầng một...

“Nè, Fukube!”

Tôi bị ai đó gọi giật lại. Là Tani.

Tôi nở nụ cười méo xệch của kẻ bại trận. Mà vì tôi đã thua thật nên biểu cảm kiểu đó chẳng khó khăn gì. Dù người tôi thua không phải Tani.

“Ồ, ra là Tani. Tôi vừa mới thua đau xong. Lúc ấy ông có ở phòng Khoa học Địa cầu không nhỉ?”

“Tất nhiên là có rồi.”

Tôi cảm giác câu nói của Tani thiếu đi vẻ tự tin thường ngày của cậu ta. Cũng dễ hiểu thôi. Tôi hỏi dù đã biết trước câu trả lời.

“Thế ông đã bắt được Juumoji chưa?”

Trong một tích tắc, khuôn mặt Tani cau lại, tôi nghĩ chắc là vì xấu hổ. Nhưng rồi cậu ta ngay lập tức quay về với thái độ thản nhiên, như muốn ra vẻ mình hoàn toàn không cay cú vậy.

“Chưa. Bắt thế nào nổi.”

“Vậy à.”

“Thì đây, tôi có quá ít manh mối. Đã không đủ điều kiện thì dù có suy nghĩ thế nào cũng làm sao ra lời giải được.”

Ừ, đây là nếu ông bị thiếu manh mối thật thôi.

“Còn ông thì sao, có tìm ra được gì không?”

Trước cái kiểu hỏi miệng vẫn tươi cười nhưng đôi mắt thì nghiêm túc của Tani, tôi đành lắc đầu cười khổ. Lập tức trên mặt cậu ta lộ ra vẻ yên tâm.

“VẬY Ờ. HÓA RA ÔNG CŨNG CHỊU CHẾT Ờ. TÔI ĐÃ HY VỌNG VÀO ÔNG NHIỀU LẮM MÀ.”

“Xin lỗi vì đã khiến ông thất vọng.”

“Thôi kệ đi. Đằng nào lễ hội này tôi cũng vui đủ rồi. Nhưng món nợ lúc thi nấu ăn, lúc nào đó tôi sẽ trả đủ.”

Ồ, còn vụ nấu ăn cơ Ờ. Giờ với tôi nó cứ như chuyện xưa lắc xưa lơ.

Thôi gặp ông sau nhé, tôi vẫy tay chào Tani rồi rào bước đi theo Mayaka. Mayaka khẽ hỏi.

“Bạn cậu Ờ?”

... Chẳng biết nữa.

“Cũng chưa đến mức gọi là ‘bạn’.”

“Vậy thì là gì?”

“Ừm... Chẳng biết nữa... Cũng chẳng phải chỉ là bạn học cùng lớp bình thường...”

Tôi suy nghĩ một chút.

“Chắc là một tên kém tiếng Nhật.”

“Hừm. Cậu ta từng bị điểm 0 hả?”

“Không, ý tứ không phải kém kiểu đó. Chỉ là cái tên đó toàn dùng từ sai thôi.”

Mayaka nhú mày như muốn bảo tôi lại ăn nói khó hiểu rồi. Tôi cười xòa.

“Cậu ta dùng từ ‘hy vọng’ một cách quá dễ dàng.”

“... Thì có sao đâu. ‘Hy vọng’ đâu phải từ cấm kỵ.”

“Không, ý tứ không phải thế.”

Tôi giơ ngón trỏ tay phải lên ngoắc ngoắc hai ba cái.

“Nói chung chuyện cũng lằng nhằng lắm. Để mừng lễ hội văn hóa đã kết thúc ổn thỏa, tớ sẽ nói cho Mayaka nghe.”

“Fuku-chan, cậu lại bắt đầu rồi đấy...”

“Khi cậu còn có niềm tin vào bản thân mình, thì không được nói ‘hy vọng’ vào ai đó.”

Mặc kệ Mayaka phản đối, tôi vẫn nói tiếp. Chuyện cậu ấy ngắt lời tôi thì có nhiều, nhưng ngược lại thì khá hiếm. Mayaka đã định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Tôi nhìn về tít phía đằng xa của hành lang được trang trí đẹp đẽ, và nở nụ cười. Cười là sở trường của tôi. Đến mức quên luôn cả khuôn mặt thật của mình.

“Người ta thường nói ‘cái gì không biết hãy hỏi từ điển Kojien^{*}’ nhỉ, vì trong đó có định nghĩa phổ thông của các từ. Tớ không biết trong Kojien ‘hy vọng’ được định nghĩa thế nào, Mayaka ạ. Nhưng theo tớ, ‘hy vọng’ là từ cậu chỉ thốt ra khi bản thân đã bỏ cuộc rồi.”

“...”

Tôi muốn được cậu ấy tán đồng quá. Im lặng thế này chẳng khác

nào tôi đang bộc bạch một mình.

“Có thể là về mặt thời gian hay vật lực, thậm chí là năng lực, khi bản thân cậu không đáp ứng nổi thì cậu mới quay sang hy vọng. Lý do đô đốc Horatio Nelson phát ra tín hiệu ‘Nước Anh hy vọng mỗi người sẽ thực hiện nhiệm vụ của mình’, là vì ông ấy không tin một mình mình có thể đánh bại quân Pháp. Cụm từ ‘hy vọng’ tự nó phải mang trong mình nỗi tuyệt vọng bế tắc ấy, nếu không thì chỉ là sáo rỗng mà thôi.

“Tani đâu có hy vọng gì vào tớ, vì cậu ta vẫn tin chắc rằng bản thân mình sẽ làm được mà. Tình trạng không giữ gìn được sự trong sáng của tiếng Nhật trong giới trẻ thật là nghiêm trọng, sắp đến lúc phải cải cách giáo dục rồi. Hy vọng, theo đúng nghĩa của nó là...”

Mayaka thật tuyệt vời. Tôi đã tưởng cậu ấy sẽ chỉ im lặng lắng nghe, nhưng không, cậu ấy đã vạch lại bằng một giọng có vẻ hơi bức bối - tức là y hết giọng mọi khi.

“Là điều mà Fuku-chan đã làm với Oreki chứ gì?”

Bravo. Tôi vỗ tay.

“... Ấn tượng thật đấy. Sao cậu biết được vậy? Tớ nhớ đã nói với ai đâu.”

“Fuku-chan thì tớ chỉ nhìn qua là biết mà.”

Tôi là dạng ruột để ngoài da đến thế cơ à?

Chúng tôi đã tới gần nhà thể chất hơn, trong hành lang tràn ngập các học sinh trường Kamiyama đang tươi cười. Có lẽ mỗi người trong số họ đều có điều mãn nguyện, và cả luyện tiếc trong suốt ba ngày nay. Tiếng cười hòa lẫn với tiếng nói ồn ào, làm cho hai chúng tôi khó

nghe thấy nhau hơn. Vì vậy mà tôi đã có thể giả vờ không nghe thấy câu nói tiếp theo của Mayaka.

“... Fuku-chan muốn thắng Oreki sao?”

Nhưng tôi đã không thể hoàn toàn lờ nó đi. Tôi chưa bao giờ muốn lờ nó đi. Chỉ là...

“Cái này chỉ là tính dờ hơi của bọn con trai thôi. Tớ có nói Mayaka cũng không hiểu đâu mà.”

Tôi liếc nhìn sang bên, thấy môi của Mayaka hơi mấp máy. Dù không có âm thanh phát ra, nhưng nhìn khẩu hình tôi đoán được cậu ấy đang lẩm bẩm “Làm gì có chuyện đó.” Tuy nhiên vì ngay sau đây biểu cảm của Mayaka trở nên trầm mặc đến lạ thường, nên tôi cũng coi như chưa nhìn thấy gì cả.

Thay vào đó, tôi bắt chéo hai tay sau đầu, cười sáng khoái.

“Giờ nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu tớ đã hiểu ra rồi. Mayaka à, lần này tớ bất cần quá. Giá như tớ quan sát tên đó kỹ hơn, khắc cốt ghi tâm không bỏ lỡ một khoảnh khắc nào, thì có lẽ đã xong chuyện mà không cần hành động vô ích rồi.”

Mayaka đã không hỏi tôi “tên đó” là ai, thay vào đó cậu ấy hơi nghiêng đầu. Chúng tôi bước vào hành lang kết nối, sắp đến nhà thể chất nơi diễn ra lễ bế mạc rồi. Tôi nói đồng dục, với âm lượng đủ để mọi người xung quanh cũng có thể nghe thấy. Bởi đây chính là sự thật, nên dù có bị ai nghe thấy cũng chẳng có gì xấu hổ cả. Vậy nhưng...

“Cơ sở dữ liệu không thể đưa ra kết luận mà.”

Nghe tôi nói, Mayaka cười buồn bã.

Rốt cuộc chị Irisu đã bán hộ chúng tôi tổng cộng ba mươi cuốn *Kem đá*. Tức là hơn mười lăm phần trăm tổng số tập san in ra. Tôi đã không ngờ mình sẽ được một người nào đó giúp đỡ tận tình đến như thế, nên không biết phải cảm ơn thế nào.

Chị Irisu vừa đưa tôi chiếc túi ni lông đựng đầy tiền bán hàng, vừa nói nhỏ.

“Đáng lẽ chị muốn bán đúng giá cho mấy đứa cơ.”

“Dạ thôi, thế này là quá tốt rồi ạ.”

Chị Irisu đã bán ba mươi tập đó hộ chúng tôi với giá thấp hơn bình thường năm mươi yên, nhưng phải so với zero thì mới thấy một trăm năm mươi yên vẫn là con số lớn đến mức nào. Vả lại, so với việc phải đem vớt chúng đi, thì tìm được ai đó mua ba mươi cuốn tập san kia dù với giá rẻ vẫn là chuyện đáng mừng hơn rất nhiều.

Tôi vẫn chưa hỏi Oreki con số chính xác, nhưng buổi chiều nay ở phòng Khoa học Địa cầu bạn ấy cũng đã bán được rất nhiều. Lễ hội văn hóa đầy âu lo này dường như cũng sẽ có được một cái kết sáng sủa. Chỉ còn lại... Đúng rồi, chỉ còn việc tìm hiểu về người tự xưng là “Juumoji” nữa thôi. Lần này chắc chắn tôi sẽ làm. Không còn chuyện gì ngăn cản tôi nữa rồi.

Sau khi nói lời cảm ơn dù không được trôi chảy lắm, tôi định quay về, nhưng bị chị Irisu gọi lại.

“Dạ chị?”

“Ừm... Có việc này chị cần nói với em.”

Hiếm lắm tôi mới thấy chị Irisu ngập ngừng. Chắc phải là chuyện quan trọng lắm đây. Tôi đứng thẳng người nghiêm chỉnh.

“Vâng, có chuyện gì ạ?”

Chị ngừng lại một lúc, như để tìm từ ngữ đúng.

“... Là về buổi phỏng vấn toàn trường của câu lạc bộ Phát Thanh. Chị thấy em đã làm đúng theo những gì chị nói.”

À, ừ thì, vì là phát toàn trường nên bất cứ ai ở trong trường cũng sẽ nghe thấy thôi. Dù tôi đã biết rõ điều ấy, nhưng giờ mặt đối mặt thế này tự nhiên tôi lại thấy xấu hổ. Tuy vậy, chị Irisu vẫn là ân nhân đã giúp tôi hoàn thành buổi phỏng vấn mà không gặp vấn đề gì. Đúng là tôi vẫn quên chưa cảm ơn chị.

“Vâng, nhờ chị Irisu chỉ bảo nên em đã...”

“Vấn đề nằm ở đây này.”

Chị Irisu ngắt lời tôi bằng giọng dứt khoát.

“Chị đã suy nghĩ quá nông cạn. Chị không ngờ em lại làm theo đúng nguyên xi những gì chị nói. Chị hiểu là em đã suy nghĩ rất nhiều trước khi tham gia vào buổi phỏng vấn đó. Chắc còn cầm cả giấy nhớ theo nữa. Nhưng để chị nói một lần cho rõ - em không hợp với mấy chuyện này đâu.”

“...”

Tôi *bất giác* khẽ gật đầu.

Chị Irisu không phải kiểu người sẽ dụ giọng sau khi đã bắt đầu nói.

“Chị biết em là người độc lập, muốn tự giải quyết vấn đề của mình. Đây là nếu như mắt nhìn người của chị chưa bị quáng. Nhưng cái

cách em gửi gắm ‘kỳ vọng’ vào người khác không ổn chút nào. Bởi vì cách ăn nói, cử chỉ của em, kiểu gì cũng sẽ bị người ta hiểu là em đang ỷ lại. Khiến người khác hiểu rằng mình đang kỳ vọng vào họ, là một điều vô cùng có lợi. Nhưng bị hiểu lầm là ỷ lại thì tồn tại rất nhiều rủi ro, cả trong ngắn hạn lẫn về lâu về dài.”

Chị đưa ra một ý kiến vô cùng gay gắt.

Nhưng đúng vậy, bản thân tôi cũng đã nhận ra chân tướng của cái cảm giác khó chịu, giống như cái gai châm chích mà mình cảm thấy sau buổi phỏng vấn trên radio rồi. Đó chính là cảm giác áy náy, vì ba ngày nay, tôi đã dựa dẫm quá nhiều vào tất cả mọi người.

Cũng giống như trong mối quan hệ với Oreki, có rất nhiều điều làm tôi tò mò. Cứ mỗi lần nghe bạn ấy giải thích điều mà mình chưa hiểu, tôi lại không sao đánh đuổi được cảm giác lo lắng - liệu mình đã làm hết tất cả những gì mình có thể làm hay chưa?

Nhưng lần này thì khác.

Tôi đang ỷ lại vào một số đồng người không xác định, hoặc ít nhất là bị họ hiểu lầm như vậy... Nói theo kiểu Oreki thì điều đó đi ngược hoàn toàn với phương châm sống của tôi.

Có rất nhiều điều tuy chỉ là vấn đề của riêng tôi, nhưng tôi lại phải mượn sức lực của người khác để giải quyết. Như là chuyện đồng tập san, nếu chỉ mình câu lạc bộ Cổ Điển thì không sao mà xử lý hết được. Nhưng có lẽ vì không quen, nên tôi đã không phân biệt được thế nào là trông cậy, và thế nào là ỷ lại. Cảm giác mệt mỏi kỳ lạ trong phòng ngủ đêm hôm qua, liệu nó có phải là triệu chứng của những bất an đó hay không?

Tôi hỏi lại chị, với giọng hơi e dè.

“Nghe giống như vậy thật hả chị?”

Chị Irisu đưa nắm tay lên ngang mặt, rồi chỉ xòe ngón út ra. Giờ một ngón út có nghĩa là...

“... Bạn gái ạ?”

“Không. Ý là nghe giống cỡ đầu ngón út.”

Chị Irisu nói tiếp.

“Có không ít trường hợp giả vờ biến tướng thành sự thật. Quả là kỹ thuật thương lượng của em chẳng ra đâu vào đâu cả... vậy hãy để việc đó cho người biết thương lượng làm. Em đừng có coi lời chị nói như kim chỉ nam, rồi vụng về làm theo nữa. Mỗi người có một sở trường riêng mà. Quả thật lúc nào cũng ăn nói thẳng thắn quá mức là điểm yếu của em, nhưng đó cũng là vũ khí mà người khác khó lòng có được... Em hiểu *chứ?*”

Tôi hiểu. Chị Irisu đang lo lắng cho tôi. Dù nói thế này hơi bất kính với chị ấy, nhưng chị đã lo bờ trắng răng rồi. Tôi mỉm cười để cho chị yên lòng, rồi nói.

“Vâng. Em cũng nghĩ y như chị vậy... Quả thật những chuyện này không phù hợp với em. Ừm, nói ra thì... Em tổn rồi chị ạ.”

Nghe tôi nói, chị Irisu cũng khẽ mỉm cười.

065 - ♦ 12

Lễ bế mạc kết thúc, đặt dấu chấm hết cho ba ngày lễ hội văn hóa trường Kamiyama. Nhưng như thế không có nghĩa là chúng tôi có thể để nguyên xi như vậy rồi thứ Hai tuần sau đi học lại. Cả trường hò

nhau đi quét dọn.

Giữa lúc đó, tôi cầm thứ mượn của Oreki, đi về phía phòng học dự bị số một. Tôi không thật sự muốn đến hội nghiên cứu Manga, và cũng chẳng còn chút ham muốn đánh bại chị Kouchi nào nữa. Nhưng như vậy tôi sẽ không thể cho chị xem *Thi thể lúc hoàng hôn*. Chẳng liên quan gì đến vị thế của tôi ở hội Manga hay cách thể hiện ở lễ hội văn hóa, tôi chỉ muốn chị đọc cuốn truyện đó với tư cách một người yêu manga thôi.

May mắn thay, tôi đến đúng lúc chị Kouchi đang nói chuyện với hội trưởng Yuasa ngoài cửa phòng. Tôi cất tiếng gọi từ cách xa đó một chút.

“Sempai.”

Cả hai quay lại cùng lúc.

“... Ibara à.”

Chị Kouchi thở dài. Rồi chị lại nói với vẻ uể oải, chẳng khác gì mọi khi.

“Có chuyện gì?”

“Lúc trước em chưa đưa chị được...”

Tôi cầm quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* đưa ra trước ngực.

“Em đã mang đến rồi đây. Đây là manga của người mà em luôn tin rằng ngày nào đó sẽ vẽ được danh tác.”

Ánh mắt của chị Kouchi trở nên sắc lẹm như muốn xuyên vào lòng ngực tôi vậy. Chị nhìn trừng trừng cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* như nhìn kẻ thù truyền kiếp, nhưng rồi cuối cùng chị chỉ thở dài, còn dài hơn hồi nãy nữa.

“Ta đổi địa điểm đi.”

Chị dẫn tôi lên sân thượng của hành lang kết nối, nơi tôi đã nói chuyện với hội trưởng Yuasa hồi sáng. Chị Kouchi tựa người lên lan can, nhìn xuống sân trường bên dưới. Tôi đứng đằng sau sempai một bước, mắt nhìn vào lưng chị. Từ khu học xá, tiếng dọn dẹp ồn ào hòa lẫn với tiếng đồ đồ vỡ, tạo thành một khối âm thanh ù ù vọng đến chỗ chúng tôi. Sân thượng lộng gió lại đúng lúc mặt trời sắp lặn, da tôi se lại vì lạnh.

Tôi đứng sau lưng chị, còn chị đang nhìn xuống sân trường. Từ góc độ này, chẳng biết có phải vì bờ vai hay không, mà trông chị mới nhỏ bé làm sao. Vẫn quay lưng lại với tôi, chị Kouchi nói.

“... Vậy là em mang nó đến thật sao?”

“Vâng. Dù cuốn này không phải của em.”

Cảm thấy môi hơi khô, tôi liếm môi rồi nói tiếp.

“Chị có biết cuốn manga này đúng không ạ?”

“Lại Yuasa hả? Cậu ta toàn nói chuyện không cần nói.”

“Hội trưởng bảo chị và tác giả cuốn manga này là bạn.”

Nghe giọng chị Kouchi tôi cảm giác như chị vừa bật cười, dù đứng sau lưng cũng khó mà biết được.

“Bạn à... ừ cũng đúng. Chẳng biết dạo này Haruna có khỏe không. Lâu lắm rồi chị chưa được nghe giọng bạn ấy. Dù bảo là có số điện thoại.”

“Chị đã đọc cuốn manga này chưa?”

Không có câu trả lời.

Đầu gối tôi run lên nhè nhẹ. Không phải vì lạnh. Dù tôi quen la lối Fuku-chan, nhưng lại chưa tra hỏi dồn dập ai bao giờ... Tôi sợ. Trống ngực tôi đập dồn dập vì sợ, làm đầu gối tôi cũng run theo. Nhưng ở nơi chỉ có hai người thế này, tôi không được để đối phương phát hiện ra mình đang sợ hãi. Tôi nắm chặt, thật chặt hai bàn tay mình.

“... Em cũng hiểu một chút lời mà chị Kouchi nói. Một cuốn manga có thú vị hay không rốt cuộc chỉ thuộc về vấn đề chủ quan, bản chất chỉ là nó có phù hợp với người đọc hay không thôi. Nhưng dù vậy, em vẫn không cho rằng ý kiến đó đúng. Chị không thấy cách suy nghĩ đó quá trống rỗng hay sao?”

Giọng chị Kouchi đáp lại vô cùng bình tĩnh.

“Vì thế nên em mới mang *Thi thế lúc hoàng hôn* đến đúng không? Nhưng cuốn này thuộc loại truyện nghiêm túc, nếu chị chỉ thích manga hài hước thì sẽ không thêm đọc nó. Nên em đã nhầm rồi.”

“Không, nếu chị chưa đọc nó thì coi như không tính. Nhưng một khi đã đọc rồi, em tin chắc rằng chị sẽ hiểu ra, là có những tác phẩm đầy nội lực như thế này tồn tại!”

“Đây là với những ai hiểu được sự khác biệt thôi.”

“Chị Kouchi!”

Sempai vẫn quay lưng về phía tôi, chị từ từ cho tay vào túi ngực, lấy ra một thứ gì đó. Hình như là bút. Tôi nghe thấy tiếng nắp mở ra, rồi chị bắt đầu vẽ lên lan can.

“... Chị đùa thôi.”

“Hả?”

Tôi tưởng mình đã nghe nhầm. Nhưng chị Kouchi đã lặp lại lần

nữa.

“Chị chỉ đùa thôi, chứ làm gì có chuyện đó. Chẳng ai dám nghiêm túc khẳng định mọi tác phẩm, dù đến từ tác giả nào, cũng đều bình đẳng dưới lá cờ ‘chủ quan’ đâu. Ibara đúng là không biết đùa nhỉ?”

“...”

Hai bàn tay nắm chặt của tôi chợt lỏng ra, rã rời. “... *Ayako không có ý đó đâu em.*”, lời thì thầm của hội trưởng Yuasa giờ lại vang vọng trong tai tôi.

Cơn gió lạnh luồn qua bộ đồ thể dục tôi đang mặc trên người. Cũng vì cơn gió ấy mà tôi hầu như không nghe được tiếng chị Kouchi lẩm bẩm.

“Đúng là chạy trời không khỏi nắng.”

“...?”

“Chị chưa từng đọc hết quyển truyện đó. Mới chỉ đọc đến nửa thôi. Đọc đến đó chị đã từ bỏ. Nhưng chị vẫn không vứt nó đi. Chị cũng không bao giờ muốn đọc tiếp nữa. Em có biết tại sao không?”

Tôi lắc đầu.

Chị Kouchi hẳn không thể nhìn thấy hành động của tôi - vì chị ấy vẫn đang quay lưng, nhưng sau một lúc, chị nói tiếp với giọng như đang cười.

“Em đã bảo chị cứ đọc rồi sẽ hiểu đúng không? Thật ra là chị đã hiểu rồi, chị đã lỡ hiểu mất rồi. Nhưng tất nhiên, chị vẫn không muốn chấp nhận.

“Em thử đặt mình vào tình huống đó đi. Nếu một ngày, người bạn mà em tưởng không đọc manga bao giờ, lại viết ra được một tác phẩm

như thế, lại còn là tác phẩm đầu tay nữa... Liệu em có cười xòa rồi coi như chẳng có gì xảy ra được không?”

“ ... ”

Em thử đặt mình vào tình huống đó đi.

Tôi chẳng tài nào hiểu được tâm trạng của chị. Tại sao lại không bao giờ muốn đọc một cuốn manga do bạn bè mình viết ra cơ chứ?

... Không, thật sự có phải tôi không hiểu không?

Giả dụ như một ngày kia, Chi-chan bắt đầu vẽ manga thì sao?

Và nếu bạn ấy vẽ ra được một tuyệt tác như *Thi thể lúc hoàng hôn*, thì sao?

Liệu tôi có thể mỉm cười và đọc tác phẩm của bạn ấy hay không?

Tay vẫn không ngừng vẽ, chị Kouchi nói bằng giọng dịu dàng mà tôi chưa từng được nghe.

“Vì vậy nên chị đã giấu nó trong tủ áo. Trong chiếc hộp đặt ở góc sâu nhất. Chị đã coi như chưa bao giờ đọc nó, đã cố đánh lừa mình rằng không tồn tại thứ gọi là danh tác. Vậy mà vẫn không thoát được. Ai ngờ thứ chỉ được bán chui ở lễ hội năm ngoái lại rơi vào tay một học sinh lớp Mười chứ. Lại đúng vào ngày lễ hội Kan-ya.

“... Quả đúng là số phận.”

Chị Kouchi nói rồi đẩy nắp bút lại. Chị rời khỏi lan can, đứng hơn là nhảy bật ra khỏi nó rồi vẫy tay chào, quay gót hướng về khu học xá. Vẫn không cho tôi nhìn thấy mặt, chị nói.

“Chị biết là em đã mất công tìm nó, nhưng xin lỗi nhé, chị không đọc đâu. Không phải của em thì mau đem trả cho chủ của nó đi. Nếu đọc rồi thì chị sẽ phải gọi điện cho người đó. Nhưng làm sao chị có thể

nói, dù là qua điện thoại, ‘Tớ đọc truyện của cậu rồi đấy. Hay lắm! Tớ đợi tác phẩm tiếp theo của cậu!’ được? Có đúng không?”

Tôi đã không thể gọi chị Kouchi lại. Chị cứ thế nhẹ nhàng bước đi, nhẹ nhàng như chưa có chuyện gì xảy ra, cho đến khi khuất khỏi tầm nhìn của tôi. Từ lúc bước lên sân thượng cho đến giờ, chị không hề cho tôi thấy biểu cảm của mình.

Bây giờ tôi mới nhận ra hình chị vẽ trên lan can. Một nhân vật chibi đầu to bằng người. Một con mèo đứng bằng hai chân. Nó không mặc gì cả, chỉ đi đôi hia rộng thùng thình... Tôi nhận ra mình đã từng thấy nó trước kia. Tôi khẽ thì thầm.

“Nó ở... trong *Body Talk*.”

Ra là vậy.

Thì ra sự thật là như vậy.

Hai quyển truyện báu vật của tôi. *Thi thể lúc hoàng hôn* và *Body Talk*. Cả hai đều tuyệt vời. Nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai, thì dù rất khó khăn, có lẽ tôi vẫn sẽ chọn *Thi thể lúc hoàng hôn*.

Và rồi tôi nhận ra chị Kouchi đã có lựa chọn y hệt như mình.

Tôi...

Tôi nghĩ về *Thi thể lúc hoàng hôn*, nghĩ về *Body Talk*, và cả quyển manga tự vẽ chán ngắt của mình. Và rồi không kiềm chế nổi, dù chỉ một chút, tôi...

5 - 4

060

Sau cánh gà

060 - ♠ 17

Ngày thứ ba của lễ hội văn hóa trường Kamiyama. Giờ là giữa trưa.

Bãi đỗ xe.

Còn bốn tiếng nữa là lễ hội kết thúc... Tôi không còn nhiều thời gian.

Bụng tôi đói meo rồi, nhưng đành phải chịu thôi. Giờ không phải lúc thanh thoi đến mức có thể vừa ăn cơm trưa vừa hành động. Buổi phát thanh toàn trường sắp bắt đầu rồi. Đây là sàn diễn của Chitanda, chẳng biết cô nàng làm ăn có ra hồn không đây. Nếu vẫn theo trình tự của hai ngày trước, thì cô nàng sẽ xuất hiện ở cuối chương trình. Chỉ cần câu đầu tiên cô ấy nói không phải là “Mình có một thỉnh cầu. Mọi người hãy mua tập san của câu lạc bộ Cổ Điển đi!” là được.

Nhà để xe vắng hoe. Tuy gọi là “nhà” nhưng nó chẳng có tường, chỉ có mấy tấm mái che thôi. Chỉ có chúng tôi cùng từng hàng xe đạp xếp san sát, khung cảnh lạnh lẽo làm sao, cứ như tách biệt hoàn toàn với sự náo nhiệt của lễ hội văn hóa vậy. Tôi đặt chiếc cặp sách của mình xuống. Nó nặng trĩu vì đựng đầy đồ bên trong, nên bỏ được nó xuống, vai tôi nhẹ nhõm hẳn.

“Vậy em tìm anh có việc gì?”

Anh ta hỏi. Tôi cố làm ra vẻ điềm nhiên.

“Nếu là chuyện đảng hoàng thì em đã không gọi anh ra đây.”

“Chắc không phải trần lộ chứ nhỉ?”

“Không, dù cũng gần gần như thế.”

Anh ta cười khố.

“Cho phép em hỏi thẳng luôn. Anh chính là ‘Juumoji’ phải không?”

“Hửm?”

Biểu cảm của anh ta, hay nói cách khác là “Juumoji”, vẫn thoải mái khác hẳn dự đoán của tôi.

“Em đoán mò à?”

“Đoán mò thì tỉ lệ đúng chỉ có một phần nghìn. Em đâu có rảnh đến vậy.”

“Anh cũng không rảnh. Nhưng thôi, em muốn nói gì thì anh sẽ nghe.”

Nói đoạn, anh ta dựa lưng vào một cây cột gần đó. Còn tôi lấy tấm danh thiếp từ trong túi quần.

“Anh đang vội ạ? Nói thật là em cũng vậy. Ta giải quyết nhanh gọn nhé.

“Vậy đầu tiên, là cái này. Là tấm thiệp thủ phạm đã bỏ lại hiện trường. Tại sao hắn lại chọn cách dùng từ ‘đã đánh mất’? Hay chính xác hơn, là giữa ‘đã bị lấy trộm’ và ‘đã đánh mất’ có gì khác nhau?”

Khuôn mặt anh ta vẫn giữ nguyên vẻ hứng thú.

“Câu lạc bộ Acapella đã ‘bị lấy trộm’, hay câu lạc bộ Acapella đã ‘đánh mất’, nghe qua thì chẳng có gì khác nhau cả. Nếu giả sử giữa chừng anh chuyển từ lấy trộm sang phá hỏng một thứ gì đó, thì quả thật cách nói ‘đánh mất’ sẽ bao gồm được cả hai trường hợp. Nhưng rốt cuộc anh chỉ lấy trộm thôi mà. Vậy thì tại sao?”

Nếu coi như vụ “Juumoji” lần này đã được báo trước trong *Thi thế lúc hoàng hôn*, thì khả năng thủ phạm chọn cách viết “đã đánh mất” chỉ để bày trò, hay vì hứng thú cá nhân giảm đi rất nhiều. Nó phải có ý nghĩa gì đó.

“Vấn đề ở đây chính là âm ‘ku’. Âm ‘ku’ đã bị bỏ qua. Câu lạc bộ có tên bắt đầu bằng nó không bị lấy trộm. Nhưng nếu xét theo cách viết trong lời nhắn của thủ phạm, thì không phải là ‘ku’ không bị lấy trộm. Mà là nó không bị mất thì đúng hơn.

“Vậy tại sao ‘Juumoji’ lại không làm cho ‘ku’ bị mất? Bỏ qua một âm trong bảng chữ cái làm hỏng trình tự đẹp đẽ của hắc mã. Satoshi đã nói hắc mã làm vậy vì Global Act Club được canh phòng quá cẩn mật, nhưng sự thật không phải như thế. Khi đem so sánh với các hành động của ‘Juumoji’ trước đó, thì sự thiếu sót này không tự nhiên chút nào. Cũng chẳng thể có chuyện mục tiêu thật sự của hắc mã lại là một âm chẳng liên quan, như ‘sa’ chẳng hạn.”

Tôi ngừng lại một chút. Không khí khô hanh làm cổ họng tôi cũng khô theo.

“Vẻ đẹp của trình tự bị hỏng, quá không tự nhiên, dù nghĩ theo hướng đó em vẫn không tài nào đoán được ý nghĩa của việc bỏ qua ‘ku’ là gì. Nhưng giả sử như vẻ đẹp đó vẫn còn nguyên, và chẳng có gì mất tự nhiên cả? Nếu như tất cả vẫn đang theo đúng kế hoạch của

‘Juumoji’ thì sao?

“... Tức là giả sử ‘ku’ có bị mất thì sao?

“Nếu nói theo kiểu trên danh thiếp, thì đối tượng có tên bắt đầu bằng ‘ku’, chưa đánh mất thứ bắt đầu bằng ‘ku’. Nhưng nếu như thật ra nó đã mất rồi thì sao?”

Tôi lên nhìn, biểu cảm của anh ta vẫn không thay đổi. Vì anh ta đã chuẩn bị tinh thần cho việc bị phát hiện, hay là tại suy luận của tôi sai? Không, đã đến lúc này tôi không được chùn bước. Phải hiên ngang y như đối phương vậy.

“Ý em là thế này. Thứ bắt đầu bằng ‘ku’, đã mất đi khỏi đối tượng có tên bắt đầu bằng ‘ku’. Và nó mất một cách tự nhiên, không cần Juumoji nhúng tay vào.”

Im lặng. Biết rằng anh ta không thể trả lời, tôi tiếp tục.

“Toàn bộ vụ ‘Juumoji’ là một dạng ám hiệu. Nhằm mục đích truyền tải thông điệp ‘Người đã làm mất nó rồi.’ đến một ai đó, hoặc đoàn thể nào đó có tên bắt đầu bằng ‘ku’.”

Lần đầu tiên “Juumoji” ngắt lời tôi.

“Ám hiệu vòng vèo thật. Vậy làm sao đối phương nhận nổi.”

“Vâng, bình thường thì đúng là không thể.”

“Đừng lấy điều không thể ra làm tiền đề chứ.”

Nhưng tôi đâu bảo nó là không thể trong trường hợp này.

“Nhưng nếu đối tượng có tên bắt đầu bằng ‘ku’ đó đã biết đến cách truyền tin này từ trước thì lại khác đó ạ. Anh chỉ cần gửi thông điệp, và phía kia sẽ tự hiểu ra. Không có gì là không thể cả.”

“Hừm. Đây là trường hợp hi hữu thôi.”

“Không phải hi hữu đâu ạ. Cho phép em nói luôn nhé, sempai. Em nghĩ đây mới chính là ‘trình tự Kudryavka’ thật sự đó.”

Nghe đến cụm từ “trình tự Kudryavka”, anh ta đánh mất vẻ bình tĩnh, mắt tròn tròn như muốn hỏi “Làm sao mà biết được cái tên đó?” Một phản ứng chẳng lời lẽ nào miêu tả được.

Tôi phần chần nói tiếp như thể đã tính toán hết từ trước, dù trong lòng còn đang bận trấn tĩnh bản thân.

“*Trình tự Kudryavka* chính là cuốn manga lấy ý tưởng từ những tác phẩm nổi tiếng của Agatha Christie, và vụ ‘Juumoji’ cũng vậy. Thủ phạm lấy ý tưởng từ chính *Trình tự Kudryavka*. Và người nhận ám hiệu, người có tên bắt đầu bằng ‘ku’, chính là...”

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta.

“Hội trưởng Hội học sinh Kugayama Muneyoshi, họa sĩ của *Thi thể lúc hoàng hôn*. Em nói có sai không?”

Anh ta nén lại sự dao động lúc nãy, đặt tay lên cằm suy nghĩ. Tôi tự hỏi không biết anh đang nghĩ gì. Cuối cùng, anh từ từ trả lời.

“Từ trước đến giờ ‘Juumoji’ chỉ nhắm vào các hội nhóm, vậy mà riêng mình ‘ku’ lại là tên người sao. Lý lẽ thật là khó chấp nhận.”

“Juumoji chỉ hành động theo con số mười, như đã ám chỉ trong tên của hắn. Không ai nói đó phải là mười hội nhóm cả.”

“Khiên cưỡng quá.”

“Không khiên cưỡng đâu anh. ‘Juumoji’, tức chính là anh, đã khẳng định mình sẽ chọn mục tiêu từ trong một danh sách cơ mà. Tại sao ngoài lời nhẩn, ‘Juumoji’ còn để lại cả tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya’ ở hiện trường? Không phải vì hắn muốn mô phỏng cuốn

Chuỗi án mạng ABC của Agatha Christie. Mà bởi vì tờ hướng dẫn này chính là danh sách nạn nhân. Lúc để lại nó, anh đã mở sẵn ra một trang nhất định. Với cái cố ‘Juumoji là một tên trộm chơi đẹp’. Chắc hẳn trong *Trình tự Kudryavka* mọi chuyện cũng xảy ra như vậy. Và trang mà anh để mở ra chính là trang ‘Lời nhắn từ các hội nhóm tham gia!’ ”

Tức là đây.

Câu lạc bộ Nhạc Nhẹ: Các ban nhạc vui lòng đăng ký dưới tên câu lạc bộ Nhạc Nhẹ. Chúng mình sẽ thuê nguyên phòng võ thuật cả ngày.

Câu lạc bộ Cờ Vây: Tổ chức lớp dạy người mới tại phòng học dự bị số 2. Tất nhiên chúng mình sẽ chơi cùng các bạn luôn.

Câu lạc bộ Acapella: Cố định tại phòng học lớp 12C. Hát tại sân trong từ 11 giờ ngày thứ nhất. Hãy đến nghe bọn tớ biểu diễn nhé!

Câu lạc bộ Báo Tường: Phát hành số đặc biệt hai tiếng một lần suốt lễ hội Kan-ya. Theo sát những chủ đề mới và sốt dẻo nhất.

Câu lạc bộ nghiên cứu Âm Thực: Từ 11 rưỡi ngày thứ hai, bọn tớ tổ chức đấu trường ẩm thực “Wildfire” tại sân thể dục! Đang tuyển người tham gia.

Câu lạc bộ Làm Vườn: Bọn tớ nướng khoai lang... Hả đây mà là làm vườn á? Làm nông chứ? Thế này là sao hả chủ tịch!?

Câu lạc bộ Ảo Thuật: Ảo thuật tằm gầy tại phòng học lớp 11D, ảo thuật trên sân khấu từ 11 giờ rưỡi ngày thứ nhất.

Hội nghiên cứu Bói Toán: Trụ sở đặt cạnh cầu thang tầng ba.

Câu lạc bộ Cổ Điển: Tại sao lễ hội văn hóa trường Kamiyama lại được gọi là “Lễ hội Kan-ya”? Câu trả lời nằm trong tập san *Kem đá* được bán tại phòng Khoa học Địa cầu. Hai trăm yên một tập.

Lời nhắn gửi từ ban Chấp hành

Kugayama Muneyoshi (Hội trưởng Hội học sinh - Trưởng ban

Chấp hành Lễ hội Kan-ya): Vui thôi đừng vui quá. Tôi chỉ muốn nói thế thôi.

Yazaki Keita (Hội phó Hội học sinh): Ban Chấp hành sẽ đặt trụ sở tại phòng Hội học sinh...

“Tất cả các nạn nhân đều nằm gọn trong trang ba mươi ba này. Không phải ngẫu nhiên mà anh chọn câu lạc bộ Âm Thực chứ không phải hội yêu thích những điều Huyền Bí, hay câu lạc bộ Làm Vườn chứ không phải hội nghiên cứu Phim Ảnh. Tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kan-ya’ để lại hiện trường không đơn thuần là lời nhắn, mà là lời cảnh báo. Có đúng vậy không anh?”

“...”

“Và trong trang ba mươi ba này, không có hội nhóm nào có tên bắt đầu bằng ‘ku’ hết. Chỉ có hội trưởng Hội học sinh Kugayama Muneyoshi thôi.”

Anh ta thở hắt ra.

“Em sẽ nói vắn tắt một chút, đến đây em đã đoán được ‘Juumoji’ là người như thế nào rồi. Chính xác là hắn thuộc đoàn thể nào. Thật khó có chuyện tất cả nạn nhân của Juumoji đều nằm vừa xinh trong trang thứ ba mươi ba của tờ hướng dẫn. Chắc chắn phải có ai đó sắp xếp. Mà người có thể can thiệp thì chỉ có trưởng ban Tổng hợp, hoặc những ai tham gia làm cái tờ này thôi.

“Lại còn chuyện của câu lạc bộ Âm Thực nữa. Anh chủ tịch bên đó khẳng định họ có chuẩn bị cho bọn em một cái muôi, vậy mà đến lúc bắt đầu cuộc thi cái muôi đã biến mất. Có thể lấy trộm nó trong khung thời gian hẹp như vậy, chỉ có thể là người tham gia vào công cuộc chuẩn bị thôi. Satoshi ham chơi quá nên chẳng để ý, nhưng theo

em nhớ thì phụ giúp cho những sự kiện kiểu đó cũng là việc của ban Tổng hợp đúng không?”

Nghe tôi nói, anh ta cũng chỉ biết cười khổ. Nhưng cười khổ thì vẫn là cười, ít ra cuộc nói chuyện đã bớt căng thẳng hơn một chút.

“Tuy vậy trong ban Tổng hợp vẫn có đến hơn hai mươi người. Quá nhiều để bắt đầu sàng lọc.

“Nhưng vấn đề là thế này. Anh Kugayama Muneyoshi hợp tác với chị Anjo Haruna để vẽ truyện tranh, vậy chắc chắn anh ấy sẽ biết về *Trình tự Kudryavka*. Và điều đó đồng nghĩa với việc có khả năng giải được ám hiệu của ‘Juumoji’.

“Vậy còn thủ phạm, ‘Juumoji’, là ai? Ai là người có thể mô phỏng một cuốn manga chưa bao giờ được vẽ ra, để gửi thông điệp đến anh Kugayama?”

“Nguyên tắc là phải lấy thứ bắt đầu bằng ‘a’, từ người có tên ‘a’. Và anh khẳng định rằng âm ‘ku’ đã bị lấy mất rồi. Em biết đây là một tương tượng liều lĩnh, nhưng có phải anh Kugayama đã đánh mất kịch bản của *Trình tự Kudryavka** không ạ? Anh Kugayama đã làm uống phí tác phẩm thứ hai của Ajimu Takuha, thứ mà chị Anjo Haruna để lại trước khi rời trường, vì thế nên anh không thể tha thứ cho anh ấy. Và vụ ‘Juumoji’ là sự phê phán hướng tới hành động của anh Kugayama.

“Thông điệp của thủ phạm là...

Kugayama, người vốn đã đánh mất *Trình tự Kudryavka* rồi.

“Phần tái bút của cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* không phải do chị Anjo, cũng không phải do anh Kugayama viết. Mà do một người thứ ba phụ trách vẽ bối cảnh viết ra. Người duy nhất có thể trở thành

‘Juumoji’, chính là thành viên thứ ba của nhóm ‘Ajimu Takuha’ năm nào.”

Tôi lấy ra quyển *Thi thể lúc hoàng hôn* từ trong chiếc cặp để dưới đất. Trong góc bìa có ghi dòng chữ “AJIMU TAKUHA”. Tôi vừa nhìn nó, vừa nói.

“Ajimu, Takuha. Một bút danh thật kỳ lạ. Ajimu là tên một thị trấn ở Kyushu sao? Nhưng đây chỉ là một cách hiểu khiên cưỡng. Bởi vì thực tế bút danh này được tạo ra bằng cách ghép tên ba thành viên đã sáng tác cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn*. Giống như nếu hai người tên Taro và Jiro lập ban nhạc, lấy tên nhóm là ‘Taji’ vậy. Một cách đặt tên khá phổ biến.

“*Anjo Haruna.*

“*Kugayama Muneyoshi.*

“Em đã thử rút tên hai người này ra khỏi ‘Ajimu Takuha’. Vì tên nhóm có sáu chữ, mà có ba thành viên, nên em coi như mỗi người góp hai chữ. Bỏ ‘A’ ‘Ha’ ‘Ku’ ‘Mu’ đi, chỉ còn lại ‘Ji’ và ‘Ta’ thôi.

“Vì đã từng tham gia vào lễ hội năm ngoái, nên năm nay thủ phạm phải học lớp Mười một trở lên, lại có mặt trong ban Tổng hợp, họ và tên chứa hai chữ ‘Ji’ và ‘Ta’. Thêm cả điều kiện có quen biết Kugayama Muneyoshi, biết anh ấy có thể vẽ manga nữa nhé? Biết được khả năng của anh ấy, chỉ có hai con người mà thôi.”

Giọng tôi lạnh lùng đến mức làm chính tôi cũng phải kinh ngạc.

“Thủ phạm chính là anh. Tanabe Jiro.”

“Quá ấn tượng. Anh không ngờ lại có một người khác ngoài Mune và

Anjo hiểu thấu được chuyện này.”

Anh Tanabe vỗ tay. Tôi chấp nhận với vẻ không thoải mái. Vì tôi làm như thế này đâu phải để được tán dương. Giọng tôi khi nói câu tiếp theo trở nên cộc lốc hơn một chút, dù không phải vì tôi khó chịu với anh ta.

“Điều duy nhất em không hiểu là sao anh lại chọn kiểu ám hiệu vòng vèo đến mức này? Muốn nói gì thì tự gặp mà nói chứ.”

Lúc nói ra câu này, tôi đã đoán được phản ứng của anh ta rồi. Và y như rằng, anh Tanabe lại cười gượng.

“Nói ra được thì anh đã nói rồi... Nhưng mà, em tinh ý lắm. Chắc cũng đã lờ mờ đoán được sao anh chọn cái phương pháp này rồi chứ gì?”

Tôi không muốn bị người khác đánh giá quá cao, nhưng ừ, quả thật là tôi đã lờ mờ đoán được rồi.

“Lễ hội văn hóa năm nay đánh dấu tròn một năm từ ngày nhóm các anh cho ra *Thi thể lúc hoàng hôn*. Vậy là anh vừa muốn kỷ niệm ngày đó, vừa muốn bày tỏ sự nuối tiếc vì chị Anjo Haruna đã chuyển trường sao?”

“Haha, cái đó gọi là tình cảm ủy mị nhỉ? Ừm, cũng có một chút. Anh còn muốn làm một trò vui thật hoành tráng cho lễ hội nữa, chẳng lẽ một năm mới có một lần. Chứ cứ ngồi ru rú trong phòng họp mãi thì chán lắm. Anh cũng muốn bung lụa một chút.”

Nỗi niềm tiếc nuối, cùng tâm trạng muốn vui chơi. Nếu anh Tanabe thực hiện cả vụ “Juumoji” này vì hai lý do ấy, thì rõ ràng giá trị quan của anh ta khác với kẻ theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng là tôi đây nhiều lắm.

Anh nói tiếp, bằng giọng thì thầm gần như không nghe được.

“... Nhưng lý do lớn nhất, là anh không thể tự mình nói ra điều đó với Kugayama.”

Tôi không biết gì về cả anh Tanabe lẫn anh Kugayama, nên tất nhiên là cũng chẳng biết giữa hai người đó đã xảy ra sự tình gì. Nói thẳng ra là tôi chẳng quan tâm lắm. Tôi khẽ hắng giọng.

Từ bây giờ là màn quyết định rồi.

Tôi nói bằng giọng hơi trầm trầm.

“Vâng, bây giờ em xin phép được thương lượng. Sự thực là em có chuyện muốn nhờ anh Tanabe làm, không chỉ đơn giản là vỗ tay đâu.”

“Hửm? Ý em là sao?”

Dù đã bị vạch trần, bị đối phương đưa ra yêu sách, nhưng trông anh Tanabe vẫn không có vẻ gì là dao động. Lúc nghe tôi nhắc đến cái tên “Trình tự Kudryavka” phản ứng của anh ta còn đáng kể hơn. Chắc hẳn đây là một con người có thần kinh rất tốt.

“Đơn giản lắm ạ. Đây.”

Tôi vừa nói vừa lúi cuội lấy thứ trong cặp sách ra.

“... Em muốn nhờ anh mua thứ này.”

Tất nhiên đó chính là tập san *Kem đá*.

Đây chính là chiến lược phát triển kinh doanh của tôi. Tôi sẽ vạch mặt Juumoji, sau đó ép hẳn mua *Kem đá* với số lượng lớn. Khả năng thành công cao hơn phát biểu sau khi thắng ở cuộc thi nhiều, tôi nghĩ thế.

“Là tập san *Kem đá* ạ. Số lượng ba mươi cuốn.”

Trước yêu cầu bất ngờ này, người bình tĩnh như anh Tanabe cũng

phải ngấn ra, chớp chớp mắt.

“Em là... dân tổng tiền hả?”

“Ý anh là sao ạ?”

“Thì ý em nói là nếu anh không muốn bị lộ tẩy rằng bản thân là Juumoji, thì phải mua đồng tập san đó đúng không?”

Tôi vừa vắt óc suy nghĩ phải làm sao cho ra dáng kẻ xấu nhất có thể, vừa nhoẻn miệng cười.

“Không, em đâu có nói vậy. Em nào dám nghĩ đến chuyện bắt anh bỏ tiền túi ra.”

Thái độ ung dung lúc nãy của anh Tanabe đã mờ nhạt đi ít nhiều. Anh lộ rõ vẻ bối rối.

“... Anh chẳng hiểu. Em muốn anh phải làm gì với số tập san đó? Không phải là mua sao?”

“Ý em đúng là mua chúng. Nhưng người mua không phải là anh.”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Mà là ban Tổng hợp.”

“Hả!?”

Anh Tanabe chợt biến sắc. Để anh ta nổi cáu thì mọi chuyện sẽ phiền phức lắm. Tôi vội nói tiếp luôn.

“Em không yêu cầu vô lý đâu anh.

“Em đã xem trang web của trường Kamiyama rồi. Các anh đang bán những món hàng ở lễ hội văn hóa trên trang đó phải không? Nếu tập san này trở thành chủ đề nóng hổi trong lễ hội, thì đưa lên mạng bán cũng không có gì khó khăn hết đúng không nào? Em muốn nhờ ban Tổng hợp mua hết tất cả chỗ này, sau đó bán lại trên trang web

ấy.”

Anh Tanabe im lặng. Anh chăm chú suy nghĩ một lúc.

“... Nhưng cuốn tập san này, đâu phải thứ được nhiều người quan tâm ở lễ hội.”

“Vậy ý anh là nếu nó được nhiều người quan tâm thì anh sẽ mua đúng không?”

Cách nói chuyện của anh Tanabe có vẻ cẩn trọng quá mức cần thiết. Chắc để không lỡ miệng hứa hẹn điều gì chẳng?

“Ừ, nếu nó nổi tiếng. Bọn anh vốn cũng đang đau đầu với vụ thương mại điện tử đó đây. Nếu cảm thấy tập san của các em có triển vọng thì bọn anh đã chủ động liên lạc rồi. Đây chính là cách ban Tổng hợp tìm các mặt hàng mà... Nhưng anh không thể lựa chọn mà không có lý do rõ ràng được.”

Cũng đúng. Tuy nhiên...

“Tập san *Kem đá* đang nổi đình nổi đám đấy anh.”

“Tức là sao?”

“Đương nhiên là vì vụ ‘Juumoji’ rồi. Khi vụ việc đã bị thổi phồng đến mức này, hẳn là anh sẽ không bỏ qua âm ‘ko’ chỉ vì đã truyền tải được thông điệp đâu nhỉ? Nếu anh bỏ ngang như vậy thì chẳng biết đám hiếu kỳ mong chờ màn kết sẽ thất vọng đến mức nào nữa.

“Em, cùng với Fukube Satoshi, sẽ hỗ trợ anh làm phi vụ cuối cùng này. Sẽ có nội gián dẫn anh đến với mục tiêu. Chẳng còn gì đơn giản hơn thế. Những học sinh hiếu kỳ sẽ đổ xô đến câu lạc bộ Cổ Điển - mục tiêu cuối cùng của Juumoji. Chưa nói đến chuyện người ta có bàn tán hay không, em chỉ biết là tập san sẽ bán được ít nhiều. Vậy

Kem đá sẽ có đủ tư cách để được lên trang web của trường. Còn anh thì có thể tự tay kết thúc chuyện mình đã gây ra. Anh nghĩ sao?”

Giờ thì chờ kết quả.

Nếu đến lúc này anh Tanabe lại nổi khùng, thì coi như chiến lược thất bại. *Kem đá* chẳng bán được, tôi thì lâm vào cảnh gây thù chuốc oán với đàn anh. Một canh bạc nguy hiểm, nhưng để biến điều không thể như bán hai trăm cuốn tập san thành có thể, thì đành phải chấp nhận rủi ro thôi. Cố gắng bán thêm càng nhiều tập san càng tốt là việc mà tôi phải làm, dù không thể giải quyết nó một cách nhanh gọn được...

Tôi nín thở, chờ quyết định của anh Tanabe. Không ổn rồi, tôi đang bắt đầu hồi hộp.

Sao anh lại im lặng hả anh Tanabe? Anh đâu có gì bất lợi trong vụ này.

... Hay việc bị yêu cầu làm gì tự nó đã không vừa ý anh ta? Không, không thể nào. Nhưng con tim tôi vẫn đập thình thịch.

Cuối cùng, anh Tanabe...

... dịu mặt lại.

“Được rồi, quả là một đề nghị không tồi. Em nói rất đúng. Anh cần kết thúc vụ ‘Juumoji’. Còn em cần anh giúp bán hàng trực tuyến. Chúng ta đôi bên cùng có lợi.”

Nếu có thể, tôi muốn thở phào một cái. Hơi thở tôi trở nên sâu hơn, bình tĩnh hơn, tôi cảm nhận được hóa ra “nhẹ nhõm” là như thế này. Có vẻ như kế hoạch của tôi đã thành công rồi. Anh Tanabe cũng ung dung trở lại. Anh vừa mỉm cười, vừa hỏi tôi.

“... Vậy em tính hỗ trợ vụ trộm cuối cùng của Juumoji như thế nào đây?”

Ừm.

Trò này tôi nghĩ ra từ sự cố ở trạm phát điện tại tỉnh Fukui hôm nọ.

“Câu lạc bộ Cổ Điển sẽ chuẩn bị cho anh mục tiêu là ‘bản thảo hoàn chỉnh’. Em sẽ thuyết phục Chitanda... thuyết phục chủ tịch, cho người đứng quanh tập bản thảo đó để không ai lại gần được.”

“Ồ?”

Dường như anh Tanabe không đơn giản chỉ làm theo nguyên tác cuốn *Trình tự Kudryavka*, mà bản thân anh ta cũng hứng thú với mấy phi vụ thế này. Anh rướn người lại gần tôi.

“Rồi sao nữa?”

“Em cần anh thương lượng với hai chỗ. Là câu lạc bộ Hóa Học, với hội nghiên cứu Bánh Kẹo. Theo tờ ‘Hướng dẫn tham quan lễ hội Kanya’, câu lạc bộ Hóa Học hình như sẽ biểu diễn phản ứng của natri. Anh hãy xin họ ít natri đem về. Còn hội nghiên cứu Bánh Kẹo có hai con nhỏ đi rao bán bánh bích quy. Chúng nó sẽ cầm khẩu súng nước Glock 17. Anh tịch thu về đây cho em.”

Mắt anh Tanabe hơi mở to ngạc nhiên.

“... Hóa ra chú em cũng có máu liều.”

Tôi cười nhẹ.

“Lễ hội mà anh. Đây còn là màn kết nữa. Mình phải làm cho hoành tráng một chút.

“Em sẽ tìm cách kẹp natri vào mấy trang bản thảo. Anh hãy chờ

ám hiệu của em, cơ bản phải chờ em bán kha khá *Kem đá* đã, rồi dùng súng phun nước vào nó*. Anh lấy quyển tập san mà che tay, đứng khuất sau Satoshi thì chắc không ai để ý đâu.”

“Lỡ cháy thật thì sao?”

“Em sẽ giới hạn natri chỉ ở lượng rất nhỏ thôi. Chỉ cần thấy tia lửa trong thoáng chốc là được. Em sẽ khoét sẵn lỗ trên tập bản thảo. Người ngoài nhìn sẽ tưởng là lửa cháy làm thủng lỗ.”

Anh Tanabe đưa tay lên cằm, cười ranh mãnh.

“Hừm... Một trò ảo thuật nho nhỏ à? Anh có người quen bên câu lạc bộ Hóa Học. Còn nếu không mượn được của bên Bánh Kẹo thì anh sẽ hỏi bên Làm Vườn... Em đã tính đến vụ lời nhẩn chưa?”

Tôi gật đầu.

“Anh có thể kẹp nó vào trong tập *Kem đá* rồi tìm thời cơ làm rơi xuống sàn, mà nếu không được thì cứ nhét vào hộc bàn cho em. Nổ xong em xác định sẽ nhốn nháo lắm. Làm được đó anh.”

“Không, cái đó anh phải nhờ em chuẩn bị trước. Loay hoay nhiều ở hiện trường cũng không ổn.”

Tôi hiểu rồi, đúng là thế thật. Tôi chấp nhận đề nghị của anh.

“Vậy anh mua một cuốn *Kem đá* đi, lát nữa còn dùng.”

“Chú tính toán quá đấy.”

“Bọn em đang lo sốt vó thật mà anh.”

Tôi nhận hai trăm yên từ anh Tanabe đang cười khố.

“Được rồi, em sẽ ra hiệu bằng ánh mắt.”

“Được... Mà tên em là gì thế nhỉ?”

Chết, nãy giờ chưa xưng tên à? Tôi cố tình hắng giọng một cái.

“Em là Oreki Hotaro, lớp 10B.”

Lúc chia tay, anh Tanabe còn nói tiếp, thản nhiên như chưa có gì xảy ra.

“Em đã bảo vụ ‘Juumoji’ là một dạng ám hiệu để công kích Kugayama đúng không?”

Lúc đó tôi đã đeo cặp lên vai, chuẩn bị đi đến nơi rồi.

“Vâng.”

“Bởi vì Kugayama đã làm mất *Trình tự Kudryavka*.”

“Em nói sai ạ?”

Giọng tôi tự nhiên nghe lí nhí hơn bình thường. Bởi vì vốn tôi chỉ có thể tưởng tượng ra xem anh Tanabe muốn lên án anh Kugayama vì cái gì thôi.

Giọng anh Tanabe cũng nhỏ. Tôi không tài nào biết được tâm trạng của anh.

“Sai rồi. Dù cũng không trách được em. Trên thế giới này, người duy nhất hiểu được nó chỉ có Anjo mà thôi.”

Hả?

“Không phải là cả anh Kugayama và chị Anjo ạ?”

“Mune, ý anh là Kugayama không hiểu đâu. Cậu ta sẽ chẳng bao giờ hiểu.”

Vậy là sao? Tôi càng lúc càng bối rối.

“Chị Anjo Haruna...”

“Đã chuyển trường. Chắc hôm nay bạn ấy cũng không đến.”

“Vậy mục tiêu của anh là ai?”

Anh Tanabe khẽ cười, như đang tận hưởng tình thế đã đảo ngược này.

“Vẫn là Kugayama. Cái đó không sai. Nhưng chỉ có thông điệp là khác.

“Anh muốn cậu ta hiểu nó như thế này. ‘Kugayama, cậu đang dần đánh mất *Trình tự Kudryavka* đó.’ Và điều mà anh muốn truyền tải là...

“Kugayama, cậu không có ý định vẽ kịch bản của Anjo thành manga sao?”

Ồ.

“Một lời động viên sao?”

“Còn chưa đến mức đó cơ.”

Anh Tanabe lại mỉm cười. Nhưng nụ cười của anh trông không có một chút nhiệt huyết nào, mà ngược lại còn có vẻ như đã đầu hàng.

“Kugayama vốn chưa bao giờ muốn vẽ manga.

“Em đã đọc quyển truyện đó rồi đúng không? Anjo là một thiên tài, nhưng anh chưa từng biết Mune có thể vẽ đẹp đến thế. Anh vốn không thích tóm tắt mọi thứ bằng cụm từ ‘cảm giác’. Nhưng khi nhìn những bức tranh đó, anh phải thừa nhận cậu ta có cảm giác rất tốt.

“Khốn nỗi, chính bản thân cậu ta lại không có đam mê gì cả. Kịch bản của *Trình tự Kudryavka* đã viết xong rồi. Anh giữ một bản, Mune cũng phải có một bản. Nó tuyệt vời lắm. Chỉ cần Mune chịu bắt tay vào vẽ, nó chắc chắn sẽ vượt qua cả *Thi thế lúc hoàng hôn*. Nhưng mặc cho anh thúc giục bao nhiêu, đối với Mune, chuyện vẽ manga chỉ là một thú vui thoáng qua hồi năm ngoái thôi.”

Vậy sao...

Ký ức về cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* nhận từ chị sống lại trong trí óc tôi. Nó là một manga rất hay, tranh vẽ cũng rất đẹp. Vậy mà chỉ là thú vui trong một năm thôi sao?

Anh Tanabe nói hộ luôn suy nghĩ của tôi.

“Thật quá uổng phí tài năng. Em cũng thấy tiếc đúng không?”

“Cứ như đùa vậy, dù sở hữu thực lực mà anh muốn bao nhiêu cũng không có được, vượt xa người khác đến mức chẳng ai muốn ganh đua làm gì nữa, nhưng Mune lại không hề muốn vẽ. Chỉ cần cậu ta nói một tiếng ‘Tớ vẽ đây’, có bảo anh làm gì anh cũng chịu. Anh đã mãi chờ cậu ta nói ra câu đó. Từ góc nhìn của một kẻ vô dụng như anh, Mune thật chẳng khác gì ngôi sao hy vọng. Vậy mà... anh nhìn mà tức không chịu nổi. Cậu ta là người thông minh. Dù không có kịch bản của Anjo, chắc chắn một ngày nào đó Mune cũng sẽ vẽ nên tuyệt tác, vậy mà...”

Dù vẫn đang cười, nhưng giọng của anh Tanabe ngày một cay đắng. Tôi cảm thấy sự day dứt đang thấm dần vào trong từng câu nói của anh.

“Hy vọng đã sinh ra từ trong cái khoảng cách lớn đến tuyệt vọng ấy, nhưng hy vọng không được đền đáp thì sẽ chỉ đem đến thất vọng mà thôi. Trong suốt một năm ròng, anh đã tin rằng rồi Mune sẽ lại đặt bút vẽ. Và cho đến tận bây giờ, anh vẫn hy vọng vào Mune.”

Tôi đã hiểu ra điều anh Tanabe thật sự muốn truyền tải rồi. Anh im lặng, nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

Nếu cách nói “hy vọng sinh ra từ khoảng cách lớn đến tuyệt vọng”

là hợp lý, thì tôi chưa bao giờ biết đến thứ khoảng cách đó cả. Tôi chưa bao giờ biết đến niềm hy vọng chân thành tới mức làm cho bản thân run rẩy, chưa bao giờ mến mộ ai, chưa từng có một ngôi sao cho riêng mình.

... Liệu đến một lúc nào đó, cái “trình tự” kia có xoay vần đến tôi không?

Nhưng dù gì đi chăng nữa, tôi cũng đã hiểu ra ý nghĩa trong những hành động của anh Tanabe. Tôi bình tĩnh đáp lại.

“Vậy thì thông điệp anh thật sự muốn gửi đi qua vụ ‘Juumoji’... Câu hỏi mà anh đã không thể tự mình nói ra, chắc là thế này nhỉ... *Kugayama, cậu đã đọc Trình tự Kudryavka chưa thế?*”

Anh Tanabe ngẩng mặt lên một chút.

“Em thật quá ấn tượng.”

“Vậy còn câu trả lời là...”

“Đúng như em nghĩ đây. Mune chưa bao giờ mở cuốn kịch bản mà Anjo đã lao tâm khổ tứ viết ra. Không đời nào cậu ta giải được ám hiệu của anh. Thông điệp không thể truyền tải được.”

Vậy là hy vọng của anh đã trở thành thất vọng rồi sao?

Đến cả tôi cũng biết tế nhị để không nói câu đó ra miệng. Tôi không nói thêm gì nữa, chỉ quay bước đi. Khi tôi ngoái lại nhìn, anh Tanabe vẫn đang đứng bất động.

Chương trình radio của trường vang lên.

“... e hèm. Vậy là lễ hội Kan-ya đã sắp kết thúc. Tiêu điểm của ngày hôm nay không gì khác chính là vụ ‘Juumoji’...”

[CÒN LẠI: 88 CUỐN]

VI

066

Hướng tới buổi liên hoan

066 - ♠ 19

“Vậy rốt cuộc còn lại bao nhiêu quyển?”

Tôi im lặng lật úp cái thùng các tông.

Những cuốn *Kem đá* trong thùng rơi ra loạt soạt. Còn lại đúng năm quyển. Hiệu ứng Juumoji quá khủng khiếp - theo cả nghĩa tốt và nghĩa xấu.

“Ô-ôi ôi, chỉ còn mỗi từng này thôi sao...!?”

Satoshi xúc động không nói nên lời.

“Nhưng mà... tiếc thật đấy. Cố thêm chút nữa thôi là xong rồi.”

Chitanda mà cũng nói được câu đầy tham vọng như vậy, thật bất ngờ.

Còn Ibara thì...

“... Tớ-tớ đã tưởng là tuyệt vọng rồi. Tớ đã nghĩ đến chuyện phải đền bù cho mọi người thế nào...”

... giọng cô nàng run run.

Chúng tôi đã vượt xa mốc hòa vốn. Dù trừ phần bà chị Irisu bán với giá rẻ đi thì vẫn có lợi nhuận. Cứ nghĩ đến chuyện đáng lẽ có tiền

vào túi, tôi lại càng thấy ghét cái quy định “Mọi doanh thu phải nộp lại cho trường” hơn. Hóa ra tôi cũng tham lam phết. Dù phân nửa chỉ là đùa thôi.

“Nhưng có thật là trong mỗi một buổi chiều mà ông bán được hơn trăm cuốn không thể?”

Dù đang cảm xúc dạt dào, Ibara vẫn sắc sảo như mọi khi. Cũng chẳng có lý do gì để giấu nữa, tôi hắng giọng một cái rồi nói.

“Thực ra tôi đã nhờ đưa tập san *Kem đá* lên trang web của trường bán. Tôi đã đưa ba mươi tập cho ban Tổng hợp.”

“Hử? Cậu làm lúc nào thế!?”

Chitanda tròn mắt.

“Xin lỗi, tớ không định làm cậu ngạc nhiên đâu, chỉ là chưa có dịp nói.”

Một nửa là thật, và một nửa là xạo.

“Nhưng này Oreki, vậy nếu số trên mạng không bán được thì chẳng lẽ lại trả về đây à?”

“Không sao đâu!”

Satoshi - đồng phạm của tôi - vui vẻ vỗ vai Ibara.

“Ban Tổng hợp đã mua hết số tập san đó rồi. Tiếp theo cứ để người trong ban giải quyết, mình không cần phải lo đâu.”

“Oreki, thật sự cậu đã thương lượng vào lúc nào vậy...? Tớ hoàn toàn không hề nhận ra.”

Ừ, tớ cố tình không để cậu nhận ra mà.

Từ trước khi biết anh Tanabe chính là “Juumoji”, tôi đã có ý định bắt hẩn mua vài cuốn tập san *Kem đá*. Tùy theo đối tượng mà tôi có

thể linh động đối kế hoạch, nhưng cơ bản vẫn là đi hăm dọa ép uống người ta. Chẳng phải là không thể, nhưng cũng không nên cho Chitanda biết.

Cuối cùng thì “Juumoji” là anh Tanabe Jiro, và thế là tôi lôi kéo được ban Tổng hợp dính vào chuyện này. Thật may mắn cho cả tôi và câu lạc bộ Cổ Điển là kế hoạch hăm dọa lúc đầu rốt cuộc đã giảm xuống chỉ còn một cuộc thương lượng đơn giản. Bởi vì tôi cũng chẳng biết nếu phải làm thật thì mình có dọa nạt được ai không nữa.

Nhìn lại ba ngày qua, quả thật vận may đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Cả chuyện buôn bán trên mạng, lẫn chuyện mục tiêu cuối cùng của “Juumoji” tình cờ lại là câu lạc bộ có tên bắt đầu bằng ‘ko’ nữa. Rồi cuốn *Thi thể lúc hoàng hôn* cũng tình cờ rơi vào tay tôi. Dù chuyện đó có sự can thiệp đáng ngờ của bà chị, nhưng cũng coi là may mắn được. Bởi vì nếu không có *Thi thể lúc hoàng hôn*, không đời nào tôi giải quyết được vụ “Juumoji”.

Theo lời Satoshi thì hội thám tử nghiệp dư khá đông đảo, nhưng bọn họ ngay từ đầu đã chẳng có cửa thắng. Đủ điều kiện phá vụ việc này chỉ có tôi, và cùng lắm là Satoshi mà thôi, mà cũng nhờ trời thương tôi mới lần ra được thủ phạm là anh Tanabe. “Chiến lược cộng rơm” hóa ra áp dụng được cho cả hàng-đối-hàng, và việc-đối-việc nữa. Biết nói sao nhỉ, chẳng lẽ có ai lên đền cầu may cho tôi à?

Nhưng tất nhiên, vụ này không phải tái hiện hoàn chỉnh của câu thành ngữ tôi khá thích: “há miệng chờ sung”, chỉ cần ngồi yên là điều tốt sẽ tự đến với mình. Bởi vì nói vậy là phủ nhận công sức của tôi, của Satoshi, và của cả Chitanda nữa.

Vậy còn năm tập cuối cùng này xử lý sao đây?

“Có để thừa cũng chẳng làm gì cả, mình mỗi người mua thêm một tập đi.”

Đề nghị của Satoshi lập tức được chấp nhận, mỗi người trong đám chúng tôi cho hai trăm yên vào trong cái hộp kẹo. Chitanda ôm cuốn tập san vào ngực, Satoshi cuộn tròn cho vào cái túi đeo chéo, còn Ibara thì nhẹ nhàng cầm nó lên, lấy tay xoa xoa trang bìa.

Nhưng vẫn còn một tập nữa.

... Tôi cho thêm hai trăm yên nữa vào hộp.

“Ồ kìa, Hotaro?”

“Có gì tốt quăng vào phòng bà chị.”

Để cảm ơn chị đã cho mượn cuốn manga. Dù chẳng biết chị ấy có thích thú gì không, nếu không thì đem đi lót nôi cũng được mà.

Tôi cầm nốt cuốn tập san cuối cùng lên.

Cái hộp các tông giờ đã trống không.

Chitanda dồn biết bao nhiêu cảm xúc vào một câu nói.

“Như vậy là mình... bán hết rồi.”

“Bán hết...”

“B-bán hết...”

Bán hết rồi sao...?

Ngọn núi màu nâu cao đến tuyệt vọng mà tôi ngược lên nhìn vào ngày đầu tiên, giờ đây đã bị san phẳng. Và Chitanda lại nói tiếp với giọng mê mẩn.

“Giờ chỉ còn vụ ‘Juumoji’ thôi. Mình có thể tò mò mà không áy náy gì nữa rồi.”

“À, về vụ đó thì...”

Satoshi vừa nói vừa cười gian manh.

“Hotaro hình như đã nghĩ ra rồi đó.”

“Ừa, thật à!?”

Chitanda lập tức lao đến trước mặt tôi, đôi mắt sáng long lanh. Trời ạ, tôi đã bảo đừng có sấn đến gần người ta thế cơ mà. Chẳng biết tôi đã bị cô nàng làm cho giật mình bao nhiêu lần rồi nữa.

Còn nhiều thời gian mà, cần gì phải vội. Tôi tựa mình vào lưng ghế, chủ yếu là để thoát khỏi đôi mắt quá to và gần của Chitanda. Và rồi tôi nói, giọng vui vẻ.

“Hay mình làm bữa liên hoan mừng bán hết tập san nhé? Có chuyện gì lúc đó tớ sẽ kể.”

“G-gì thế, Hotaro mà cũng có thể đưa ra một đề nghị tinh tế như vậy sao!?”

Này, nói xấu gì con người thanh nhã biết yêu cái đẹp này đây hả?

Nhưng rồi Satoshi cũng hớn hờ đáp lại.

“*Tán* thành thôi! Ban giám hiệu bảo còn đang lo nhiều thứ, chưa chắc trường mình đã liên hoan được đâu! Mình cứ tự tổ chức đi, để đánh bay nỗi sầu trần thế thì liên hoan là nhất mà! Ngày mai lại còn là Chủ nhật nữa chứ!”

Biểu cảm của Ibara, cứ u ám suốt ba ngày nay, giờ cũng đã tươi tắn hẳn lên.

“Ừm, được đấy. Ba ngày nay tớ không qua câu lạc bộ Cổ Điển được mấy, có chuyện gì kể cho tớ nghe nhé... Chắc các cậu nhiều chuyện vui đúng không?”

Đứng bên cạnh Ibara, Chitanda đang cười dịu dàng. Khi mang về mặt hiền lành như thế này, trông cô ấy thật sự giống một tiểu thư nền nã. Rất may là tôi không bị lừa.

“Vậy mời mọi người đến nhà mình chơi. Lúc nào mình cũng sẵn sàng đón tiếp.”

Nhà Chitanda à? Tuy hơi xa, nhưng nó lại đủ rộng để làm ồn tí cũng không sao. Ừm, vậy thì tốt quá.

“Quyết định vậy nhé. Còn giờ bọn mình về thôi nhỉ?”

“Ừ, trường cũng sắp đóng cửa rồi.”

“A! Hay để tớ làm sushi nhỉ?”

“Chi, Chi-chan, chúng ta ăn đơn giản thôi...”

Cả bốn người chúng tôi vừa đứng dậy, chuông trường đã vang lên.

Đó là tiếng chuông thúc giục tất cả học sinh còn lại mau rời trường, báo hiệu ba ngày lễ hội văn hóa đã kết thúc. Đối với tôi, âm thanh đó thậm chí nghe như hồi chuông chúc phúc cho một cái kết đầy mãn nguyện.

Và có lẽ, ba người còn lại cũng cảm thấy thế.

[ĐÃ BÁN HẾT]

Lời tác giả

Xin chào mọi người, tôi là Yonezawa Honobu.

Người để lại ấn tượng lớn nhất cho tôi, từ cái hồi còn tham dự lễ hội văn hóa, là một thành viên câu lạc bộ Văn Học. Cô bạn ấy mang một chiếc bàn học ra chỗ hành lang kết nối nơi ánh nắng không chiếu đến, đặt lên đó vài cuốn tập san để làm như đang bán hàng, còn bản thân thì ngồi đọc sách từ sáng tới tận chiều tối.

Trong lễ hội văn hóa năm đó, tôi đã viết một kịch bản trình thám cho bộ phim video quay ở lớp. Vì phim đã quay xong từ trước, nên hôm lễ hội tôi không bận việc gì cả. Tôi đã mua một cuốn tập san của cô bạn đó, nhưng chẳng có ký ức gì là đã đọc nó hết.

Nhân vật chính trong cuốn sách này, không “ai” khác, chính là lễ hội văn hóa. Để biến một sự kiện vô hình thành nhân vật chính, đương nhiên tôi đã phải dùng thủ pháp kể chuyện nhiều góc nhìn. Cả bối cảnh và cốt truyện đều yêu cầu tôi dùng thủ pháp đó - nếu không cả tập truyện này sẽ chỉ là anh chàng Hotaro ngồi ngáp ruồi thôi, chẳng có bí ẩn cũng không có tình tiết gì hết.

Đến khi cuốn tiểu thuyết này bằng cách nào đó được xuất bản, khó khăn tiếp theo lại là đặt tên cho nó. Tôi cảm giác với một cuốn truyện bắt đầu từ rạng sáng ngày lễ hội, và kết thúc cùng với lễ hội ấy, chỉ có những cái tên như *Lễ hội văn hóa* hay *Lễ hội trường* mới là phù hợp. Dù cuối cùng tôi đã đặt tên cho nó là *Trình tự Kudryavka*, nhưng

tôi thấy dòng phụ đề tiếng Anh nhỏ đi kèm tên trong bản bunko* mới thể hiện đúng nội dung nhất.

Trong *Kem đá*, tập đầu tiên của sê-ri này, ở phần tái bút tôi đã nêu ra một bí ẩn. Vốn tôi đã định đưa ra lời giải trong phần tái bút tập hai, nhưng do thiếu trang nên rốt cuộc lại không viết được.

Đã bảy năm trôi qua kể từ ngày *Kem đá* được xuất bản, tôi xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người, những độc giả đã giữ cho tác phẩm vụng về của tôi sống sót suốt bảy năm trời. Lời giải cho “bí ẩn sushi” nằm ở *chương 2-1 (009 - ♣ 03)* của tập này, không biết đã có bao nhiêu bạn đoán ra nhỉ? Vốn nó cũng không có gì to tát cả, vì nếu to tát, tôi đã viết thành một câu chuyện riêng rồi... Về vấn đề về tên chương mà tôi đã viết trong phần *tái bút của Thăng khờ*, nói tóm gọn lại sẽ là “agitation” (*kích động*).

Cuốn sách này xin phép kết thúc ở đây, tôi mong rằng lễ hội mang tên *Trình tự Kudryavka* sẽ đọng lại trong tim độc giả, và trở thành lá thư mời cho lễ hội lần sau.

Xin cảm ơn các bạn rất nhiều.

Tháng Tư năm 2008

Yonezawa Honobu

Table of Contents

I	001 ~ 004	Đêm không ngủ
II.	“Thứ đó” chất chồng đến vô tận	2 – 1 005 ~ 012 Ở câu lạc bộ Cổ Điển có chuyện gì vậy?
2 - 2	013 ~ 019	Cuộc thi đồ vui
2 - 3	020 ~ 022	Lại một cơn bão nữa
III.	“Juumoji”	3 – 1 023 ~ 028 Khung cảnh buổi sáng
3 – 2	029 ~ 036	Wildfire
3 – 3	037 ~ 043	Vụ “Juumoji”
IV	044 ~ 047	Lại một đêm không ngủ
V.	Trình tự Kudryavka	5 – 1 048 ~ 059 Bốn người, bốn lễ hội văn hóa
5 – 2	061 ~ 062	“Juumoji” vs. Câu lạc bộ Cổ Điển
5 – 3	063 ~ 065	Hạ màn
5 - 4	060	Sau cánh gà
VI	066	Hướng tới buổi liên hoan
		Lời tác giả